#1 BESTSELLING AUTHOR

JOHANNA LINDSEY

FIRES OF WINTER

Say đắm

Cô quan sát cơ bắp rắn chắc nổi lên cuồn cuộn ở trên lưng anh khi cô cố gắng di chuyển cánh tay của mình và anh đã ngăn cô lại .Brenna ngưỡng mộ sức mạnh và sự khéo léo mà cô luôn có.Nhưng sức mạnh của người đàn ông này là không thể tin được.Anh đã giữ cô một cách dễ dàng khi cô cố gắng di chuyển khỏi anh.Mặc dù thế một cơ thể mạnh mẽ trông thật tuyệt, cô dám đánh cược rằng bị bắt giữ bởi sức mạnh đó là không thể chịu đựng được.

Thiêu đốt

”Garrick – Garrick.” Anh nhìn vào cô, có sự bối rối trong đôi mắt anh.” Đây là lần đầu tiên em gọi tên ta.Ta thích âm thanh của nó trên đôi môi em”

Chinh phục

“Garrick, thả tôi ra.” Giọng nói cô nghẹn lại bởi tiếng cầu xin. Anh mỉm cười dịu dàng, đôi mắt anh rực cháy bởi sự say mê.” Không, người đẹp của ta, đã quá muộn rồi.”

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach

#1 BESTSELLING AUTHOR

JOHANNA LINDSEY

FIRES OF WINTER

Chapter 1

Nằm sâu trong đất liền cách bờ biển phía Tây của xứ Wales một vài dặm và bên trái đảo Anglesey là một ngôi làng nhỏ nằm nép mình bên một khoảng rừng thưa. Đứng từ trên sườn dốc nhìn xuống ngôi làng như một trang viên bề thế.Tòa nhà bằng đá xám nhìn xuống ngôi làng như người mẹ bảo vệ những đứa con của mình với con mắt cảnh giác.

Ngôi làng nằm phơi mình giữa ánh nắng ấm áp của mặt trời giữa hè. Trái lại, trang viên trên ngọn đồi lại là một di tích trông lạnh lẽo và gớm guốc, mặc dù được ánh nắng rọi vào những bức tường xám xù xì.Những lữ khách ngang qua vùng quê này thường có ấn tượng giống nhau về sự lạnh lẽo ấy.Ấn tượng đó đến nay vẫn không khác biệt là mấy.

Một người đàn ông lạ mặt từ từ tiến về ngôi làng, hướng ánh mắt cảnh giác về phía trang viên.Tuy nhiên những hành động của hắn sớm gây ra sự chú ý từ sự bảo vệ của người mẹ trên ngọn đồi.Sự lo lắng của hắn dần dần biến mất và thay vào đó là cảm giác sẽ có một vận may đến với hắn.Hơn một lần hắn đảo mắt khắp ngôi làng, đôi mắt khắc nghiệt của hắn đang đắm chìm trong khung cảnh yên tĩnh thanh bình, có một tá hoặc hơn nhưng căn nhà tranh nằm sát nhau, những đứa trẻ chạy từ chỗ này sang chỗ kia, chúng đang chơi những trò chơi của trẻ nít, và những người phụ nữ - ah, những người phụ nữ!Hắn nhanh chóng phát hiện được 5 hoặc 6 người mà hắn thích.Họ thậm chí vẫn không chú ý đến hắn, vì họ còn đang bận rộn với những công việc hàng ngày của mình.Hắn mặc một chiếc quần nịt tất nhưng đã sờn rách, với một tấm da sói bẩn thỉu phủ bên ngoài áo khoác, thật khó có thể tin vào mắt hắn.Không có một người đàn ông nào trong tầm nhìn của hắn, không một người nào. Và những người phụ nữ thì rất nhiều, và đủ mọi độ tuổi! Có thể hắn tình cờ bước vào một ngôi làng Amazon cổ xưa chăng? Nhưng không đúng, có những đứa trẻ, con trai cũng như con gái.Những người đàn ông chắc hẳn đang làm việc ở nơi nào đó phía đông, vì hắn không trông thấy ai trên con đường mà hắn đi.

“ Tôi có thể giúp gì cho ngài không?”

Giật mình, hắn nhảy lại, rồi ngay lập tức quay về phía một cô gái với gương mặt rạng rỡ và nụ cười tò mò, hắn đoán cô gái này không thể ít hơn 16 tuổi.Cô hoàn toàn phù hợp với sở thích của hắn, với mái tóc màu nâu vàng được tết lại gọn gàng và đôi mắt to màu lục trên một khuôn mặt ngây thơ, dịu dàng.Ánh mắt hắn nhìn xuống ngay lập tức, cô gái không phù hợp với những ý định tán tỉnh của hắn, nhưng ngay lúc đó bộ ngực căng tròn của cô ép chặt vào cái áo sơ mi màu nâu, cặp hông rộng và

săn chắc gây nên sự nhức nhối nơi háng hắn.

Khi thấy hắn không đáp lại, cô vui vẻ nói tiếp.” Đã nhiều tháng rồi kể từ khi có một lữ khách đến với chúng tôi – không kể lần cuối cùng khi những người từ đảo Anglesey qua tìm kiếm những ngôi nhà mới cho họ.Ngài cũng đến từ Anglesey phải không?”

“Vâng, cũng không hẳn như vậy” cuối cùng hắn cũng trả lời. Ôi, hắn có thể nói cho cô biết nối phiền muộn của hắn nếu hắn tỉnh táo, nếu hắn có cách của mình và hắn không cần những kẻ lắng nghe với vẻ cảm thông nhưng cô sớm đã có đủ những vấn đề của riêng mình rồi. “Những người đàn ông trong làng đang ở đâu vậy? Tôi thậm chí không thấy cả những ông già sử dụng thời gian rảnh rỗi của họ.”

Trong khoảng khắc cô gái cười buồn bã: “ sự việc xảy ra cách đây 2 năm. những người lớn tuổi đều mắc phải dịch sốt, và họ đã qua đới.Rất nhiều người cả già lẫn trẻ đều chết năm đó.” Sau đó nụ cười của cô bừng sáng.” Sáng nay có dấu vết của một con lợn rừng, và những người đàn ông còn lại đã đuổi theo nó.Tối nay sẽ có một bữa tiệc, và ngài có thể tham gia cùng.”

Sự tò mò đã thúc giục hắn hỏi.” Nhưng không có cánh đồng nào để chăm sóc sao? Hoặc là một con lợn rừng quan trọng hơn?”

Cô gái không bối rối và cười khúc khích.”Ngài chắc hẳn là một người đàn ông đến từ biển cả, hoặc ngài sẽ biết rằng cây trồng được trồng vào màu xuân và thu hoạch vào mùa thu, và được giữ lại một ít để làm hạt giống

Hắn thoáng cau mày: ” Và cô đang mong chờ những người đàn ông quay trở về sớm phải không?”

“ Oh, không, trừ khi họ có thể bắt được nó,” Cô cười.” Họ sẽ muốn kéo dài cuộc đuổi bắt, và hưởng thụ nó nhiều hơn. Không thường có 1 con lợn rừng chạy vào gần đây.”

Nét mặt hắn dịu lại một chút, và đôi môi mỏng của hắn chuyển thành nụ cười toe toét.”Thế tên cô là gì, cô gái?”

“Enid,” cô trả lời một cách dễ dàng.” Và cô có một người chồng phải không, Enid?”

Cô đỏ mặt đáng yêu, ánh mắt cô hạ xuống.” Không, thưa ngài, tôi sống cùng cha tôi.”

“ Và ông ấy đang đi cùng những người khác?”

Đôi mắt xanh của cô ánh lên với một tiếng cười nữa.”Ông ấy không muốn lỡ mất cuộc đuổi bắt

đâu!”

Sự thực này thật là tốt, hắn vui sướng nghĩ trước khi nói tiếp.” Tôi đã đi một quãng đường xa và ánh mặt trời buổi sáng lại quá chói chang. Enid. tôi có thể nghỉ lại trong nhà của cô được không?”

Thoạt đầu cô trông lo lắng.”Tôi – Tôi không – “

“Chỉ vài phút thôi mà, Enid,” Hắn nhanh chóng thêm vào.

Cô suy nghĩ một lúc.” Tôi chắc chắn rằng bố tôi không ngại đâu,” cô đáp, và quay lại dẫn đường.

Nơi cô ở thực sự nhỏ: chỉ có 1 phòng duy nhất, với một bức tường được dùng để tạm ngăn cách 2 chiếc giường ngủ được đặt trong một góc của sàn đất.Một lò sưởi bằng đá đen chiếm một bức tường; 2 chiếc ghế mộc và một cái bàn được đặt ở phía trước nó.2 chiếc ly thanh nhã được làm thủ công với đá quý khảm ở trên được đặt trên bàn.Chúng đã lọt vào mắt hắn.Chúng đáng giá một gia tài nhỏ;hắn không thể hiểu được làm thế nào mà chúng lại có mặt trong căn nhà xoàng xĩnh này.

Enid quan sát ánh mắt tò mò của người đàn ông vào những món quà cô đã nhận được từ chủ nhân của trang viên khi cô làm việc cho trang viên ấy.Người lạ cao lớn này không đẹp trai, nhưng cũng không đến nỗi xấu. Và mặc dù hắn rõ ràng có vẻ nghèo nhưng hắn có một tấm lưng mạnh mẽ và là một người chồng có thể lo liệu tốt cho cô. Cô đã có rất ít cơ hội để tìm kiếm một người chồng trong số những người đàn ông của cô, cho dù tất cả những người đủ diều kiện cũng đã cố quyến rũ cô,và mặc dù họ không tìm thấy sự ngu ngốc ở cô, họ cũng không lấy cô làm vợ vì họ biết rằng bạn bè của họ cũng đã được nếm thử cô.

Enid mỉm cười với chính mình khi cô triển khai kế hoạch. Cô sẽ nói chuyện với cha cô khi ông quay trở về và trình bày kế hoạch của mình với ông. Ông sẽ đồng cảm với hoàn cảnh của cô và mong muốn có một chàng rể để giúp mình trong việc đồng áng.Họ sẽ cùng nhau dụ dỗ người đàn ông lạ mặt ở lại một thời gian.Sau đó Enid sẽ sử dụng mưu mẹo của mình để hắn cầu hôn cô. Lần này, phải rồi, lần này cô sẽ có cuộc hôn nhân đầu tiên và sau đó vui chơi.Cô sẽ không mắc thêm một sai lầm nào nữa trong 1 hàng dài những sai lầm của cô.

“ Ngài có muốn một chút rượu cho cơn khát của ngài không, thưa ngài?”cô hỏi ngọt ngào, hướng sự chú ý của hắn đến cô nhiều hơn.

“Ồ, điều đó thật tuyệt vời” hắn đáp lại, và kiên nhẫn chờ cô đưa chiếc ly cho hắn.

Hắn lo lắng nhìn cánh cửa đang mở, rồi lại nhìn bức tường phía bên cạnh, hắn nhanh chóng uống

hết cốc rượu. Không nói một từ, hắn di chuyển đến cái cửa và xoay nó sao cho che lấp ánh mặt trời. Hắn biết rằng cánh cửa không được làm với mục đích bảo vệ, mà chỉ đơn thuần để chống lạnh và nóng, phù hợp với mục đích của hắn, với đôi mắt tò mò.

“ Sáng này ngày càng nóng,’ hắn đưa ra lời giải thích, và cô gái chấp nhận ngay, không một chút sợ hãi.

“Ngài có muốn ăn chút gì đó không, thưa ngài? Tôi sẽ không mất nhiều thời gian để chuẩn bị cho ngài.”

“Vâng, cô thật tốt bụng,” hắn trả lời, đôi môi mỏng của hắn chuyển thành một nụ cười biết ơn. Nhưng hắn phải thú nhận với bản thân rằng thức ăn có thể chờ nhưng thắt lưng hắn thì không thể.

Cô quay lưng lại với hắn và đi đến lò sưởi.Ngay lúc đó hắn rút 1 con dao từ dưới áo chẽn của mình ra và lén lút tiến đến phía sau cô.Thân hình thấp của Enid cứng lại khi con dao chạm vào cổ họng cô và người đàn ông ép chặt lưng cô vào ngực hắn.Như bao cô gái ở cùng độ tuổi, lúc này cô không lo cho cơ thể mình nhưng lại lo sợ cho cuộc sống của cô.

“ Đừng có hét, Enid, hoặc tôi sẽ làm cô đau,” hắn nói chậm rãi, một tay sờ nắm bộ ngực căng tròn của cô.” Và sẽ không một ai đến để giúp đỡ cô. Đó là tất cả những gì tôi muốn, không hơn”

Enid giữ lại tiếng khóc nghẹn ngào, nghĩ tới kế hoạch mới được lập ra cùng với những lời hắn vừa nói. Như một giấc mơ bất ngờ trở thành hiện thực - cuối cùng cô cũng có một người chồng.

Một chút về phía nam của ngôi làng, một dáng người đang đơn độc đi qua khu rừng, và đang lẩm bẩm theo mỗi bước đi trên đường. Đã một lúc lâu từ khi con ngựa hất chàng trai xuống, nhưng chàng trai vẫn đang giữ chặt và giơ lên một nắm đấm nhỏ,lớn tiếng nguyền rủa,”Đây sẽ là một ngày buồn tẻ trước khi ta đưa người trở lại, con ngựa được cưng chiều ạ!”

Tự hào với nhiều vết bầm tím trên đầu sau khi chàng trai bị hất ngã, và với một bàn tay ép chặt chống lại sự khó chịu, chàng trai tiếp tục tiến vào làng.

Biết trước có một nơi để nghỉ ngơi, chàng trai ngẩng đầu kiêu hãnh và chịu đựng những cái nhìn tò mò của dân làng.

Một người phụ nữ tiến lại, và không nói ra câu hỏi thực sự - Chuyện gì đã xảy ra với con ngựa của người vậy – thay vào đó bà nói,” Chúng ta có một vị khách, Bren.Enid đã tiếp đón anh ta.”

Đôi mắt xám điềm tĩnh hướng về phía căn nhà của Enid và rồi quay lại với người phụ nữ.”Tại sao họ lại muốn riêng tư?”

Người phụ nữ mỉm cười với vẻ hiểu biết.” Người biết Enid mà”

“ Đúng vậy, nhưng cô ấy không giúp đỡ những người lạ.”

Không một từ nào khác được chàng trai nói ra, với thanh kiếm trong tay, băng qua khoảng cách ngắn để đến ngôi nhà tranh của Enid và mở hé cảnh cửa ra. Phải mất một lúc đôi mắt xám ánh bạc của chàng trai mới điều chỉnh được để quen với bóng tối trong ngôi nhà. Nhưng ngay sau đó chúng chiếu thẳng vào cặp đôi ở góc phòng - vẫn không hay biết sự có mặt của chàng. Người đàn ông lạ mặt đang cưỡi trên Enid, cặp hông thon của hắn đang ấn mạnh vào trong như một con lợn rừng đang động đực.

Thoạt nhiên đôi mắt xám nhìn vào hai người đang cuốn lấy nhau như bị thôi miên, người đàn ông đang chìm sâu giữa hai bắp đùi căng cứng của người phụ nữ, tiếng càu nhàu và rên rỉ vang lên từ góc nhà. Nhưng ngay sau đó 1 tia sáng bạc lóe lên trong đôi mắt xám, và giống như những đám mây báo hiệu cơn bão đang đến, đôi mắt chàng trai tối lạivà chăm chú vào con dao trên tay người đàn ông lạ mặt.

Không suy nghĩ gì, chàng trai băng qua căn phòng với những bước dài có chủ định và giơ thanh kiếm lên, sau đó khéo léo chém vào phía sau người lạ mặt. Một tiếng hét sửng sốt vang lên xuyên qua căn nhà, và người đàn ông co rúm lại nhảy khỏi Enid và trườn xa khỏi kẻ tấn công.

Enid há hốc miệng vì khinh ngạc khi cô nhìn thấy lý do khiến cho người đàn ông lạ mặt nhảy ra.”Bren, người đang làm gì ở đây thế?”

Chàng trai dừng lại, chân đứng dạng ra và trả lời không xúc cảm,”Đây là may mắn, tôi đoán vậy, tôi bị con ngựa nhỏ mà tôi gọi là Willow ném xuống, hoặc tôi có thể không đến kịp để thực thi công lý. Hắn ta ép buộc cô phải không?”

“Đúng vậy,” Enid trả lời với tiếng khóc thổn thức không ngừng làm cơ thể cô rung lên.

“Cô gái này không còn là một trinh nữ!” Hắn thốt ra tức giận, đưa cả hai tay lên trên mông đang chảy máu.

Đây chắc chắn không phải là cha cô gái, nhưng hắn đúng là một chàng trai, và là một chàng trai rất trẻ bởi âm vực cao trong giọng nói của hắn .Chàng trai này rõ ràng không ở trong làng, vì vẻ ngoài giàu có với cái áo khoác được thêu lộng lẫy phủ bên ngoài áo chẽn bằng vải, nó phù hợp với đôi mắt

giận dữ của người mặc. Thanh kiếm rất gần hắn không giống với thứ hắn đã từng nhìn thấy: một thanh đao chắc chắn, nhưng mỏng khác thường và nhẹ, với màu xanh sáng lấp lánh và đỏ của đá quý được khảm trên cán kiếm.

“ Cô ấy không còn là trinh nữ không có nghĩa ngươi được phép chiếm lấy cô ấy. Đúng, Ta biết Enid là một người rất thoải mái với khoái cảm của mình,” Chàng trai nói, sau đó thêm vào với một giọng thấp hơn, “Nhưng chỉ những gì mà cô ấy chọn.Cô ấy đã chào đón ngươi, và ngươi đã đáp lại cô ấy với thái độ không thể nói được. Sẽ có sự trừng phạt phải không, Enid?Chắc hẳn ta sẽ chặt đứt đầu hắn và đưa nó cho cô đá, hay có lẽ làm teo lại bộ phận ở vị trí kiêu ngạo lúc trước đó ?”

Hắn thổi phì phì với sự xúc phạm.” Ta sẽ băm vằm trái tim của ngươi, thằng nhãi!”

Tiếng cười khúc khích đến từ những phụ nữ tụ tập trên con đường trong khi nghe thấy tiếng hét. Gương mặt của người đàn ông đang trần truồng trở thành xám ngoét lại vì cơn thịnh nộ.Thêm vào hơn nữa sự nhục nhã của hắn, chàng trai cũng tham gia cùng với những người khác với tiếng cười ngân nga của mình.Sau đó,làm tất cả moi người ngạc nhiên, Enid nói một cách căm phẫn.” Bren, người không nên chế nhạo anh ấy .”

Tiếng cười đột nhiên ngừng bặt, và chàng trai bắn về phía Enid một cái nhìn khinh khỉnh.”Tại sao vậy, Enid? Kẻ lạ mặt này rõ ràng nghĩ rằng là địch thủ của tôi.Tôi, người đâm con lợn rừng đầu tiên khi chỉ mới 9 tuổi, và đã giết những con vật ăn xác thối vô dụng cùng với cha tôi khi chúng gây hại cho làng của cô.Tôi, người đã cầm kiếm trên tay từ lúc đi những bước đầu tiên, người đã luyện tập siêng năng với sự nghiêm túc lúc có chiến tranh.Kẻ làm nhục phụ nữ này lại nghĩ rằng hắn có thể cắt trái tim tôi với thứ đồ chơi trong tay hắn.Hãy nhìn hắn kìa! Dẫu cho hắn có thể cao, nhưng hắn chỉ là một kẻ nhát gan thò lò mũi mà thôi .“

Kết thúc lời lăng mạ là một tiếng gầm lên vì bị sỉ nhục của hắn, và hắn ta nhảy về phía trước, giơ cánh tay cầm con dao lên, với ý định thực hiện sự đe dọa của hắn sớm nhất.Nhưng chàng trai đã không khoác lác một cách dối trá và nhảy sang bên với vẻ uyển chuyển. Một cú vặn nhẹ cánh tay tạo nên một vệt máu dài ngang qua ngực của hắn ta.Tiếp theo là một cú đá bằng chân gây ra vết ửng đỏ phía sau hắn,

“Ngươi có thể không phải là một kẻ nhát gan, nhưng chắc chắn là một tên đần độn vụng về,” chàng trai chế nhạo hắn trong khi hắn bị ném vào phía bức tường đối diện.” Ngươi đã nhận đủ chưa tên hãm hiếp?”

Con dao rơi khỏi tay gã đàn ông khi hắn bị đá vào tường, nhưng hắn nhanh chóng chụp lấy nó và tiếp tục tấn công.Lần này chàng trai trẻ khéo léo lấy thanh kiếm cắt một đường dài từ phía trái, và hắn ta nhìn tức giận vào chữ X được hình thành hoàn hảo bên trên ngực hắn.Những vết thương không sâu, nhưng đủ để che lấp ngực và thân trên với chính máu của hắn,

“ Người đã gây ra những vết thương này, thằng nhóc,” hắn gầm lên.”Kiếm của ta tuy nhỏ, nhưng vẫn gây ra 1 vết chết người!”

Ngay khi đối thủ chỉ cách 1 bước chân, hắn nhìn ngay thấy cơ hội của mình, và nhanh chóng lao về phía cổ họng trắng mỏng manh của đối thủ.Nhưng chàng trai đã bước sang bên với sự dễ dàng của một người đấu bò, di chuyển khỏi đường tấn công của 1 con bò tót.Vết chém từ con dao của hắn xuyên qua không gian , và một giây sau chàng trai đã đập lại tay hắn với một cú choáng váng và sự đổ vỡ khắp căn phòng ngoài tầm kiểm soát.

Hắn nhìn vào bên trái gương mặt Enid, người nhìn chằm chằm vào hắn không một chút thương hại.” Ngươi là đồ ngu! Bren đang đùa bỡn với ngươi.”Hắn nhìn vào sự thật cô nói và tái đi rõ ràng.Và mặc dầu đau đớn vì người đánh bại mình chỉ là một thằng nhóc, bây giờ hắn lại lo sợ cho cuộc sống của mình.Hắn đối mặt với chàng trai và cầu nguyện cái chết sẽ được làm một cách nhanh chóng.

Không thấy một sự nhân từ từ cái nhìn của đôi mắt xám lạnh lẽo, nụ cười đến từ đôi môi mềm, gợi cảm được nhuốm máu của anh ta.

“ Ngươi được gọi tên là gì?”

“Donald- Donald Gillie,” hắn trả lời nhanh chóng.

“ Và ngươi đến từ đâu?”

“Anglesey.”

Khi đề cập đến cái tên đó, đôi mắt xám thu hẹp lại,”Và năm ngoái ngươi có tham gia, khi những tên Viking đángnguyên rủa tấn công đảo Holyhead?”

“ Đúng, đấy quả thật là cuộc thảm sát đó là điều kinh khủng nhất từng thấy và – “

“ Dừng lại! Ta không yêu cầu một bản khai những điều tên con hoang nhà ngươi đã làm. Ngươi biết đấy, Donald Gillie!Cuộc sống của ngươi đang nằm trong tay một cô gái.”Chàng trai quay sang

Enid.”Điều gì sẽ xảy ra đây? Ta sẽ kết thúc những ngày hãm hiếp của hắn ở đây và ngay bây giờ?”

“Không!”Enid thở ngấp.

“ Ta sẽ làm hắn tàn tật sau khi đã làm những điều đó với cô?Cắt đứt 1 cánh tay? 1 bên chân?”

“Không!Không, Bren!”

“Công lý phải được thực hiện ở đây, Enid!”Chàng trai nôn nóng ngắt lời.”Công lý của tôi còn nhiều hơn là sự khoan dung của cha tôi.Điều đức ngài Angus làm khi người tìm thấy hắn đang động đực giữa 2 chân cô, là ngài sẽ xiên hắn lên 1 cái cọc và bỏ hắn lại với lũ chó sói.Đúng, tôi có chơi đùa với hắn, nhưng tôi có cách nhìn riêng của mình với tội lỗi của hắn và hắn sẽ phải trả giá cho nó.”Enid nhìn với đôi mắt mở to lo lắng.Donald Gillie đứng với đôi vai trĩu xuống, chờ đợi số phận của hắn.Vầng trán trơn nhẵn của chàng trai trẻ nhăn lại bởi suy nghĩ, sau đó đôi mắt xám vụt lóe lên với một giải pháp.

“ Ta có nó rồi.Ngươi có muốn hắn là một người chồng không, Enid?”

Tiến thì thầm có thể nghe thấp rõ ràng phát ra không lâu sau.

“ Có.”

“ Ngươi sẽ đồng ý với điều đó chứ, Donald Gillie?”Ánh nhìn sắc nhọn của đôi mắt xám xuyên qua hắn.

Hắn ngật đầu.” Vâng, tôi đồng ý” Những từ ngữ được thốt ra.

“Thế được rồi, vậy ngươi sẽ kết hôn,”Chàng trai nói lời nói cuối cùng,”Đây là 1 món hời ngươi đã làm, Donald Gillie.Nhưng ngươi biết đấy. Ngươi không thể nói có ngày hôm nay, nhưng lại nói không vào ngày mai.Đừng làm ta phải hối tiếc vì đã tha cho ngươi một cách dễ dàng.Nếu ngươi có ý định làm hại, hay ruồng bỏ cô ấy, thì sẽ không có một cái lỗ nào sâu đủ để ngươi trốn đâu, ta sẽ tìm thấy ngươi và sửa chữa sai lầm này với cuộc sống của ngươi.”

Hắn không thể vui hơn với sự trừng phạt nhẹ nhàng đó.’Tôi sẽ không làm tổn hại cô gái.”

“ Tốt,” chàng trai trả lời cộc lốc, sau đó quay ra cửa và hét,”Những người phụ nữ, các ngươi có thể đi được rồi. Các ngươi đã có đủ sự giải trí của mình trong ngày.Hãy đi khỏi để hai người này có thể làm quen dần.”Anh quay trở lại và nói,”Enid, hãy tắm gội nhanh cho hắn trước khi cha cô trở về.Cô sẽ phải có nhiều lý do để cho rằng người đàn ông này tốt.”Cha của người đã thực sự nuôi dạy một đứa con trai nhân từ, đức ngài của tôi,” Donald Gillie đáp lại.

Chàng trai cười vui vẻ.” Cha của ta không có con trai.”

Donald Gillie nhìn theo hình dáng đang rời khỏi, sau đó kêu gọi từ Enid cho lời giải thích.” Ý anh ta là gì?”

“Đó không phải là anh ta.”Cô cười lớn với sự bối rối của hắn.”Người tha mạng cho anh chính là quý cô Brenna.”

Chapter 2

Brenna đẩy cánh cửa gỗ sồi nặng nề mở ra, để ánh nắng buổi trưa tràn vào trong đại sảnh tối tăm của trang viên.Hành lang tuy vắng tanh, nhưng vẫn có những tiếng trò chuyện vọng ra qua cánh cửa đôi của căn phòng tiếp khách bên trái. Brenna có thể nghe thấy tiếng của Cordelia – chị gái cùng cha khác mẹ với cô, đang tranh cãi về bữa tối.

Cordelia là người cuối cùng Brenna muốn thấy ngay lúc này- hoặc bất cứ khi nào có chuyện gì.Đặc biệt là lúc này, mặc dù, khi cô đã được Willow đáng nguyền rủa 'chăm sóc' nhưng dù thế nào đi nữa - không phải là lúc này.

Theo thói quen, Brenna băng qua đại sảnh trong tâm trạng vui vẻ, cô bước đi một cách nhẹ nhàng chậm rãi ra ngoài.Cô cảm thấy như thể tất cả các cơ bắp ở phía dưới đều đau nhức, cuộc đọ sức ngắn với người đàn ông lạ mặt tên Donald Gillie không giúp được gì.Cô đã rất khó khăn để giữ tâm trạng mình không nao núng trong suốt khoảng thời gian ở trong căn nhà của Enid, nhưng rõ ràng nỗi đau vẫn hiện trên gương mặt thanh tú của cô.

Ha!Người đàn ông lạ mặt đó đã nghĩ cô là một chàng trai. Điều đó đã làm tổn thương cái tôi của cô. Đó đâu phải là ấn tượng mà cô muốn đem lại? Trong một vài phút, cô đã thực sự là con trai của cha cô, chứ không phải là trái tìm của một chàng trai bên trong cơ thể của một phụ nữ.Angus sẽ tự hào khi cô là chính mình.

Brenna leo vài bậc lên cầu thang, sau đó cô đột ngột leo lên phần còn lại của cầu thang nơi dẫn tới mê cung của những đại sảnh trên tầng 2.Một người lạ đến trang viên chắc chắn sẽ bị lạc trong những đại sảnh, sở dĩ như vậy là vì có 2 phần của trang viên được xây dựng một cách riêng biệt, 2 phần trang viên nằm đối diện nhau sao cho khi xây xong chúng gặp nhau ở chính giữa, nhưng ý định này không thành công. Cha của Angus đã cho xây dựng căn nhà theo kiểu này bởi vì nó thích hợp để làm những vị khách của ông phải lúng túng. Angus là một thanh niên trẻ khi trang viên được hoàn thành, vì thế nó đã tạo thành 1 sự kết hợp của những mê cung.

Tầng đầu tiên của trang viên trông giống như bất kì tòa nhà nào khác, nhưng tầng thứ 2 lại có 9 phòng riêng rẽ, mỗi một phòng lại có hành lang riêng. Brenna hướng về bên phải đại sảnh đầu tiên và đi qua cánh cửa dẫn đến phòng ngủ của cha cô.Ông đang ở đây, trong phòng ngủ, ông đã bị ốm 1 tuần trước và vẫn chưa khá hơn .Cô cân nhắc việc nói cho ông biết về trò đùa của cô với người lại

mặt.Nhưng có lẽ việc này phải để sau,cô cần 1 bồn tắm trước đã.

Brenna hướng về phía cuối hành lang ngắn nơi dẫn qua căn phòng của cha cô và đi vào hành lang của Cordelia và chồng của chị ta.Nằm bên trái là phòng của cô, ở ngay phía trước ngôi nhà.2 khung cửa sổ rộng ở bức tường phía ngoài mang đến nhiều ánh sáng.Trong suốt 17 năm qua, Brenna không để tâm đến đoạn đường dài dẫn đến căn phòng của mình, ngoại trừ hôm nay, cô cảm thấy mỗi bước đi là một nỗ lực

Brenna cảm thấy như đang hét lên trong sự khuây khỏa khi cuối cùng cô cũng mở được cánh cửa phòng mình, cô dừng lại để gọi Alane, người hầu của cô.Cô đóng cánh cửa lại từ từ và tập tễnh bước đến bên chiếc giường, cởi bỏ lớp áo phủ bên ngoài dùng để dấu đi mái tóc dài rực rỡ khi cô đi ra ngoài .Mái tóc dài - nó là điều duy nhất không phù hợp với hình ảnh mà cô thích tạo ra cho mình. Cha cô đã cấm cô cắt tóc vì thế cô dấu nó đi.Cô ghét những đặc điểm rõ ràng khiến cô trông giống một phụ nữ.

Trước khi Brenna kịp nằm xuống, Alane vội vàng chạy vào từ phòng của mình. Ở Alane có những đặc điểm cho thấy nguồn gốc của bà trước đây, nhưng nó không được thể hiện một cách thật rõ ràng. Mái tóc đỏ của bà chứng tỏ tổ tiên bà là người Scots. Mái tóc trước đây có màu cà rốt, nhưng giờ lại là một màu vàng cam pha lẫn màu xám. Tuy vậy đôi mắt xanh đậm vẫn lấp lánh vẻ trẻ trung ngày nào. Bà đã không còn vẻ hoạt bát mà bà có trước đây, tuy vậy, Brenna vẫn thường chăm sóc cho Alane trong những tháng mùa đông khi Alane bị ốm.

“Oh, Brenna, cô gái của tôi!”Alane nói hổn hển, giữ một bàn tay mảnh mai trên ngực.” “Tôi rất vui khi nhìn thấy cô quay lại đúng lúc.Cô biết bố cô sẽ cảm thấy bị xúc phạm thế nào nếu cô để lỡ mất bài học của cô với Wyndham. Mặc dù lúc này cô trông như một cậu con trai thay vì ăn mặc như một cô cô gái. Tôi đã sợ hãi khi Boyd đến và báo tin về con lợn rừng, tôi sợ rằng cô sẽ không quay trở lại kịp lúc.”

“Wyndham đáng nguyền rủa và bà con của ông ta!”Brenna cáu kỉnh nói.”và nguyền rủa con lợn rừng trời đánh đó nữa!”

“Tôi…, nhưng ngày hôm nay chúng ta đã có tâm trạng rất tốt mà,” Alane đáp.

“Chúng ta không – Tôi !”

“Điều gì đã khiến cô thấy giận dữ vậy?”

Brenna chuyển mình để ngồi dậy, co rúm lại vì đau, và rồi lại nằm trở lại.”Willow, đồ con bò mang thai!Tôi đã huấn luyện con ngựa nhỏ đó, nó vô dụng đến nỗi bị dọa bởi một con thỏ. Phải, một

con thỏ! Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho nó vì điều đó.”

Alane đáp: “ Tôi thấy có vẻ như cô đã ngã khỏi lưng một con ngựa nhỏ, và niềm tự hào của cô là một vết thâm nhỏ xíu.”

“Oh, Im lặng đi Alane! Tôi không cần những chuyện tầm phào của bà.Tôi cần một cái bồn tắm – một bồn tắm nóng để ngâm những chiếc xương đau đớn này.”

” Sẽ có ngay một chiếc bồn tắm, cô chủ thân yêu của tôi,”Alane đáp, không thấy bị xúc phạm. Cô đã khá quen với những lời này của một quý cô.

”Wyndham mong rằng cô có thể đến sớm.”

“Wyndham có thể chờ!”

Căn phòng khách rộng lớn ở tầng thấp nhất là nơi Brenna gặp Wyndham mỗi buổi chiều.

Những buổi gặp như vậy diễn ra đã gần 1 năm nay, từ khi bọn ngoại đạo khát máu đến từ phía bắc và tấn công đảo Holyhead năm 850 trước công nguyên. Brenna buộc phải chịu đựng những bài học đáng ghét đó bởi vì cô không được lựa chọn.Cô học những gì cô được dạy, nhưng cho mục đích riêng của mình, chứ không phải bởi vì Angus muốn thế.

Wyndham đứng dậy khi cô bước vào phòng, một thoáng cau mày lướt qua gương mặt nghiêm nghị của ông.

“Cô đến muộn, quý cô Brenna.”

Chiếc áo lụa dài màu xanh nước biển, hoàn toàn phù hợp với mái tóc tối màu được thả tự do xuống chiếc lưng thẳng của cô,Brenna mỉm cười ngọt ngào.”Ngài đừng giận tôi, Wyndham.Tôi rất buồn vì đã bắt ngài chờ đợi, khi mà tôi chắc chắn ngài có nhiều việc quan trọng hơn để làm.”

Gương mặt của người đàn ông Na uy này mềm đi và đôi mắt xanh của ông ta lướt khắp căn phòng, nhìn mọi nơi ngoại trừ Brenna. “ Cô sai rồi. Không có gì quan trọng hơn là chuẩn bị cho gia đình và cuộc sống mới của cô.”

“Chúng ta sẽ bắt đầu ngay lập tức để bù lại khoảng thời gian chúng ta đã để mất.”

Brenna nên cám ơn sắc đẹp của mình, cô có thể là 1 quý cô khi tình huống cho phép.Cô Linnet của cô đã từng thấy điều đó.Cô có thể duyên dáng, quyến rũ, và sử dụng sự mưu mẹo phù hợp với mục đích của mình. Những thứ mà cô gọi là thủ đoạn của phái nữ ấy không thường xuyên xảy ra, nhưng khi

cô đã làm, tất cả đàn ông đều chịu thua trước cô.

Tắm nước nóng đã giúp cô phần nào, nhưng cô vẫn không thể di chuyển một cách dễ dàng. Brenna chầm chậm băng qua 4 chiếc ghế kiểu ngai vàng phía trước lò sưởi lớn và tham gia với Wyndham.Ông bắt đầu bài học từ chỗ dừng lại hôm trước - thần thoại Bắc Âu. Ông ta nói bằng tiếng Na Uy, Brenna hiểu rõ những gì ông nói, bởi vì đó là ngôn ngữ đầu tiên mà Wyndham dạy cô.

Chưa đầy một năm từ khi họ nhận được tin của đảo Holyhead . Thế mà có vẻ như lâu lắm rồi. Câu chuyên thực sự là một cú sốc và đặt tất cả mọi người trong sự sợ hãi của cái chết. 2 ngày sau khi Angus gửi thư cho Brenna và nói cho cô về cách giải quyết tình trạng khó khăn của họ.Brenna đã thậm chí không nhận ra rằng chúng chỉ là một.

Cô đã thấy cuộc đối đầu một cách rõ ràng trong tâm trí của mình. Đó là một khung cảnh với nhiều bóng ma trong những giấc mơ của cô. Cha cô đang ngồi trong phòng này với cô, mặc một bộ đồ vest đen. Màu đen, màu sắc của sự chết chóc. 1 chiếc áo dài đen như màn đêm với mái tóc dài ngang vai và đôi mắt xanh của ông ánh lên vẻ u sầu. Mắt củaAngus Carmarham thường linh hoạt và sáng – sáng một cách không bình thường đối với một người đàn ông ngoài 40. Ngày hôm đó đôi mắt xanh của ông trở nên u tối như đôi mắt của một ông già.

Sáng đó Brenna vừa cưỡi con Willow, con ngựa cái màu xám bạc của cô. Khi cô được gọi đến, cô vẫn đang mặc bộ quần áo sang trọng kiểu dáng của con trai, một chiếc áo chẽn xám nhạt và ngắn phủ bên ngoài lớp ren bạc tinh tế, quần nịt bít tất bằng da hoẵng mềm mại;và đôi bốt bằng da Tây Ban Nha tốt nhất. Thanh kiếm của cô đung đưa trên hông, nhưng cô đã tháo nó ra trước khi đi đến chỗ cha cô, ngồi xuống chiếc ghế nhung cạnh cha cô.

“Con gái, con sẽ phải kết hôn với thủ lĩnh người Na Uy”, quý ngài Angus bắt đầu nói.

“Và con sẽ phải sinh 20 đứa con trai rồi tấn công bờ biển của chúng ta,” Brenna trả lời.

Angus không cười với lời nói đùa của cô, sự điềm tĩnh trên gương mặt của ông khiến cho cô thấy lạnh toát. Cô ghì chặt cánh tay mình trên ghế, căng thẳng chờ đợi ông phủ nhận lời tuyên bố của mình. Ông thở dài mệt mỏi, như thể tất cả tuổi tác của ông đã bắt kịp với ông. “Có thể chúng sẽ tấn công bờ biển của chúng ta, nhưng không phải chúng ta.. .” Brenna không thể giữ được sự lo sợ từ giọng nói của cô. “ Cha đã làm gì?”

“Người đại diện cho chúng ta đã khởi hành từ ngày hôm qua. Ông ta sẽ đến Na Uy và thảo một hiệp ước với những người Viking –“

Brenna nhảy vọt vài bước.” Người Viking ,những người đã tấn công đảo Holyhead ư?”

“Không , cũng không hẳn giống vậy. Ông ta sẽ tìm một thủ lĩnh, người sẽ lấy con làm vợ. Một người đàn ông có quyền lực.”

“Cha sẽ bán con từ nơi nay đến nơi khác ư?” Brenna buộc tội, nhìn xuống cha cô với đôi mắt xám mở to, lần đầu tiên trong đời cô cảm giác như thể không biết người đàn ông này - người là cha của cô.” Cha sẽ không bán con, Brenna!” Quý ngài Angus nói với sự tin chắc, bởi tất cả thần linh sẽ cảm thấy rằng ông đã hành động một cách đúng đắn, không quan trọng rằng nó làm ông đau đớn hay không.” Ông ta là một người thận trọng.Ta đã gửi Fergus đi. Ông ấy là một người có tài ngoại giao.Ông ấy sẽ tiến hành việc tìm hiểu. Con sẽ không bị bán. Fergus chỉ nói duy nhất một câu. Nếu ông ta không gặp may, ông ta sẽ quay trở về và việc đó sẽ chấm dứt. Nhưng chúa sẽ giúp chúng ta nếu ông ta quay trở về mà không có tên người chồng tương lai của con.”

Brenna nhìn thấy màu đỏ, màu đỏ của máu trước mắt cô. “ Tại sao cha có thể làm như thế đối với con?”

“Đó là cách duy nhất, Brenna.”

“Không, nó không phải là cách duy nhất!” Cô hét lên.” Chúng ta còn cách bờ biển vài dặm. Chúng ta không việc gì phải sợ!”

“ Những người Viking đã trở lên liều lĩnh hơn trước,” Angus cố gắng giải thích. '' Những tin về sự liều lĩnh của chúng đã có từ trước khi ta sinh ra. Mảnh đất phía bên kia đã mất bởi chúng. Những anh em của chúng ta ở phía bắc quy phục chúng, phía đông của Brittany đã bị chúng biến thành thuộc địa. Và chúng đã có phần bờ biển cuối cùng của chúng. Sẽ chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi chúng tấn công vào đất liền – Có thể là năm sau.Con có muốn nhìn ngôi làng của chúng ta bị tàn phá dưới bàn chân của chúng không? Những người đàn ông của chúng ta sẽ bị giết, những người phụ nữ sẽ biến thành nô lệ?”

“Điều đó sẽ không xảy ra!” Cô khóc.” Cha là một tay kiếm cừ trong cuộc chiến. Cha đã huấn luyện con với kĩ thuật giống vậy. Cha, chúng ta có thể đánh chúng - con và cha!”

“Ôi, Brenna, Brenna của ta,” ông thở dài,” Ta đã quá già để có thể chiến đấu. Còn con có thể giết nhiều tên, nhưng việc đó là không đủ. Những kẻ Na Uy là giống nòi khổng lồ. Không một dân tộc nào như chúng, những tên hung dữ và không có lòng nhân từ. Ta muốn nhìn thấy con sống chứ không phải chết. Ta muốn bảo vệ tất cả một người.”

“bằng cách hi sinh con!” Brenna rít lên, bước sang một bên với sự giận dữ. “cho một tên thủ lĩnh già, người bố nói rằng sẽ hung dữ và không có lòng nhân từ!’

“Ta không lo sợ cho con về điều này. Ta biết con sẽ tự bảo vệ được mình.”

“Con sẽ không làm thế!”Brenna la hét. "Con sẽ không đồng ý kết hôn!”

Lông mày của Augus tối lại đe dọa.” Con sẽ! Fergus mang theo lời nói danh dự của ta đi cùng ông ấy,”

“ Tại sao cha không nói với con ngày hôm qua? Cha biết con sẽ muốn ngăn Fergus phải không?’

“ Đúng, ta biết vậy, con gái. Nhưng hiện giờ mọi thứ không thể thay đổi được nữa.Và đó một phần là do những gì con đang làm .Con có giá trị còn Cordelia thì không, và cô con, mặc dù vẫn là một phụ nữ đẹp nhưng lại quá già. Người Viking sẽ mong đợi một cô dâu trẻ.”

“Cha, đừng đặt trách nhiệm đó lên vai con! Đó hoàn toàn là việc của cha cơ mà.”

“Ta muốn con mang những đặc điểm, sức mạnh, tước hiệu và bề ngoài đẹp trai của người đàn ông, nhưng con không có chúng!” Quý ngài Angus nhắc lại sự thô lỗ của cô.

“Thời gian lâu sau con có thể kết hôn , nhưng thật không may, lúc đó chúng ta đã bị diệt vong cả rồi”

“Cha tìm cho con những kẻ vô tích sự nhưng lại khoác lác, thô lỗ hay những chàng công tử bột đẹp trai. Cha mong con chọn lựa từ một nhúm những kẻ ngu ngốc ấy ư?”

“ Ta hiểu con, Brenna. Con sẽ không có sự lựa chọn trước người mà ta tìm cho con. Ta biết, ý tưởng về kết hôn giày vò con mặc dù ta không biết tại sao.”

“Cha sẽ có điều mà cha muốn, một quý tộc người anh,” Cô lạnh lùng quay đi.

” Vì ta đã lựa chọn cho con.Con sẽ phải kết hôn với người đàn ông Fergus tìm.Việc này thể là xong.”

Brenna quay đi, khuôn mặt của cô đỏ gay. Những suy nghĩ dậy lên trong tâm trí cô, nhưng cô cảm thấy hoàn toàn tuyệt vọng. Cô đã được huấn luyện để chiến đấu nhưng lại không thể tìm được cách nào trong trận chiến này. Cô xiết chặt chiếc mũ rơm trước khi cuối cùng cũng phải thừa nhận.

“Một ai đó có thể thay thế con mà cha” cô nói thẳng thừng.

“Không một ai sẽ là không ngoan hơn cả.”

“Con muốn biến một người hầu thành một quý cô ư?” Angus hoài nghi hỏi. “Trả thù những người Viking ở đây là điều tệ nhất nếu như con định làm như thế. Fergus sẽ ca tụng những đức tính của con, Brenna. Của con! Hơn nữa sẽ chẳng có người hầu nào ở nơi này hoặc bất cứ đâu có được sắc đẹp của con, cách xử sự của con hoặc sự dũng cảm của con? Con sẽ mất nhiều năm để dạy một người hầu những phẩm chất của con.Con là người thuộc dòng dõi quý tộc, và một quý cô trên mọi phương diện, ta phải cảm ơn sự dạy bảo từ người cô dịu dàng của con. Ta cảm ơn ngày Linnet đến và đưa con đi, nếu không con sẽ không thích hợp để kết hôn với bất kì ai, chứ đừng nói gì là một người Na Uy.”

“Tốt thôi, con nguyền rủa cái ngày đó với những gì nó mang đến cho con!” cô hét lên.

“Brenna!”

Cùng lúc đó cô thấy ân hận về những gì mà cô đã nói. Cô yêu quý người cô thân yêu của mình. Mồ côi mẹ từ khi mới sinh, Brenna đã gắn bó Linnet đáng yêu khi bà lần đầu tiên đến ngôi nhà này, bốn năm, sau cái chết của chồng bà. Linnet là em gái của Angus; trông bà chỉ bằng nột nửa số tuổi của mình. Bà chịu trách nhiện với Brenna, dù là quá muộn để kiềm chế tính trẻ con của cô một cách hoàn toàn. Bà đã là người mẹ thứ 2 của Brenna, trong khi bà mẹ kế của cô lại giống một cái gai trong mắt tất cả mọi người, bà ta luôn luôn trách mắng cô. Ngay cả Angus cũng vô cùng hối hận khi kết hôn với bà ta.Nhưng ít nhất sự có mặt của của bà ta trong ngôi nhà này không kéo dài hơn 3 năm, bà ta chết 1 năm sau khi Linnet đến. Tuy vậy, bà ta đã để lại cô con gái Cordelia, người kế thừa sự tính cách đanh đá của bà ta.

“ Cha, con xin lỗi,” Brenna nói một cách dịu dàng, đôi mắt xám bạc của cô nhìn xuống, hai vai cô trĩu về phía trước trong sự thất bại. :"Chỉ là con ghét cay ghét đắng quyết định mà cha đã thực hiên.”

“Ta biết con cảm thấy khó chịu, Brenna, nhưng không nhiều lắm,”Angus đáp, và dừng lại quàng cánh tay ông quanh vai cô con gái.” Nghe này, con gái. Con ngưỡng mộ lòng dũng cảm và sức mạnh, và không ai có thể hơn người Na uy về những điểm đó. Một ngày nào đó con sẽ cảm ơn ta vì những gì ta đã làm.”

Brenna mỉm cười một cách mệt mỏi bởi vì cô không còn muốn tranh cãi với cha mình nữa. Hai tuần sau đó cô được giới thiệu với Wyndham, một lái buôn Na Uy đang định cư trên đảo Emerald và là người Angus tìm ở Anglesey. Ông thưởng công hậu hĩnh cho Wyndham để ông dạy cho Brenna tiếng Na uy và các phong tục của người Na uy, để cho cô không phải rơi vào hoàn cảnh “đi vào hang cọp”

Đã đến lúc có kết quả, Fergus trở về mang theo tên của người sẽ hứa hôn với cô, ấn định số phận

của cô sau này. Người chồng tương lai của Brenna không phải người đứng đầu thị tộc của anh ta, như Angus đã hi vọng, bởi vì Fergus không tìm ra người đàn ông như vậy mà vẫn chưa kết hôn. Anh ta là một nhà buôn giàu có, con trai một thủ lĩnh có quyền lực – 1 người đàn ông trẻ tuổi, người đã phụng sự những năm tháng của mình trong chiến tranh và hiện giờ đang tạo dựng sự nghiệp riêng của anh ta.Garrick Haardrad là tên người đàn ông đó.

Không, Fergus không đích thân trông thấy hắn vì hắn vẫn đang lo việc buôn bán ở phía đông. Tuy thế,Garrick sẽ trở lại vào mùa hè tiếp theo và đến đón cô dâu của hắn trước mùa thu. Những điều kiện đều được đồng ý. Tất cả đã được xếp đặt.Xếp đặt. Xếp đặt. Xếp đặt và Brenna không thể nào trốn thoát được.

Brenna đếm những ngày sau đó với sự lo âu khiếp sợ cho đến khi năng lượng tuổi trẻ xóa nhòa tương lai đáng ghét trong tâm trí của cô. Chỉ đền khi bắt đầu những bài học hằng ngày của cô, những bài học ấy như một sự nhắc nhở không ngừng về nó. Tuy nhiên, thời gian qua đi, cô quyết định sẽ tự mình sắp đặt một cách tốt nhất cho tình cảnh của mình. Cô muốn gặp mặt kẻ thủ trên mảnh đất của anh ta; cô không muốn bị chi phối.Cô sẽ hơn hẳn chồng cô, và sẽ tự do làm những việc mà cô thích. Một vùng đất mới mẻ, đúng, nhưng không là một Brenna mới.

Sự chú ý của Brenna quay trở lại với Wyndham, người đang chuẩn bị tóm tắt bài học của ngày hôm nay.

“ Vì thế Odin, vua của thiên đường, là thủ lĩnh của tất cả các vị thần, một vị thần văn minh, thần tri thức, nhận thức về tương lai. Ngoài ra ông còn là thần chiến tranh.Odin, với đội quân của những chiến binh đã chết tụ hợp lại xung quanh ông bởi Valkyries, lướt đi xuyên qua những đám mây trên con chiến mã 8 chân không mệt mỏi, Sleipnir. Giấc mơ của tất cả người Viking là đi theo Odin ở Valhalla, Họ chiến đấu cả ngày và tiệc tùng cả đêm với con lợn thần thánh được phục vụ bởi Valkyries - những cô con gái nuôi của Odin.

“Người em họ của Odin là Loki.Có thể so sánh như Christian Lucifer, ông ta quỷ quyệt và xảo trá, và mưu đồ làm suy sụp các vị thần. Mặt khác vị thần Thor mang một tình yêu cao thượng - một vị thần vui vẻ không có tính hiểm độc, nhưng dễ dàng bị làm cho tức giận. Ông là thần sấm sét, Mô hình chiếc búa bay của Thor có thể tìm thấy ở mọi gia đình Na Uy.

“Tyr, cũng là một vị thần chiến tranh và người dạy dỗ con sói khổng lồ Fenrir, Hel điềm đạm, con gái của Loki và nữ thần địa ngục, đó chỉ là những vị thần không quan trọng, như là Frey - thần sinh sản.

Cô sẽ học nhiều hơn về những vị thần nhỏ vào ngày hôm sau, Brenna.”

“Oh, Wyndham,” Brenna thở dài.”Khi nào thì những bài học này kết thúc ?”

“ Tôi làm cô phát chán à?”Ông hỏi nhẹ nhàng, đáng ngạc nhiên với một người đàn ông to lớn như vậy.

“Dĩ nhiên không,”Cô đáp nhanh chóng.” Tôi hoàn toàn yêu quý ông. Nếu tất cả những người bà con của ông giống ông, tôi sẽ không phải sợ hãi.”Ông mỉm cười gần như buồn bã.”Tôi ước rằng sự thực đúng như vậy, Brenna.Nhưng thật sự, tôi có lẽ không còn là một Viking nữa rồi. Đã nhiều năm qua từ khi tôi nhìn thấy quê hương của mình. Đạo Cơ-đốc của cô đã thuần hóa tôi rồi.

“Cô là một học trò giỏi, cô gái yêu quý của tôi. Cô biết có biết rằng, hiện giờ cô hành động như những tổ tiên Celtic của cô. Từ giờ cho đến khi người hứa hôn của cô đến, chúng ta sẽ xem xem cô đã học được những gì.”

“Ông có thể nói cho tôi nhiều hơn về bộ tộc mà tôi bị gả đến không?”Cô hỏi.

“Không nhiều hơn những gì tôi đã kể cho cô.Tôi chỉ biết ông nội chồng tương lại của cô, Ulric Sly. Ông ấy là một người đàn ông rất dũng cảm. Ulric cai trị bộ tộc của mìnhvới một bàn tay sắt đá, và chiến đấu với Loki bên những chiến binh của mình. Nhưng ông là một người đàn ông kì lạ.So với việc Thay vì việc ở bên con trai, Ulric bỏ lại gia đình mình, ông buôn bán hàng hóa từ mảnh đất của mình tới mảnh đất của người con trai - Anselm the Eager.

Anselm là tên thật của ông ấy. Ông đã quá lo lắng về việc trở thành tộc trưởng của bộ tộc.

“Ông ấy không đi xa, ý tôi là chỉ một vài dặm trên vịnh Fio, một phần đất của ông không được dùng.Ở đó, với ngựa, 20 gia súc và một ít người ở, ông ấy xây dựng một ngôi nhà không khác ở Na uy là mấy. Nó được xây dựng trên những vách đá của Horten Fjord với những tảng đá được mang về từ Frisians. Đó là một nơi rộng lớn,mặc dù không to như trang viên của cô ở đây, mỗi phòng đều có một lò sưởi lớn.”

“ Nhưng nó không khác biệt với nơi đây, Wyndham,” Brenna chỉ ra.

“ Ngoại trừ những căn nhà bằng gỗ ở Na Uy không có lò sưởi như cô biết, chỉ có 1 lò sưởi lớn ở giữa phòng và không có chỗ nào cho khói thoát ra ngoài trừ một cánh cửa mở.”

“ Thật là kinh khủng!”

“ Đúng, cả mắt và mũi đều cảm thấy rất khó chịu.”

“ Liệu ông có muốn sống trong một căn nhà gỗ như ông đã miêu tả không?”

“ Rất có thể! Nhưng cô sẽ sớm sống trong một ngôi nhà như vậy thôi!”

Chapter 3

Đại sảnh là căn phòng sáng nhất trong trang viên vào giờ ăn tối.Những ngọn lửa bập bùng nhảy múa trên chín cây nến được trang trí công phu ở giữa chiếc bàn dài, những chiếc đèn được treo khắp tường khiến căn phòng thêm sáng hơn.

Những tấm thảm màu khói sẫm treo dựa vào những bức tường, trong đó có cả một tấm thảm mới hoàn thành được một nửa được thêu bởi mẹ của Brenna, người đã chết trong khi sinh Brenna trước khi bà kịp hoàn thành nó. Một tấm thảm được dệt bởi Linnet, trên đó là một lâu đài gần biển, một tấm khảm khác của Cordelia treo bên cạnh với khung cảnh về những cuộc chiến. Tấm thảm cuối cùng trong căn phòng có vẻ đẹp không gì sánh bằng; Nó đến từ Far East, và là một món quà từ công tước của vương quốc láng giềng.

Không ngạc nhiên rằng không có tấm thảm nào được dệt bởi Brenna trên bức tường thanh nhã, bởi vì cô không có sự kiên nhẫn điều mà nghệ thuật đòi hỏi phải có.Sự thật là, cô không có bất kì một kĩ năng nào - những kĩ năng mà một phụ nữ nên có.

Tuổi trẻ của cô, những năm tháng của một người con gái đã rời xa cô, bởi trong suốt thời gian này cha cô đã đối xử với cô như một đứa con trai mà ông muốn có.Cô đã là một cậu con trai của cha cô cho đến khi cơ thể cô lộ rõ những đường cong chứng tỏ đó là sự dối trá. Năm mà hình dáng cô thay đổi là một cơn ác mộng đốivới Brenna, bởi cô phải đấu tranh giữa sự phát triển về cơ thể của một người phụ nữ với ý chí của một người đàn ông trong cô. Cuối cùng thì ý trí đã thắng cuộc. Brenna phớt lờ đi sự thay đổi của cơ thể cô trừ khi cô chợt nhớ tới nó. Cordelia đã nắm lấy điểm ấy khi Brenna nhớ đến giới tính của cô.

Cordelia có mái tóc đỏ rực cùng đôi mắt xanh thẳm và thân hình cân đối, cái mà cô ta phô trương trong những chiếc áo dài cắt táo bạo, là địch thủ kiên trì của Brenna.Cô ta là một thiếu nữ dễ thương miễn là cô ta im lặng. Brenna hiểu những lí do cho tính đanh đá của cô ta và cố gắng một cách khó khăn để không đánh mất sự kiên nhẫn với cô ta.

Cô biết rằng Cordelia không hạnh phúc.Là một người phụ nữ chỉ mới 20 tuổi, cô đã kết hôn với Dunstan một thanh niên trẻ tuổi, vì ý muốn tự do của chính cô.Cô đã yêu Dunstan ngay lúc bắt đầu,và trở thành một phụ nữ khác trong những ngày đó.Nhưng vì một lí do không ai ngoại trừ có lẽ Dunstan

biết, Cordelia lúc này căm ghét anh ta.Lòng căm thù này đã làm cô ta trở thành một người độc ác .

Cordelia đi vào đại sảnh và ngồi cùng với Brenna bên chiếc bàn dài.Chỉ một lát sau, người hầu dọn ra bữa ăn với thịt thỏ hầm.Cordelia mặc một chiếc áo nhung vàng làm nổi bật mái tóc của cô ta và làm nó còn rực rỡ hơn, Cordelia chờ cho đến khi họ được ở một mình, cô ta mớinói.

“ Chiều này cô của cô ở đâu?”

“Linnet quyết định là cô ấy muốn chăm sóc cha tối nay,” Brenna trả lời trong khi cô nhúng một chiếc muôi vào trong nồi thịt hầm và múc đầy vào đĩa của mình.

“ Cô nên làm việc đó, không phải cô của cô,” Cordelia quay trở lại.

Brenna nhún vai. “Đó là sự lựa chọn của Linnet!”

“ Bố dượng của tôi thế nào rồi?”

“ Nếu cô dành thời gian để tự mình quan sát, cô sẽ biết rằng tình trạng của ông ấy không khá hơn là mấy”

“Ông ấy sẽ,” Cordelia trả lời cụt lủn.” Ông ấy sẽ sống lâu hơn tất cả chúng ta. Nhưng tôi không nghĩ rằng cô sẽ có mặt ở đây trong bữa ăn. Tôi biết một con lợn rừng đã được giết ngày hôm nay và có một bữa tiệc ở trong làng. Tôi nghĩ chắc chắn cô muốn xuống đó với những người bạn nông dân của cô, như là Wyndham và Fergus.”

“Tôi thấy rằng Dunstan còn tới ngôi làng nhiều hơn sự yêu thích của anh ta,”Brenna lạnh nhạt nói, nhớ lại cú ngã của cô khi đuổi bắt con lợn.” Tôi không muốn thấy con lợn bị làm thịt thế nào.

“Ôi chao, nhưng tối nay cô là một người dễ động lòng thật đấy.” Cordelia đáp, một nụ cười ranh mãnh nở trên đôi môi đầy đặn của cô ta. Mục đích của cô ta là phớt lờ sự đề cập của Brenna về Dunstan. “Không phải ngẫu nhiên mà ngày hôm nay Willow trở về chuồng trước cô đúng không? Hoặc có lẽ thời gian dần trở nên ngắn hơn trước khi chồng chưa cưới của cô tới?”

“Cẩn thận đấy, Delia,” Brenna nói,mắt cô tối lại. “ Tối nay tôi không có kiên nhẫn với những lời đùa dỡn của cô đâu đấy”

Cordelia nhìn chằm chằm vào Brenna với đôi mắt mở to một cách ngây thơ và từ bỏ chủ đề vừa nãy. Cô ta vô cùng ghen tỵ với người em gái của mình, Cordelia thoải mái thừa nhận điều đó với chính bản thân mình . Không phải lúc nào cũng như vậy. Khi Cordelia và mẹ của cô ta lần đầu tiên đến sống ở trang viên lớn này 8 năm trước, Brenna chỉ là một con nhóc gầy gò 9 tuổi. Chính xác là một tháng trước Cordelia đã được nghe nói rằng mình có một cô em gái, không phải em trai như cô ta đã nghĩ.

Dĩ nhiên, họ chẳng yêu thương gì nhau ngay từ lần gặp đầu tiên, bởi vì cả 2 bên đều chẳng ưa gì nhau. Giữa 2 người lại chẳng có điểm gì chung khiến cho khoảng cách ngày càng lớn hơn.Với tính cách trẻ con, Brenna đã láu cá với Cordelia lúc đó 12 tuổi. Cordelia nghĩ Brenna là một con bé ngu ngốc khi thích những thanh kiếm hơn là khâu vá, hoặc tự tay chăm sóc những con ngựa. Tuy vậy trong suốt những năm qua cả 2 sống cùng nhau mà không có sự thù địch nào nổ ra.

Sau đó Cordelia gặp Dunstan, một gã to lớn và khỏe manh, người khiến trái tim của Cordelia rung động. Họ kết hôn, và ít nhất là một lần Cordelia đã thực sự hạnh phúc. Nhưng niềm vui ấy của họ chỉ kéo dài 1 năm. Nó kết thúc khi Linnet cứ nhất định bắt Brenna phải mặc những bộ quần áo của phụ nữ mỗi khi có dịp, và rồi Dunstan nhận ra rằng cô thực sự xinh đẹp. Brenna, khốn khiếp, thậm chí còn không nhận thấy rằng Dunstan ham muốn cô ta. Mà Dunstan cũng không biết rằng Cordelia đã biết. Anh ta chỉ biết rằng tình yêu của cô ta dành cho chồng mình đã chết năm đó.

Sự ghen tỵ của Cordelia đã đi cùng với lòng căm ghét – cho Dunstan và cho Brenna. Cô ta có thể không công khai tấn công Brenna, mặc dù nhiều lúc cô ta muốn mình có thể cào rách đôi mắt của Brenna. Nhờ cha của mình mà Brenna trở thành một chiến binh khéo léo, và mỗi khi tức giận, cô khiến cho máu Cordelia đông lại. Cô có thể giết những người đàn ông không mất một cái nháy mắt. Cô ta đã chứng tỏ bản thân mình tuyệt vời, cô ta là niềm kiêu hãnh của Angus.

Kể từ khi Cordelia không thể đánh lại Brenna, cô ta mang đến cho người em cùng cha khác mẹ một nỗi sợ khác, một điều mà Brenna chưa từng trải nghiệm – đó là kinh nghiệm với một người đàn ông. Cordelia nắm lấy niềm thích thú lớn này trong khi kể cho Brenna một cách chi tiết với sự ghê tởm, không một niềm thích thú của một người hiểu biết về đàn ông. Cô ta chế nhạo Brenna bất cứ lúc nào có cơ hội và cảm thấy vui sướng khi nỗi khiếp sợ hiện ra trong đôi mắt xám của Brenna. Những điều đó là sự trả thù của Cordelia dành cho Brenna mà cô ta có thể làm được. Giá như giờ cô có thể đưa Dunstan trở lại…Brenna sẽ sớm ra đi, một viễn cảnh mà Cordelia biết rằng cô gái trẻ khiếp sợ. Rồi sau đó không có một ai trong vài dặm quanh đây có thể sánh với vẻ đẹp của cô,và Dunstan sẽ phải quỳ dưới gót chân cô.

Cordelia đẩy đĩa thức ăn của mình ra và quan sát Brenna đầy suy đoán. “Cô biết đấy, em gái, con tàu từ phía bắc có thể đến đây bất cứ ngày nào. Một mùa hè tươi đẹp đã đến. Cô đã sẵn sàng gặp mặt

người chồng tương lai của mình chưa?"

" Tôi sẽ không bao giờ sẵn sàng," Brenna rầu rĩ đáp, và đẩy đĩa thức ăn của cô sang một bên.

"Đúng, điều đó thật chẳng khác nào mang một nàng công chúa cho một con sư tử. Đáng tiếc rằng cô không nói vào vấn đề. Tôi không mong muốn cha cô làm như vậy với tôi.Sau tất cả tôi vẫn có sự lựa chọn."

" Cô biết vì sao tôi phải làm điều đó,"Brenna ngắt lời.

"Đúng vậy, dĩ nhiên.Để cứu tất cả chúng ta," Cordelia đáp, giọng nói cô ta chứa đựng sự mỉa mai." Tối thiểu cô cũng biết điều gì sẽ xảy ra. Nếu tôi biết như vậy, tôi sẽ giống như cô, sẽ ước rằng mình không bao giờ kết hôn. Chúa ơi, tôi khiếp sợ mỗi tối biết bao khi biết sự đau đớn mà tôi phải chịu đựng!"

Brenna nhìn chằm chằm vào cô ta một cách lạnh lùng "Delia, tôi đã thấy môt đôi đang làm chuyện đó ở trong làng hôm nay."

"Thật sao? Thế nào ?"

" Không như tôi nghĩ. Những gì tôi nhìn thấy không kinh hãi như những gì cô muốn tôi tin."

"Cô sẽ không biết được cho đến khi chính cô trải nghiệm nó," Cordelia đáp lại the thé." Cô sẽ học được rằng cô phải chịu đựng sự đau đớn của cô trong im lặng, nếu không người đàn ông đó sẽ đánh đập cô. Thật lạ lùng hơn khi phụ nữ không cắt cổ họng của họ đi còn hơn là phải chịu đựng sự đau đớn cực độ tất cả các tối."

"Đủ rồi, Delia! Tôi không muốn nghe bất cứ cái gì nữa."

"Tốt nhất là nên cám ơn sự hiểu biết của cô đi. Ít nhất cô sẽ không còn không nghi ngờ đến đêm tân hôn của cô."

Cordelia kết thúc và dời khỏi bàn, môi cô ta cong lên trong một nụ cười ngay khi cô ta ra khỏi tầm nhìn của Brenna.

Chapter 4

Nằm ở phía đông của sông Volga, là bến cảng lớn Bulgar. Đây là nơi những con tàu Viking buôn bán cùng với những đoàn người hành hương từ những thảo nguyên ở Trung Á và những người Ả - rập chuyên chở hàng từ lãnh thổ phía đông. Từ Bulgar tiến thẳng về hướng đông là con đường tơ lụa huyền thoại của Trung Quốc.

Ở Bulgar có rất nhiều loại người, từ những tên trộm cắp, giết người cho đến những nhà buôn và cả vua chúa. Bắt đầu vào mùa hè, Garrick Haardrad cho neo con thuyền tráng lệ của mình ở đây, và trưng bày thêm những của cải mà anh tích lũy được trong những chuyến du hành của mình, một việc buôn bán kỳ lạ.

Có một điều bất ngờ trong mùa đông qua đối với bộ lạc của những người dân du cư Slavic, đó là việc Garrick không có ý định ở lại Bulgar lâu. Anh lo lắng trở về nhà. Anh vẫn phải dừng lại ở Hedeby để sắp xếp cho 20 nô lệ mà anh trao đổi từ Aleksandr Stasov vì thế anh có thể khởi hành về nhà với tốc độ nhanh hơn. Mặc dù chuyến đi đầu tiên của anh đến phía Đông có đầy sự bất ngờ nhưng anh rất hài lòng.

Sau khi dời Na Uy năm trước với hàng hóa là những bộ lông thú và những nô lệ đã được anh lựa chọn để bán, Garrick cùng toàn bộ 9 người trong thủy thủ đoàn dong buồm tiến về Hedeby – một thị trấn buôn bán lớn trên sông Schlei, là nơi anh đổi một nửa số nô lệ của mình để đổi lấy số hàng hóa thủ công tinh xảo được làm bởi thợ thủ công ở đây. Anh mua những chiếc lược, kẹp tóc và cả những viên súc sắc, tất cả chúng đều được làm bằng xương thú,cũng như những hạt cườm và mặt dây chuyền làm bằng hổ phách được mang đến từ vùng Baltic.

Từ Hedeby đoàn thuyền tiến thẳng đến Birka, một đảo trung tâm buôn bán ở khu vực hồ Malar. Brika ở chính giữa Thụy Điển và nằm đối diện với thị trấn Jumne của người Xla-vơ. Birka là một khu buôn bán nổi tiếng; ở bến cảng có thể tìm thấy những con tàu thuộc sở hữu của Đan Mạch, Xla- vơ,Na Uy và những người Scythian. Ở đây Garrick đổi lấy những đồ thủy tinh Rhinish, vải Frisian – 1 loại vải rất được ưa chuộng vì nó rất mềm và mượt, những chiếc bàn đạp được nạm đá quý và rượu vang Rhine, Phần nhiều những thứ đó Garrick giữ lại riêng cho mình.

Từ Brika, Garrick và toàn bộ thủy thủ đoàn tiếp tục đến Uppland, đi đến Gulf ở Phần Lan rồi sau đó họ tiếp tục tiến về phía Neva, băng qua biên giới của Anh và Scotlen và tiếp tục đến vùng hồ

Ladogo. Ladogo trước đây cũng là một trung tâm buôn bán sầm uất, được đặt ở nơi cửa ngõ của Volkhor, ở đây họ dừng lại để lấy thực phẩm dự trữ bởi sau đó là giữa mùa hè, và họ vẫn có 1 quãng đường dài phải đi. Garrick cùng thủy thủ đoàn dong thuyền về phía Đông và tiến vào vùng đất của người Xla-vơ , họ băng qua vùng đất Svir đến hồ Onega, vượt qua vài con sông nhỏ hơn và tiếp tục băng qua vùng hồ Beloya, cuối cùng Garrick cùng thủy thủ đoàn cũng tới được nhánh rẽ phía Bắc của con sông lớn Volga.

Đi được khoảng nửa đường tới Bulgar, họ chợt bắt gặp 1chiếc tàu đang bị tấn công bởi 1 nhóm những người Xla-vơ sống dọc bờ sông.Tiếng hét của cả đàn ông và những người phụ nữ xé nát bầu không khí tĩnh lặng.Garrick thúc thủy thủy đoàn khua nhanh mái chèo và nhảy lên con thuyền trước khi cuộc tấn công đẫm máu kết thúc.Anh và một số thủy thủ nữa nhảy lên boong tàu của con thuyền và tiêu diệt những tên cướp không chạy trốn đủ nhanh khi chúng kịp nhìn thấy con thuyền Viking vĩ đại của anh.

Chỉ có một người phụ nữ trẻ và đứa con của cô ấy là còn sống sau cuộc tấn công vừa rồi, bởi vì họ đã trốn xa trong một thùng rượu lớn đã rỗng. Haakorn, một trong những thủy thủ của Garrick và một người dày dạn kinh nghiệm nói với người phụ nữ bằng ngôn ngữ Xla-vơ. Anh khám phá ra rằng cô ấy là con gái của một thũ lĩnh có thế lực của một bộ tộc Xla-vơ. Chồng cô ấy đã bị giết, và cô ấy đang khóc lóc bởi cơ thể của chồng cô phải chịu rất nhiều vết chém sau cuộc thảm sát. Những kẻ tấn công chúng đều là thành viên của một bộ lạc thù địch với mục đích là giết chết cô và đứa trẻ để trả thù cho những việc làm của cha cô. Đây không phải là lần đầu tiên họ bị tấn cống bởi những kẻ kia.

Ngay lập tức Garrick liền hội ý với những thủy thủ của anh để quyết định xem họ nên làm gì với người phụ nữ này. Perrin - người bạn thân của Garrick và cũng gần như là một người anh em ruột của anh đưa ra lời khuyên. Bởi vì trước đó họ đã có đủ những kẻ thù rồi, họ không cần phải tăng thêm nhiều kẻ thù hơn nữa.Vì vậy hãy đưa cô gái này đến bộ lạc của cô ấy và tạo một mối quan hệ tốt với bộ lạc của cô ta. Họ sẽ còn qua lại con đường này nhiều lần nữa, vậy thì sẽ rất tiện lợi khi có thêm những người bạn ở vùng này.

Vì vậy họ đưa người phụ nữ và đứa trẻ về với cha cô mà không đòi tiền thưởng. Những bữa tiệc được chiêu đãi với lòng kính trọng và biết ơn, những ngày sau đó ngày lại nối ngày, và những ngày trở thành những tuần. Những cơn mưa đã đến, tạo thêm cho họ một lí do nữa để nấn ná ở lại nơi này bởi Aleksandr Stasov là một chủ nhà tốt bụng và ở nơi này họ không thiếu bất cứ thứ gì. Cuối cùng thì lại đã quá muộn để đi đến Bulgar và trở về nhà trước khi trời lạnh, vì vậy họ ở lại nơi này qua mùa đông.

Vào mùa xuân, vị tù trưởng hiếu khách tiễn họ đi để họ có thể tiếp tục với chuyến hành trình của

mình với 20 nô lệ và 1 túi bạc cho mỗi người trong đoàn thủy thủ. Có thể nói thời gian mà họ đã đánh mất khi ở lại nơi này không phải là vô nghĩa.

Cuối cùng họ cũng đặt chân tới Bulgar, hàng hóa đã sẵn sàng để bán .Riêng những bộ lông thú mang lại cho Garrick một món tiền lớn, đặc biệt là bộ lông trắng của gấu bắc cực và Garrick có 4 bộ lông thú loại này. Mỗi người còn lại trong đoàn đều bán những hàng hóa của riêng mình, bởi vì giữa Garrick và những người trong đoàn là tình cảm bạn bè, mặc dù con thuyền là của Garrick.

Và như vậy, những người đàn ông trẻ này bắt đầu chuyến du hành đầu tiên của họ về phía đông(trước đây chỉ có mình Haakorn là đã từng đi xa như thế), họ vẫn tiếp tục kéo dài những cuộc chè chén say sưa mới lạ và khác thường. Garrick mua rất nhiều quà tặng cho gia đình anh. Một vài món anh sẽ tặng vào ngày trở về; còn những thứ khác anh sẽ để dành cho những dịp đặc biệt và các ngày lễ. Anh có những chiếc vòng cổ và vòng tay làm từ những châu báu quý giá mà anh mua được với giá rẻ từ những người Ả-rập và những tấm lụa quý của người Trung Quốc cho mẹ anh. Đối với cha mình, anh tìm thấy một thanh kiếm tuyệt vời như thanh kiếm của chính anh vậy, với lưỡi kiếm được người Rhenish đánh giá cao, và chuôi kiếm lộng lẫy được chạm trổ công phu đồng thời được dát vàng và bạc. Đối với anh trai anh - Hugh, anh mua một chiếc mũ bằng vàng, một biểu tượng cho khả năng lãnh đạo.

Anh mua quà tặng cho bạn bè và một vài món nữ trang rẻ tiền cho Yarmille, người phụ nữ quán xuyến toàn bộ gia đình và chỉ huy những người hầu trong lúc anh vắng mặt. Anh mua cho mình những mảnh lụa lạ lùng thuộc về Lã mã phương đông và những miếng vải thêu kim tuyến để may những chiếc áo choàng đẹp, những tấm thảm Phương đông cho ngôi nhà của anh, và những một chiếc thùng dụng cụ bằng sắt sẽ khiến cho những nô lệ của anh vui sướng. Mỗi ngày họ ở lại Bulgar, Garrick lại tìm thấy cái gì đó mới để thêm vào bộ sưu tập của mình. Cuối cùng bạn bè anh bắt đầu đánh cuộc xem trong chuyến đi này anh đã bỏ ra bao nhiêu tiền.

Đang là những ngày giữa mùa hè, bầu trời với những đám mấy trắng xóa, Garrick bước vào căn nhà của người thợ khắc, Bolsky cùng với anh bạn Perrin.

Người đàn ông nhỏ bé ngước lên nhìn từ chiếc bàn làm việc của ông ta ở chính giữa căn phòng và đứng yên đưa mắt nhìn vào 2 người đàn ông Na Uy trẻ tuổi,người mặc áo ngắn, những chiếc áo chẽn không có tay với chiếc xà cạp dài bó sát.Cả 2 bọn họ có chiều cao vượt hơn hẳn với vòm ngực vạn vỡ; cơ bắp cuồn cuộn dọc theo cánh tay trần của họ.Cơ thể họ căng và mạnh mẽ không có 1 ao-xơ thịt thừa nào (1 ao-xơ = 28,35g). Một người có mái tóc nâu vàng và một bộ râu được tỉa gọn; người kia với mái tóc vàng hoe và nhẵn nhụi.Người có mái tóc vàng có cái nhìn lạnh lùng và hoài nghi đối với

một người còn quá trẻ. Đôi mắt của người này có màu của nước, giống như vùng nước nông vào một ngày tươi sáng. Người kia có đôi mắt cười giống như những viên ngọc lục bảo rực sáng.

Bolsky đang chờ người Viking tóc vàng hoe, bởi vì anh đã yêu cầu người thợ khắc làm cho anh một mặt dây chuyền nhỏ với một bức ảnh của một cô gái xinh đẹp được khắc ở mặt bên trong. Anh đã đưa cho Bolsky một bức vẽ phác họa của cô gái này, và người thợ khắc tự hào vì đã hoàn thành xong công việc .Ở mặt trước là một con thuyền Viking lộng lẫy với 9 mái chèo, và trên đầu thuyền là một chiếc búa với những chiếc cánh đan chéo nhau và một cây đao.Ở mặt sau của sợi dây chuyền là cô gái, hình ảnh của cô được làm một cách tỉ mỉ, giống hệt bức phác họa. Đó có lẽ là người yêu, hoặc một người vợ?

“Nó đã được làm xong chưa?”Garrick hỏi.

Bolsky mỉm cười, và mở một chiếc túi nhỏ, đưa ra mặt dây chuyền với sợi dây bạc dài “Nó đã xong rồi.”

Garrick ném một túi bạc lên bàn và cầm lấy sợi dây chuyền, trượt nó qua đầu anh mà không cần kiểm tra lại. Nhưng Perrin, với bản tính tò mò hay châm chọc của mình, nâng mặt dây chuyền từ ngực Garrick lên và xem xét một cách kỹ lưỡng. Anh ngưỡng mộ biểu tượng của sự giàu có, quyền lực và sức mạnh, nhưng khi anh quay mặt sau của sợi dây lại, anh cau mày với vẻ phản đối và lên tiếng hỏi.

“Tại sao?”

Garrick nhún vai và bắt đầu đi ra cửa, nhưng Perrin đã đóng cánh cửa lại bằng gót chân của mình và kéo anh dừng lại. “Tại sao lại làm khổ bản thân mình bằng cách này?” Perrin hỏi. “Nó không xứng với điều đó.”

Garrick nhướng mày ngạc nhiên.”Cậu muốn nói điều này?”

Perrin nhăn nhó.”Đúng, tôi muốn nói vậy.Con bé là em gái của tôi, nhưng tôi không thể tha thứ cho những gì con bé đã làm.”

“Ồ, đừng bực tức, anh bạn của tôi. Những tình cảm của tôi với Morna đã chết- từ lâu rồi.”

“Vậy thì tại sao?” Perrin hỏi, hướng ánh mắt của mình về phía sợi dây.

”Một lời nhắc nhở,”Garrick trả lời,giọng anh gay gắt.

“Một lời nhắc nhở rằng không có người phụ nữ nào có thể tin được.”

“Tôi sợ rằng em gái tôi đã để lại một ấn tượng tồi tệ trong cậu, Garrick.Cậu không như thế này từ khi nó kết hôn với tên lái buôn béo tốt.”

Một thoáng tối sầm trong đôi mắt màu xanh lá sâu thẳm của người đàn ông trẻ hơn, nhưng một nụ cười hoài nghi méo đi trên đôi môi anh.

“Tôi chỉ đơn giản là khôn ngoan hơn.Tôi sẽ không bao giờ rơi vào sự quyến rũ của một người phụ nữ một lần nữa. Tôi đã để trái tim tôi mở một lần,và sẽ không làm vậy lần thứ 2. Giờ thì tôi đã quá biết về họ rồi.”

“Tất cả phụ nữ không phải đều giống nhau,Garrick.Mẹ của cậu khác.Tôi chưa bao giờ biết một ai ân cần và biết cho đi nhiều hơn là nhận như bà.”

Nét mặt Garrick mềm lại.”Mẹ tôi là trường hợp ngoại lệ. Nhưng đến đây là đủ rồi.Hôm nay là đêm cuối cùng của chúng ta, Tôi dự định sẽ uống một thùng rượu- và cậu, bạn của tôi, sẽ phải mang tôi quay trở lại con thuyền khi tôi say.”

Chapter 5

Brenna ngồi giữa chiếc giường rộng và đang đánh bóng thanh kiếm của mình với sự chăm chút dành cho một vật quý giá, với cô thanh kiếm ấy thực sự là vật sở hữu đáng giá. Thanh kiếm được làm thủ công một cách tính tế dường như chỉ dành riêng cho cô, nó là thứ vũ khí nhẹ nhưng sắc như dao cạo. Đó là món quà từ người cha dành cho cô vào ngày cô tròn mười tuổi. Tên của cô được khắc trên chuôi kiếm làm bằng bạc, được bao quanh bởi hồng ngọc và sapphia sáng lấp lánh với kích thước như những hạt đậu . Brenna yêu quý thanh kiếm này hơn bất cứ tài sản nào của cô, bởi vì nó là biểu tượng cho niềm tự hào của cha cô với những thành tích mà cô đã đạt được.

Cô áp thanh kiếm vào trán, trong đầu cô ngập tràn những suy nghĩ u ám. Liệu rồi đây có phải cô sẽ bị giam cầm trong vùng đất của chồng cô? Liệu cô có được cầm lại thanh kiếm này lần nữa và được chiến đấu cho những gì thuộc về cô giống như một người đàn ông ? Hoặc cô sẽ phải đóng vai trò của một người vợ trong mọi trường hợp, không bao giờ được sử dụng những kĩ năng của cô một lần nữa, cô sẽ chỉ là một phụ nữ và chỉ làm những gì một phụ nữ nên làm?

Những tên đàn ông đáng nguyền rủa và cả những tính cách của họ nữa! Cô sẽ không bao giờ bị đối xử như vậy. Bị hủy hoại và bị điều khiển, không! Cô sẽ không phục tùng. Cô là Brenna Carmarham, không phải là một kẻ ngờ nghệch cũng không phải kẻ chỉ biết co ngày mình lại như một nữ đầy tớ!
Đang lúc phẫn nộ, Brenna không nghe thấy cô của mình đi vào phòng và đóng cửa lại một cách nhẹ nhàng. Linnet chắm chú nhìn cô cháu gái với đôi mắt mệt mỏi, chán nản.
Bà đã chăm sóc người chồng của mình trong suốt những tháng ngày ông đau ốm, mỗi ngày sự tận tụy của bà lại càng tăng lên. Khi chồng bà chết, một phần của bà cũng như chết theo ông bởi vì bà yêu ông tha thiết. Bây giờ bà cũng đang làm như vậy với anh trai Angus của bà. "Chúa ơi, làm ơn đừng mang ông ấy đi nữa."

Brenna bắt đầu quay ra khi cô trông thấy sự phờ phạc trong đôi mắt của bà. Cô quay sang Linnet và hầu như không nhận ra bà nữa. Tóc bà bù xù còn chiếc áo choàng thì vương những vết bẩn, còn gương mặt bà – gương mặt thể hiện nhiều nét muộn phiền khác nhau. Gương mặt của bà trắng bệch, đôi môi căng và có những quầng thâm dưới đôi mắt đỏ au. Brenna dời khỏi giường và đỡ Linent đến chiếc trường kì dài màu vàng ở dưới cửa sổ.
“Linnet, cô đã khóc đúng không, điều này không giống cô chút nào,” Cô lo lắng nói. “Có gì xấu sao?”

“Ôi, Brenna, con gái của ta. Cuộc sống của con đang thay đổi rất nhiều. Nó thật không suôn sẻ khi tất cả điều diễn ra cùng một lúc.”
Brenna mỉm cười yếu ớt.”Cô đã khóc vì con ư? Không cần phải vậy đâu cô ạ.”
“ Không, cháu yêu, không phải vì con, cho dù ta sẽ vậy.Đó là cha con,Brenna.Angus chết rồi.”
Brenna bị kéo trở lại, gương mặt cô trắng bệch. “Làm sao cô có thể nói đùa về việc này? "Cô cay nghiệt buộc tội. “Không thể như vậy được!”
“Brenna,”Linnet thở dài, và đưa tay ra vuốt ve má của cô cháu gái.”Ta không nói dối con. Angus chết chỉ mới một giờ trước.’
Brenna lắc đầu chầm chậm, phủ nhận những điều đó. "Ông không ốm quá nặng.Ông không thể chết được!”
“Angus đã bị bệnh giống như chồng của ta, nhưng ít nhất ông không chịu đau đớn quá nhiều.”
Mắt Brenna mở to và trong mắt cô tràn ngập sự sợ hãi. “ Cô biết rằng ông sẽ chết ư?”
“Đúng, ta biết.”
“Chúa ơi, tại sao cô không nói cho con biết? Tại sao cô lại để cho con tin rằng ông sẽ khỏe lại như trước?”
“Đó là mong muốn của ông ấy,Brenna. Ông ấy cấm ta nói với bất kì ai, đặc biệt là con. Ông ấy không muốn nhìn thấy con khóc ở bên cạnh ông ấy. Angus không bao giờ có thể chịu đựng được nước mắt, những điều ấy khiến ông ấy muốn ta phải giấu con.”
Những giọt nước mắt giờ đã xuất hiện trong đôi mắt của Brenna. Cô hoàn toàn không biết đến chúng, bởi vì cô chưa từng khóc trước đây. “Nhưng lẽ ra con cần phải chăm sóc ông.Thay vì vậy, con lại làm việc của con như thể là mọi thứ rồi sẽ ổn thôi.”
“Ông ấy không muốn con quá đau buồn, Brenna.Và con sẽ như vậy nếu con biết. Bằng cách này con sẽ đau buồn một lúc thôi rồi mọi thứ sẽ qua đi. Lễ cưới sắp tới của con sẽ giúp con.”
“Không! Sẽ không có đám cưới nào bây giờ cả.”
“Đó là những lời trăn trối của ba con, Brenna. “Linnet nói một cách thiếu kiên nhẫn. “Con phải thực hiện nó, mặc dù cha con đã mất.”
Brenna có thể giữ lại tiếng thổn thức của trái tim tan vỡ lại trong ngực không quá lâu.”Tại sao ông ấy lại chết hả cô?Tại sao?"

Ngài Angus Carmarham đã được đưa đến nơi yên nghỉ vào một buổi sáng trong xanh. Những chú chim chỉ vừa mới cất tiếng hót chào mừng ngày mới, và những bông hoa dại ngát hương bị cuốn đi xuyên qua không khí lạnh lẽo buổi sáng.

Brenna, với đôi mắt giờ đã cạn khô, cô mặc quần áo một màu đen từ đầu đến chân.Cô mặc một chiếc áo chẽn và quần nịt tất với quần da, phía trên là chiếc áo khoác chảy dài, được điểm thêm bởi một sợi dây bạc.Bộ tóc dài đen nhánh của cô được tết lại và như bình thường nó được giấu kín đáo ở dưới chiếc áo khoác. Chỉ có gương mặt trắng bệch của cô cùng với ánh bạc của thanh kiếm là nổi bật.
Linnet biểu lộ sự không tán thành với trang phục của cô, nhưng Brenna vẫn cương quyết mặc như vậy.Cha cô đã đối xử và nuôi dạy cô giống như một đứa con trai, và cô muốn mặc giống như một đứa con trai thay cho lời tạm biệt giữa họ.
Mọi người trong làng đều có mặt, ai nấy đều khóc thương cho Angus. Linnet đi bên phải Brenna,cánh tay bà vòng quanh bờ vai và an ủi Brenna. Cordelia và Dunstan ở bên trái cô. Dunstan nói một vài lời ca tụng và tự hào trước đó, nhưng Brenna không nghe thấy chúng.Trong khoảnh khắc, cô sống lại với những kí ức của mình : một đứa trẻ ngồi trên đầu gối của cha cô; một người đàn ông kiêu ngạo đang khuyến khích khi lần đầu tiên cô con gái của ông cưỡi ngựa. Cô nhớ lại những khoảnh khác dịu dàng đầy yêu thương mà cha dành cho cô.
Brenna cảm thấy đã mất ông ấy, và một cảm giác trống rỗng khủng khiếp cuốn cô đi. Nhưng cô vẫn cố gắng trụ vững chỉ có đôi mắt của cô, lờ đờ và u mê, biểu lộ nỗi đau buồn của cô.
Ngay lúc Dustan không nói thêm một lời nào nữa, khung cảnh trở nên yên tĩnh và trang nghiêm, mọi người trở nên ngạc nhiên hơn bởi vì họ trông thấy một người cưỡi ngựa đang phi nước đại xuyên qua cánh rừng và hướng về phía đám đông đang tụ họp .Anh ta nhảy khỏi con ngựa của mình và nhanh chóng xuyên qua đám đông đến bên Brenna.
“Chồng chưa cưới của cô đã đến.”Người đàn ông trẻ nói không kịp thở.”Tôi vừa trờ về từ Anglesey và vượt qua họ trên đường đi.”
“Làm sao anh biết đó là chồng chưa cưới của tôi?”Brenna lo lắng nói. Cô chưa chuẩn bị tinh thần cho tin tức này, không phải trong lúc này khi mà cha cô vừa mới được đưa đi chôn cất.
“Còn có thể là người nào khác nữa?” Người đàn ông đáp. “Đó là một nhóm lớn những người đàn ông to lớn , tóc vàng hoe. Họ chắc chắn là những người Viking.”
Những tiếng nói chứa đựng sự lo lắng lan dần trong đám đông, nhưng Brenna chỉ có thể nghĩ đến tình cảnh khó khăn của cô ngay lúc này. “Lạy chúa, tại sao lại là lúc này?"Cô hét lên.

Nhưng chàng trai trẻ không thể trả lời. Linnet lại gần Brenna và nói, “Đừng quan tâm tại sao, cháu yêu của ta. Việc mai táng cha cháu vậy là xong.” Sau đó bà quay sang nói với người đưa tin. “Họ còn cách nơi này bao xa?”
“Họ đã đến phía bên kia của những cánh rừng rồi.” Chàng trai hướng về phía tây bắc. “Khoảng 1 dặm.”
“Rất tốt,” Linnet đáp. “Chúng ta cần phải tiếp đón họ ở trang viên. Mọi người hãy trở về làng của

mình thôi. Ngươi không cần phải sợ hãi những người Viking này. Họ đến trong hòa bình.”

Mọi người cùng quay trở lại trang viên, Brenna bước từng bước bồn chồn trong căn phòng khách rộng lớn. Fergus ngồi xuống một cách lo lắng. Ông chịu trách nhiệm tiếp đón những người Viking khi họ đến đây, và ông rất háo hức để tiếp đón họ. Ông đã có khoảng thời gian khá tốt đẹp trên mảnh đất của những kẻ thù trong quá trình tìm ra bộ tộc của Haardrad. Vị tù trưởng của bộ tộc này đã tiếp đón Fergus và sắp đặt cuộc thỏa thuận này thay cho con trai của ông ta, ông đưa ra lời hứa trang nghiêm rằng tất cả mọi người trong bộ tộc sẽ đồng ý với thỏa thuận này. Với cái chết của Ngài Angus, cô dâu sở hữu một gia tài giá trị, cùng với những mảnh đất và trang viên này bây giờ thuộc về Brenna cũng như của chồng cô ấy.Những người Viking quả thật sẽ rất hài lòng.
“Brenna yêu quý, sẽ lịch sự hơn nếu con đổi một chiếc áo choàng khác,”Linnet đề nghị.
“Không.”
“Brenna, con không thể tiếp đón chồng tương lai của con theo cách này.Anh ta sẽ nghĩ gì?”
“Con đã nói không rồi mà!”
Brenna nói một cách cáu kỉnh, và tiếp tục sải bước một cách lo lắng
Cordelia nhìn chằm chằm người em gái cùng cha khác mẹ của mình một cách tự mãn. Cô ta tỏ vẻ thích thú, bởi vì cô ta đoán được vì sao Brenna lại khó chịu như vậy. Cô ta bắt đầu suy tính, nếu như vị hôn phu của Brenna muốn cưới cô ta trước khi họ nhổ neo, hẳn là đám cưới có thể sẽ được tổ chức trong tối nay hoặc trong ngày hôm sau.Và sau đó sẽ là đêm tân hôn – và nỗi khiếp sợ. Cordelia suýt nữa bật cười lớn tiếng. Sẽ có sự đau đớn vào đêm đầu tiên, và Brenna sẽ nghĩ nó luôn luôn là như vậy, nhờ có cô . Sự trả thù này thật ngọt ngào biết bao. Giá như cô có thể trông thấy điều đó.

Chính xác thì đó là những gì mà Brenna đang nghĩ. Cô vẫn chưa sẵn sàng cho lễ cưới, và sẽ không bao giờ. Cô không không phải kiểu người chịu đựng sự đau đớn mà không có sự trả đũa. Cô sẽ chiến đấu, chắc chắn là như thế! Chúa ơi, sẽ thế nào nếu cô giết chết chồng cô bởi vì những quyền lợi mà anh ta đòi hỏi? Sẽ là bản án tử hình dành cho cô chăng.
Những ý nghĩ lộn xộn này cứ nhào lộn trong tâm trí của cô khi tảng đá lớn đầu tiên đập vào cửa trang viên. Tiếng kêu hoảng hốt từ một người rồi tất cả mọi người đều kêu lên hoảng hốt. Những cái nhìn nghi ngờ cho đến những gương mặt trông hết sức bối rối, nhưng cho đến khi tiếng khóc tắc nghẹn vang lên từ khoảng sân trước, theo sau là tiếng những tảng đá khác đập vào cửa, Brenna lao đến cửa sổ, trong mắt cô là cảnh tượng không thể tin được.
“Chúa ơi, chúng đang tấn công!”
1 người hầu bị chặt đầu trên đường đi từ chuồng ngựa, còn người làm vườn đang tháo chạy trước những tên Viking. Những thanh kiếm , rìu và giáo của chúng được rút ra và luôn trong tư thế sẵn sàng.

Một máy bắn đá được làm sơ sài và 2 người đàn ông đang điều khiển nó. Tảng đá thứ 3 bắn trúng vào cửa. Phía dưới một tấm biểm, làn khói mù mịt cuốn lên trời – Ngôi làng rực cháy.
Brenna quay về nhóm phía trước cô. Wyndham đang ở trong số họ, và ánh mắt cô nhìn ông với vẻ cáo buộc. "Đây là cách những người bà con của ông đến để lấy một cô dâu sao?"
Wyndham không trả lời, nhưng Fergus đã nói với sự không chắc chắn."Những người Viking này không thể là những người tôi tìm ra."
" Hãy nhìn đi, để xem ông có biết chúng hay không!" Cô cay nghiệt ra lệnh.
"Brenna, hãy trấn tĩnh lại," Linnet nói, mặc dù giọng nói của bà cũng chứa đựng đầy nỗi lo lắng.
Fergus ngay lập tức đi đến bên cửa sổ, và ông sững người trong giây lát bởi vì ông đã nhận ra người thủ lĩnh của thị tộc Haardrad. Anselm the Eager đang đứng trước những kẻ trong đoàn và la lối trật tự."
"Không thể thế được!" Fergus hét lên, gương mặt nhỏ chứa đựng sự khiếp sợ "Ông ta đã đưa ra lời hứa của mình rồi cơ mà!"
Những tảng đá khác tiếp tục đập vào cửa thúc đẩy Brenna hành động. "Wyndham, ông về phe với chúng tôi hay với những người bà con dối trá của ông? Tôi muốn biết trước khi tôi quay lưng lại với ông."
Ông nhìn Brenna một cách xấu hổ, "Với cô, quý cô của tôi. Tôi không nhận mối quan hệ họ hàng với những người Na Uy này, những kẻ không có danh dự cho những lời họ nói."
"Nên như vậy,"cô đáp. "Những kẻ ngu ngốc kia đã cho chúng ta thời gian chuẩn bị bằng việc tấn công tới tấp vào một cái cửa không khóa. Dunstan, hãy đi lấy cái chốt cửa ngay bây giờ trước khi chúng bị phá hủy nhiều hơn."
Dunstan quay lại nhìn Brenna, đôi mắt anh ta đầy ắp sự khiếp sợ."Brenna, chúng có 30 hoặc nhiều hơn đối với 3 chúng ta!"
"Bốn, chết tiệt!" Cô cáu kỉnh nói. "Anh nghĩ tôi sẽ chỉ ngồi một chỗ và nhìn chắc?"
"Brenna,cô phải biết suy nghĩ, chúng ta không có bất cứ một cơ hội nào cả!"
"Anh đề nghị chúng ta đầu hàng ư? Thật ngớ ngẩn, chẳng lẽ anh đã quên vụ ở đảo Holyhead rồi ư?" Những người không chiến đấu cũng như những người chiến đấu, tất cả đều bị chém một cách không thương tiếc. Giờ hãy xem xét cái cửa! Fergus,hãy tập hợp những người hầu và trang bị vũ khí cho họ. Còn Wyndham, hãy lo phần phía sau trang viên, sau đó gặp tôi ở đại sảnh. Chúng ta sẽ sẵn sàng để chiến đấu với những tên con hoang khát máu khi cảnh cửa cuối cùng bị phá hỏng."
Tất cả họ rời đi và làm theo lời của Brenna mà không thắc mắc bất cứ điều gì. Cordelia ngồi co lại ở trong góc phòng và khóc lóc điên loạn. Linnet gần như cũng khóc khi bà tóm lấy cánh tay Brenna để ngăn cô lại.
"Con không thể chiến đấu với chúng, Brenna! Chúng sẽ giết con giống như một người đàn ông!"

“Chúng muốn giết con thế nào cũng được,cô ạ. Cha con đã huấn luyện con cho những hoàn cảnh thế này.con sẽ chiến đấu đến chết với danh dự của chính mình còn hơn là việc khóc lóc tự thương hại mình như Delia quen làm!”
“Chúng sẽ không giết con. Brenna ,nếu con không chống lại chúng,”Linnet cố chấp.”Chúng bắt những người phụ nữ - “
“Không bao giờ!”Brenna cắt ngang lời của Linnet, “Con thà chết còn hơn là một tù nhân Viking!”
Brenna hiên ngang đi qua căn phòng, bỏ lại Linnet và Cordelia cùng với lời cầu xin của họ. Nhưng trước tất cả những người hầu được trang bị vũ khĩ và bị khuấy động, thanh chắn cửa bị gãy và tiếng hét khủng khiếp vang lên từ phía sân. Một lát sau, một tá những tên đàn ông khát máu xông qua đánh đổ cánh cửa và lao vào đại sảnh.
Brenna đứng bên cạnh chân cầu thang, đứng dạng chân, rút kiếm ra. Một chiếc rìu chệch khỏi cô vài inch, nằm giữa cô và kẻ thù, Dunstan ngã xuống đầu tiên. Những tên Viking đã phân chia nhóm của chúng. 3 tên tiến đến trước cầu thang, cả 3 cùng vào trong phòng khách, đóng chặt lại cánh cửa đằng sau chúng. Wyndham đi đến từ phía sau và bắt được 2 tên đồng hương của ông ta. Ông ấy chiến đấu dũng cảm, nhưng ông đã già và nhanh mệt. Ông đã đánh ngã một tên, tuy vậy lưỡi kiếm của một tên khác đâm vào ông và kết thúc cuộc sống của ông.
Năm tên xông vào Brenna. Bốn tên vượt qua cô và trèo lên cầu thang, nhưng lạc đường trong mê cung trên tầng 2. Cô đương đầu với tên còn lại không chút sợ hãi. Đao của hắn nặng hơn của cô, và với mỗi một cú đánh của hắn cô đánh trả bằng hết sức của mình.Cánh tay và lưng của cô đau đớn vì sự cô gắng, nhưng những tiếng la hét vọng từ phía sau cánh cửa đóng của phòng tiếp khách lại tăng thêm quyết tâm của cô. Với sức mạnh mà chính bản thân Brenana cũng không nhận thấy, cô đánh bật kiếm của hắn sang một bên và đâm hắn một cách nhẹ nhàng. Cô đá xác hắn ra xa, nhưng một tên khác, một tên già hơn nhanh chóng chiếm lấy vị trí của hắn. Cố chịu đựng với tất cả khả năng của mình, Brenna tiếp tục chiến đấu cho đến khi với một cú đánh xuống mạnh mẽ, thanh kiếm của tên Viking chặt đôi thanh kiếm của cô
Brenna ngây ra nhìn chằm chằm vào thanh kiếm đã bị gãy trên tay cô. Cô không nhìn thấy cú đánh chết chóc đang đến với cô, cũng như không nghe thấy tiếng hét đau đớn của Fergus. “ Dừng lại, đó là quý cô Brenna!”
Sau đó Fergus nhảy vào giữa cô và thanh kiếm sáng lấp lánh, đẩy cô ra sau. 2 nhát kiếm mạnh đã chém đứt cánh tay ông, nó rơi xuống sàn với một tiếng thịch gây buồn nôn. Fergus từ từ khuỵu xuống rồi gục hẳn xuống chân Brenna.
Anselm the Eager nhìn cô gái một cách nghi ngờ. Nghĩ đến cảnh ông chiến đấu với cô và gần như giết chết cô. Ông sẽ mang một người với thanh danh cao quý về nhà. Ông sẽ không bao giờ có thể quên được điều này. Bởi vì cô gái này là người mà họ muốn gả cho con trai ông. Một người con gái tuyệt

vời, chắc chắn là như vậy. Ngay lúc này ông nhìn cô gái và những việc cô đã làm, như thể tinh thần và lòng can đảm của cô điều ông chưa bao giờ nhìn thấy trong một phụ nữ trước đây. Cô ấy thậm chí đã thành công trong việc làm bị thương một trong những người đàn ông của ông. Người đó sẽ trở về nhà trong sự xấu hổ. Bị đánh bại bởi một phụ nữ - ha!

Thật tệ khi cô ấy lại là kẻ địch. Người phụ nữ có mái tóc đen này sẽ trở thành một cô con dâu xinh đẹp. Cô sẽ sinh ra những đứa con trai với sức mạnh và lòng dũng cảm không gì sánh được. Thật đáng tiếc.

Lát sau những người hầu cũng lết tới, tất cả họ ngã xuống xung quanh Brenna. Máu chảy khắp nơi. Những tiếng hét từ phòng khách đã ngừng lại. Hai tên Viking đi ra khỏi đó, cười đùa và vỗ vào vai tên kia trước khi tham gia với những tên khác để cướp phá trang viên. Linnet và Cordelis, có phải họ đều đã chết?Brenna tự hỏi.

Từ phía trên cầu thang một tiếng hét khác cắt ngang mọi thứ, Brenna quay lại lặng thinh không nói lên lời khi nhìn thấy nguồn gốc của tiếng hét đó. Alane ở đó, một con dao găm ngắn ở trong tay cô. Brenna thấy nó rơi khỏi những ngón tay của Alane, thật kinh khủng. Ngay lúc đó người hầu gái lớn tuổi của cô với gương mặt xám ngoét và 2 mắt lồi ra, ngã xuống chân cầu thanh trong vũng máu của chính bà. Một chiếc rìu kệch cỡm cắm vào lưng bà, máu phun ra đỏ thẫm.

Một nỗi kinh hoàng đối với Brenna, hành động cuối cùng của sự giận dữ đã đẩy Brenna ra xa khỏi khả năng chịu đựng của cô. Mọi thứ nổ tung trong tâm trí cô, bóng tối nhấn chìm cô, nhưng nó không che kín tất cả mọi thứ. Bởi vì cô vẫn có thể nghe thấy những giọng nói, và cô vẫn đứng vững. Một vài người khác là hét và la hét.Những tiếng hét ấy nghe như rất gần, cô biết rằng nếu cô đưa tay ra cô có thể chạm vào bất cứ ai với những âm thanh của sự đau đớn này. Nhưng cô không thể di chuyển cánh tay mình. Biết bao lần cô cố gắng nhấc cánh tay của mình lên, nhưng chúng không hề nhúc nhích.

“Anselm, ngài có thể dừng tiếng la hét từ cô gái được không? Cơn giận dữ của cô ta bắt đầu khiến những người đàn ông sợ hãi. Họ sẽ muốn trao cô ta cho Hel còn hơn nghe nó.” *(Hel – nữ thần của sự chết chóc và địa ngục. là con gái của Loki trong thần thoại Na – uy*)

“Chỉ có một cách duy nhất,”Anselm the Eager mệt mỏi đáp. Brenna không cảm thấy cú đánh, nhưng cuối cùng bóng tối cũng hoàn toàn bao phủ lấy cô. Cô không còn nghe thấy những tiếng la hét khủng khiếp điên cuồng nữa.

Chapter 6

Đoàn người chậm chạp tiến về phía bờ biển. Phải mất hơn hai giờ họ mới tới được nơi con thuyền neo đậu. Hàng đàn gia súc, những con lợn cùng với xe ngựa chất đầy những thứ cướp bóc được chậm chạp tiến tới. Tuy nhiên, họ vẫn tới được chỗ con thuyền trước lúc chập tối.Con thuyền của người Viking là một nỗi kinh hoàng đối với những tù nhân, tất cả họ đều là phụ nữ. Nó là con thuyền với kiểu dáng lộng lẫy, chiều dài khoảng 60 foot, chiều rộng ít nhất vào khoảng 15 foot, trên mũi thuyền là một con quái vật với hình thù gớm guốc từ địa ngục được chạm trổ một cách tinh vi. Con tàu này đã mang họ khỏi mảnh đất của chính họ và cắt đứt tất cả những sợi dây liên hệ với thế giới mà họ biết.

Con tàu Viking lộng lẫy đáp ở một vịnh nhỏ, ẩn mình dưới những hàng cây cao và rậm rạp. Hai người đàn ông ở lại phía sau để canh giữ con thuyền. Họ sẽ chỉ dẫn để đưa con thuyền ra khơi trong trường hợp có vấn đề. Nhưng đã không có việc gì xảy ra, và 2 người đàn ông chào đón sự trở về của những chiến binh với những tiếng hò reo vang dậy

Thường thì những người Viking sẽ nghỉ ngơi buổi tối trên đất liền, nhưng vì kẻ thù có thể trốn thoát vào trong rừng trong lúc tấn công(họ có thể chạy đi và kêu gọi sự giúp đỡ), và còn bởi rất nhiều dấu vết của người Viking để lại đằng sau trong khi vận chuyển những con vật nuôi, Anselm the Eager kéo chiếc buồn vuông màu tím và con thuyền nhổ neo ngay trong đêm đó.

Một vài người đàn ông làm lễ cúng thần Thor để đảm bảo một chuyến đi an toàn trong khi những người khác thì chất hàng hóa. Những người phụ nữ được cho sắp xếp ở phía đuôi thuyền, nơi có một căn lều đã được dựng lên cho họ còn hơn là bỏ họ lại một mình Những người đàn ông đã thỏa mãn sự khát máu và ham muốn nhục dục của chúng, do đó chúng không có nhu cầu nào nữa cho đến khi con thuyền cập vào đất liền. Tất cả những người phụ nữ đã bị chiếm đoạt một hoặc vài lần đã bảo vệ cho Brenna, cô vẫn bất tỉnh từ lúc Anselm giáng một đòn mạnh xuống cô cho đến sau khi con thuyền nhổ neo. Có 7 tù nhân tất cả bao gồm: Linnet và Cordelia, cùng với Enid và 3 cô gái trẻ khác ở làng. Phần lớn những người đàn ông đã bị giết chết, ngoại trừ những người xoay sở được cách nào đó và trốn vào rừng hoặc những người bị thương nghiêm trọng có lẽ không sống nổi cho đến tối đều bị bỏ lại.

Brenna biết điều này, và nó làm tăng têm nỗi đau đớn trong cô. Cô đã thất bại trong việc bảo vệ cho người của cô và thất bại để bảo vệ cho chính mình. Thất bại dưới tay tên thủ lĩnh Viking, một kẻ đã qua thời kì trai trẻ đó là một nỗi hổ thẹn lớn mà cô không thể chịu được. Lòng căm thù của cô đối với kẻ đó với tất cả mọi nguyên nhân. Ông ta đã làm cho cô không nơi nương tựa; ông ta đã hạ gục cô. Sau tất cả, ông ta đã tỏ rõ cho mọi người thấy rằng cô chỉ là một phụ nữ và không hơn. Ông ta sẽ phải

trả giá đắt cho việc này ,và cho tất cả mọi điều khác nữa.

Con thuyền lướt đi trên những con sóng giống như một con quái vật, để lại xứ Wales phía sau. Những người phụ nữ được cho ăn 2 lần một ngày với cá thu sấy khô, thịt sấy khô hoặc thịt muối, một ổ bánh mì và bơ. Trời thì lạnh, thức ăn lại khô, có nhiều thứ không thể cầm lên được.Cordelia thường xuyên va mạnh vào phần bên cạnh thuyền làm dạ dày cô trống rỗng. Những tên đàn ông đã tìm thấy niềm vui thích này, và tiếng cười của chúng đã thêm vào sự hổ thẹn của những người phụ nữ.

Brenna chỉ ăn để giữ vững sức khỏe của cô cho mục đích mà cô đã dự tính cho chính mình: giết chết Anselm the Eager. Cô sẽ không nói chuyện này cho những người phụ nữ khác hay là nghe tiếng than khóc sợ hãi của họ. Linnet cố gắng an ủi cô, nhưng bà cũng không thể chịu đựng được bất cứ sự tử tế nào nữa và thậm chí không muốn nói chuyện với cô. Nỗi nhục của bà quá lớn, nỗi đau khổ bà chưa từng biết đến. Linnet đã từ bỏ sự sáng suốt trong khoảng thời gian này.

Anselm the Eager thỉnh thoảng lại để mắt tới Brenna. Ông là một người đàn ông to lớn, vòng ngực của ông sánh ngang với một con gấu. Tóc ông ta màu hung hung, trông giống như là một bộ râu bao phủ lấy gương và ánh mắt xanh sắc nhọn. Ông ta là một người đàn ông có thể khiến cho nỗi sợ hãi vào đến tận trái tim kẻ thù của ông ta – nhưng không phải là Brenna. Khi ông ta nhìn cô tò mò – gần như là khâm phục, nó dường như – Cô muốn thỏa mãn ánh mắt của ông ta với một cái nhìn cay độc, một cái nhìn mở ra thái độ thù địch và lòng căm thù trong đôi mắt cô, điều đó làm ông ta bực tức bỏ đi.

Anselm gần như hối tiếc những điều ông đã làm, nhưng ông sẽ không bao giờ lớn tiếng thừa nhận nó. Ông đã đưa ra lời thề danh dự của ông đến kẻ thù. Không có sự hổ thẹn nào phá hủy lời nói của ông đến kẻ thù – đến một người bạn, đúng, nhưng không phải đến kẻ thù.

Ông là người sắp đặt lễ cưới với lời hứa có rất nhiều của cải đi kèm với cô dâu và không nghi ngờ gì họ nói nơi có thể tìm thấy của cải. Mặc dù không muốn cô dâu cho con trai Anselm, nhưng lại cần chiếm lấy số vàng đó. Người thủ lĩnh đã quay về nhà một người đàn ông giàu có, và những người đàn ông của ông đồng ý với việc này và hết sức vui vẻ.

Khi Anselm nhìn vào vẻ đẹp trẻ trung, ông thích thú bởi bề ngoài thách thức của cô. Sự kiêu hãnh của cô ngang với của chính ông, nhưng ông tự hỏi bao lâu niềm kiêu hãnh ấy rồi sẽ qua. Nghĩ về một tâm hồn hiện đang đau khổ khiến ông cảm thấy chua chat.

Ông nhớ khi quan sát cô gái chiến đấu với người đàn ông, cô đã bị thương. Ông đã nghĩ cô là một chàng trai trẻ với thân hình mảnh khảnh, và ông đã bị kinh ngạc với kĩ năng chiến đấu của cô dùng để chống lại sức mạnh của một người đàn ông. Thật thích thú khi quan sát sự can đảm của cô gái, sự dũng cảm ấy của cô được ông đánh giá cao trong số những người của ông. Ông đã bất đắc dĩ định giết cô

ngay cả khi ông nghĩ cô là một người đàn ông, nhưng ông không thể mất đi bất cứ một chiến hữu nào của ông bởi cô. Và sau đó ông phát hiện ra cô chính là cô gái trẻ được đề nghị kết hôn với con trai ông, và cô quả thật là một cô gái ấn tượng.

Sau nỗ lực trong việc cố thủ với đội quân của ông và đặc biệt là bộc lộ sự dũng cảm của cô, Anselm chán nản nhìn cô sụp đổ. Khi cô thấy người đàn ông lớn tuổi với mái tóc đỏ chết, cô trở nên vô cùng giận dữ, cô thét lên và thét lên, cô liên tục đấm vào thái dương của mình. Liệu có phải cô đã trông thấy cha cô ngã xuống không? Hay người phụ nữ đó có thể là mẹ của cô không? Nhưng dường như là không phải thế, người phụ nữ lớn tuổi tóc đen đang ở gần hiện giờ trông giống với cô hơn . Nếu như họ có thể nói chuyện với nhau bằng cùng một thứ ngôn ngữ, ông sẽ có được câu trả lời của mình. Nhưng ông sẽ phải chờ cho đến khi ho về đến nhà, và Heloise có thể nói chuyện với họ.

Cho đến giờ, ông chỉ có thể kinh ngạc về người đẹp Celtic này. Cô quả là một chiến lợi phẩm, và ông kiên quyết giữ những người đàn ông của ông tránh xa cô. Sự trong trắng của cô là điều tốt nhất không gì sánh bằng được.Chắc chắn cô ấy sẽ thích Garrick. – con trai ông

Họ cho thuyền qua biển Ailen, dừng lại ở Isle of Man(Hòn đảo của đàn ông) để nghỉ qua đêm và nấu ăn. Những tên đàn ông rất sẵn sàng chiếm đoạt những người phụ nữ lần nữa, tuy vậy chúng không dám lại gần Brenna trước cái nhìn chứa đựng đầy sự căm thù dữ dội của cô. Một số kẻ thì cho rằng Brenna bị điên. Chẳng bao lâu họ đã tới eo biển Atlantic, và tiếp tục cho thuyền qua bờ biển Scôtlen, nơi chúng dành thêm đêm khác nữa với những người phụ nữ lúc này vẫn vô cùng khiếp sợ. Sau đó chúng sẽ chuẩn bị để dừng lại ở đảo Hebrides, nơi rất nhiều đồng hương của chúng sinh sống. Chúng sẽ ở lại nơi này khoảng 2 ngày. Từ đó chúng sẽ lái thuyền qua Orkneys. Đêm cuối cùng của chúng trên đất liền là trên đảo Shetland. Sau đó chúng sẽ tiến vào một vúng biển lạ, nơi đại dương thăm thẳm, nơi không dễ dàng để đặt chân lên đất liền và là nơi những con quái vật hay những con rồng với kích thước không thể tin được có thể ở bất cứ đâu trên mặt biển và nuốt chửng những người còn sống(ý nói về những cơn bão biển đó bạn) – hoặc đó là những lời than phiền không ngớt của những người phụ nữ. Họ thà đương đầu với tất cả mọi thứ còn hơn là với những điều chưa biết. Một điều không ngờ rằng cơn bão dữ dội không giúp dịu đi nỗi lo lắng của họ. Những con sóng khổng lồ quất bất ngờ vào họ, và đại dương không che dấu sức mạnh của nó. Nơi đó, những con quỷ với những cái lưỡi bốc cháy đang chờ đợi. Thậm chí Cordelia, người chế nhạo sự im lặng của Brenna và luôn có thái độ hợm hĩnh đối với người em gái cùng cha khác mẹ của mình cũng đã thôi khóc lóc thảm thiết về cuộc sống của cô ta cho đến khi cơn bão yếu đi.

Linnet đã cố gắng một cách khó khăn để làm dịu đi những người phụ nữ khi những sợi dây thần kinh của bà đau buốt, bà nài xin Brenna giúp đỡ, nhưng không nhận được sự đáp trả. Bà hiểu vài điều

Brenna đang trải qua, vì sao cô chìm đắm trong yên lặng, nhưng bà nghĩ rằng lúc này không có thời gian cho cô để từ bỏ sự lãnh đạo của mình. Một vài lời nói can đảm của Brenna sẽ làm giảm đi sự sợ hãi của những người khác. Cordelia chắc chắn chẳng thể giúp gì được lúc này, cô ta không ngừng khóc lóc và la hét rằng thế giới đã kết thúc. Nếu Linnet đã không quá lo lắng cho mình, bà có lẽ sẽ gần như cảm thấy vui mừng khi thấy Cordelia đã bớt khóc lóc. Điều đáng kinh sợ là người phụ nữ trẻ này không rơi lấy một giọt nước mắt nào cho sự vô dụng của chồng cô ta. Chỉ một vài giờ trước đây với suy nghĩ hợm hĩnh của mình, Delia đã khoác lác rằng cô ta không e sợ bất cứ điều gì nắm giữ tương lai mình, cô ta chắc chắn rằng tất cả đàn ông đang ở boong thuyền, bao gồm cả thủ lĩnh, sẽ thèm muốn cô ta hơn hết thảy những người khác - đặc biệt từ khi họ bỏ lại Brenna một mình. Cordelia đã chắc chắn rằng cô ta sẽ tìm thấy một nơi thoải mái cho bản thân cô ta ở vùng đất mới.

Có lẽ Cordelia đã không khoác lác một cách giả dối. Nhiều tên đàn ông đã đến với cô ta khi họ qua đêm trên đất liền. Và cô ta đã không từ chối bất kì ai trong bọn chúng, như thể là đây là lần đầu tiên của cô ta.Thậm chí người chỉ huy cũng tìm Delia ra ngoài.

Linnet co rúm lại khi bà nhớ lại chính bà cũng đã bị cưỡng đoạt bởi 2 tên cục súc kẻ đã xông vào phòng khách và biết rằng đó là ngày tang thương. Bà đã lo lắng chỉ một lần duy nhất từ sau đó,bởi không ai khác hơn là bản thân tên chỉ huy, kẻ ít nhất đã không thô bạo với bà như những tên trẻ hơn. Nó thực sự là một sự dịu dàng giữa họ, bởi vì bà đã mất ý chí đấu tranh, và ông ta rất dịu dàng theo cách của ông ta. Bà đã là một góa phụ từ rất lâu rồi, và đã không đến với một người đàn ông nào trong nhiều năm. Tuy vậy Linnet cầu xin nó không diễn ra lần nữa. Không có gì bà có thể hi vọng từ Anselm Haardrad của Na Uy. Bởi theo những lời của Fergus thì ông ta đã kết hôn. Sau tất cả thì Linnet không thể trông mong được điều gì vào người đàn ông này.

Cơn bão cuối cùng đã không quá kéo dài, nhưng đã khiến mọi người ủ rũ và kiệt sức. Thật kì diệu thay, một ngày sau đó họ đã thấy đất liền. Bờ biển Na Uy dài kéo dài tận cùng khiến cho họ có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Họ đã không dừng lại để dữ trữ thêm thức ăn chỉ là họ hết sức háo hức để về nhà, họ đã dong thuyền cả ngày và đêm, xa hơn nữa và xa hơn nữa về hướng bắc, cho đến khi cuối cùng họ cũng đổi hướng và hướng về phía đất liền dể đến Horten Fjord.

Lúc này đang là giữa mùa hè, và màu xanh tươi sáng của cánh rừng cùng với đồng cỏ đón chào những ánh mắt. Bầu trời là một màu xanh sâu thẳm, và được điểm bởi những đám mây trắng bồng bềnh. Phía trước, một đám như núi bông dừng lại một mình trên bầu trời, trong hình dạng một cái vồ to lớn – giống như Chiếc búa bay của thần Thor. Những người phụ nữ ngắm nhìn những đám mây, nhưng suy nghĩ của họ lại không để vào đó. Tuy nhiên những người đàn ông lại reo hò ầm ĩ. Đó là một dấu hiệu tốt, bởi vì điều đó có nghĩ là thần Thor đã ban cho họ sự may mắn của ông. Hai vách đá hiện lên

sừng sững hai bên mạn thuyền trông giống như một bức tường dựng đứng. Khi những cồn đất hiện ra một lần nữa, con thuyền hướng thẳng tới bờ biển.Cuộc hành trình đã kết thúc.

Chapter 7

Nơi mà họ đặt chân đến là một chỗ ở thô sơ. Nơi này cách vịnh Fio khoảng một phần tư dặm, những ngôi nhà được làm bằng gỗ và không có cửa sổ, xung quanh là những ngôi nhà nhỏ hơn và những chuồng vật nuôi. Phía xa, trên những cánh đồng phía sau khu định cư là những ngôi nhà thô sơ khác.

Một vài người phụ nữ và trẻ con cùng những chú chó chạy xuống chỗ chiếc thuyền neo đậu để chào đón những người đàn ông; còn những người khác chờ ở căn nhà chính. Brenna và những người phụ nữ khác bị trói cổ tay – giống như hàng hóa trước khi họ được đưa xuống khỏi thuyền, 2 người đàn ông dẫn họ vào một trong những căn nhà nhỏ hơn.

Mọi ánh mắt đều hướng vào một người với dáng vẻ mảnh mai trong bộ đồ đen, người này đang bước đi với vẻ kiêu hãnh và không một chút e sợ. Những tù nhân khác di chuyển một cách chậm chạp về phía trước. Tất cả họ đều bị xô vào trong căn nhà nhỏ, và cánh cửa đóng sầm lại đằng sau. Họ bị bao quanh bởi bóng tối. "Giờ thì sao?"Enid khóc.

"Nếu tôi biết, tôi đã không quá hoảng sợ như thế này" cô gái khác trả lời. "Không biết điều gì sẽ xảy ra thật là khủng khiếp"
"Rồi chúng ta sẽ sớm biết thôi, chắc chắn là vậy," Cordelia sốt ruột ngắt lời. "Thật không thể chịu đựng được khi bị bóng tối bao quanh! Mọi người không thấy rằng không có căn nhà nào có cửa sổ ư? Chẳng nhẽ những người Viking can đảm này lại sợ ánh sáng chắc?"
"Chúng ta ở xa về hướng bắc, Delia," Linnet đáp. "Ta cho rằng mùa đông ở đây sẽ lạnh hơn bất cứ mùa đông nào cô từng biết. Những chiếc cửa sổ sẽ chỉ khiến cho cái lạnh có thể vào nhà mà thôi."
"Phải rồi, bà luôn có câu trả lời cho tất cả mọi thứ, "Cordelia huýt gió mỉa mai. "Vậy thì cái nào là định mệnh của tất cả chúng ta, Linnet? Cái gì sẽ đến với chúng ta?"

Linnet thở dài mệt mỏi.Bà dừng lại ở giữa phòng bên cạnh Brenna, nhưng không thể thấy bất cứ biểu hiện gì trong bộ đồ đen u ám. Bà không thể nói bà sợ cái gì, rằng giờ tất cả mọi người đều là nô lệ, và không có gì hơn. Không có lí do gì để làm những cô gái trẻ phải hoảng sợ thêm nữa, bởi vì sự nghi ngờ của bà là một điều chưa chắc chắn.

"Như cô nói, Delia, chúng ta sẽ biết khá sớm thôi," Cuối cùng Linnet cũng trả lời.

Brenna vẫn im lặng, cô không có khả năng để đưa ra lời đảm bảo để cho mọi người có thể yên lòng. Cô cũng phỏng đoán rằng điều này là định mệnh của họ, nhưng tâm trí cô lúc này lại muốn trốn tránh hoàn cảnh hiện tại. Sự thất vọng của cô còn cả hơn cả sự bất lực của cô để bảo vệ họ khi họ cần cô bảo vệ nhất khiến cho cô không thể mở lời, Cô có thể làm gì khi không có vũ khí và cổ tay cô bị trói? Họ đã bị cưỡng hiếp và bị đối xử thô bạo, nhưng cô không có khả năng ngăn chặn những điều đó.

Thực tế rằng cô đã không bị hãm hiếp mang lại cho cô niềm an ủi nhỏ.Cô chỉ có thể biện minh rằng cô được cứu bởi vì cô chuẩn bị kết hôn. Lúc này điều đó sẽ không bao giờ xảy ra, bởi vì cô thà chết con hơn trở thành cô dâu của một Viking,Cô chỉ muốn trả thù, và cô phải trả thù dù bằng bất cứ cách nào.

Hàng hóa được dỡ xuống khỏi thuyền, những thứ cướp được thì được khóa lại trong ngôi nhà chuyên dùng để chứa kho báu, còn vật nuôi được đưa ra ngoài đồng cỏ. Một bữa tiệc đang được tổ chức trong ngôi nhà chính.Một con lợn to đang được quay trên một cái xiên ở giữa căn phòng.Những nô lệ và những người bị bắt làm bận rộn trong khu vực nấu nướng để chuẩn bị những lát bánh mì cùng với những đĩa cá.

Những người đàn ông tụ tập ở những chiếc bàn dài trong căn phòng chính, không lãng phí một chút thời gian nào để đắm mình trong những chiếc cốc của họ vào trong một chum lớn rượu mật ong. Một vài người dành hết tâm trí vào việc uống rượu; những người khác đi sang bên cạnh và đánh cuộc. Chiếc ghế ở đầu một cái bàn bỏ trống, nhưng những người bạn của Alsemlm thì không để lỡ bất cứ điều gì.

Trong phòng tắm, những vạc nước được đun sôi trên một ngọn lửa. Khói và hơi nước cuộn lại làm cay mắt. Một cái bồn khổng lồ đủ chứa được thoải mái 4 hoặc 5 người được đặt ở chính giữa căn phòng. Một cốc rượu mật ong trên tay, Anselm thư giãn trong bồn tắm với nước ngập đến trên thắt lưng. Một nữ nô lệ xinh đẹp cúi bên cạnh và cọ lưng ông. Con trai cả của ông, Hugh, ngồi trên một chiếc ghế dài dựa vào tường.

“Con chắc chắn là không muốn tham gia cùng ta sao?” Anselm cộc cằn hỏi, sau đó tiếp tục,“Cái thứ phiền phức đáng nguyền rủa này, cái nghi lễ tắm mà mẹ con cứ khăng khăng bắt ta phải làm. Ta không nghĩ rằng sẽ ở đây bất cứ lần nào nữa, nhưng bà ấy biết ta háo hức tham gia bữa tiệc, và bà ấy vẫn thường bắt buộc ta đến nơi này đầu tiên.”
“Không chỉ có cha mà,” Hugh đáp với một nụ cười nhe răng.” Mẹ cũng làm giống hệt vậy với con và Garrick khi chúng con trở về từ những cuộc tấn công. Mẹ chắc nghĩ rằng máu của kẻ thù vẫn bám vào người của chúng con và phải tắm rửa cho sach sẽ.”

“Dù là lí do gì đi nữa,” Anselm cằn nhằn, “Loki cười vào sự tức giận của ta.Ta không biết tại sao ta lại đồng ý làm việc này.’
Hugh cười vui vẻ, đôi mắt xanh láu lỉnh lấp lánh.”Cha đã nói hơn một lần rằng vợ cha chỉ huy gia đình, và cha là thủy thủ.”
“Chính xác,, ngoại trừ người phụ nữ đã tận dụng quyền lực mà ta cho bà ấy.Nhưng đủ rồi.Garrick quay trở về chưa?”
“Chưa ạ.”

Anselm cau mày. Lần cuối cùng đứa con trai thứ của ông không quay trở về là vào mùa đông, anh đã bị bắt làm tù nhân của Christians. Nhưng nó đã tấn công lại sau đó. Mùa xuân trước đó, Garrick đã lái thuyền để thử vận may của mình trong việc buôn bán, vì vậy Anselm sẽ không còn lo lắng nữa, không cho đến khi mùa đông bắt đầu đến một lần nữa.
“Và đứa con hoang của ta, Fairfax?Nó ở đâu?”
“Đã đi đánh bắt cá voi ở bờ biển rồi,”Hugh cộc cằn đáp.
“Khi nào?”
“Một tuần trước.”
“Như vậy nó sẽ sớm quay trở về.”

Hugh bướng bỉnh đứng dậy. Hugh là một người đàn ông với vóc dáng khỏe mạnh, anh là hình ảnh của cha mình.Anh oán ghét người em cùng cha khác mẹ của mình và bất cứ sự quan tâm chăm sóc nào của cha anh dành cho hắn.
“Tại sao cha lại phải bận tâm tới nó? Cứ cho là, mẹ nó là một người phụ nữ tự do, nhưng nó vẫn là một đứa con hoang, chẳng khác biệt hơn là mấy so với những đứa con sinh ra từ nô lệ của cha.”
Đôi mắt xanh của Anselm hẹp lại.” Những đứa khác là con gái.Ta chỉ có duy nhất 2 đứa con trai hợp pháp và Fairfax. Đừng ghen tỵ sự quan tâm của ta cho nó.”

“Loki mang nó đi(quỷ tha ma bắt nó đi)! Nó không phải là Viking. Nó chỉ là một thằng yếu đuối!”
“Máu của ta, dù ít cũng đang chảy trong tĩnh mạnh của nó. Ta sẽ không nói lại điều này một lần nữa. Bây giờ, nói cho ta biết làm thế nào nó đến trong khi ta đi khỏi. Đã có rắc rối gì với gia tộc Borgsen phải không?”
Hugh nhún đôi vai rộng của mình và ngồi xuống lần nữa. “Có 2 con bò được tìm thấy đã chết gần cánh đồng, nhưng không có bằng chứng nào chứng tỏ là do người Borgsen gây ra cả. Cũng có thể đây là việc làm của một nô lệ bất mãn.”
”Nhưng con nghi ngờ điều này, phải không con trai?”

“Đúng vậy. Có nhiều khả năng việc này được thực hiện bởi người Gervais hoặc Cedric, hoặc một trong những người anh em họ của hắn. Họ yêu cầu chúng ta, không, cầu xin chúng ta trả thù! Khi nào thì cha cho phép chúng ta rời đi để tấn công?”
“Mối thù hận này sẽ được chiến đấu một cách công bằng,” Anselm bực bội đáp lại. “Chúng ta là những người cuối cùng công khai tấn công.”

“Vì vậy đến lượt chúng ta?” Hugh tiếp tục, giọng nói anh đầy mỉa mai . “Thor(Trời ơi)! Chỉ vì cha và Latham Borgsen một khi đã là bạn bè thì không có lí do gì để tiến hành cuộc chiến vì danh dự này cả.Những năm qua đã không hề có sự đổ máu nào cả.”

“Con đã quá quen chiến đấu với kẻ thù bên ngoài của chúng ta, Hugh. Con chưa bao giờ chiến đấu vì chúng ta trước đây. Cuộc chiến này sẽ được thực hiện vì danh dự. Latham không thể đổ lỗi cho những gì đã diễn ra, nhưng ông ta ủng hộ con trai ông ta.”

“Cha quên rằng cha đã mất đứa con gái hợp pháp duy nhất của cha bởi vì những đứa con trai của ông ta sao?” Hugh rít lên.

“Ta không quên. Có Odin làm chứng cho ta, một ngày nào đó những tên khác sẽ phải trả giá như những gì Edgar đã gây ra.Nhưng ta sẽ không lén tấn công hay dùng thủ đoạn hèn hạ. Cuộc chiến này sẽ được thực hiện với danh dự. Anselm đứng lên từ bồn tắm và nhanh chóng được quấn một chiếc áo choàng len từ cô nô lệ xinh đẹp. “Ta tin rằng 2 con bò của chúng cũng được tìm thấy đã chết?”

Hugh nhe răng cười và dịu xuống. “Đúng như cha mong muốn”

“Tuyệt,”Anselm đáp.” Vì vậy chúng lại tiếp tục bị kích động.Và bây giờ Heloise không thể tìm thấy lỗi lầm nào ở ta, Ta sẽ sửa soạn và gặp con ở đại sảnh.”

“Con khẳng định cha đã quay trở lại với những tù nhân.”

“Tất nhiên. Bảy trong số tất cả.”

“Con rất hiếu kì,” Hugh tiếp tục. “Những tay thủy thủ của cha nói rằng có một người đàn ông nhỏ bé với mái tóc đen rất dài.Cha đã có đủ những nô lệ nam. Tại sao cha lại mang người này về?”

Anselm cười khúc khích, khóe mắt của ông nhăn lại. “Người con nói đến là một phụ nữ. Sự thật là, cô ấy là người sẽ kết hôn với em trai con.”

“Hả? Quý cô Brenna sao? Con rất háo hức được nhìn thấy cô ấy.”

“Ta chưa từng thấy một người phụ nữ nào dũng cảm như cô ấy. Cô ấy đã đánh nhau với chúng ta với một thanh kiếm trên tay,và làm thương Thorne. Quả thực rất tuyệt vời khi quan sát lòng can đảm của cô ấy”

“Con muốn cô ấy.”

“Cái gì?”

“Con nói con muốn cô ấy,” Hugh đáp. “Garrick ghét phụ nữ, và cha có Heloise.Vợ của con thì lại quá nhút nhát, như là những nô lệ của con vậy. Con muốn 1 cô gái với lòng can đảm.”

“Con chưa từng nhìn thấy cô ấy,Hugh,” Anselm nhận xét, môi ông hơi nhếch lên. “Đó là người đẹp nhỏ bé với lòng can đảm nhiều hơn là con muốn.Cô ấy là một người hoang dã thù địch, chất chứa đầy hận thù cay đắng.”

“Lòng can đảm của cô ấy có thể bị bẻ gãy,” Hugh nói, mắt anh sáng lên mong đợi “Con vẫn muốn cô ấy.”

“Lòng can đảm của cô ấy không cần bẻ gãy,” Anselm cay nghiệt nói. “Mong muốn của ta là trao cô ấy cho Garrick. Cô ấy là những gì nó cần để kết thúc sự cay đắng của chính nó.” Ông không nói thêm rằng cô ấy vẫn là một trinh nữ, bởi vì sau đó Hugh sẽ chắc chắn càng thèm muốn cô hơn, và điều này giống như lần đầu tiên ông đã đưa ra quyết định đúng kể từ khi sinh ra. “Có một cô gái có mái tóc đỏ với lòng can đảm phù hợp hơn với sở thích của con. Cô ấy có những đường cong tuyệt vời, như con thích, và mềm mại hơn.”

“Và nếu con vẫn chọn quý cô Brenna?”

“Tốt nhất là con không làm vậy,Hugh,” Anselm nói giọng đầy cảnh báo.

“Chúng ta sẽ xem,” Hugh không hứa trong khi họ rời khỏi phòng tắm.

Cánh cửa căn lều mở. Những đám bụi cuộn lại, sau đó trôi chầm chậm trong tia nắng của ánh mặt trời đã đổ xuống nền đất của căn nhà nhỏ. Khi những tù nhân được dẫn ra sân, tất cả họ đều che mắt mình lại khỏi ánh nắng chói lòa của buổi sớm. Họ được đưa đến căn nhà chính, cánh cửa được mở để cho khói từ lò sưởi thoát ra ngoài, và bị bỏ lại đứng giữa căn phòng đông đúc.

Linnet nhận ra những người đàn ông ngồi ở 2 chiếc bàn dài và trên những chiếc ghế dựa vào tường. Họ là những người ở trên thuyền trong chuyến đi vừa rồi. Nhiều người đã tụ tập ở cuối một

chiếc bàn và đang chơi cờ. Một người đàn ông to lớn mà bà chưa từng nhìn thấy trước đó đang xem xét một con ngựa xám có vẻ là giống ngựa tốt đã được mang vào trong phòng cùng với những người phụ nữ. Bà thở hổn hển khi bà nhận ra con ngựa của Brenna,Willow. Nếu Brenna nhìn thấy nó, không thể biết được con bé sẽ làm những gì mất. May mắn thay, con bé không thấy nó. Bà đã nhìn chằm chằm với sự ghê tởm không che dấu vào Anselm the Eager, và thậm chí không liếc mắt tới những con ngựa khi chúng bị dẫn vào phòng.

Anselm ngồi ở đầu một chiếc bàn. Ông ta được phục vụ bởi những cô gái trẻ mặc vày len thô và không được nhuộm màu đó chắc chắn là những nô lệ. Bên cạnh ông ta là một người phụ nữ không già hơn Linnet là mấy, bà ta khoác chiếc áo choàng lộng lẫy bằng lụa màu vàng. Bên cạnh bà ta là một người phụ nữ khác, trẻ và tròn trĩnh, với cùng một mái tóc vàng như hầu hết mọi người ở đây có.

Người đàn ông cao lớn , người vừa lúc nãy mới xem xét Willow thì lúc này anh ta đi đến nơi những tù nhân đang đứng. Đẩy Linnet sang một bên, anh ta dừng lại trước mặt Brenna. Anh ta nâng mặt Brenna để kiểm tra, giống như anh ta vừa làm lúc trước với con ngựa, nhưng Brennay gạt tay anh ta ra xa với cổ tay bị trói, sự giận dữ chất đầy trong mắt của cô thách thức anh ta dám chạm vào cô một lần nữa.

Brenna ngửi thấy mùi đàn ông của anh ta, mùi mô hôi và ngựa. Anh ta rất giống với Anselm the Eager, giá mà nếu cô có một con dao, cô sẽ rất vui sướng cắt cổ họng của anh ta dù cô có bị đày xuống địa ngục đi chăng nữa. Brenna nhìn chằm chằm một cách thèm khát vào con dao găm nơi thắt lưng rộng của hắn ta, nhưng hắn chỉ mỉm cười một cách bí hiểm và cố gắng kéo ánh mắt cô quay trở lại với mình.

“Này Thor(Chúa ơi), cô ấy thực sự rất đẹp!”

“Như ta đã nói, Hugh,” Anselm trả lời từ chỗ chiếc bàn của ông.

Hugh cười tự mãn và di chuyển từ trái sang phải để quan sát Brenna từ những góc khác nhau. Đôi mắt cô không thể hiện bất kì một nỗi sợ hãi nào, mặc dù cô biết cô đã bất lực với cổ tay bị trói đằng trước - trừ khi cô chộp được con dao bằng cả 2 tay. Brenna đang rất mải mê với ý tưởng này nên cô không hề chú ý rằng Hugh đã di chuyển lại gần cô hơn.

Hugh lại gần cô để không có ai có thể nghe được lời nói của anh và chỉ có anh nghe thấy nó, anh thì thầm vào tai cô : “Ta sẽ xóa sạch cái nhìn khát máu từ đôi mắt của cô, quý cô của ta.Ta sẽ bẻ gãy tinh thần mà cha ta rất khâm phục nơi cô."

Anh ta không thể biết rằng cô hiểu mọi điều anh ta nói. Cô chỉ cảm thấy coi thường sự khoe khoang

của anh ta cho đến khi một cánh tay giật mạnh cô đến gần với anh ta và đôi môi đòi hỏi của anh ta nghiền nát đôi môi cô. Bàn tay khác của anh ta bao phủ ngực cô và siết chúng lại một cách dữ tợn như thể anh ta đang chế nhạo cô với sức mạnh của mình. Cánh tay cô lúc này hoàn toàn vô dụng, nó bị mắc giữa cơ thể anh ta và cô, nhưng răng của cô đi xuống chiếc lưỡi đang thăm dò miệng cô của anh ta. Hugh rút lại ngay lập tức và đẩy cô ra xa khỏi mình, để cô trở lại với những phụ nữ khác.

"Con gái của quỷ dữ(Quỷ tha ma bắt cô đi)!" Hugh chửi rủa ầm ĩ và đi về phía trước với ý định đánh cô, nhưng ngay lập tức bị ngăn lại bởi Anselm, người gầm tên anh lên. Hugh hạ thấp cánh tay xuống và quay trở lại với vẻ cáo buộc của cha anh. "Cô ta làm chảy máu con mà không ý thức được rằng cô ta sẽ chết bởi chính hành động đó!"

"Ta đã cảnh báo con rồi, trong lòng cô ấy tràn ngập sự hận thù," Anselm đáp.

"Lòng thù hận đó sẽ làm cô ta phải chết. Chà!Con nghĩ, cô ta bị điên. Hãy giao cô ta cho em trai con Garrick. Sau đó,mọi việc sẽ như cha mong muốn. Nó vốn căm ghét phụ nữ và sẽ vui thích trong việc hành hạ người phụ nữ này. Hãy để nó sử dụng cơ thể cô ta như một sự giải thoát lòng căm ghét của nó, rồi để xem, nếu chúng không giết lẫn nhau, con sẽ lấy cô gái tóc đỏ."

"Nói thế đủ rồi, Hugh," người phụ nữ mặc bộ váy lụa vàng trách mắng."Con quên mẹ con và vợ con đang có mặt sao?"

"Tha lỗi cho con, phu nhân, "Hugh đáp không có vẻ gì là xấu hổ." Quả thực con đã quên mất. Con kết thúc ở đây. Mẹ có thể vâng lệnh cha bây giờ và tra hỏi tù nhân."

"Ta không thấy rằng ta cần sự cho phép của con trai ta để làm như thế nào," người phụ nữ trả đũa lại, giọng của bà hống hách lạnh nhạt.

Tiếng cười ầm ĩ đến từ những người lắng nghe cuộc đối đáp và Hugh nổi giận.Một cái nhìn cảnh báo từ cha anh làm ngừng lại sự trả đũa cay độc. Hugh dang đôi cánh tay rộng của anh. "Tha lỗi cho con lần nữa, phu nhân. Con biết tốt hơn là đấu tay đôi bằng lời với mẹ."
Brenna sôi sục trong thâm tâm. Cô đã nghe rõ ràng những gì tên con hoang Hugh đã nói về cô, cũng giống như tất cả mọi người nghe và hiểu những gì anh ta nói. Giao cô cho Garrick ư? Để anh ta hành hạ cô với sự căm ghét phụ nữ ư? Tốt thôi, những người này sẽ sớm được biết đủ rằng cô sẽ không chịu bị hành hạ. Người đàn ông cô nghĩ cô sẽ kết hôn sẽ chết nếu anh ta dám động vào cô.Chúa ơi,cô căm thù tất cả bon họ!

Linnet đã thận trọng kèm theo chút e sợ. Bà ép bản thân mình không được can thiệp khi tên Viking đối xử thô bạo với Brenna, hi vọng rằng cách đối xử thô bạo của anh ta ít nhất cũng sẽ mang Brenna ra

khỏi sự im lặng đau khổ của nó. Nhưng nó đã không như thế. Bà mong ước với chúa trời tối cao rằng bà có thể hiểu những gì bọn chúng đang nói.Giá mà bà tham gia những bài học của Brenna với Wyndham. Chà! Ít ra thì họ sẽ có thể đoán được chút ít về tương lại sau đó sẽ như thế nào. Làm thế nào họ có thể trao đổi với những kẻ bắt giữ họ và thậm chí tìm ra hoàn cảnh thực sự của họ, trừ khi Brenna sẵn sang nói cho họ? Chỉ có cô ấy mới hiểu được ngôn ngữ của bọn chúng.

Mối lo lắng của Linnet bị xua tan ngay sau đó khi phu nhân người Viking trong bộ váy lụa vàng mềm mại dời khỏi bàn và đi đến đứng trước mặt họ. Bà ấy là một người phụ nữ duyên dáng, nhỏ bé với mái tóc màu nâu hạt dẻ và đôi mắt nâu tối, hình quả hạch." Ta là Heloise Haardrad. Chồng ta là Anselm the Eager, thủ lĩnh của thị tộc và là người đàn ông đã mang ngươi đến đây."

Linnet nhanh chóng giới thiệu bản thân bà và những người khác, sau đó bà hỏi,"Làm thế nào mà bà nói được ngôn ngữ của chúng tôi?"

" Ta cũng giống như bà, ta đã được đem đến vùng đất này từ nhiều năm về trước, mặc dù không cùng một hoàn cảnh. Ta đính ước với Anselm và chúng ta kết hôn. Ta là một người theo đạo Cơ đốc, và ta đoán rằng bà cũng vậy."

"Vâng, dĩ nhiên!"

Heloise mỉm cười. "Nhưng ta cũng tôn thờ những vị thần của chồng ta, theo ý muốn của ông ấy.Ta sẽ giúp bà tất cả những gì mà ta có thể, nhưng bà phải hiểu rằng lòng trung thành của ta là ở đây." Linnet cố trụ vững bản thân mình để hỏi câu hỏi quan trọng nhất trong tất cả ý nghĩ của bọn họ.

"Điều gì sẽ xảy đến với chúng tôi?"

"Lúc này, bà là tù nhân của chồng ta.Cho đến khi ông ấy quyết định làm gì với bà."

"Vậy thì chúng tôi là những nô lệ sao?" Cordelia hỏi với một giọng đầy ngạo mạn, mặc dù cô ta chỉ còn chút kiêu ngạo.

Heloise nhướng một bên mày trước sự đối đầu của Cordelia. "Ta phải nhắc cho cô nhớ, cô đã đánh mất những quyền lợi của mình khi cô bị bắt giữ. Ta lấy làm ngạc nhiên khi cô hỏi câu đó. Có phải cô nghĩ rằng cô được mang đến nơi đây và được thả tự do, được cung cấp nhà và tài sản của chính mình? Không, Cô là tài sản. Cô sẽ thuộc quyền sở hữu của chồng ta, hoặc bất cứ ai ông ấy chọn để đem cô cho người đó. Ta rất không thích từ nô lệ chút nào. Ta ưa thích "người hầu" hơn, nhưng nó cũng không khác biệt là mấy so với những gì cô cần phải có trên mảnh đất của chính cô."

“Những người hầu của chúng tôi được tự do!”Cordelia cáu kỉnh.

“Cô có thể cho rằng họ được tự do, nhưng sự thật họ không phải vậy. Và cô, cô gái của ta, tốt nhất là cô nên học được vị trí của cô một cách nhanh chóng, hoặc nó sẽ chẳng mang lại điều gì tốt đẹp cho cô đâu.”

“Bà ấy đúng đó, Cordelia,” Linnet nhẹ nhàng nói. “Hãy giữ miệng lưỡi của cô ít nhất có thể.”

Cordelia quay lại, tức giận và phớt lờ họ. Heloise cười dịu dàng.”Ta nghĩ ta và bà có thể trở thành bạn bè, Linnet.”

“Tôi nghĩ vậy,” bà trả lời một cách thành thật. Lúc này bà cần một người bạn hơn bất cứ thứ gì.

“Thật không may là bà ở đây,” Heloise tiếp tục một cách đầy thông cảm.”Nhưng ta hi vọng bà sẽ điều chỉnh tất cả một cách nhanh chóng. Ta không tha thứ cho cuộc tấn công của chồng ta và quay trở lại với những tù nhân, nhưng ta không có quyền phản đối việc này, nó là một phần cuộc sống của ông ấy. Ta nhận ra rằng bà và gia đình bà đã bị đánh lừa khi nghĩ rằng sẽ có một liên minh, và ta xin lỗi cho điều đó.”

“Chồng của bà đã đưa ra lời hứa của ông ta!”Cordelia tiếp tục ngắt lời.”Một Viking không có lòng danh dự chăng?”

“Delia”

“Ta không trách mắng cô vì cảm giác sai trái. Đúng vậy,chồng ta có lòng danh dự, nhưng không phải cho những người mà ông ấy xem là kẻ thù. Ông ấy đã đưa ra lời hứa giả dối với sứ giả của cô, người đàn ông mà cô đã gửi đến đây. Cô phải hiểu rằng, con trai út của ta, Garrick, đã bị bắt làm tù nhân bởi những người của cô trước kia, và bị đối xử dã man. Chồng của ta căm thù người Celts(Xen-tơ) các người suốt từ đó .Ông ấy đã không có ý định giữ lời hứa của ông ấy khi ông ấy hứa như vậy với các người. Ông ấy sẽ không bao giờ cho phép con trai của chúng ta cưới một người Celt.”

“Người đàn ông nào là Garrick?” Linnet tò mò hỏi, ra hiệu đến người Viking cao lớn. “Người đó, người đã nhìn qua cháu gái tôi phải không?”

“Không, đó là con trai cả của ta, Hugh. Garrick không có ở đây, mặc dù ta nghĩ sẽ không có gì khác biệt nếu nó có ở đây. Sẽ không thể có lễ cưới nào cả, bà hiểu chứ.”

“Tôi hiểu.”

“Garrick không biết điều này. Nó đã dong thuyền đi vào mùa xuân, trước khi bà gửi người của bà

đến đây. Ta thực sự xin lỗi cho tất cả những gì đã xảy ra, và đặc biệt là cho sự lừa dối đó. Nếu ta có thể thay đổi được số phận của bà, ta sẽ làm."

"Bà sẽ để họ nghe thấy những điều bà nói chứ?"

Heloise cười. "Họ không thể hiểu chúng ta nói gì. Ta không dạy chồng ta ngôn ngữ của mình; chỉ có ta là học ngôn ngữ của ông ấy. Chồng ta biết ta cảm thấy như thế nào về việc bắt giữ tù nhân, rằng ta không tán thành việc này. Như bà có thể thấy những người hầu ở đây, đó là tất cả những người đã bị bắt cùng một lúc hoặc lúc khác, ta không thể ngăn ông ấy lại. Đây chỉ là một phần khác của cuộc sống người Viking."

"Cái gì sẽ xảy đến với cháu gái ta?"Linnet hỏi đượm vẻ lo lắng

"Cô ấy sẽ phục vụ, giống như những người còn lại của bà," Heloise trả lời và quay về phía Brenna.

"Ngươi hiểu chứ, cô bé?"

Brenna không nói gì và Linnet thở dài. "Nó ngang bướng và đang chứa đựng sự oán giận. Nó sẽ không chấp nhận những gì xảy ra."

"Cô ấy sẽ phải chấp nhận," Heloise nghiêm túc nói. "Tôi sẽ không nói dối bà. Nếu cô ấy tỏ ra khó chịu, cô ấy có thể bị đem bán ở một trong những chợ xa nơi này, hoặc cô ấy có thể bị buộc phải chết." "Không!"Linnet thở hổn hển.

Brenna chứng tỏ sự coi thường của cô với ánh mắt trừng trừng giận dữ vào Heloise trước khi cô quay đi kiên quyết và bước về phía sau mọi người.

"Đừng lo lắng về việc này," Heloise nói. "Cô ấy sẽ có thời gian để thích nghi. Chồng ta ngưỡng mộ lòng dũng cảm của cô ấy; ông ấy sẽ không muốn cô ấy bị tổn hại."

Linnet nhìn một cánh lo lắng về sự đối đầu của Brenna. "Tôi sợ rằng con bé sẽ đem lại tổn hại cho chính bản thân nó."

"Làm việc này cho cuộc sống của chính cô ấy ư?"

"Không, tìm kiếm sự trả thù. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy sự hận thù như vậy,Con bé hoàn toàn im lặng suốt từ khi chúng ta bị bắt. Nó thậm chí không nói chuyện với tôi."

"Sự đau khổ của cô ấy có thể hiểu được, nhưng nó sẽ không kéo dài quá lâu."

“Bà không hiểu vì sao con bé tràn ngập lòng hận thù hơn tất cả chúng ta,” Linnet nói nhanh. “Cha con bé đã chết vào cái ngày trước cuộc tấn công, và cha nó đã đưa ra lời hứa của ông ấy, và con bé sẽ phải thực hiện nó vì danh dự. Vì vậy con bé đã chuẩn bị để tiếp đón chồng chưa cưới của nó, nhưng chồng của bà, ông ta đã tấn công chúng tôi mà không báo trước. Con bé đã nhìn thấy rất nhiều cái chết ngày hôm đó.Anh rể con bé, những người hầu của nó, ngã xuống trước nó. Con bé đã nghe thấy tiếng hét của Cordelia và chính tôi khi – khi …”

“Ta hiểu.Tiếp đi.”

“Và sau đó con bé bị đánh bại. Để hiểu được những gì đã gây nên cho con bé, bà phải biết rằng con bé chưa bao giờ bị đánh bại trước đó. Con bé là đứa con duy nhất của cha nó, ông ấy đã nuôi dạy nó lớn khôn mà không hề có mẹ nó, người đã chết khi sinh con bé. Với Angus, cha con bé, con bé là đứa con trai ông ấy không bao giờ có. Ông ấy không biết đến một cô con gái nhỏ. Ông ấy đã dạy con bé tất cả mọi thứ ông ấy sẽ dạy cho một đứa con trai. Ngày hôm đó, khi con bé bị đánh bại, tôi nghĩ rằng con bé cảm thấy như là nó đã thất hứa với cha nó. Và sau đó người hầu riêng của con bé, người phụ nữ giống như là mẹ của con bé vậy, bị giết một cách tàn nhẫn. Brenna đã thét lên một cách điên loạn lần đầu tiên trong đời. Bây giờ con bé không chỉ cảm thấy nhục nhã cho điều đó mà nó cũng không có khả năng giúp đỡ cho những người của con nó.Con bé hoàn toàn im lặng suốt từ đó.”

“Đó quả thực là sự nhục nhã, “Heloise đồng ý, đôi mắt nâu tối màu của bà ngẫm nghĩ. “Nhưng cô ấy là một cô gái thông minh phải vậy không? Cô ấy sẽ nhận ra rằng cô ấy không có chọn lựa nếu không chấp nhận những gì xảy đến với cô ấy.”

“Tại sao cô ta phải thế?” Cordelia hỏi, đã im lặng lắng nghe lâu như cô ta có thể.

“Có cái gì ở đây cho cô ta, hoặc cho bất cứ ai trong chúng tôi? Nhưng với Brenna? Ha! Bà không nhìn thấy lòng kiêu hãnh mà bà có thể nhìn thấy của cô ta. Cô ta sẽ không bao giờ chấp nhận cảnh sống nô lệ này.Nhìn cô ta bây giờ kìa. Cô ta thậm chí sẽ không nói chuyện với bà, để cô ta một mình phục vụ bà. Bà sẽ phải giết cô ta trước!”

Heloise mỉm cười, ánh mắt bà nghiêm khắc khi bà nhìn chằm chằm vào Cordelia. “Dù cô ấy có phục vụ hay không điều này sẽ chẳng liên quan gì đến tôi.Cô ấy đã được giao cho Garrick và sẽ đi đến nhà của nó. Cô, mặt khác, ở dưới lãnh thổ của ta, từ lúc Hugh chọn cô, nó và vợ của nó sống ở đây trong nhà của ta. Hugh là chủ của cô, nhưng ta chỉ huy căn nhà này, và cô phải phục tùng ta.”

Gương mặt Cordelia quay đi tái mét, nhưng cô ta không nói thêm gì nữa. Cô quan tâm tới việc phải

chịu sự cai trị của người phụ nữ này, nhưng cô đã nhìn thấy cái nhìn của Hugh mạnh mẽ dành cho cô.Có lẽ tất cả không phải đã mất.

"Cho phép tôi đi cùng với Brenna chứ?"Linnet lo lắng hỏi.

"Không.Chồng ta mong muốn giữ bà cho bản thân ông ấy.Bà cũng sẽ ở đây."

2 má của Linnet nóng lên."Tôi – Tôi là …" Bà không thể kết thúc câu nói của mình.

"Đừng lo lắng,Linnet. Ta không phải là một người phụ nữ ghen tuông. Điều này hoàn toàn bình thường ở đây rằng những người đàn ông của chúng ta sẽ thỏa mãn bản thân họ với những người phụ nữ nô lệ. Ta tin rằng không chỉ chúng ta mới như vậy ở đây, nó giống vậy ở trên khắp thế giới. Một vài người vợ sẽ không tha thứ cho những nàng hầu của chồng họ trong căn nhà củahọ, nhưng ta không phải là một người như vậy.Vì vậy hãy thoải mái đi. Ta vẫn nói rằng chúng ta sẽ là những người bạn."

"Cảm ơn."

"Còn về phần bà," Heloise nói, giọng của bà lại đầy vẻ uy quyền,"Bà sẽ ở lại trong nhà của ta một thời gian nhưng không lâu. Khi chồng ta quyết định, bà sẽ được trao cho những người bạn của ông ấy, những người phục sự tốt cho ông ấy.Ta không nghĩ rằng số phận của bà sẽ khắc nghiệt như bà tưởng tượng,Trong thời gian này, tất cả các người sẽ phải điều chỉnh đê thích nghi với nơi này."

Chapter 8

Brenna được đưa vào một chiếc thuyền nhỏ giống như một chiếc xuồng, và được đưa ra xa đất liền. Chỉ có một người đàn ông là Ogden đi cùng với cô , và ông ta đã nhận được chỉ dẫn rõ ràng từ vợ của Anselm. Cuộc hành trình này là một chuyến đi ngắn. Chẳng bao lâu sau những vách đá cao tiếp giáp với vịnh Fio một lần nữa hiện ra và toàn bộ thung lũng chìm vào vẻ tối tăm ảm đạm. Sau đó cô nhìn thấy nó; ngôi nhà đá của Ulric Haardrad, ngôi nhà được xây dựng ở trên vách đá, hiện ra như phần mở rộng của chính thiên nhiên bằng đá màu xám.

Tên Viking đi cùng Brenna không thích thú gì với nhiệm vụ của hắn. Khi họ đi đến bến tàu bằng gỗ, anh ta chèo chiếc thuyền nhỏ với tốc độ ngày càng tăng. Hắn ta có vẻ thích thú, và một suy nghĩ chợt vụt qua, cắt cổ họng cô gái và quăng cô vào chiều sâu không đáy của vịnh Fio; không phải bởi vì cô ta đã làm anh trai hắn bị thương mà bởi vì cô chính là nguyên nhân của sự nhục nhã không kể xiết của hắn.

Nhưng sau đó Ogden sẽ phải trả lời sao với Anselm - không kể đến Garrick, người là chủ nhân hiện giờ của cô gái. Và không có chút công bằng hay danh dự nào cả trong việc giết chết một phụ nữ chỉ có một mình, bị trói và không tự giúp được chính mình.Giờ cô ấy không có vẻ gì giống con cáo xấu xa đã đánh nhau và chống lại anh trai hắn một cách khéo léo. Tuy vậy Ogden căm thù cô ta, người phụ nữ này đã ăn mặc và hành động như một người đàn ông và cô nhìn hắn với đôi mắt của một con cọp cái chứa đầy giận dữ và oán hận.

Bến đỗ không hẳn ở dưới căn nhà đá mà nó ngược lên bờ biển, nơi vách đá bắt đầu giảm dần sự hiểm trở. Nơi đây Ogden thô bạo kéo mạnh Brenna từ thuyền và kéo lê cô lên một con dốc đầy đá. Đường mòn hẹp và được làm bởi những nô lệ, họ chở những phiến đá lớn đến vị trí Ulric đã chọn cho căn nhà của ông. Trên đỉnh là một tảng đá khổng lồ được đặt sang một phía. Nếu cần nó có thể trở thành chướng ngại vật trên đường từ vịnh Fio đến nơi này.Ogden thấy rằng ngôi nhà của Ulric sẽ thành một pháo đài lý tưởng trong trường hợp có chiến tranh. Ngôi nhà giống với căn nhà bằng gỗ của Na Uy chỉ có điều đặc biệt là:Nó không có cửa sổ. Mặt khác nó giống như trang viên bằng đá lớn mà Ogden đã từng nhìn thấy ở bờ biển Scotlen; nó có những ống khói xuyên qua để khói có thể thoát ra, và một tầng 2 để ở. Thay vì hướng ra biển hoặc những cánh đồng đằng sau nó, lối vào căn nhà lại ở bên sườn, nơi có những cái cây khẳng khiu và già nua mọc lên. Một nhà kho và chuồng dành cho vật nuôi cũng khá chắc chắn nằm ở phía sau căn nhà; tất cả chúng đều được làm bằng gỗ.

Trước khi chết, Ulric đã để lại ngôi nhà này và một vài cánh đồng màu mỡ cho Garrick với sự có mặt của Anselm, bởi vậy sẽ không có tranh chấp sau này. Dù thế nào đi nữa thì Anselm cũng không muốn có ngôi nhà, bởi những bức tường làm bằng đá sẽ rất lạnh vào mùa đông. Tuy nhiên, đối với Garrick nó là một khoản thừa kế. Mặc dù chỉ nhỏ nhưng nó là thứ duy nhất anh muốn nhận, bởi vì theo truyền thống tất cả những gì Anselm sở hữu sẽ thuộc về đứa con đầu lòng của ông, Hugh.

Garrick không phải là một chủ trang trại như Ogden và những người đàn ông tự do khác, những người có những mảnh đất màu mỡ ở đây, anh cũng không phải là một ngư dân, như hầu hết mọi người. Anh là một thợ săn, khéo léo với tên và giáo, vị trí anh săn bắn là cánh rừng rậm rạp giáp với đất đai của anh. Anh thích những cuộc hành trình đến những mảnh đất không có người ở xa đất liền, nơi có rất nhiều mèo rừng và hươu. Vào mùa đông, anh không phản đối việc chèo thuyền qua phía bắc vùng nước ven biển ấm áp xa tận Bắc Cape , tìm kiếm những con gấu bắc cực. Như là bằng chứng về kĩ năng săn bắn của mình, anh có một thứ hàng hóa có giá trị là những tấm lông thú thu thập được qua 2 năm, đây chính là thứ anh mang đi buôn bán ở những vùng đất phía đông.

Mặc dù Garrick không phải là 1 nông dân, anh cho phép những nô lệ của mình trồng số lượng nhỏ những loại nông sản; từ đó những củ hành và đậu có vinh dự ở trên bàn của anh, bánh mì làm bằng lúa mạch đen, và lúa mạch cho rượu mật ong được tiêu thụ đêm đêm.

Ogden đã từng lưu lại 1 tuần ở nhà của Garrick vào mùa đông trước khi anh lái thuyền về phía đông. Lòng mến khách của anh giống hệt như sự hào phóng của cha anh. Anh rộng rãi trong việc cung cấp thức ăn và đồ uống, thậm chí còn đưa cho Ogden một cô nô lệ xinh đẹp để làm ấm giường của mình, điều đó là vô cùng cần thiết trong ngôi nhà lạnh lẽo đó. Ogden thích Garrick, và cân nhắc một cách thận trọng rằng người đàn ông trẻ đó không cần món quà này từ cha anh ta. Cô gái này sẽ là một cái gai ở bên cạnh Garrick, Thực sự thì cô ta – một con ác quỷ sẽ thích thú với việc cắt cổ họng của anh trong khi anh đang ngủ. Tuy nhiên, cô ta là vấn đề của Garrick, và, hiện giờ là vấn đề cho bà quản gia của anh ta.

Lối vào của căn nhà được mở ra để hơi thở của mùa hè xuyên suốt qua căn phòng. Thời tiết đã thay đổi mát mẻ hơn, một dấu hiệu cho thấy mùa của mặt trời lúc nửa đêm đã bị kéo đi một cách kín đáo và đang chuẩn bị sẵn sàng cho những đêm đông dài, khi mặt trời hoàn toàn rời bỏ vùng này.

“Ồ! Bà Yarmile!” Ogden rống lên lúc hắn ta đi vào trong đại sảnh, kéo mạnh Brenna phía sau hắn ta như thể hắn đang kéo một con bò.

“Ogden!” Ngạc nhiên bởi lời chào đón vang tới từ cánh cửa mở ra phía cuối đại sảnh. Khu vực

này đã được đóng kín lại cách đây nhiều năm trước đó với một bức tường tạm, bởi vì với tuổi già của Ulric nên ông không thể chịu đựng được khói từ những ngọn lửa trong nhà bếp, nên ông đã ra lệnh việc nấu ăn phải được thực hiện sau bức tường này. Những người khác đã cố gắng làm điều này, nhưng không lâu sau, hơi nóng của ngọn lửa nhà bếp trở nên đáng mong ước hơn khi không có khói.

Yarmile đứng cạnh khe cửa mở, mặc bộ váy vải lanh màu xanh mềm mại, một chiếc đai vàng giữ chắc mái tóc vàng nhạt của bà trong một cái búi tóc chặt ở gáy nơi cổ bà,"Tôi không biết Anselm đã quay trở về."

"Vừa mới ngày hôm nay,"Ogden đáp."Bữa tiệc giờ đang được tiến hành."

"Thật ư?"Yarmille nhướng một bên lông mày hung hung lên.Người phụ nữ này đã là một người đẹp trong thời của bà, nhưng giờ không có dấu vết gì rằng bà đã gần 50 tuổi. Đó là một điều kì diệu, từ khi bà không phải đương đầu với một cuộc sống quá khó khăn."Tôi tin rằng cuộc tấn công đã diễn ra rất tốt?"

Ogden càu nhàu và giải thoát Brenna khỏi sự kiểm soát của hắn ta. "Rất tốt đẹp, Chúng tôi có của cải cho tất cả, và 7 tù nhân quay trở về với chúng tôi. Một người đàn ông đi đến Valhalla(nghĩ là chết đó), may mắn của anh ta đáng ca ngợi!Anh trai tôi bị thương, mặc dù không tệ lắm." Ogden đã không kể lại diễn biến của sự việc ra sao.

"Tôi tin rằng Anselm sẽ trao cho anh ấy một trong số những tù nhân, và người đó sẽ trở thành góa phụ của một chiến binh đã chết."

"Và người này?" Yarmille ra hiệu về phía Brenna, người đứng thẳng, mái tóc đen nhánh của cô rơi xuống bờ vai trong một mớ lộn xộn."Anh mang cô ta tới cho tôi?"

Ogden lắc đầu. "Cho Garrick. Cô ấy là người đã đề nghị với anh ấy như một cô dâu."

Câu chuyện đó đã đi khá xa. "Quý cô Brenna? Tuyệt, tuyệt. Như vậy Anselm đã giữ lời hứa của ông ấy."

Trước cái nhìn nghi ngờ của tên Viking, bà giải thích, "Tôi đã ở đây sau sự sắp đặt ngớ ngẩn đó. Tôi tin những lời Anselm đã nói, 'một cô dâu sẽ xuất hiện, một cô dâu mà Garrick sẽ nhận được, mặc dù sẽ không có đám cưới nào được tổ chức ở nơi này."

Ogden cười, bởi vì hắn hiểu lòng căm thù của Anselm cho người Celt, và rằng ông ấy sẽ không bao giờ cho phép một sự liên minh như thế. "Một cô dâu với không lời thề nguyền kết hôn – Tôi thích thế. Nhưng tôi nghi ngờ việc Garrick muốn điều này."

“Sao lại vậy?Cô ấy trông khá xinh đẹp. Với một vài thứ khác hơn những chiếc cạp xà kinh khủng kia, cô ấy chắc hẳn là một người khá xinh đẹp.”

“Có lẽ vậy, thưa bà. Nhưng sắc đẹp của cô ta không che dấu được sự ghê tởm của cô ta.”

Yarmille đi đến phía Brenna và quay gương mặt cô về phía cửa để nhìn rõ hơn trong ánh sáng, nhưng Brenna đưa đầu cô ra xa, thậm chí không thèm trả lời lại cái nhìn của người phụ nữ.

Yarmille cau mày phản đối. “Cô ta có vẻ là một cô gái ngang bướng nhỉ?”

“Chắc chắn vậy,” Ogden cáu bẳn trả lời.”Cô ta trông có vẻ giống người muốn chạy trốn, và không nghi ngờ rằng cô ta sẽ cố gắng chạy trốn với cơ hội đầu tiên. Cô ta cũng là một chiến binh,sự thực thì cô ta đã được huấn luyện để chiến đấu. Vì vậy hãy cẩn thận, thưa bà.”

“Tôi nên làm gì với cô ấy?”

Ogden nhún vai. “Tôi đã thực hiện xong chỉ thị của phu nhân Heloise. Tôi mang cô gái này đến cho bà. Giờ cô ta ở trong sự chăm nom của bà, từ lâu bà đã vận hành căn nhà của Garrick trong lúc anh ấy vắng mặt.”

“Tôi không cần làm gì cả,” Yarmille ngắt lên cáu kỉnh. “Khi Garrick dời đi cậu ấy mang theo hầu hết tất cả những nô lệ của cậu ấy để bán, để lại cho tôi chỉ một số ít để chăm sóc núi băng trôi này của một ngôi nhà. Và giờ tôi có quý cô này, cô ta sẽ được theo dõi một cách chặt chẽ.”

“Phu nhân Heloise đề nghị bà cứ để mặc cô gái cho đến khi Garrick trở về và quyết định anh ấy sẽ đối xử ra sao với cô ta. Bà ấy sẽ đến để xem xét trong thời gian một tuần nữa nếu quý cô đây chấp nhận số mệnh của mình.”

“Heloise đến đây ư?Ha!” Yarmille cười lớn. “Bà ấy chắc hẳn lo lắng rất nhiều về cô gái này nếu như bà ấy mạo hiểm ở đây khi Garrick không có nhà.”

Ogden biết 2 người phụ nữ này không ưa nhau. Bởi cả 2 đều có với Anselm một đứa con trai. “Nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành. Bà sẽ quay trờ lại với tôi để đến bữa tiệc chứ,thưa bà ?Bà đã được Anselm mời.”

Đôi mắt xanh sáng của Yarmille sáng rực lên với niềm vui thích. “Tôi sẽ đến.” Bà đi đến cánh cửa dẫn đến khu nhà bếp và cầu thang. “Janie, đến đây.”

Một lúc sau, một người phụ nữ nhỏ bé trẻ tuổi mặc một chiếc áo len sờn xuất hiện.

“Thưa bà ?”

”Janie, dẫn cô gái này đi với cô. Tắm cho cô ấy, cho cô ấy ăn, sau đó sắp đặt giường ngủ cho cô ấy ở phòng của chủ nhân – ngay bây giờ. Sau đó ta sẽ quyết định sắp đặt nơi ở cố định của cô ấy.”

“Vâng, thưa bà,”người phụ nữ trả lời, tò mò quan sát Brenna.

“Giờ thì,Ogden, nếu cậu đưa cô gái này đến phòng của Garrick và trông chừng cô ấy cho đến khi một nô lệ đến để canh giữ cô ấy, ta sẽ biết ơn lắm.”

Đối với Brenna, tuần lễ trôi đi như một con bướm bay đi vậy, thật là chậm. Cô không nhận thức được thời gian. Căn phòng cô bị giam giữ rộng và lạnh lẽo, không có cửa sổ, và 2 cánh cửa vẫn đóng kín. Sự tức giận của cô đã đến một tình trạng khủng khiếp khi cô bị trói ở chiếc giường rộng trong phòng cô sau ngày đầu tiên, bởi vì Yarmille ngạo mạn quyết định rằng thật là một sự lãng phí nhân lực cho một nô lệ canh giữ cô.

Brenna chỉ được cởi trói khỏi chiếc giường khi ăn, tắm và làm dịu bản thân cô, nhưng những lúc ấy có một nô lệ nam đi cùng Janie, mặc dù anh ta ở bên ngoài căn phòng. Bởi vì 2 ngày đầu tiên, Brenna đã từ chối ăn, đập chiếc khay thức ăn xuống sàn nhà trong sự bùng nổ của một cơn thịnh nộ. Cô cuối cùng cũng nói chuyện, thét lên nguyền rủa như quỷ làm Janie trở nên tái nhợt và chạy khỏi căn phòng, để lại tên nô lệ trẻ trói Brenna vào giường. Hơn thế cô đánh và chửi rủa anh ta, nhưng chỉ có thể làm được rất hạn chế vì cổ tay cô vẫn bị trói.

Sau ngày thứ 3, Brenna cảm thấy yếu vì thiếu thức ăn và bắt đầu ăn lại, mặc dù miễn cưỡng. Cô tiếp tục xa lánh và phớt lờ Janie khi cô gái đến. Hai bữa ăn cô nhận được trong ngày cách xa nhau. Một bữa được phục vụ trước khi Janie bắt đầu công việc của cô ấy; bữa còn lại sau khi cô ấy kết thúc công việc trong ngày. Trong suốt khoảng thời gian dài này, Brenna chống lại những giọt nước mắt gần như rơi xuống với sự bất lực để di chuyển của cô; Sự giận dữ của cô không giúp được gì bởi cơn đói của cô, nó ngày càng tiếp tục lớn lên.

Cô cảm thấy tội lỗi, sau đó tức giận, bởi vì cô như là một gánh nặng của Janie khốn khổ, người đã phục vụ cô. Cô biết cô gái đã làm việc vất vả cả ngày, và từ khi Brenna đến công việc trở nên cực nhọc thậm chí còn vất vả hơn. Janie nói ân cần với cô vào buổi sáng, những khi kết thúc một ngày cô ấy kiệt sức và cũng im lặng như Brenna. Brenna có thể trách mắng nghiêm khắc cô gái bởi thái độ thô lỗ của cô vào cuối ngày.Mặc dù cô chưa nói bất kì lời nào với Janie,Cô cảm thấy thương hại cho cô ấy, một cảm xúc không thường có của Brenna.

Janie nói chuyện bằng ngôn ngữ của Brenna, nhưng cũng bởi đó là điều cần thiết, để dạy bản thân cô tiếng Na Uy. Cô không thành thạo nó một cách hoàn toàn, nhưng đủ để hiểu thứ bậc của cô để không nhận lấy một trận đánh. Brenna cho rằng Janie cũng đã bị bắt làm tù nhân, mặc dù cô không biết Janie đã bị bắt từ khi nào, cô không thể đoán và không muốn hỏi, bởi vì cô óan giận cô gái dù là cô biết Janie chỉ làm theo những mệnh lệnh của Yarmille rằng Brenna bị trói lại. Số mệnh dành cho chính cô giống như của Janie là một điều chắc chắn. Cô có thể không bao giờ điều chỉnh được với cuộc sống của nô lệ - cô biết vậy.Cô muốn giải quyết điều đó khi thời gian tới.Giá mà nó đến và cô sẽ được giải thoát!

Những suy nghĩ của cô quay trở lại Garrick Haardrad – người cô đính hôn, giờ là chủ nhân của cô.Cô luôn ngạc nhiên về anh ta trước đây.Cô biết rằng anh ta trẻ, có thể tưởng tượng chỉ mới 25 tuổi. Rằng anh ta chưa kết hôn và đây chính là điều bất hạnh của cô, bởi nó đưa Fergus đến việc sắp xếp với thị tộc của anh ta một lễ cưới mà cô không bao giờ muốn. Cô cũng biết một điều sau khi nghe anh trai của anh ta Hugh, bởi một vài lí do mà anh ta căm thù phụ nữ. Điều này cô có thể tính đến như một may mắn, cô hi vọng thế. Nó có thể có nghĩa rằng anh ta sẽ bỏ cô, hoặc ngược đãi cô một cách tàn nhẫn. Cô cầu nguyện cho khả năng đầu tiên sẽ xảy đến, rằng sự căm ghét phụ nữ của anh ta làm anh ta tránh xa cô. Nhưng nếu không phải vậy, cái gì sau đó sẽ xảy đến? Trói lại như cô bị bây giờ. Khỉ thật, không có khả năng tự bảo vệ bản thân và có thể bị giết chết.Quỷ tha ma bắt Yarmille với sự đề phòng của bà ta!

Một tuần sau, Heloise đến như đã hứa.Brenna nhận ra giọng nói của bà và của Yarmille lúc họ đến gần căn phòng. Khi họ đi vào, Heloise dừng lại bất ngờ khi bà trông thấy Brenna bị trói lại trên giường, nhưng Yarmille tiếp tục đi vào căn phòng.

“Bà nhìn đó,”Yarmille nói, giọng bà ta hạ xuống. “Như tôi đã nói với bà, cô ấy chỉ là một mối phiền toái.”

Heloise đến gần, ánh mắt bà lạnh lùng.”Đây là cách bà đối xử với vật sở hữu của con trai tôi ,trói cô ấy lại như một động vật sao?” Bà trở lên giận dữ.

“Ogden nói cô ta muốn chạy trốn,” Yarmille giải thích. “Tôi chỉ muốn chắc chắn cô ấy ở đây lúc Garrick trở về.”

“ Chạy trốn ư?”Heloise lắc đầu bực tức. “Cô ấy sẽ đi đâu?Không có nơi nào cả.Cũng không biết khi nào Garrick sẽ quay trở lại.Nó có thể đến vài tháng.Bà sẽ giữ cô gái như thế này vô thời hạn ư?”

“Tôi – “

“Nhìn cô ấy này!”Heloise nói gắt gỏng “Cô ấy nhợt nhạt và trở lên gầy hơn chỉ trong vòng một tuần. Bà không cảm thấy sao? Cô gái này sẽ là một tài sản quý giá của con trai ta. Nó có thể bán cô ấy ở chợ với giá cao, hoặc nó có thể giữ cô ấy lại cho khoái lạc của chính nó, nhưng nó sẽ không cảm kích cách bà đã giữ cô gái này dưới sự chăm nom của bà trong lúc nó vắng mặt.”

Yarmille có thể trông thấy sự thật trong việc này và bà yếu ớt nhợt nhạt đi. Việc này sẽ không làm cho cô gái mất giá trị trong sự giam cầm của bà. Một lần nữa bà bắt đầu giận dữ với cô gái bởi đã đặt bà vào tình trạng khó khăn này, nhưng bà che dấu điều đó một cách thành công , bà đưa cho Heloise nụ cười khó khăn.

“Bà đã đúng. Tôi sẽ trông chừng cô gái từ giờ về sau. Cô ấy sẽ rất làm hài lòng Garrick.Cô ấy thậm chí có thể làm cậu ấy quên đi Morna, bà đồng ý với tôi không?”

“Như vậy nhé, không nghi ngờ gì , bà bạn già,” Heloise đáp một cách kiên quyết trước khi quay trở lại với Brenna.” Cô sẽ được cởi trói, cô bé, nhưng cô không nên cố thử trốn khỏi đây.Cô hiểu chứ?”

Bà nói một cách dịu dàng.”Không có bất cứ nơi nào cho cô đi cả.”

Brenna không thể đáp lại những lời ân cần của Heloise, bởi vì chúng đưa lại ít hi vọng cho cô, đặc biệt là sau khi 2 người phụ nữ vừa mới tranh cãi về cô như thể cô là một thứ tài sản. Cô quay đầu ra xa.

Heloise ngồi xuống giường.”Sự im lặng ngang bướng của cô là không tốt, Brenna.Ta hi vọng cô tối thiểu sẽ có một sự hòa hợp với nơi ở mới của cô hiện giờ. Anselm nghĩ cô sẽ làm Garrick vui thích. Nếu cô cố gắng làm thử, điều này sẽ mang đến những sự tốt đẹp cho cô.”

Brenna không quay lại, nhưng Heloise không từ bỏ.”Nếu cô có những nỗi sợ, hãy nói chúng cho ta. Có lẽ ta có thể làm dịu chúng đi,Brenna?” Bà ngập ngừng, sau đó thêm vào,” Con trai ta sẽ không khó để phục vụ.Nó không đòi hỏi khắt khe hoặc độc ác.Có lẽ cô thậm chí sẽ thích nó và tìm thấy hạnh phúc ở đây.”

Đầu của Brenna đột ngột quay, ánh mắt cô rực sáng như bạc đánh bóng.”Không bao giờ!”Cô rít lên, cả 2 người phụ nữ ngạc nhiên với âm giọng của cô và thực tế rằng cô quả thật có một giọng nói.”Tôi không có sợ hãi, phu nhân. Đó là bà, người sẽ có lí do để sợ hãi, bởi bà sẽ hối hận vào ngày

bà cố gắng biến tôi thành 1 nô lệ của bà! Máu sẽ chảy, và không nghi ngờ rằng là của Garrick yêu quý của bà !"

"Cô ta đã nói gì?" Yarmille hỏi

Heloise lắc đầu và thở dài. "Cô vẫn quá đau đớn, nhưng nó cuối cùng cũng hết. Cô sẽ sớm nhận ra rằng cô không có lựa chọn nếu không cúi người – một chút,dù thế nào đi nữa."

"Và trong lúc ấy?" Yarmille hỏi.

Heloise nhìn Brenna trầm ngâm, bắt gặp cái nhìn chằm chằm thách thức của cô."Cô sẽ cư xử ra sao nếu cô được trao cho sự tự do ở căn phòng này?"

"Tôi không hứa!" Brenna kịch liệt cãi lại và lại quay đi.

"Có lẽ cô không biết điều?"

Brenna không muốn nói nhiều, và Heloise từ bỏ lần cuối cùng và bỏ đi.Yarmille, tuy vậy, vẫn ở lại.

"Tuyệt, Brenna Carmarham, giờ thì sự cao quý của cô đã ra đi, Cô vẫn chưa cần tự do. Đêm nay sẽ đủ sớm,"Yarmille nói cứng, mặc dù bà đã nói cho cô lợi ích của bảnthân cô, và bà không bao giờ mơ rằng Brenna nắm được điều đó hoàn toàn. "Ngày mai, cô sẽ được mang thêm bữa phụ để tăng vài cân thịt cho bộ xương của cô, và đưa ra ngoài hóng gió – với một cái chăn, Cô có thể nói. "Bà cười với lời chế nhạo của mình trước khi bước ra khỏi phòng.

Brenna sẽ giết chết người phụ nữ này nếu cô có một thanh kiếm trong tay và không bị cản trở bởi sợi dây thừng đáng nguyền rủa. Tất cả đều đạo đức giả, hèn hạ, những sinh vật đáng nghê tởm! Sau cùng cô sẽ tự do, ít nhất, và vào ngày hôm sau cô sẽ thực hiện những kế hoạch để trốn thoát .Họ là những kẻ ngu ngốc khi tin vào cô!

Chapter 9

Con thuyền Viking lớn tiến về từ phía Vịnh Fio giống như 1 con rồng khổng lồ với những mái chèo là đôi cánh, và thả trôi yên ả đến nhà của nó.Những người đàn ông muốn được chúc mừng và làm một cuộc náo động ầm ĩ khi họ đi qua bến tàu của Anselm, nhưng Garrick đã ngăn họ lại.Mặc dù mặt trời lúc nửa đêm lơ lửng như một quả bóng lửa lớn ở phía chân trời, giờ vẫn là nửa đêm, và gần như tất cả mọi người đã ngu ngon rồi.Sẽ có nhiều thời gian vào ngày mai để vui chơi và chào hỏi những người bạn cũ.Nhưng ngay lúc này Garrick muốn về nhà, để ngủ suốt phần còn lại của đêm trên chiếc giường của chính anh.

Những người đàn ông sẽ ở lại qua đêm ở ngôi nhà của Garrick.Buổi sáng họ sẽ trở về nhà mình,tập hợp gia đình của họ lại và quay trở lại bữa tiệc chào mừng của Garrick.Sự kiệt sức đè nặng lên tất cả bọn họ,bởi họ đã phải chiến đấu với một cơn bão chỉ vừa mới chấm dứt vài giờ trước đó.

2 người đàn ông quyết định ở lại trên thuyền,vì hàng hóa sẽ không được dỡ xuống vào đêm đó.Những người khác đi theo Garrick trên con đường đá chật hẹp,chỉ đem theo những thứ cần thiết với họ.Căn nhà tối và yên tĩnh, bởi vì thời tiết chưa đủ lạnh để ngọn lửa cháy suốt đêm.Ánh mặt trời chiếu xuyên qua cánh cửa mở, cho họ nhiều ánh sáng đủ để cho họ không bị va đập vào những chiếc bàn và ghế dài đầy ắp đại sảnh.

Garrick đi lên trên cầu thang tối với một chút khó khăn, bởi anh biết rất rõ căn nhà này, anh đã dành một phần tuổi trẻ tuyệt vời của anh ở nơi đây với ông nội của anh.Trên tầng 2 có 4 phòng:phòng của anh, căn phòng rộng của chủ nhân ở một bên cầu thang;1 phòng may vá nhỏ ở phía bên kia;qua hành lang rộng, là một phòng cho khách đã trang bị sẵn đồ đạc với 2 phòng ngủ lớn; và phòng dành cho Yarmille,quản gia của anh.Ở cuối hành lang, phía sau ngôi nhà là một cánh cửa đi đến những bậc thang bằng đá dẫn ra ngoài.Cánh cửa chủ yếu để đưa không khí tươi mát của mùa hè vào trong, nhưng Garrick hiếm khi ở nhà vào thời gian đó để hưởng thụ nó.

Garrick mở ngay cánh cửa phía ánh sáng của hành lang, sau đó quay trở lại đại sảnh với một vài người đàn ông,bao gồm cả Perrin, để dẫn họ về căn phòng dành cho khách.Những người khác sẽ ngủ ở dưới, trên những chiếc ghế dài trong phòng khách,những chiếc ghế cứng hơn họ thích.

Cuối cùng Garrick đi vào phòng của mình.Nơi đây có chiếc trường kì thấp,theo như tin đưa về từ Orient,là 2 chiếc ghế kiểu ngai vàng anh đã mua ở Hedely sẽ được mang về.Hiện tại, căn phòng lớn

đồ đạc rất nghèo nàn, chỉ có duy nhất chiếc giường khổng lồ của anh, một chiếc ghế tựa cao, và một cái rương lớn.Không thảm, ngoại trừ một mảnh da gấu cũ, làm ấm sàn nhà lạnh lẽo, và không có sự trang trí bao phủ những bức tường.Điều này sẽ được sửa chữa ngay khi hàng hóa trên thuyền dỡ xuống, bởi vì Garrick đã ngông cuồng mua cho căn nhà của anh trong nhu cầu mang đến cho những căn phòng ngủ bằng đá lạnh lẽo một vài thứ trông có vẻ thoải mái.

Không có những tia sáng từ hành lang chiếu sáng căn phòng.Garrick đã theo cách của anh đi đến cánh cửa lớn phía đối diện, cánh cửa mở về phía một ban công đá nhỏ.Ánh mắt anh bắt gặp một quang cảnh hùng vĩ.Vịnh Fio nằm xa phía dưới trong sự chói lọi mở ảo.Phía tây là đại dương xanh sâu thẳm; máu tím đậm và xám của những đỉnh núi trải ra ở phía đông.Nhưng điều làm choàng váng nhất trong tất cả là quả cầu lửa màu cam của mặt trời, treo thấp ở phía chân trởi.

Garrick đứng lại một chút trước khi anh lại cảm thấy sự kiệt quệ của cơ thể.Để cánh cửa ban công mở, nó làm cho căn phòng tràn đầy ánh sáng,anh đi qua căn phòng để đóng cửa trước khi quay trở về giường mình.Ở đó, trên bộ lông chồn trắng trải rộng mà mẹ anh làm từ số lống anh mang về cho bà,là hình dáng nhỏ bé của một cô gái đang nằm co mình lại thành một quả bóng,trông rất nhỏ bé ở giữa chiếc giường lớn.

Garrick dừng lại giữa đường.Mái tóc đen dài của cô thả tung ra trên bộ lông chồn trắng và dấu đi khuôn mặt cô.Hình dáng cô không rõ, được bao phủ trong một chiếc váy ngủ bằng len với kích cỡ hơi lớn,vì vậy anh không thể đoán được tuổi của sinh vật đang ngủ này.

Tuy nhiên anh không tò mò, chỉ tức giận bởi vì chiếc giường của anh không sẵn sàng để anh dùng khi mà anh rất thèm muốn sự thoải mái của nó.Anh quay đi và hùng dũng đi ra khỏi phòng.Anh đi thẳng đến phòng của Yarmille,đi vào mà không gõ cửa và thô bạo lắc người phụ nữ khỏi giấc ngủ của bà.

“Bà thức dậy đi!”

Yarmille mở đôi mắt mờ đục nhìn chằm chằm vào dáng người cao lớn đang hiện lên lờ mờ ở phía trên chiếc giường nhỏ của bà. Gương mặt anh ở trong bóng tối, nhưng ngay lập tức bà đã biết đó là anh.”Garrick!Cậu đã quay trở về rồi!”

“Rõ ràng là vậy,”Anh trả lời cộc lốc, sự tức giận không thể nhầm lẫm được trong giọng nói của anh.”Và nhận thấy bà đã đi quá quyền hạn của mình!”

“Tôi – Cậu đang nói về cái gì vậy?”Bà phẫn nộ hỏi, kéo chiếc khăn thêu phủ giường lên trên cổ

của mình.”Cậu buộc tội sai cho tôi.”

Đôi lông mày của Garrick hẹp lại.”Bởi cái quyền nào mà bà cho phép một vị khách ở trong phòng tôi khi căn phòng vẫn còn trống ?”

“Một vị khách ư?” Mất một lúc trước khi bà làm xong việc kết nối lại, và sau đó bà cười một cách êm ái.”Không, cô ấy không phải là một vị khách.”

Garrick cố gắng để không đánh mất tất cả sự kiên nhẫn.”Hãy giải thích đi ,Yarmille, và làm nó thật vắn tắt thôi.Người phụ nữ đó là ai?”

“Cô ấy là của cậu.Mẹ cậu đã nói tôi phải giữ cô ấy, như thế nên tôi không thể sắp xếp cô ấy ở với những người phụ nữ khác.Và tôi biết rằng khi cậu trở về, căn phòng dành cho khách sẽ được sắp xếp để sử dụng.Tôi không nghĩ rằng cậu sẽ để tâm quá mức nếu cô ấy chia sẻ căn phòng của cậu.”

Garrick cứng người lại trong thất vọng.”Đầu tiên, tôi không để tâm!”Anh nói cay nghiệt, không chú ý đến người nghe anh lúc này.”Thứ 2, bà nói vậy có nghĩa là gì, cô ấy là của tôi?”

Yarmille không quen nhìn thấy Garrick tức giận.Bà phải nhớ rằng gần đây anh không thích phụ nữ, và sắp xếp cho cô gái ở một nơi nào đó khác.

“Cha cậu đã tấn công một hòn đảo nhỏ của nước Anh mùa hè này và quay trở về với 7 tù nhân.Cô gái này là một trong số họ và cha cậu đã trao cô ta cho cậu.Cô ấy là con gái của một quý ngài,và đã nghĩ cô ấy sẽ trở thành cô dâu của cậu.”

“Cô dâu của tôi!”anh nổ tung.

“Đó chỉ là điều mà cô ấy và người của cô ấy đã nghĩ,Garrick,”Yarmille nhanh chóng thêm vào.”Anselm đã lừa họ, và làm cho cuộc tấn công đi đến dễ dàng hơn.Đó là một câu chuyện dài mà tôi chắc chắn Anselm sẽ vui thích kể lại cho cậu.”

“Cái gì không ổn với cô gái mà Hugh lại không giữ cô ấy?”Garrick hỏi, biết rằng anh trai anh luôn luôn giữ sự chọn lựa những phụ nữ cho anh ấy ngay lập tức và rằng Anselm không giữ lâu những người trẻ và xinh đẹp.

“Cô gái này là một con cáo xấu xa.Cậu chắc phải là người bị cha cậu ghét bỏ bởi ông ấy đã để cậu chịu trách nhiệm với một món quà như vậy.Cô ấy là một chiến binh,Tôi đã xác nhận, và rất khát máu.”

Không nghi ngờ gì cô ấy cũng sẽ có sự cứng rắn ở trong đôi mắt, và điều này giải thích vì sao Hugh không muốn cô ấy.Tại sao cha anh lại muốn trao một cô gái như vậy cho anh?

Garrick thở dài, cố gắng hơn nữa để suy nghĩ.”Cô ấy đang ngủ,bởi vì bà có lẽ sẽ dời cô ấy ngay bây giờ, nhưng ngày hôm sau, bà sẽ phải chuyển cô ấy đến ở một nơi khác, tôi không quan tâm nó ở đâu.”

“Cô ấy sẽ cố gắng chạy trốn,Garrick.Tôi không thể đưa cô ấy đến khu ở của những cô gái trong khi họ làm việc của mình.Nó quá là dễ với cô ấy để trốn đi từ đấy.”

“Thor phù hộ tôi,ôi phụ nữ! Tôi nói tôi không quan tâm bà làm cái gì với cô ấy, nhưng cô ấy không thể ở trong phòng của tôi!”

Cùng với điều đó, Garrick quay trở lại phòng của mình.

Làn gió hơi lạnh đã làm rối mái tóc trên má của Brenna và khiến cô tỉnh dậy.Cô chớp mắt ngái ngủ thấy ánh sáng mặt trời tràn đầy khắp căn phòng và rên rỉ.Đã sáng rồi ư? Có vẻ như chỉ mới một vài giờ trôi qua từ khi cô được cởi trói và cảnh báo không được rời khỏi phòng. Cô cho rằng một người canh giữ canh gác ở phía ngoài cánh cửa, nhưng nó không quan trọng.Bây giờ cô vẫn chưa sẵn sàng để bỏ đi.Cơ thể cô vẫn còn đau nhức do sự giam hãm lâu, và cô biết cô không ở trong tình thế để can đảm không biết đến điều đó. Cô cần phải làm cho mình khỏe lại, và sau đó xem xét những cách trốn thoát nào mở ra cho cô.Sẽ thật là ngu ngốc bỏ đi mà không biết tí gì về mảnh đất này.

Cô dậy và đóng cả 2 cánh cửa lại, bịt kín căn phòng trong bóng tối lần nữa, sau đó lê bước trở lại trong chiếc giường.Cô hầu như đã trôi lại vào giấc ngủ khi cô nghe thấy một giọng nói giận dữ vang lên.Một lúc sau, cánh của mở ra và một người đàn ông trẻ cao lớn bước vào trong căn phòng.

Brenna cảnh giác ngay lập tức, mỗi dây thần kinh trong cơ thể đều dấy lên với mối nguy hiểm.Cô không di chuyển, nhưng thận trọng quan sát tên Viking qua nửa đôi mắt nhắm lại, chuẩn bị để lao đến thanh kiếm của hắn nếu chỉ cần nó lộ ra.

Tên lạ mặt không nhìn về hướng cô hay di chuyển đến phía trước chiếc giường,nhưng lại đi đến chiếc ghế đối diện bức tường và bắt đầu cởi quần áo của hắn với một thái độ tức giận, hung dữ.Đầu tiên là thanh kiếm, sau đó là một con dao ngắn, tiếp đó chiếc áo chẽn không tay bị ném lên chiếc ghế ngồi.Tiếp sau đó một bên chân đưa lên và bàn chân đặt trên ghế để cởi dây chiếc nịt tất da và tháo chiếc ủng da mềm ra.

Brenna nhìn chăm chú vào nét mặt của người đàn ông với đôi mắt có vẻ gần như chiếm hữu.Người đàn ông thú vị này có vẻ như là cô chưa bao giờ trông thấy trước đây.Mái tóc quăn vàng, gợn sóng dài buông xuống xung quanh đôi bờ vài rộng khác thường.Chiếc mũi dài và thẳng,chiếc cằm nhẵn và vững chắc.Đôi cánh tay trần nổi lên những cơ bắp mạnh mẽ, như tấm lưng và bộ ngực rộng,cơ bắp nổi và

căng lên với mỗi chuyển động.Những sợi xoăn vàng bao phủ quanh bộ ngực, kết thúc nơi chiếc bụng căng,phẳng.Cặp mông rắn chắc, bắp đùi thon nhỏ.Toàn bộ cơ thể đã nói lên sức mạnh và quyền lực.Nó thật tuyệt vời, bị làm hỏng chỉ bởi một vài vết sẹo nhỏ trên phần thân dưới.Cơ thể như vậy là một vũ khí nguy hiểm cho bản thân.Brenna cảm thấy một cảm giác lạ và chưa từng biết đến chảy xuyên qua trong cô.

Người đàn ông bắt đầu mở quần của anh ta, và Brenna cứng lại.Một phần trong cô muốn quan sát phần còn lại của cơ thể tuyệt đẹp này, nhưng bên phần thực tế của Brenna biết rằng có thể không tốt từ điều này.May thay, người đàn ông liếc nhanh về phía chiếc giường và thay đổi sự chú ý của anh ta.Brenna nín thở.Cô chưa từng nghĩ về sự có mặt của tên Viking này ở đây có nghĩa là gì.Tại sao anh ta đến đây và làm như thể chuẩn bị để đi ngủ ở phía bên kia giường cô.Cô không căn nhắc rằng đó có thể là Garrick Haardrad.

Người đàn ông quay lại ngay như thể bối rối, và nhìn chằm chằm vào cánh cửa ban công.Sau đó anh ta đi đến và mở nó lần nữa.Sau đó anh ta tới gần cánh cửa khác,đồng thời đóng chặt chúng lại, và quay trở lại chiếc giường.

Brenna không giả vờ đang ngủ lâu hơn nữa, bởi vì cô có một cảm giác anh ta biết cô đã thức dậy.Cô lăn về phía cuối giường, bởi đó là nơi ở trong góc với một phía đối diện với bức tường, và cô cần một con đường để bỏ chạy.Cô thu mình lại tại đó, bím tóc dài của cô buông xuống chiếc áo ngủ bằng len, cơ thể cô căng lên.

Cả hai bọn họ đông cứng lại khi ánh mắt họ gặp nhau và bị khóa lại trong một lúc lâu.Brenna cảm thấy như thể bị thôi miên bởi đôi mặt có màu như hồ nước, với ánh sáng, một sự pha trộn dịu dàng của cả hai màu xanh lá và xanh lục.Bực mình, cô nhận thấy cô đã nín thở, và thở ra.

“Ta nghĩ cô đã chơi một trò lừa gạt, cô gái.”Giọng nói anh ta trầm, không tức giận mà cũng không nhẹ nhàng.”Cô có vẻ như không phải là một con cáo hoang dạ kiên quyết để trốn thoát,nhưng là một đứa trẻ hoảng sợ - mặc dù có lẽ gian xảo, bởi trò chơi của cô đã đưa cô một căn phòng thoải mái.”

Cô liều lĩnh cười.”Sợ hãi ư?Bởi ngươi hả, tên Viking?Sự miêu tả đầu tiên của ngươi là chính xác.”

“Cô vẫn còn ở đây,”anh chỉ ra.

“Chỉ bởi vì ta bị trói vào chiếc giường này cho đến tối qua,”Cô đáp.

Một nụ cười căng thăng hình thành trên đôi môi anh.”Đó là một câu chuyện thích hợp, nhưng nó có thể dễ dàng chứng minh là giả.”

Đôi mắt nâu sẫm của Brenna hẹp lại.Cô không quen bị buộc tội là nói dối.Như một con mèo, cô nhảy khỏi giường và đối mặt với anh ta,bước về một bên và tay chống nạnh.

"Hãy hiểu điều này, Viking!"cô dữ dội nói, nhìn vào anh với đôi mắt sẫm, bình tĩnh."Tôi là Brenna Carmarham và tôi không nói dối.Đó không phải là cách tôi nói, khi mà tôi có thể chắc chắn là giờ tôi sẽ không ở đây !"

Một tia sáng léo lên sự thích thú trong đôi mắt của Garrick trong khi anh quan sát người đẹp kiêu hãnh này.Anh lờ đi điều ngụ ý trong lời nói của cô, và giữ chúng như một lời đe dọa suông.

"Từ khi Yarmille có vẻ như thất bại để biết làm gì với cô, may mắn rằng ta đến để giữ cô trong tay,"anh nhẹ nhàng đáp.

"Sao lại như thế được?"cô hỏi, một bên lông mày nhướn lên.Trước khi anh có thể trả lời cô đã thêm vào với vẻ nghi ngờ,"Anh là ai,Viking?"
"Chủ nhân của cô, bởi vì ta đã được báo là vậy."

Brenna thở hổn hển."Không, tôi sẽ không là của anh!"

Garrick nhún vai.Đây không phải là một nô lệ dễ bảo anh đã được ban cho:nhưng ít nhất là rõ ràng.

"Cô có ít sự lựa chọn trong chuyện này."

"Tôi – nói – không!"Brenna chầm chậm quát lên, toàn bộ con người cô chống đối lại ý tưởng đó.Đôi mắt cô léo lên phản ánh ra bên ngoài cơn thinh nộ của cô."Không bao giờ!"

Sự thiếu kiên nhẫn đến trong giọng nói của anh."Ta sẽ không tranh luận vấn đề này."

Cô ngạc nhiên bởi anh khi cô ngạo mạn đáp lại,"Tôi cũng sẽ không."

Garrick cười khinh miệt chính anh.Không bao giờ anh có một nô lệ như người này.Quả thật với mái tóc đen nhánh lộng lẫy, gần như ánh lên sang trọng , như thể làn da trắng kem – và một gương mặt đó là một ảo ảnh.Anh gần như bị cám dỗ để kiểm tra cô nhiều hơn nữa, để xem xét cái gì nằm dưới chiếc váy ngủ không vừa vặn kia.

Brenna thận trọng quan sát anh khi anh ngồi xuống chiếc giường và luồn những ngón tay dài qua mái tóc quăn của anh.Như vậy đây là Garrick Haardrad, người đàn ông cô cho rằng sẽ kết hôn,người đàn ông hiện giờ cho rằng anh ta là chủ của cô.Anh ta nói ngôn ngữ của cô, nó làm cô ngạc

nhiên.Nhưng trong trường hợp này , dường như mẹ anh ta chắc hẳn đã dạy anh ta.

Cô đã hy vọng rằng anh ta không quay trở lại sớm như vậy, và cô có thời gian để đánh giá tình trạng của cô trước tiên.Cô không biết lên sợ người đàn ông này hay không.Anh ta xem như rõ ràng đang vui thích, và cô nhận thấy bản thân cô gần như mong muốn rằng đuổi những thứ khác biệt đi, rằng cô ở đây như là một cô dâu của anh , không phải một nô lệ.Anselm đã hủy hoại điều đó, và cô có lẽ căm thù ông ta nhiều hơn tất cả bởi điều đó.

"Anh có ý gì, anh sẽ giữ tôi trong tay ư?"Cô hỏi.

"Ta không chịu được việc vật sở hữu vô dụng.Những nô lệ của ta tìm cách để họ được giữ lại bằng cách này hay cách khác, hoặc ta sẽ quyết định số phận của họ."
Giọng nói của anh ta thực sự lạnh lùng, kết hợp với lời nói vô tình,làm cô lạnh hết sống lưng."Anh sẽ cố gắng để bán tôi ư ?"

"Cố gắng?Ý của cô là ta không có quyền."

"Anh không có!"cô nói cáu kỉnh, tức tối bởi sự nhẫn tâm của anh."Tôi đã nói với anh, tôi sẽ không phải vật sở hữu."

"Odin giúp ta!"Garrick cầu khẩn trong bực tức, sau đó quay một con mắt dữ dội về cô."Cô sẽ phải dừng lại, cô gái, để ta không bị cám dỗ chứng minh vấn đề này!"

Cô bắt đầu hỏi là bằng cách nào, nhưng nhanh chóng quyết định rằng cô không muốn biết.

Cô không muốn thừa nhận, nhưng từ lúc anh ta có vẻ không có yêu cầu nào với cô cho đến lúc này, cô có thể để bỏ qua vấn để lúc này.

"Tốt thôi, Garrick Haardrad ,"cô kết luận lại vấn đề.

Anh nhìn cô nghi ngờ,không chắc chắn rằng liệu cô nhượng bộ bởi lời hăm dọa của anh, hay bởi cô là của anh.Nếu anh không quá kiệt sức, anh sẽ không để thái độ ngạo mạn của cô đi xa thế này.Người nô lệ này chắn chắn sẽ rất cần được dạy bảo.Anh nhận ra, anh có thể tận hưởng những nỗ lực này.Điều này khiến anh ngạc nhiên.Đã rất lâu rồi từ lúc anh cảm thấy có một sự hấp dẫn ngay lập tức đến từ bất cứ người phụ nữ nào.Anh tự hỏi liệu có phải bởi vì sắc đẹp của cô hay sự thách thức kiêu ngạo hấp dẫn anh nhất.Bây giờ anh lại mong anh không hoàn toàn kiệt sức như vậy.Nhưng không thành vấn đề.Anh có thể chờ.Cô sẽ ở đây khi anh đã sẵn sàng với cô.

“Cô có thể tiếp tục lại giấc ngủ của mình, cô gái,”anh mệt mỏi nói.”Chúng ta có thể thảo luận về vị trí của cô vào sáng mai.”

Cô quay ánh mắt thất vọng về phía ban công.”Giờ đã sáng rồi.”

“Không, giờ mới là nửa đêm, cô gái, và ta thực sự cần được ngủ.”
”Tôi không mù,Viking,”cô cáu gắt đáp.”Tôi có thể nhìn thấy rõ ràng ánh mặt trời .”

Anh đã mất đi ý định tranh cãi.Anh lật mặt sau bộ lông chồn lại và nằm dưới nó.”Chúng tôi ở xa về phía Bắc.Mùa hè của chúng tôi không có ban đêm như cô đã biết, còn mùa đông không có ban ngày.”

Bây giờ cô nhớ lại những bài học với Wyndham.Ông đã nói với cô rằng mặt trời không bao giờ lặn trong suốt mùa hè ở nơi đây, mọc lên chỉ một vài giờ trong suốt mùa đông, và chỉ một lúc chứ không phải là tất cả.Lúc đó cô đã nghĩa rằng ông chỉ bịa chuyện để làm cho những bài học của cô thú vị hơn.

Cô nhìn Garrick trên giường, mắt anh đã đóng lại.”Tôi sẽ ngủ tiếp ở đâu?”
Anh không mở mắt để trả lời.”Trước đó ta chưa bao giờ chia sẻ chiếc giường của mình,nhưng ta cho rằng ta có thể làm một ngoại lệ.”

“Sự rộng lượng của anh không được hoan nghênh!”cô cãi lại.”Tôi sẽ không ngủ với anh.”

“Theo ý cô thôi, cô gái.Dù vậy, ta sẽ cược rằng sàn nhà không phải là sự yêu thích của cô đâu.”

Cô quay lại nguyền rủa trên đôi môi của cô và bắt đầu tiến về phía cửa.Giọng nói của anh cất lên dừng cô lại trước khi cô đi đến cánh cửa.

“Cô không có sự cho phép của ta để rời khỏi căn phòng này, quý cô Brenna!”

Cô quay ngoắt lưng lại đối mặt với anh, mắt cô mở to nguy hiểm.”Sự cho phép của anh ư?Tôi không hỏi nó!”

Anh nâng mình dậy trên một khủyu tay.”Không, nhưng từ nay về sau cô sẽ phải như vậy.”

“Anh là tên đần đồn không thể chịu đựng được!”Cô gắt lên giận dữ.”Không có một lời nào tôi nói vào được trong cái đầu ngu ngốc của anh phải không?Tôi sẽ không nói làm gì bởi – “

“Hãy dừng cái chuyện ngớ ngẩn của cô lại, cô gái!”anh ra lệnh.”Loki chắc phải đang cười vào số

phận đã đưa cô đến cho ta.Cô đã hiểu sai rồi nếu cô nghĩ rằng ta muốn chia sẻ chiếc giường của ta với cô, nhưng ta có thể thấy không có cách nào khác vào tối nay nếu ta nhận được bất cứ giấc ngủ nào."

Cô bỏ qua lời xúc phạm."Anh không có căn phòng nào khác trong căn nhà này ư?"

"Có, nhưng chúng đã được dùng.Căn nhà của ta đầy những người đàn ông, cô gái – những người quay trở về cùng với ta.Ta chắc chắn rằng họ sẽ không nghĩa rằng cô tình cờ gặp họ trong bóng tối đâu,nhưng tiếng hét của cô sẽ không thêm vào giấc ngủ của ta đâu."

"Tiếng thét của những người đàn ông, không phải của tôi."Cô đáp.

Anh lớn tiếng thở dài."Cô đánh giá quá cao bản thân mình rôi, cô gái.Giờ hay cho ta sự yên tĩnh và đi đến chiếc giường đi.

Cô nén lại sự trả đũa khác và chầm chậm đến gần chiếc giường .Nó quyến rũ hơn là sàn nhà, cô thừa nhận với chính bản thân.Cô trườn về phía trên chiếc giường và nằm bên cạnh bức tường, tốt nhất là cách xa 2 foot khỏi tên Viking.Thực vậy, anh ta nằm dưới bộ lông chồn rộng, và cô ở phía trên, như là một bức vách giữa họ.

Một lúc sau, cô nghe thấy tiếng thở đều đều và sâu của anh.Giấc ngủ cứ lẩn tránh khỏi cô một lúc lâu sau đó.

Chapter 10

Brenna đột ngột bị đánh thức dậy khi Yarmille đột nhiên vào trong phòng. “Dậy đi! Dậy đi, cô gái, trước khi cậu ấy trở về và thấy rằng cô vẫn đang ở trên giường.”
Brenna ngẩng đầu dậy và nhận ra rằng Garrick đã không còn ở bên cạnh cô. Sau đó cô nhìn vào người phụ nữ với gương mặt cứng rắn, nghiêm khắc đang đứng cạnh giường và bắn cho cô một cái nhìn khinh miệt. Cô lấy làm ngạc nhiên là người phụ nữ này sẽ làm gì nếu cô tấn công bà ta. Có lẽ là chạy đến la hét với ông chủ của bà ta, và cô sẽ bị phán xử một cách xứng đáng – để học được rằng trong bất cứ trường hợp nào cô cần cẩn thận trọng đối với anh ta.
“Nhanh lên, cô gái, và mặc quần áo của cô vào,” Yarmille tiếp tục và ném cho Brenna chiếc áo sơ mi len thô ráp. “Garrick không muốn cô ở trong phòng của cậu ấy. Chắc chắn rằng cậu ấy không hài lòng tất cả mọi thứ ở cô.Ta chẳng nghi ngờ gì về điều này với cái nhìn xấu xa của cô.”
Brenna quắng cho bà ta một cái nhìn sắc nhọn nhưng cô không nói gì. Cô đã quyết định tiếp tục giả vờ không hiểu ngôn ngữ của họ nếu họ nói chuyện trong lúc cô có mặt, cô cho rằng nếu họ nghĩ cô không thể hiểu họ, cô có thể thu thập được những thông tin có ích. Để làm được như vậy thật là khó, khi mà đôi môi cô luôn sẵn sàng ngắt lời của người phụ nữ kia bất cứ lúc nào, nhưng cô sẽ cố gắng. Yarmille bắt đầu đi về phía cửa và ra hiệu cho Brenna đi theo.
Âm thanh của cuộc chè chén vọng cả lên trên từ tầng thấp nhất đúng lúc họ đi lên cầu thang, sau đó vào trong một căn phòng nhỏ ở phía bên kia. Khi Yarmille thắp vài cốc dầu cá voi cho sáng, Brenna thấy rằng cô đã ở trong phòng may vá, nơi kiểu dáng của tất cả mọi quần áo được làm.
Căn phòng này không khác biệt là mấy so với căn phòng may vá ở nhà cô, mặc dù Brenna không bao giờ dành thời gian ở đó. Ánh mắt tò mò của cô dẫn đến những cuộn chỉ nặng với miếng đá giặt, một tấm thảm to đã được làm xong, những chiếc bàn gỗ dành cho việc dệt những dải ruy - băng, những chiếc lược có răng cưa dài và những chiếc kéo lớn. Những miếng da thú được chất thành đống cao ở một góc, và thuốc nhuộm được đặt ở trên giá. Đây là căn phòng của một phụ nữ, và Brenna cảm thấy hoàn toàn bối rối.

“Garrick theo lời cha của cậu ấy và để cô ở đây, nhưng cậu ấy cương quyết rằng cô phải ở căn phòng này và không được rời khỏi đây,” Yarmille nói, làm dấu hiệu để giải thích những lời bà đã nói.
“ Tôi có rất nhiều việc phải làm để chuẩn bị cho bữa tiệc, nên tôi không thể ở lại để canh chừng cô. Đây.” Bà đi qua một cái bàn lớn ở góc phòng, trên đó đặt một tấm thảm thô, mới hoàn thành một nửa. Bà đã chỉ ra rõ ràng rằng Brenna phải hoàn thành nốt tấm thảm, “Nó sẽ giữ cho cô bận rộn.”
“Nó sẽ mục ruỗng với đường chỉ trước khi tôi chạm vào nó,” Brenna tự nói với chính mình, một nụ

cười uốn cong trên đôi môi mềm mại của cô.
“Tốt, tốt,” Yarmille nói và thầm cười. “Garrick dường như nghĩ rằng cô sẽ mang lại phiền toái cho tôi, nhưng tôi nghĩ là không. Cô sẽ làm bản thân mình có ích, và mọi thứ sẽ tốt thôi.” Bà quay đi, sau đó thêm vào một cách nghiêm khắc:
“Cô ở lại đây - ở- đây.” Sau đó bà ta bỏ đi, đóng cánh cửa lại sau lưng mình.
Brenna nhìn đe dọa vào chiếc thảm to lù lù, sau đó khinh khỉnh nói, “Hừm!Nếu bà nghĩ bà sẽ bắt buộc được tôi làm công việc của phụ nữ , mụ phù thủy già sẽ có nhiều vấn đề hơn bà ta nghĩ”

Brenna tìm kiếm vu vơ xung quanh căn phòng. Cô tìm thấy vài mảnh dây da rộng và kết chúng lại với nhau tạo thành một chiếc dây lưng đơn giản cho bản thân cô.Sau đó cô tết tóc cô lại thành một bím dài, để rơi xuống hông cô, và bện nó lại với một sợi dây da mỏng để giữ nó tại chỗ.
Những âm thanh vọng tới từ tầng thấp nhất làm cô nhớ về nhà của mình, khi cha cô tiếp đãi khách khứa. Điều đó gợi lại nỗi đau buồn của cô. Cho đến giờ, sự tức giận và thất bại đã được cô chôn sâu. Hình ảnh về cái chết của cha cô và quang cảnh đẫm máu mà cô đã chứng kiến ở nhà chỉ làm tăng thêm sự sỉ nhục của cô.
“Cha ơi, cha là một người khờ dại,” Cô thì thầm. “Cha đã kéo chúng đến với chúng ta bằng chính lời đề nghị của mình. Cha tìm kiếm cách để bảo vệ chúng ta, nhưng thay vào đó cha lại hủy hoại tất cả.”
Brenna sẽ không khóc lần nữa. Cô sẽ giấu nỗi đau buồn của cô sâu bên trong, nhưng cô sẽ không kêu than về nó, bởi vì cô có những thứ khác để choán lấy những suy nghĩ của cô.
Cô kiên quyết quyết định rằng cô có thể không ở đây. Bằng cách này hay cách khác cô phải tìm cách để rời khỏi mảnh đất hoang vắng này và quay trở về quê hương cô. Cô sẽ cần có thời gian để nghiên cứu con đường của vùng này, và để tìm ra một cách để trốn thoát. Cô hy vọng về sự trả thù cũng vậy, và sẽ nhiều hơn vừa ý nếu cô có thể hoàn thành được cả hai việc.

Những suy nghĩa của cô miễn cưỡng quay trở lại với tên Viking. Garrick Haardrad là một sự khó xử. Anh ta không phải là một phần trong trò dối trá với người của cô, còn nữa anh ta là mối đe dọa lớn nhất đối với cô. Trong tâm trí của anh ta, anh ta là chủ nhân của cô và có thể xử sự với cô như anh ta thích. Anh ta sẽ khám phá ra, rằng cô sẽ không cho phép điều đó.
Người đàn ông cao và rắn rỏi đó không nhìn cô với sự ham muốn, và chính điều đó, mặc dù một chút bối rối, lại là một điều may mắn. Brenna biết anh ta mong chờ cô làm bản thân cô hữu dụng. Giá mà cô có thể nghĩ về một vài việc cô sẽ làm, cô sẽ không khó khăn gì trong khoảng thời gian cô ở đây, và điều đó sẽ mang lại cho cô thời gian cô cần. Nhưng có cái gì ở đây để cho cô làm chứ?
Brenna nhẹ nhàng mở cửa. Cô giả thiết rằng nếu cô bỏ đi khỏi phòng khâu vá, cô sẽ chịu sự tức giận của Yarmille. Nhưng sau đó, cô có thể luôn luôn lấy cớ là không biết, nói rằng cô không hiểu những

chỉ dẫn của Yarmille.
Những âm thanh từ tầng dưới cùng ngày càng to hơn. Cô tự hỏi nếu Garrick quay lại bây giờ. Nếu như Alselm ở đây, cô sẽ rất thỏa mãn khi được tiêu diệt ông ta, giống như ông ta đã tiêu diệt những người của cô. Fergus đáng thương và Wyndham, Dunstan, người đã miễn cưỡng chiến đấu; và Alane thân yêu, dịu dàng, người đã giống như một người mẹ của Brenna – tất cả đã chết. Không bởi bàn tay của Anselm, dĩ nhiên, bởi vì ông ta đứng ở đại sảnh đi vào và chỉ quan sát trận chiến đẫm máu, nhưng dù sao ông ta phải chịu trách nhiệm. Hơn nữa, chính ông ta, kẻ đã chặt đứt thanh kiếm quý giá của cô làm đôi, khiến cho cô không nơi nương tựa lần đầu tiên trong cuộc sống tuổi trẻ của cô .Đúng vậy, Anselm phải chết .Cô sẽ tìm ra cách.

Brenna bước vào trong hành lang rộng và đóng cửa lại bởi vì sẽ không ai biết cô đã rời phòng. Phía cuối lối đi là cánh cửa khác để mở ra bên ngoài, và cô hướng về con đường đó. Ánh mắt cô nhìn chăm chú những căn nhà ở phía dưới, nhưng không ai ở xung quanh.
Cô có thể trông thấy ánh sáng xanh chói lòa của đại dương phía xa; một mặt nạ kim cương dường như được chiếu sáng mờ mờ trên bề mặt của nó. Bên trái là vịnh Fio và những đồng cỏ trải dài từ phía bờ đối diện. Xuống phía dưới con dốc về bên phải là những cánh đồng và rừng; những ngôi nhà nhỏ thỉnh thoảng nằm rải rác khắp nơi.
Brenna cân nhắc đi xuống vịnh Fio để nhìn xem nếu có 1 con thuyền đậu ở đó. Cô chắc chắn rằng cần 1 chiếc thuyền khi cô sẵn sàng rời khỏi đây, nhưng làm thế nào cô có thể lái thuyền một mình? Có lẽ cô có thể dấu mình trên một chiếc thuyền khi nó dời đi để tấn công quê hương cô. Điều đó sẽ không thể cho tới mùa xuân.Cô có thể chờ lâu thế không?
Cô đi xuống cầu thang và lẹ bước đến những căn nhà nhỏ phía sau ngôi nhà đá lớn. Đôi tai cô nghe thấy tiếng kêu của động vật, và cô đi vào một căn nhà với những cánh cửa mở rộng. Đó là một chuồng ngựa, với 4 con ngựa đẹp bên trong.

Brenna cảm thấy vui mừng. Một con ngựa đực giống lông đen đẹp lộng lẫy bắt được ánh mắt của cô và đến bên nó, đột nhiên cô thở hổn hển trong sự hoảng sợ khi cô trông thấy một người đàn ông lớn tuổi đang cọ rửa bên dưới con vật. Người đàn ông lớn tuổi đứng thẳng lên, rên rỉ, một tay ấn chặt vào lưng.Một bộ râu rậm rạp che phủ gương mặt ông.Nó có rất nhiều với những vạch màu xám, như là màu cát.Đôi mắt màu nâu dịu dàng nhìn cô chăm chú.
“Và cô có thể là ai, cô gái?”ông hỏi cô với ngôn ngữ của cô.
“Brenna, Brenna Carmarham.Ông làm việc ở đây ư?” Cô hỏi trong khi cô đưa 1 tay ra dịu dàng cho con ngựa ngửi.
“Vâng, gần 40 năm rồi tôi chăm sóc những con ngựa,” ông đáp.

“Không có ai giúp ông ư?”
Ông lắc đầu. “không từ khi chủ nhân đưa hầu hết những người chúng tôi đi bán khi ông ấy lái thuyền về phía đông. Cậu ấy bỏ tôi lại khi tôi trở lên quá già để đưa ra một cái giá tốt.”

“Ông nói về Garrick, tên Viking đó?” Cô hỏi. “Anh ta là người ông gọi là chủ nhân?”
“Vâng. Cậu ấy là một chàng trai tốt. Tôi đã phục vụ cho ông nội của cậu ấy trước cậu ấy,” người đàn ông lớn tuổi nói với sự hãnh diện.
“Làm thế nào ông có thể nói người đàn ông sở hữu ông tử tế?” Cô hỏi.
“Tôi được đối xử tốt, cô gái ạ. Garrick là một người trẻ tuổi tràn đầy tham vọng đang cố gắng làm theo cách của cậu ấy một cách vội vã, nhưng cậu ấy là ông chủ luôn đối xử công bằng với tất cả chúng tôi.”
Brenna không cố đeo đuổi chủ đề. “ Ở đây chỉ có những con ngựa này thôi à?”
“Không, có một nửa tá ở ngoài đồng cỏ.Và 3 con khác đã được bạn của Garrick mượn, những người đã đồng hành với cậu ấy và đã đi để đón gia đình của họ đến bữa tiệc. Những con ở đây,” ông chỉ về phía những con ngựa khác trong chuồng, “Chúng thuộc về Anselm Haardrad, ông ấy vừa đến cùng với gia đình của ông ấy. “Ông chà xát hai bên hông con ngựa giống.” Tôi chưa từng thấy con ngựa nào tốt hơn con này.”
“Đúng vậy,” Cô vui vẻ đồng ý. Cô nhìn với ánh mắt khao khát vào con vật bóng mượt. Người đàn ông dịu dàng chà lưng của con ngựa. Có thể thấy rõ rằng con ngựa vừa trải qua một hành trình dài.
“Chủ nhân đã đưa nó về cùng với cậu ấy. Cậu ấy đã tìm thấy nó ở Hedeby, cậu ấy nói vậy.Chắc chắn cậu đã bỏ ra một số tiền lớn dành cho những con vật này.”

Brenna gật đầu, nhưng những suy nghĩa của cô không thể rời khỏi con chiến mã tuyệt đẹp. Bởi vì Garrick đang ở trong nhà, và Anselm cùng với anh. Không nghi ngờ gì anh trai anh ta cũng có ở đây, đó là tên con hoang thô lỗ, kẻ đã thách thức để cô mất mặt trước tất cả mọi người.
Cô cau mày , Brenna đi đến cánh cửa chuồng ngựa và nhìn chằm chằm lo lắng về phía ngôi nhà đá. Liệu cô có bao nhiêu thời gian? Anh ta đã tìm kiếm cô chăng, hoặc anh ta sẽ thậm chí bực mình, hay nghĩ rằng cô đã trốn kĩ trong phòng may vá chăng? Và tại sao anh phải cố gắng tìm cô ? Anh ta đã cho thấy rằng anh không hề thích cô, rằng cô chỉ là một mối phiền toái của anh. Thậm chí Yarmille đã nói rằng cô không làm vui lòng Garrick.
Brenna thích nó theo cách này hơn. Cô cần phải tránh xa anh ta theo cách này và không để Garrickchú ý đến bản thân cô.
Cô đi ra phía sau. “Họ gọi ông là gì ?”, cô hỏi người đàn ông lớn tuổi, người vẫn đang chải lông con ngựa với một sự quan tâm dịu dàng.

“Erin McCay.”

“Tuyệt, Erin, ông có biết cô gái tên Janie không?” Cô hỏi, mỉm cười ấm ấp.
“Tôi biết. Một cô gái xinh đẹp,Janie.”
“Bây giờ tôi có thể tìm thấy cô ấy ở đâu? Cô đã chăm sóc tôi khi tôi bị giam giữ, nhưng tôi đã tỏ ra khiếm nhã và cần phải xin lỗi cô ấy.”
“Cô bị giam giữ ư? ”Ông nhìn cô tò mò. “Vậy! Cô là người mà mọi người đã bán tán về,Garrick – “
“Đúng vậy!” Brenna cắt lời ông cụt lủn, dừng ông lại trước khi ông nói những lời cô ghét cay ghét đắng.
“Và họ đã thả cô?” Cô gật đầu. “Họ đã. Bây giờ, Jane đang ở đâu vậy?”
“Cô gái đó ở căn nhà lớn. Cô ấy sẽ bận rộn cả ngày và cả đêm, để phục vụ cho bữa tiệc.’
Brenna cau mày. “Bữa tiệc sẽ kéo dài bao lâu?
Erin mỉm cười tử tế. “ Nó có thể kéo dài sau nhiều ngày.”
“Gì cơ?”
Ông cười khúc khích. “Đúng vậy. Có nhiều thứ để kỉ niệm. Chủ nhân trở về là một người đàn ông giàu có, và đoàn tụ gia đình một lần nữa.Thật sự là có rất nhiều thứ để kỉ niệm.”

Một cái nhìn phẫn nộ biểu hiện qua nét mặt cô. Cô tự hỏi rằng tại sao Garrick không muốn gặp cô?
“Có thể tôi sẽ giúp ông,Erin?” Cô đột nhiên nói.
“Không được, đây là công vệc của đàn ông.”
“ Với sự cho phép của Garrick, để tôi làm việc với ông ở đây trong chuồng ngựa ?”
Ông nhướn một bên lông mày. “Cô biết về ngựa ư?”
“Đúng vậy,” cô nhe răng cười,”Cũng như ông, tôi sẽ đánh cuộc. “Cô im lặng một lúc; sau đó bằng một giọng nói dịu dàng cô tiếp tục, “Tôi đã cưỡi ngựa mỗi ngày khi tôi sống ở nhà cha tôi – ra ngoài băng qua các cánh đồng của chúng tôi, trên dòng suối và nhữung bức tường đá và vào trong cánh rừng. Làm thế tôi cảm thấy tự do… sau đó.”
Cô dừng lại, và một cái nhìn buồn bã lướt qua gương mặt cô. Cô thức tỉnh và nhìn lại về phía Erin “ Nếu tôi làm việc với ông trong chuồng ngựa, ông sẽ cho tôi cưỡi ngựa chứ?”
“Đúng vậy, cô gái yêu quý. Không gì làm vừa lòng tôi hơn. Nhưng tôi phải chắc chắn sự cho phép của chủ nhân. Còn những cái khác tôi không thể.”
“Tôi sẽ nói với anh ấy sau.”
“Cô tốt nhất lên chờ đến khi bữa tiệc kết thúc. Chủ nhân sẽ thêm vào những chiếc cốc của ông ấy lúc này và có thể không nhớ lời thỉnh cầu của cô hoặc câu trả lời của ông ấy.”

Cô muốn điều đó ngay bây giờ, nhưng có lẽ Erin nói đúng.
“Thế cũng được. Tôi sẽ đợi.”
“Và, cô gái yêu quý, tôi đề nghị cô vẫn nên cách xa đại sảnh, khách khứa tất cả đã đến.Điều này sẽ không tốt cho cô nếu cô bị trong thấy.”
Hiếu kì làm ánh mắt cô lấp lánh. Đầu tiên Garrick để lại những hướng dẫn rằng cô phải ở căn phòng nhỏ. Giờ người đàn ông lớn tuổi này lại cảnh báo cô phải tránh xa nơi đó.
“Cái điều gì mà tôi không nên nhìn thấy ư?”
“Brenna, cô gái, cô phải hiểu cô là một thiếu nữ dễ thương. Những người Viking này là những người cường tráng, với con mắt công bằng cho những người hầu như cô. Chủ nhân rộng rãi với những nô lệ của ông ấy. Bạn bè của ông ấy thậm chí không cần sự cho phép để có một trong những cô gái của ông ấy,bởi vì ông vốn nổi tiếng là mến khách.”
“Ông không thể nào đang nói nghiêm túc!” Brenna kinh hòang, thở hổn hển.
“Đó là sự thật, cô gái. Tại một cuộc náo nhiệt đặc biệt, một cô gái khốn khổ đã bị xô ngã trước tất cả ngay trên sàn nhà của đại sảnh.”
Mắt Brenna mở to; chúng tràn đầy sự ghê tởm. “Garrick cho phép nó?”
“Ông ấy đã có thể dừng cuộc vui lại nhưng ông ấy bất tỉnh trên bàn – hoặc bởi vì mọi sự được làm trôi chảy- hoàn toàn không sai sót.”
“Dù sao nó đã xảy ra?”
“Đúng vậy, bởi vậy hãy cẩn thận, cô gái. Tôi không muốn trông thấy sự việc giống như vậy xảy ra với cô.”
“Không phải sợ, Erin.Tôi sẽ không cho phép nó xảy ra với tôi!”
Người đàn ông lớn tuổi lắc đầu nghi ngại trong lúc dõi theo cô đi xa.

Chapter 11

Garrcik ngồi ở một đầu chiếc bàn dài.Cha anh ngồi phía bên trái anh, đối diện với căn phòng, và mẹ anh ngồi ở phía bên phải.Hugh, anh trai anh cũng ở đó,cô vợ mũm mĩm của anh ấy ngồi ở phía bên kia.Còn lại xung quanh bàn là những người bạn thân của Garrick, bọn họ đã đi biển cùngvới anh.Và ngồi ở cuối bàn là người em cùng cha khác mẹ của anh, Fairfax.

Garrick trầm ngâm nhìn anh em trai của mình.Mặc dù anh giống với người anh cả về chiều cao và khổ người, anh và người em lại chỉ có điểm chung là đôi mắt của họ, chúng giống như mắt của ông nội họ, Ulric.Fairfax kém Garrick một tuổi, nhưng đầu óc của nó thì thiển cận hơn ; vấn đề là nó giống với mẹ của nó,Yarmille.

Garrick và Hugh thích sự cạnh tranh thông thường giữa các anh em trai, dù là nó thỉnh thoảng hơi quá nghiêm túc.Tuy nhiên, mối quan hệ anh em giữa họ vững chắc.Với Fairfax, Garrick thích một mối quan hệ khác, tình bạn thân thiết,giống như anh đã chia sẻ với Perrin,người bạn thân của anh.

Tuy vậy, giữa Hugh và Fairfax, thực sự là không ưa nhau, và sự căng thẳng thường lên cao khi họ ở trong cùng một phòng với nhau.Hugh ghen tị với Fairfax bởi tình yêu của cha họ, và Fairfax trả lại sự thù địch như bất cứ một người đàn ông nào cũng sẽ làm, với thái độ thù địch ngang vậy.

Garrick, không giống như Fairfax, dành được sự yêu quý của Ulric và như căn nhà này và những mảnh đất xung quanh.Fairfax không có gì ngoại trừ căn nhà nhỏ của mẹ nó và một chiếc thuyền đánh cá.Điều tuyệt vời là người em trai trẻ tuổi nhất không quá đau khổ.Cuộc sống của nó là một sự khó khăn, và mỗi ngày nó đã làm việc để chắn chắn rằng nó sẽ sống lâu hơn một chút.Tuy vậy Garrick biết nó thích cách này.Fairfax thích cuộc sống bình dị của một ngư dân.

Người hát rong đã kết thúc bài hát hài hước về những kì công của Loki, ông còn thêm vào những trò đùa tinh nghịch của mình, và để lại đám đông ầm ĩ tán đồng nó.Ngay cả Anselm cũng có những giọi nước trong mắt do cười quá nhiều.

Heloise dựa gần vào con trai bà khi tiếng ồn ào hạ xuống một chút và thì thầm trêu trọc,"Con biết đấy, Garrick, những câu chuyện của con về bộ lạc Slavic mà con đã gặp gần như cũng gây cười như vậy.Và con chắc chắn là con đã không nói quá sự thật lên một chút nào chứ?"
"Thật xấu hổ!"Anselm cười phá lên, khi nghe trộm bà."Con trai ta không cần thêm thắt vào câu chuyện của nó như ta đã làm ."Sau đó ông cười với lời nói đùa của chính mình.

“Không.Với ông,không biết đâu là nơi thực sự kết thúc và bắt đầu câu chuyện,”Heloise trả đũa, sau đó thêm vào một cách ân cần,”Như với câu chuyện của ông về cô gái Celtic.Giờ tôi thì nghi ngờ tất cả điều ông nói là sự thực.”

Anselm cau có giận dữ nhìn qua bàn của bà,”Nó là sự thật, phu nhân!Ta không cần thêm các chi tiết cho câu chuyện đó.”

Garrick nhìn tò mò.Anh đã kể lại chuyển hành trình cuối cùng của mình.Nhưng anh vẫn chưa hỏi về cô gái bướng bỉnh anh đã tìm thấy trên giường của mình đêm hôm trước.

“Cô gái thế nào rồi, Garrick?”mẹ anh hỏi.”mẹ thấy cô ấy ngày hôm qua và cô ấy vẫn còn rất đau khổ.Cô ấy hầu như không thể nói tất cả với mẹ .”

“Tuyệt,con xin lỗi phải nói, cô ấy đã tìm thấy lại giọng nói của mình.”

Anselm cười khóai trá với điều này.” Vậy là , con đã thưởng thức một chút tinh thần của con bé, nhỉ?”

Garrick quay lại với cha anh.”Tinh thần ư?Không,Ngoan cố là một từ hay hơn.Cô ấy là của con ư? ”Đúng vậy, của một mình con.”

Garrick cằn nhằn.”Tốt, cô ấy sẽ không thừa nhận điều này.”

“Ta không nghĩ con bé sẽ vậy.”Anselm cười toe toét, làm con trai ông quắc mắt giận dữ.

Ông đã nói với Garrick cô ấy bị bắt, một câu chuyện ông đã kể rất nhiều lần với niềm thích thú.Nó không thú vị với những người khác, nhưng Garrick đã nghe rất chăm chú.

“Thế vì sao cha đưa cô ấy cho con?”Garrick cuối cùng hỏi.Anh đã làm đầy lại chiếc cốc của mình từ một bình to rượu mật ong ở trên bàn.

“Cô gái ấy chắc chắn căm thù ta, bởi con bé đổ lỗi cho ta cho cảnh ngộ của nó.Ta đã trông thấy con bé sử dụng vũ khí, và ta không muốn con bé ở quanh ta bởi ta phải cẩn thận với nó.Cũng không cho mẹ con, ở tuổi của bà ấy, cần sắp đặt các cơn nóng nảy mà cô gái đó sẽ ném ra.

Hugh muốn con bé nhưng đã suy nghĩ lại khi con bé cho thấy móng vuốt của nó.Nó biết ta muốn đưa cô bé cho con và đã chọn người chị kế của con bé để thay thế.Con, ta tin rằng, con có thể thuần hóa con bé nếu con thử cố gắng.”

Garrick cau có.”Nếu cô ấy là tất cả những gì cha nói, tại sao con nên đồng ý thử?Cô ấy sẽ rắc rối hơn là giá trị của cô ấy, và để bán thì tốt hơn.”

Giờ Anselm nghiêm mặt.”Vậy là ,con không thích con bé?Bất cứ người đàn ông nào cũng muốn mà.”

“Cha biết con cảm thấy như thế nào về phụ nữ mà,”Garrick chua chát đáp.”Cô ấy không khác gì một phần tài sản, đúng, cô ấy rất có giá trị.Nhưng để cho con thích thú ư?”Anh lắc đầu chầm chậm, phủ nhận sự hấp dẫn anh cảm thấy ở cô ấy.”Không, con không cần cô ấy.”

Brenna vừa mới quay lại căn phòng may vá nhỏ khi cánh cửa mở ra và một người phụ nữ trẻ đi vào với một khay thức ăn.Ngu ngốc, mái tóc màu cam rối bời để ngang vai, và đôi mắt xanh mệt mỏi bắt gặp Brenna.

“Janie?”

“Vậy giờ thì cô sẽ nói chuyện với tôi ư?”người phụ nữ nói với một ít ngạc nhiên.”Tôi đã nghi ngờ là cô sẽ làm vậy.”

“Tôi xin lỗi,”Brenna nói với vẻ có lỗi.”Tôi không có ý để cô phải gánh lấy sự tức giận của tôi.Tôi biết, tôi chỉ tăng thêm gánh nặng cho cô.”

Janie nhún vai mệt mỏi.”Thật không đúng khi Yarmille trói cô lại.Cô có lí do để bực bội.Dường như tôi vẫn chăm sóc cho cô, cho dù cô đã được thả ra.”

Brenna cảm thấy tội lỗi tăng thêm, bởi người phụ nữ nhỏ bé trông hoàn toàn kiệt sức.”Tôi sẽ tự chăm sóc bản thân, nhưng tôi được nói là ở lại đây.”

“Tôi biết.”Janie cố gắng mỉm cười.”Một cô gái dễ thương như cô sẽ gây ra một cuộc náo loạn ở dưới đó.Giờ cô chắc hẳn là đói rồi.Yarmille quên cô, và vì vậy tôi đã làm, cho đến vài phút trước.Đây,”Cô thêm vào, đưa cho Brenna khay thức ăn.”Cái này có thể giúp cô chịu đựng được cho đến khi tôi mang bữa tối lên cho cô.”

“Cô có thể ở đây và nói chuyện với tôi một lúc được không?Tôi muốn cảm ơn cô vì tất cả những gì cô đã làm cho tôi.”

“Cô không cần cảm ơn tôi.Tôi được lệnh là chăm sóc cho cô, nhưng dẫu sao tôi muốn làm điều

này.Chúng ta có cùng cội nguồn, tôi và cô."

"Ở đây nhé, chỉ một lúc thôi."

"Không, tôi không thể, Brenna – Tôi có thể gọi cô là Brenna được không?"Cô gật đầu, Janie tiếp tục nói."Có rất nhiều việc phải làm ở dưới kia .Nửa buổi sáng của tôi đã lãng phí ở trong phòng tiếp khách."Cô nói với một cái nhăn mặt."Những người đàn ông này không quan tâm đến thời gian trong ngày khi họ muốn sự vui thích của mình."

Brenna nhìn cô dời đi.Linnet, Cordelia và những người khác có phải chịu kiểu đối xử này không? Cô cũng sẽ bị buộc như vậy ư?

"Không!Không bao giờ!"Cô nói to trước khi ngồi xuống sàn nhà với khay đồ ăn, bất ngờ thấy rằng cô đói."Hãy để họ thử!"

Cô tấn công bữa ăn với sự thích thú, và thầm cảm ơn Janie vì đã nhớ đến cô,vì không có ai khác cả.Đĩa có để 2 chiếc chân gà lôi, 1 nửa ổ bánh mì dẹt được phết nhiều bơ và 1 bát kem hành tây nhỏ.Đồ ăn ngon, chỉ bị làm hỏng bởi đồ uống đã mang cho cô, một cốc sữa.Sữa, ôi!Janie nghĩ cô là một đứa trẻ ư? Cô ao ước được uống rượu- rất ít thôi, rượu vang- nhưng không bao giờ là sữa.

Trước khi cô kết thức bữa ăn, cánh cửa mở ra lần nữa và cô ngước lên để nhìn thấy Garrick Haardrad, đang dựa hờ vào khung cửa.Anh ăn mặc rất đẹp trong một chiếc áo chẽn vừa vặn với thân hình và chiếc quần được làm bằng vải lanh xanh mềm mại bằng da chồn.Một chiếc đai lưng bằng vàng rộng với một chiếc khóa thắt lưng lớn với những viên ngọc xanh viền xung quanh thắt lưng và đi qua chiếc bụng phẳng của anh.trên bộ ngực rộng của anh là một sợi dây chuyền bằng bạc lớn.

Ánh mắt của Brenna di chuyển một cách không ý thức đến cánh tay để trần của anh.Cô trông thấy sức mạnh trong những cơ bắp nổi lên bên dưới làn da màu đồng đó.Cô tưởng tượng rằng đôi cánh tay mạnh mẽ đó kéo cô đến với anh, và nhịp đập của cô chạy đua một cách tội lỗi với ý nghĩ đó.Nhưng nó nhanh chóng bị lu mờ bởi những suy nghĩ đến kết quả mà Cordelia vẫn thường chế giễu cô.

Cuối cùng cô bắt gặp ánh mắt anh, và gương mặt cô ửng đỏ với sự thích thú cô nhìn thấy ở đó.Anh xem xét đánh giá cô; Cô cảm thấy anh hầu như đọc được những suy nghĩ của cô.

"Anh muốn gì, Viking?"Cô hỏi sắc nhọn, để giấu đi sự bối rối của mình.

"Để xem nếu tâm tính của cô đã được cải thiện."

“Nó không, nó sẽ không!”Cô đáp lại kịch kiệt,nhớ lại tất cả những thứ tồi tệ cô đã nghe về người đàn ông này.”Vì vậy anh không cần hỏi lại.”

Lời lăng mạ của cô sắc nhọn, Garrick mỉm cười, để lộ hàm răng trắng đều, và 2 má lúm đồng tiền sâu ở 2 bên.”Ta rất vui nhìn thấy cô đã lưu ý đến những mệnh lệnh của Yarmille, và sử dụng thời gian của mình.Cô làm việc này à ?”Anh ra hiệu về phía khung cửa.

Cô nhìn theo ánh mắt anh và sẽ phá lên cười nếu cô không tin rằng anh nghiêm túc.

“Không, tôi sẽ không động đến thứ đó.”

Anh không còn cười nữa.”Vì sao vậy?”

“Đó là công việc của phụ nữ,”cô nhún vai và tiếp tục bữa ăn của mình.

“Giờ cô sẽ nói với ta cô không phải là một phụ nữ ư?”

Cô ném lại anh một cái nhìn ý nói rằng anh mất trí.”Dĩ nhiên tôi là một phụ nữ.Nhưng tôi không bao giờ làm công việc của phụ nữ.”

“Ta cho rằng, nó không xứng với cô?”anh hỏi với một giọng mỉa mai.

“Đúng vậy,”Cô trả lời, không nao núng.

Garrick lẩm bẩm và lắc đầu.”Họ nói với ta cô đã được để nghị như cô dâu của ta.Cô đã đến, không biết làm thế nào để vận hành căn nhà của ta cũng không làm thế nào giả bộ với bổn phận một người vợ sao?”

“Tôi có thể vận hành một căn nhà,Viking!”cô gắt lên, ánh mắt cô dữ dội.”Cô tôi đã dạy tôi tất cả để biết về công việc của phụ nữ. Nhưng tôi không bao giờ mang chúng ra sử dụng.Và bởi lúc đó tôi được đề nghị như là cô dâu của anh, vậy đó.Nhưng biết rằng đó là viễn cảnh đáng ghét đối với tôi, và tôi đồng ý chỉ bởi vì cha anh hứa rằng một liên minh sẽ được thành lập.Ít nhất chúng tôi giữ lời hứa của mình khi đã hứa!”

Ẩn ý của cô không bị anh bỏ lỡ.”Ta không tham gia phần nào trong sự lừa dối đó.Cô đổ lỗi cho ta vì nó sao?”

“Không, tôi biết nơi để đổ lỗi cho những điều dối trá!”cô nói to.”Ông ta sẽ phải trả giá vào một ngày nào đó!”

Garrick cười với lời đe dọa của cô.Bởi cha anh đã đúng khi nói rằng cô căm thù ông.Từ thái độ bướng bỉnh của cô, anh có thể gần như tin những điều khác Anselm đã nói cũng như vậy.Anh để cho ánh mắt mình lướt khắp trên chiều dài của cô.Cô gái nhỏ bé này có thể làm bị thương một Viking không?Không, nó không thể là thật.Hình dáng mảnh mai của cô được tạo ra cho khoái lạc, không phải để cầm một thanh kiếm. Anh lại cảm thấy một sức hấp dẫn mãnh liệt từ cô, và nó giày vò anh.Cô quả thực là nguy hiểm – không phải ở những lời đe dọa của cô, nhưng ở sắc đẹp của cô.Anh không tin phụ nữ, và chỉ giữ họ khi cần cho thể chất.Ngoài ra anh tránh xa họ, và anh đã quyết định rằng người phụ nữ này sẽ không khác biệt.

“Nếu cô không đổ lỗi cho ta bởi vì tình trạng của cô hiện nay, thì tại sao cô rõ ràng tức giận với ta?”
”Anh là một tên ngốc, Viking, nếu anh hỏi tôi! Tôi bị đưa đến đây và sau đó anh đến và nói anh là chủ nhân của tôi.Thế đấy, không người đàn ông nào là chủ của tôi cả! Không ai cả!”

“Vậy chúng ta lại quay trở lại vấn đề này?”anh thở dài, khoanh tay lại trước ngực.”Ta không sẵn sàng để chứng minh vấn đề, cô gái, nhưng khi ta có, cô sẽ biết một điều chắc chắn rằng người nào là chủ ở đây.”

Cô cười, cảm thấy rằng anh miễn cưỡng tán thành chiến thắng của cô.”Tôi biết anh là chủ ở đây, Viking.Tôi không nghĩ khác.”

Sự lấp lánh trong mắt cô làm anh mỉm cười.”Chỉ cần cô thừa nhận ta là người đó,cô gái, sau đó ta nghĩ chúng ta có thể hiểu nhau mà không cần quá nhiều tranh cãi.”Cùng với điều đó anh rời đi.

Chapter 12

Một cơn ác mộng khủng khiếp đã đánh thức Brenna, nó làm cô giật mình và nhảy lên, sẵn sàng để chiến đấu. Vào lúc quan sát cô nhìn xung quanh với ánh sáng mờ mờ xuyên qua một nửa cánh cửa, cô thư giãn trên chiếc giường làm bằng lông thú và đắm mình trầm tư vào những bức tường tối. Đã sáng hay vẫn tối nhỉ? Làm thế nào những tên Viking có thể uống suốt đêm và vẫn còn ở đó?

Tiếng sôi ùng ục của dạ dày cô nhắc Brenna đứng dậy. Cô cho rằng sẽ chết đói trong khi chờ đợi chúng nhớ rằng có cô ở đây? Mặc xác chúng với ma quỷ ! Cô sẽ tự tìm thức ăn cho chính cô. Tức giận và quyết tâm bừng sáng trong ánh mắt cô, Cô rời khỏi nơi giam cầm mình. Cô sẽ không ngu ngốc bằng việc mạo hiểm đi xuống phía bên trong cầu thang, bởi chúng dẫn đến tầm nhìn phía trong của đại sảnh. Thay vào đó cô hướng về phía con đường mà cô đã từng đi trước đó, xuống những bậc đá dẫn ra bên ngoài, sau đó cô mở cánh cửa phía sau ngôi nhà, nơi mùi khói thơm phức đang tỏa ra..

Brenna lo lắng nhìn vào phía bên trong. Cô trông thấy 2 người phụ nữ, một lớn tuổi và người kia không quá trẻ, họ đang quay nguyên một con lợn trên một cái xiên lớn. Đằng sau họ, Janie dọn 2 ổ bánh mì dẹt từ một khay sắt có tay cầm và đặt chúng ở vài vị trí khác nhau trên một cái rổ lớn ở trên một cái bàn. Yarmille không có ở đây, bởi vậy Brenna bước đi cẩn thận vào trong căn phòng dài và hẹp.

Mắt Janie mở to mắt khi trông thấy cô. “Brenna! Ôi, chúa ơi, Tôi lại quên mất cô. Tôi đã quá bận,” Cô xin lỗi Brenna, “từ khi Yarmille đánh thức tôi khỏi giấc ngủ.”
“Tất cả đều tốt, Janie. Dù sao tôi cũng chỉ vừa mới thức dậy. Bây giờ là lúc nào trong ngày?”
“Là buổi chiều, và những người khác cũng vừa mới thức dậy,” Janie mệt mỏi đáp, gạt mấy sợi tóc ra khỏi gương mặt cô.
“Không nghi ngờ gì là tôi rất đói,” Brenna nói, ngạc nhiên rằng cô đã ngủ quá lâu. “Họ vẫn như vậy từ tối?” Cô hỏi, ra hiệu về phía trước đại sảnh và những giọng khàn khàn vang đến từ hướng đó.
Janie thở dài. “Đúng vậy, nó không ngừng lại. Một số người thì uống thỏa sức, nhưng hầu như là đủ không ngoan để rời đi một lúc trước khi tiếp tục ăn mừng. Vẫn có vài người với đôi mắt lờ đờ và hát với chiếc ly của họ.”
”Khi nào thì nó sẽ kết thúc?”
Janie nhún vai. “Có lẽ là ngày mai, hi vọng là vậy. Nhưng tốt nhất cô lên nhanh quay lên trên tầng đi, Brenna. Bọn họ có thể vào đây bất cứ lúc nào. Sẽ không tốt cho cô nếu cô bị trông thấy. Họ đã thỏa mãn với tôi và Maudya, cô ấy vẫn ở phòng dành cho khách. Họ sẽ điên cuồng trên một cô gái mới, người mà họ chưa từng thử.”

“Tôi hiểu,” Brenna đáp, chắc chắn rằng Janie đã cường điệu sự việc. Sau tất cả, Garrick đã không nhìn vào cô như vậy.

“Tôi sẽ làm cho cô một đĩa đồ ăn và mang nó lên ngay đây.”
“Thật tuyệt.” Brenna quay đi.
Nhưng cô chần chừ một lúc lâu. Đằng sau cô vang đến một tiếng rống nghe giống như của một con vật hoang dã. Hoảng sợ, cô liếc nhanh qua vai và trông thấy một người to lớn lực lưỡng di chuyển về phía cô. Hai người khác dừng lại mở cửa vào đại sảnh, cười và cổ vũ anh ta.
“Brenna, chạy đi!” Janie hét lên.
Mặc dù việc này chống lại bản tính thông thường của Brenna là chạy trốn khỏi bất kì thứ gì, bản năng của cô mách bảo với cô rằng đây không phải lúc để đứng lại, bởi vì cô không có vũ khí và chắc chắn quân địch đông hơn .Cô chạy đến cái cửa, nhưng cô đã mất quá nhiều thời gian để tranh cãi với bản thân.
Tên Viking đã tóm được bím tóc dài của cô và kéo giật cô lại áp vào hắn.
“Thả ta ra, tên đần độn chết tiệt nhà ngươi!” Cô la lớn.
Nhưng hắn ta chỉ cười vào những lời chửi bới của cô và sự chống cự không đáng kể; hơn nữa, hắn không hiểu những lời cô nói. Cô cắn môi lại để giữ không chửi hắn bằng ngôn ngữ của hắn. Điều này sẽ không giúp gì được kế hoạch của cô, vì thế cô rít lên với hắn bằng ngôn ngữ của cô, mặc dù nó chả mấy hiệu quả, trong khi hắn mang cô quay trở lại vào trong. Hắn kẹp cô ở phía dưới một cánh tay như một thứ hành lí xách tay khi hắn đi qua khu vực nhà bếp chật chội để gia nhập cùng với 2 người bạn của hắn ở đại sảnh bên cạnh cầu thang. Cô chú ý thấy Janie không còn ở trong khu nhà bếp nữa, nhưng Janie không thể giúp cô bằng bất cứ cách nào.

“Tuyệt,Gorm, một phần thưởng tuyệt vời mà cậu bắt được.Tôi nguyền rủa cậu với sự may mắn của chúa ngày hôm nay.”
“Cô ta là nô lệ mới của Garrick.Tôi tự hỏi tại sao anh ấy lại dấu cô ta cho đến giờ,” Một người khác nói.
Người đàn ông giữ Brenna cười ha hả. “Cậu có thể nhìn cô ta và hỏi điều đó?”
“Không, Garrick không quan tâm đến bất kì người phụ nữ nào, không từ khi Morna đùa giỡn anh ấy.”
“Đúng, nhưng người này thì khác.”
”Tôi đồng ý, Gorm. Hơn nữa, Garrick sẽ không sử dụng cô gái như tôi sẽ làm. Anh ấy cũng không giữ khư khư tài sản của mình. Vậy tại sao anh ấy lại dấu cô ta?”
”Tôi nghĩ là bởi chính cô ấy. Tôi sẽ kể cho mọi người cái cách cô ấy chiến đấu với tôi khi cô ấy không muốn bị bắt.”

“Anselm nói cô gái này chiến đấu như một người đàn ông.”
“Với một thứ vũ khí, đúng vậy, nhưng cô ấy không có vũ khí gì cả -ouch!” Gorn kêu lên và thả rơi Brenna xuống sàn nhà, tay hắn sờ vào bắp đùi của mình nơi cô đã cắn hắn ta.
“Cô ấy có thể chiến đấu như một người đàn ông với một thanh kiếm trên tay, nhưng cô ấy chiến đấu như một phụ nữ khi không có nó!” Một tên khác hét lên với tiếng cười.

Brenna bước đi ngay lập tức, nhưng cô bị chặn lại bởi 3 tên khác, chỉ có đại sảnh ở phía sau cô. Người đàn ông to lớn đã tóm cô lúc nãy quắc mắt với cô vì sự khó chịu của hắn ta và túm lấy cô lần nữa. Brenna thấy đau bởi sức mạnh của hắn và để hắn bắt cô lại hơn một lần. Giả vờ tỏ ra sợ hãi, cô tránh khỏi cánh tay dài của Gorm và va phải một trong số những tên khác. Trong khi mọi chuyện diễn ra, cô nâng một con dao từ thắt lưng của một tên sau đó rút nó ra.
“Thánh thần ơi! Bayard, cậu đã bị lừa bởi một mánh khóe của cô gái.”
Tên Viking có con dao mà cô đã giữ bắn về phía bạn của hắn ta một cái nhìn chết người. “Cô cần được dạy cho một bài học!”
“Chính tôi sẽ dạy cho cô một bài học, tôi không mong muốn trở lại với vợ tôi với một vết thương mà tôi không thể dễ dàng giải thích.”
“Gorm?”
“Đúng, Tôi với cậu, Bayard. Cô ta sẽ làm rối tung mọi thứ tôi có bây giờ mất.”
“Vậy thì tôi sẽ giữ cánh tay với con dao, trong khi cậu túm lấy cô ta.”
Brenna phân chia sự tập trung của cô giữa hai tên. Thật ngu ngốc, cô khinh khỉnh nghĩ. Bọn chúng nói chuyện tự do trước mặt cô, đó mới chinh là thứ vũ khí tốt hơn con dao của cô. Cô đã sẵn sàng khi bọn chúng tiến đến cô.Cô giữ con dao phía trước cô, và khi Bayard nhảy tới cánh tay cô, cô hạ nhanh nó xuống và rạch vào thắt lưng hắn ta, làm rách toạc một đường nhỏ ở áo chẽn của hắn và ngay lúc đó thẫm đẫm màu đỏ.

“Cứ thử đi, đồ con lợn!” cô đâm vào Bayard ngay khi cô chĩa con dao vào Gorm để tránh hắn.
Sự hận thù trên gương mặt của chúng làm cô thận trọng ngay, và cô chầm chậm lùi ra xa khỏi chúng. Tuy nhiên, cô bất ngờ dừng lại khi cô đến gần và chạm phải một thâm hình cứng cáp của một tên Viking khác. Đã quá muộn khi cô nhận ra mình đã mắc sai lầm. Lúc này cô đã ở giữa đại sảnh, và một nhóm những tên đàn ông bao quanh cô.Cô quay lại trong chớp mắt trước khi một người ở phía sau có thể đặt tay hắn ta trên cô, và nhanh chóng bước vào cửa.
Đại sảnh bao phủ trong im lặng. Ánh mắt của Brenna bắn về phía những kẻ vây quanh cô và bắt gặp những gương mặt sửng sốt. Không ai di chuyển ngoại trừ Gorm và Bayard,kẻ với mục đích rõ ràng vẫn hiểm độc. Nếu bọn chúng tất cả cùng xông vào một lần, cô biết cô đã thua.Tuy nhiên, một vài tên sẽ

chết trong lúc đó và ít nhất cô đã có một cách để trả thù.
Ít nhất thì Brenna đã làm chủ được hành động của mình. Cô không hoảng sợ như hầu hết mọi người trước đám đông những kẻ thô tục. Khi một tên say rượu đần độn loạng choạng đứng dậy tiến đến cô, vỗ mông cô suồng sã và thốt ra một lời nói đùa tục tĩu, cô xoay lại hắn nhưng vẫn giữ nguyên con dao. Thay vào đó cô nâng váy lên và tặng cho hắn một cú đá làm hắn ngã về phía sau. Một lần nữa cô đối mặt với 2 đối thủ, những kẻ nắm lợi thế của trò tiêu khiển khi chúng di chuyển trong chỗ chật chội. Tất cả mọi người trong phòng ngạc nhiên và rộ lên những tràng cười vào tên say rượu bị cô làm cho bẽ mặt hoàn toàn. Sự căng thẳng qua đi trong khi đổi lại là những lời bình luận về Brenna. Nhiều người biết cô , và họ kinh ngạc khi trông thấy cô đã chiến đấu một lần nữa. Tất cả quan sát cô một cách hiếu kì và 2 tên đeo đuổi cô, và chú ý tới vết máu ở áo chẽn của Bayard.

"Ta có lời ngợi khen về trò tiêu khiển này, Bayard," giọng nói trầm của Anselm vang lên từ phía bên kia căn phòng. "Nhưng ngươi có nghĩ đó là việc khôn ngoan khi chiến đấu với một nô lệ không?"
Đó rõ ràng là một lời chế giễu, gương mặt của Bayard chuyển màu đỏ rực. Hơn cả sự thách thức một người đàn ông quyền lực như Anselm là lời phê bình đầy chế nhạo của ông, ông đi lên phía trước với lời chế nhạo. "Không, nhưng ít nhất tôi có thể làm bữa tiệc náo nhiệt lên. Nhiều người có thói quen đi ngủ hơn là uống rượu."
Nhiều tiếng cười to vang lên phía sau, và Brenna dõi theo một cách thận trọng vì 2 đối thủ của cô có thể lợi dụng đám đông và có thể tiếp tục tấn công cô. Cô quay về phía giọng nói mà cô nhận ra quá dễ dàng, đôi mắt cô xám lại, bốc cháy bởi ngọn lửa của sự căm thù. Ngay khi cô trông thấy Anselm, ngồi vào một góc của một trong 2 chiếc bàn dài. Ánh mắt họ gặp nhau, và nó khiến cho tất cả ý định của Brenna là nén tiếng hét trong cơn tức giận và tấn công ông ta như một động vật hoang dại làm với con mồi của nó.
"Đặt con dao xuống, Brenna."
Cô căng ra khi nghe thấy giọng nói. "Không, tôi sẽ giữ nó!"
"Nó sẽ làm được cái gì cho cô?" Heloise hỏi.
"Nó sẽ giữ tôi khỏi bị thâm tím từ những con lừa ngu ngốc!" Cô cáu kỉnh, nhìn xung quanh cô một lần nữa trước khi nhét con dao vào dây lưng của cô.
"Đúng, ta đồng ý với nó. Nhưng Garrick sẽ không cho phép cô giữ nó đâu."
Mắt Brenna hẹp lại một cách nguy hiểm, và tay cô ngưng lại trên cán của con dao."Anh ta sẽ phải hối hận khi cố gắng mang nó đi," cô gay gắt nói, sau đó ra hiệu về phía Anselm." Hãy chuyển lời của tôi tới chồng của bà rằng tôi thách đấu với ông ta.Ông ta có thể chọn vũ khí, bởi vì tôi thông thạo tất cả."

Heloise thở dài và lắc đầu."Không , Brenna.Ta sẽ không nói với ông ấy điều đó."

“Tại sao?” Brenna cau mày, “Đó sẽ là những lời của tôi, không phải của bà.”
”Một Viking sẽ không đánh nhau với một phụ nữ. Điều này không có danh dự,” Heloise đáp một cách dịu dàng.
“Nhưng tôi phải trông thấy ông ta chết!”. Brenna gào lên, với sự thất vọng trong giọng nói của cô. “Đó không phải là cách của tôi để lẩn trốn kẻ thù của mình, bởi vì tôi phải chiến đấu với ông ta một cách công bằng. Ông ta phảiđương đầu với tôi!”
“Ông ấy sẽ không đánh nhau với cô, cô gái. Hãy bình tĩnh lại đi, ông ấy biết cô cảm thấy như thế nào về ông ấy.”
“Những thứ đó là không đủ! Bà không thể hiểu được cảm giác vỡ tung ra thành từng phần của tôi và chồng của bà là người phải chịu trách nhiệm. Người của tôi đã chết vì những tên đàn ông - của ông ấy.. Những người đó tôi đã lớn lên cùng họ, những người đã từng chăm sóc cho tôi. Anh rể tôi đã – chết! Ngay cả một người của bà, người đã ở đó –“ Cô giữ bản thân mình trước khi cô tiết lộ quá nhiều. “Đó là một người bạn. Ông ấy cũng ngã xuống.Và người hầu của tôi, một người phụ nữ lớn tuổi, người mà tôi rất mực yêu quý.” Giọng Brenna cao lên, và cô trở lên điên cuồng với ký ức. “Bà ấy đã ngã xuống với một chiếc rìu trên lưng! Tại sao lại là bà ấy? Bà ấy không hại aicả. Nếu một tên Viking không đánh nhau với một phụ nữ, vậy thì vì sao bà ấy chết?”
“Những người đàn ông dần trở lên hoang dại một phần nào đó khi họ tấn công,” Heloise buồn bã trả lời. “Nhiều cái chết lẽ ra không nên có, và thật bất hạnh rằng điều đó đã diễn ra. Có nhiều sự hối hận về sau, chính Anselm cũng cảm thấy hối hận.”
Brenna nhìn bà với ánh mắt hoài nghi. Vậy thì sao khi ông ấy giữ cô tôi và đứa em kế của tôi như một người hầu?”
“Và cả chính cô?”
“Không, tôi sẽ không phục vụ.”
“Cô sẽ làm nó một lúc nào đó, Brenna.”
“Tôi sẽ chết trước!”

Cơn giận của Brenna làm cho đại sảnh dần trở lên im lặng một lần nữa. Những lời nói của cô ấy không thể hiểu được, nhưng những người đàn ông xung quanh cô biết cơn thịnh nộ của cô khi họ trông thấy nó. Hugh Haardrad di chuyển kín đáo, lo sợ cho sự an toàn của mẹ mình.
“Cô ấy đe dạo mẹ à, thưa mẹ?” Hugh hỏi.
“Không, Cơn giận dữ của cô ấy là vì cha con.”
“Con không tin một nô lệ với một con dao, đặc biệt là cô gái này,” Hugh thô lỗ đáp “Giữ sự chú ý của cô ấy và con sẽ bắt cô ấy từ phía sau.”
“Không, Hugh, dời khỏi cô ấy ngay,” Heloise ra lệnh. “Cô ấy chuẩn bị chiến đấu ngay lúc này.Thực ra

cô ấy muốn thế.”
Hugh cười. “Vậy sao? Cơ hội của cô ta là gì?”
Brenna bắn về phía anh với một cái liếc chết người. Tên này đã dám đụng vào cô một cách thân mật khi cô bị trói và không tự bảo vệ được chính cô.
“Đồ con lợn?”Cô rít lên và phỉ nhổ vào chân hắn.
Cái nhìn của Hugh dần trở lên độc ác, và hắn theo bản năng giơ tay lên để đánh cô.”Tại sao cô – “
” Hugh, dừng lại!” Heloise yêu cầu. Cùng lúc đó Brenna rút con dao từ dây lưng của cô ra và chĩa về phía anh với cánh tay căng ra. Cô cười, thách thức anh ta lại gần cô.

“Đồ chó cái!” Hugh gầm gừ.” Thật may mắn khi ta đã không chọn đồ phù thủy này, không thì ả sẽ chết ngay lập tức! Và có lẽ nó cũng cảm thấy giống vậy, dựa vào cái nhìn của nó,” hắn thêm vào và ra hiệu về phía cuối đại sảnh.
Brenna quay lại và nhìn thấy Garrick đang đứng ở cánh cửa mà cô đã băng qua trước đó. Gương mặt của anh hiện lên một cái quắc mắt u ám, và ánh mắt của anh nói lên cơn thịnh lộ lạnh lẽo của anh. Anh đã ở đó bao lâu rồi? Anh đã nghe được những gì?”
Janie đứng phía sau Garrick, nét mặt cô lo lắng. Rõ ràng là cô ta đã đưa anh đến. Ôi, Janie, Janie. Cô nghĩ rằng như vậy là giúp tôi, nhưng tôi sợ rằng cô chỉ mang cho tôi nhiều vấn đề hơn thôi, Brenna than vãn với chính bản thân cô.
Garrick từ từ đến gần họ, tất cả sự khó chịu của anh dường như hiện hết trên khuôn mặt. Khi anh đến chỗ họ, anh phớt lờ Brenna và nói chuyện với mẹ anh, dẫu cho không phải là tiếng NaUy.
“Cô ấy đang làm gì ở đây vậy?”
“Hãy hỏi tôi, tên Viking kia!” Brenna ngắt lời. Anh trao chô cô một cái nhìn nghiêm khắc.
“Bạn của con, Gorm và Bayard tóm được cô ấy ở đây, Garrick,” Heloise nhanh chóng giải thích.
“Và con dao?”
“Cô ấy lấy nó từ Bayard.”
"Tự tôi có thể giải thích việc này"Brenna giận dữ xen vào.
“Ta chắc chắn cô có thể, cô gái,” Garrick đáp với một giọng giận dữ như vậy. ”Vậy hãy nói cho ta hay. Bằng cách nào mà họ lại thấy cô? Ta không tin những người bạn của ta lại vào phòng may vá.”
“Tôi đi xuống.”

"Tôi đã bảo cô phải ở yên trong căn phòng đó!"anh cay nghiệt nhắc cô.
“Có phải anh định để cho tôi chết đói không vậy?” Cô phẫn nộ hỏi, cảm thấy nghẹn lại trong cổ họng mình.” Không ai mang đồ ăn cho tôi bởi vậy tôi tự đi tìm nó.”
Nét mặt anh hơi mềm đi. “Tốt thôi.Vậy tính hay quên của những người khác là nguyên nhân cô bị tìm

thấy. Nhưng việc đó không cho phép cô được mang vũ khí, cô gái!"
"Tôi chỉ lấy nó để tự bảo vệ mình!"
"Từ cái gì?"anh cộc cằn hỏi."Không ai muốn làm hại cô ở đây cả."
"Có thể không ai làm hại tôi, nhưng họ có ý định xấu!" Brenna đáp trả.
"Ý định của họ được chấp nhận trong nhà của ta, cô gái," Garrick nói, lông mày anh hẹp lại.
"Anh cho phép họ bắt tôi ư?"
"Đúng vậy.Trước đây ta không phản đối khoái lạc của họ, và bây giờ cũng như vậy."
Mắt Brenna mở to, rõ ràng bối rối. "Vậy thì tại sao anh lại giữ tôi tránh xa khỏi họ?"
"Ta muốn cho cô thời gian điều chỉnh cuộc sống mới của cô," anh đáp dễ dàng, như thể suy nghĩ của anh sẽ bị đánh giá bởi cô. "Ta vẫn cho cô thời gian."
Cô nhìn trừng trừng vào anh một cách khinh khỉnh, ánh mắt cô u ám. "Một lần nữa anh lại tỏ rõ bản thân anh là một tên ngốc, Viking, bởi vì tôi sẽ không bao giờ điều chỉnh cuộc sống của tôi! Tôi sẽ không là một con điếm cho bạn bè của anh!"
Ánh mắt anh lóe lên với sự kiềm chế cơn giận một cách rõ ràng . "Ta nghĩ đã đến lúc để chứng tỏ ai là chủ ở đây, cô gái."

Heloise cuối cùng cũng can thiệp vào. "Garrick, không. Không phải ở đây trước tất cả mọi người." Bà nói bằng tiếng của họ và cho rằng Brenna không thể hiểu.
"Cô ta cần được dạy cho một bài học!"
"Đúng, nhưng không phải ở đây, con trai. Cô ấy phải được đối xử khác với những nô lệ khác, bởi vì cô ấy rất kiêu hãnh."
"Kiêu hãnh có thể bị bẻ gãy, thưa phu nhân."
"Con sẽ làm vậy với một tạo vật xinh đẹp ư?"
Anh hướng đầu mình về bà, "Tại sao mẹ lại đứng về phía cô ta? Mẹ mong muốn con tha thứ cho cơn thịnh nộ của cô ta ư?"
"Không, nhưng ta cảm thấy một mối liên hệ với cô ấy," Heloise thừa nhận. "Có lúc ta cảm thấy giống như cách cô ấy cảm thấy bây giờ.Nhưng ta chiến thắng với tình yêu của ta dành cho cha con"
"Vậy mẹ muốn con làm gì?"
"Con có thể cố gắng tử tế với cô ấy, con trai," Bà trả lời một cách dịu dàng.
"Không, đó không phải cách của con."
"Lúc trước con không khó khăn như vậy, Garrick.Có phải Morna đã hủy hoại con thành ra như vậy phải không?"
Nhìn đôi mắt anh hẹp lại, bà nhanh chóng thêm vào, "Tha thứ cho ta. Ta không có ý nhắc con nhớ về cô ta. Nhưng cô gái này không phải Morna. Con có thể thử tha thứ một chút vì lợi ích của cô ấy

không?"
"Cô ta là của con phải không?"
"Đúng vậy," bà miễn cưỡng đáp.
"Vậy hãy để con đối xử với cô ta như con vẫn làm."

Brenna nổi giận. Bởi vì họ cho rằng cô không thể hiểu họ nói gì cái mà cô muốn, nhưng nó trở lên cực kỳ khó khăn để không trả đũa lại khi cuộc nói chuyện là về chính cô. Garrick đã chứng tở rằng anh là một đối thủ nhẫn tâm, lạnh lùng, không tốt hơn cô mong chờ. Và giờ thì ít nhất cô đã biết chắc chắn là nhu vậy.
Cô phát hiện ra anh nhìn cô với đôi mắt lạnh lùng."Đưa ta con dao, cô gái."
Giọng nói anh không cho phép sự khước từ, tuy vậy cô lắc đầu kịch liệt."Không, anh sẽ lấy nó đi."
"Garrick, vì chúa, hãy để cô ấy giữ nó bây giờ!" Heloise nghiêm túc nói." Con muốn khả năng có một thương tích ở đây ư?"
"Vì Chúa"anh quát lên. "Những lời nói của cô ta quả thật là dũng cảm, nhưng mẹ đã đánh giá quá cao cô ta, mẹ à, bởi vì cô ta là chính mình. Cô ấy không hợp cho một người đàn ông."
"Làm ơn đi, Garrick!"
Anh nhanh chóng chiến đấu với nhưng xúc cảm của mình, nhưng cuối cùng một lần nữa sự nài xin của mẹ anh đã thắng bản năng tự nhiên của anh. Anh quay về phía Brenna, người bướng bỉnh đối đầu với anh.
"Cô sẽ đi im lặng đi với tôi chứ?"
"Vâng,"cô sẵn lòng trả lời, biết rằng chiến thắng là của cô. "Tôi sẽ rời khỏi đải sảnh này."
Anh ra hiệu cho cô đi trước anh, và cô rất tự đắc, nhìn thẳng về phía trước. Cô để con dao vào lại thắt lưng rồi bước đi, tin chắc rằng giờ sẽ không một ai đến gần cô.

Ở bậc cuối cùng của cầu thang, Garrick dừng Brenna lại khi cô quay sang trái, và thay vào đó đẩy mạnh cô về phía phòng anh. Cô không chống đối. Ít nhất phòng anh có một chiếc giường êm ái. Nhưng ngay khi cô bước qua cánh cửa, anh bất ngờ giữ cô lại, nhấc cô lên khỏi mặt đất với một cánh tay, trong khi chộp lấy con dao của cô ngay lập tức. Anh lúc đó lắc lư cô một cách dữ dội ngang qua căn phòng, và cô cố gắng tỳ vào sàn nhà lạnh lẽo.
"Ta nên làm xong điều này ở bên dưới," Garrick cằn nhằn dữ tợn, "Để cô ở nơi chính xác là của cô."
"Đồ lừa đảo!" cô rít lên trong khi đạp mạnh chân của cô. "Anh sợ đối mặt với tôi khi tôi đã chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với anh. Anh tấn công tôi từ đằng sau như một con lợn hèn nhát."
"Cẩn thận đấy, cô gái," Anh cảnh báo cô với vẻ đe dọa. "Hoặc là cô sẽ phải nhận sự trừng phạt mà cô

xứng đáng nhận được.”
”Bởi vì anh hạ gục một người phụ nữ không phòng bị ư?” Đó không phải là những cách hẹn hạ nhất sao?”
“Không phải là phụ nữ, cô gái – mà là những nô lệ!” anh điên tiết nói.
“Ohhh!”Cô hét lên và bắt đầu đẩy anh.
“Dừng lại, cô gái, nếu cô coi trọng cuộc sống của mình!”Cô không chú ý đến nhưng lời nói của anh, mục đích duy nhất lúc này là làm tổn hại anh. Nhưng cô dừng lại khi cô nghe thấy tiếng gầm ghê rợn đến từ phòng ngủ. Cô hướng ánh mắt sợ hãi về hướng đó và trông thấy mộtcon vật to lớn nhợt nhạt núp trên giường, hàm răng sắc nhọn của nó chặn cô lại. “Đánh tôi một lần nữa xem, cô gái, nó sẽ cắn vào cổ họng cô ngay lập tức.”

“Bảo nó ra chỗ khác,” Brenna thầm thì sợ hãi, mặt cô tái nhợt như người chết.
“Không, Ta không nghĩ vậy.Con chó là điều cô cần để giữ cô khỏi sự tổn hại,”Garrick đáp, đối môi anh nhếch lên một bên trong một nụ cười chế nhạo.
Cô quay ánh mắt điên cuồng vào anh.”Anh không thể để tôi ở đây với nó!”
“Nó sẽ không làm hại cô, miễn là cô ở đây.”
Garrick dừng lại ở cửa, một nụ cười vui thích trên gương mặt anh.”Bây giờ chúng ta không làm lộn xộn, Brenna Carmarham. Nhưng khi thời gian đến, ta nghĩ ta sẽ hưởng thụ nó.”
Cô quên con chó một lúc và ngắt lên,”Tôi sẽ vậy, tên Viking!”
Garrick cười vui vẻ và nhìn vào con vật ở trên giường. “Canh giữ cô ấy tốt nhé,”anh cười toe tóe, sau đó đóng cánh cửa lại, bỏ cô lại một mình với con vật.

Chapter 13

Một cơn gió lạnh buốt đi qua cánh cửa ban công đánh thức Brenna.Cô rùng mình, sau đó nhanh chóng rúc bàn chân trần lạnh giá của cô dưới lớp áo.Trong khi cô co lại như một quả bóng cho ấm áp, cánh cửa mở ra và Brenna ngước lên.Garrick đứng đó cầm một khay thức ăn lớn.Anh ra lệnh cho con chó chăn cừu ở bên ngoài, sau đó đá cánh cửa đóng lại với ngót chân và để cái khay xuống bàn.

"Điều gì làm cô chống lại không khí trong lành vậy, cô gái?Anh cáu bẳn hỏi, không nhìn vào cô, và mở cửa ban công.

"Điều gì làm anh chống lại một chút ấm áp vậy?"Cô xấc xược nói lại.

Đột nhiên anh cười toe tóe với cô."Ta sợ cô sẽ bỏ mạng khi mùa đông tới, cô gái , nếu cô nghĩ thời tiết đẹp là lạnh."

Cô rùng mình với những lời nói của anh.Cô sẽ chống đỡ như thế nào khi mùa đông tới?Hiện giờ rất xa phía bắc, những tháng lạnh lẽo kéo dài sẽ không giống như những tháng cô đã được tận hưởng ở nhà.Và nếu cả hai người Wyndham và Garrick đều nói sự thật với cô, sẽ không có ánh mặt trời trong suốt thời gian đó để giúp tuyết tan đi.

"Đến đây và ăn đi, cô gái,"Garrick nói, kéo 2 chiếc ghế kiểu ngai vàng mới qua chiếc bàn.

"Khách khứa của anh cuối cùng đã rời đi phải không?"Brenna hỏi, lới nói với sự căm phẫn và ghê tởm cô cảm thấy.

"Đúng vậy, toàn bộ căn nhà của ta đã trở lại như bình thường.Trước tiên chúng ta sẽ ăn, và sau đó chúng ta sẽ nói chuyện."

Cô nhìn anh đầy nghi ngờ."Về cái gì?"

"Cô và cuộc sống mới của cô ở đây – cái gì sẽ được trông đợi ở cô.Giờ chúng ta giải quyết những thứ đó."

Ôi, chúa tôi!cô cảm thấy giống hệt trận chiến ở trong tay, và là sự thật, cô không sắp đặt nó.Cô sẽ luôn khóa ý chí với người đàn ông này ư? Cô chưa có một ngày bình yên từ khi cha cô chết,và cô rất mong mỏi nó .

Brenna thở dài và tham gia cùng với Garrick ở chiếc bàn nhỏ.Anh đã mang 2 chiếc bát đầy với bữa sáng thường ngày, một bát cháo yến mạch làm từ bột yến mạch.Có một con gà lôi chưa dùng gần như còn ấm và một ở bánh mì làm từ lúa mạch để họ chia sẻ.Khi Brenna với lấy chiếc cốc của cô và phát hiện ra có sữa ấm trong đó như trước, cô nhăn mặt.Cô bắn về phía Garrick một cái nhìn buộc tội.” Những gì tôi nghĩ lại khiến tôi bị cho sữa như một đứa trẻ vậy ?”

“Tôi cũng mang sữa cho mình , cô gái,”anh đáp , giơ một chiếc cốc như của cô lên.”đó là ý nghĩ, nó là một thứ đồ uống tốt cho sức khỏe.”

“Tôi ghét sữa!”Cô cáu kỉnh.”Những người phụ nữ không được cho phép uống rượu vang hay rượu mật ong ở đây ư?”
Anh ngả người về phía sau ghế, một nụ cười thoáng trên môi anh.”Đúng, họ có.Nhưng những nô lệ thì không.”
Cô có một thôi thúc mãnh liệt là đổ cốc sữa ấm vào mặt anh để tẩy sạch nụ cười đó.Cô muốn biết một cách thoáng qua rằng anh sẽ phản ứng lại như thế nào với việc đó, sau đó quyết định nó sẽ tốt hơn cho cô.Cô nguyền rủa số phận lần nữa, sau đó bắt đầu bữa ăn, ao ước để hoàn thành nó hoàn toàn.Garrick âm thầm quan sát cô trong khi anh ăn, chú ý đến nước da hồng hào trên gò má cô.Nó không nhiều để làm tính khí cô nóng nảy.Chỉ cần đề cập đến thân phận mới của cô là đủ.Anh không bao giờ biết đến một người phụ nữ với rất nhiều lòng kiêu hãnh và ngạo mạn không đúng chỗ.Rằng cô thuộc về anh, anh quyết định anh đã nhận thấy.

Anh nhớ cô trông như thế nào khi anh đến vào lúc tối muộn và phát hiện thấy cô đã cuộn tròn lại thành một quả bóng nhỏ trên giường.Gương mặt cô rất ngây thơ, vẻ đẹp của cô quả không thực.Nhưng sau đó anh đã tự nhắc nhở rằng cô trông như thế nào khi anh tìm thấy cô hôm qua ở bên dưới – tất cả đều bắn ra và bốc cháy,vẻ thách thức hoang dại.Thậm chí sau đó anh đã say mê vẻ đẹp của cô, những tia sáng nẩy lửa phản chiếu trong đôi mắt bạc của cô, màu hồng trên gương mặt cô do sự giận dữ.Anh đã tức giận ở tận trong thâm tâm khi phát hiện ra cô tranh cãi với mẹ anh.Nhưng sau đó anh dừng lại để lắng nghe những lời nói của cô miêu tả lại về những thứ cô đã phải chịu đựng,cô đã mất tất cả trong tay cha anh.Vài sự tức giận của anh đã chết ngay sau đó, nhưng được nhóm lại nhanh chóng khi cô hăm dọa anh trai anh.

Ý nghĩ rằng một nô lệ của anh dám đến gần để thách thức gia đình anh!Sau đó mẹ anh đã che chở cho cô ấy, để ngăn tay anh lại khỏi trừng phạt cô gái một cách đích đáng.Tuy nhiên, thật là may mắn vì mẹ anh ở đó, bởi anh đã tức điên lên, anh chắc chắn sẽ làm đau cô gái một cách nghiêm trọng, chỉ để ân hận sau này.

“ Rõ ràng, giờ anh sẽ đưa ra luật lệ cho tôi ?”

Câu hỏi xấc láo của cô làm anh cười, nó làm núm đồng tiền của anh xuất hiện.”Cô sẽ chấp nhận luật lệ của ta ư?”

“Đầu tiên tôi sẽ nghe anh, sau đó anh sẽ có câu trả lời,”cô đáp với một giọng yếu đuối.

“Rất tốt,”anh nói, ngả về phía sau trên chiếc ghế lần nữa.”Bắt đầu với, sẽ không có nhiều hơn cơn thịnh nộ của cô tỏ ra với ta như vậy.”

“Tôi không ném ra những cơn thịnh nộ, Viking.Tôi nói lên ý nghĩ của mình,”Cô bình tĩnh đáp lại.

“Những lời nói Viking trên đôi môi cô là một lời nguyền rủa, cô gái.Ta sẽ không nghe nó nhiều hơn.”

“Tôi sẽ gọi anh là chủ nhân!”cô rít lên, nói những lời nói khinh ghét.

“Ta cho là vậy,”anh đáp.”Ta có một cái tên và cô có thể sử dụng nó.”

“Tôi cũng có một cái tên, mặc dù tôi không nghe thấy anh gọi tôi bằng cái tên đó.”

“Rất tốt – Brenna,”anh cười toe tóe.

Cô để cho một nụ cười thoáng qua trên môi.” Không quá khó khăn để giải quyết mọi thứ với anh.”

“Oh?Cô nên giữ ý kiến của mình lại cho đến khi chúng ta kết thúc,”anh đáp, quan sát nụ cười hiếm hoi biến mất.”Bây giờ,”anh tiếp tục với một giọng ra lệnh.”Yarmille đề nghị cô sẽ được sắp xếp ở cùng 2 người phụ nữ trẻ khác.Janie và Maudya dùng chung một căn nhà nhỏ không xa ở phía sau chuồng ngựa.Cô sẽ ở cùng với họ.Cô sẽ ở và dành thời gian dảnh rỗi của mình ở đấy.Điều này dễ chịu với cô chứ?”
”Vâng.”

“Tốt.Công việc của cô sẽ không khác gì hơn những người phụ nữ khác làm.Cô sẽ giúp việc nấu ăn và dọn dẹp, giặt giũ, vắt sữa bò, xay ngũ cốc.Không có thực sự quá nhiều việc để làm, bởi đây mà một gia đình nhỏ và cô chỉ cần phục vụ ta.Yarmille sẽ hướng dẫn cô công việc của cô khi bà ấy ở đây.Khi bà ấy không ở đây, Janie sẽ chỉ cho cô cần làm gì.Và vì rằng ta không có vợ, cô thỉnh thoảng cũng sẽ phải giúp trong phòng may vá với việc sửa và may quần áo mới.”

“Đó là nó ư?”Brenna lãnh đạm hỏi.

“Đúng vậy.Sẽ không có trẻ con để chú ý hay một quý cô để hầu hạ, bởi vì ta sẽ không bao giờ kết

hôn.Cô chỉ cần làm vừa lòng ta,"Garrick nhanh chóng nói, nắm lấy câu hỏi của cô để không phải tranh cãi.

"Tất cả những công việc anh kể đến là công việc của phụ nữ."

"Dĩ nhiên."

Cô nhìn chằm chằm thẳng vào anh, cố gắng giữ bình tĩnh."Anh đã nói đúng rằng tôi nên giữ lại ý kiến của mình cho đến cuối của cuộc gặp mặt này, bởi vì nó chỉ giải quyết những điều anh muốn ở tôi, chúng ta sẽ không bao giờ nhất trí."

Garrick nhìn cô sắc nhọn, cau mày."Cô từ chối làm việc?"
"Tôi đã nói với anh tôi sẽ không làm công việc của phụ nữ!"cô ngạo mạn nói."Tôi đã không bao giờ và sẽ không bao giờ!"

Anh cúi về phía trước, đôi mặt anh hẹp lại với những ánh nhìn, sự tức giận của anh được tạo lên."Cô sẽ làm!"

"Không, Viking!"cô cáu kỉnh, kết thúc sự ngừng chiến ngắn ngủi giữa họ."Tôi sẽ không!"

"Thức ăn cô ăn, quần áo cô mặc, chúng đến từ ta! Căn nhà cô ngủ là của ta!"anh giận dữ, tiến tới vài bước."Nếu cô không kiếm được công việc của cô, cô gái, thì cô sẽ vô dụng với ta!"

"Tôi sẽ kiếm được công việc của tôi,"Cô nói với một giọng bình tĩnh bất ngờ khiến anh ngạc nhiên.

"Như thế nào? Nó sẽ không phải ở trên giường ta, nếu cô có ý nghĩ đó."

"Chắc chắn là, điều đó sẽ không bao giờ xảy ra.Không, Erin đã đồng ý rằng tôi có thể giúp đỡ ông ấy với những con ngựa nếu anh đưa cho ông ấy sự cho phép của anh."

Garrick quắc mắt giận dữ với điều này."Cô đã nói chuyện với Erin khi nào?"
"Ngày đầu tiên anh trở lại."

"Cô đã nói cô ở trong phòng may vá ngày hôm đó!"

"Tôi không quen với việc không hoạt động, Viking,"cô kịch liệt đáp,"cũng không phải để nhận những mệnh lệnh!"

"Tuyệt, cô sẽ học được, cô gái,"Garrick cộc cằn đáp lại."Và như là làm việc với Erin,nó ở bên ngoài câu hỏi."

“Tại sao?”Cô hỏi.”Anh nói tôi phải kiếm công việc của tôi.Tốt, tôi đã nói với anh cái phù hợp với tôi.Tôi biết về những con ngựa cũng như tôi biết về vũ khí, và tôi không phản đối việc lau dọn một cái chuồng ngựa, bởi tôi đã làm trước đây.Nếu cái đó không đủ, tôi cũng có thể săn bắn.Tôi đã cung cấp thịt cho bàn ăn ở nhà; tôi cũng có thể làm nó ở đây.”

“Điều đó là những tài năng của cô?”Garrick hỏi mỉa mai.

Brenna đột ngột cười toe tóe.”Không.Nếu anh là một kẻ thù, tôi sẽ giết chết anh.”

Garrick cười phá lên,”Cô làm ta kinh ngạc, cô gái.Cô thực sự cố để là một người đàn ông?”

Cô giận giữ với lời chế nhạo của anh, giọng cô vỡ ra.”Tôi không thể giúp theo cách của anh.Nó là cách tôi được nuôi dạy.”

“Tốt,cô sẽ thay đổi những cách của cô, cô gái.”

“Anh sẽ không chấp nhận?”
”Không, cô sẽ làm việc trong nhà.”

Brenna đứng thẳng, vai cô cứng lại, cằm cô giữ vững một cách kiêu ngạo.”Vậy thì anh làm tôi không thể lựa chọn ngoại trừ bỏ đi.”

“Cái gì?”anh nhìn cô ngờ vực.

“Anh hãy nghe tôi, Viking.Bởi vì tôi sẽ không làm việc như anh ra lệnh, và anh sẽ không cho phép lựa chọn của tôi, như anh nói lúc đầu, tôi vô dụng với anh.Bởi vậy tôi sẽ bỏ đi.”

Garrick chầm chậm lắc đầu,cánh tay anh vắt chéo lại.”Không, cô gái, điều đó không thể được.Cô quên rằng cô không có tự do để đến và đi như cô thích sao.Bây giờ cô thuộc về ta.”
”Anh là tên đần độn không thể chịu đựng được!”Brenna hét lên, sự giận dữ của cô rõ ràng trong đôi mặt thủy tinh màu bạc của cô.

“Anh nghĩ anh có thể cản tôi nếu tôi muồn đi ư?”

Cơ thể Garrick cứng lại trong sự giận dữ.Rằng anh đã bị đưa lên với sự ngang bướng của cô, cái làm anh ngạc nhiên.

“Nếu cô rời mảnh đất này, cô gái, tất cả Viking ở vài dặm xung quanh đây sẽ được kêu gọi để săn lùng cô.Cô sẽ bị khóa lại sau đó trong một xà lim bởi những rắc rối của cô – vô thời hạn.”

Cô cười vào anh.”Một khi tôi đi, Viking, tôi sẽ không để tìm thấy, bởi vậy những lời đe dọa của

anh không làm tôi sợ.”

“Ta đã khoan dung rất nhiều với cô,”Garrick nói với một giọng lạnh như băng.”Nhưng không nhiều hơn nữa.Lần này cô dạy đầy đủ bởi cái do cô gây ra.”
Brenna nhìn vào cánh cửa đóng, nhưng từ chối chạy trốn – không khi cô có thể an tòan với con dao trên dây lưng Garrick và chiến thắng trong tay.

“Anh có ý gì , Viking?”
”Đầu tiên là một âm thanh của sự đánh đập,”anh nói và bắt đầu tiến gần đến cô.

Garrick mong chờ cô chạy và không chuẩn bị khi cô lao vào anh, sau đó cúi xuống dễ dàng dưới cánh tay anh.Thốt ra một lời nguyền rủa, anh quay lại để chụp lấy cô, nhưng ngừng lại ngay lập tức khi anh bắt được tia sáng của con dao trên tay cô.

Cô cười vào cái nhìn buồn cười trên gương mặt anh.”Anh đã nói gì?”
”Đưa con dao cho ta , cô gái!”anh gầm lên đe dọa.

“Đến đây và lấy nó đi, đồ khốn khiếp!”Cô trả đũa, mắt cô dữ dội như giọng nói của cô vậy.

“Cô sẽ chịu sự đau đớn kinh khủng vì điều này!”

“Cẩn thận đó, Viking,” cô cười toe tóe châm chọc.”Con chó của anh không ở đây để bảo vệ anh bây giờ đâu.”

Một tiếng gầm gừ thấp thoát ra khỏi đôi môi anh trong khi anh xông tới cô.Brenna giữ con dao phía trước cô, ý định chỉ là tránh anh chứ không phải giết chết anh.Anh là một tên hung bạo kiêu ngạo, nhưng anh ta chưa làm gì hại cô.Cô muốn máu của cha anh, chứ không phải anh.

Tuy nhiên,nó đã chứng tỏ là một sai lầm khi không tấn công anh ta, bởi vì Garrick đã lao vào cô và túm lấy cổ tay đang giữ vũ khí.Ngay lập tức anh bóp chặt đau đớn làm cô thả con dao ra , nhưng cô cắn môi và chống cự lại nỗi đau, sau đó với sự điều khiển khéo léo con dao trong tay cô cho đến khi lưỡi dao đâm vào cánh tay anh và anh thả cô ra.Cô nhìn chằm chằm vào vết máu một lúc, chú ý rằng nó chỉ là một vết cắt nhỏ.Nhưng ngay lúc đó nắm tay của Garrcik tiến tới cổ tay cô , và con dao rơi xuống sàn nhà.Sau đó anh vặn tay Brenna một cách dữ dội, cú đánh gần như làm cô mất thăng bằng.

Máu chảy ra từ môi cô.Cô từ từ lau nó với lưng bàn tay cô trong khi cô bướng bỉnh nhìn chằm chằm vào anh.Cô đứng kiêu ngạo và không e sợ trước anh.

“Việc làm tồi tệ, Viking.”

Anh không nói gì, nhưng nhìn cô một lúc lâu.Một vài sự tức giận của anh bay đi hết.Cô không chuẩn bị để chạy khi anh giựt lấy dây lưng và giữ nó trong tay, nhưng ánh mắt cô rực lên sự căm ghét khi chúng bắt gặp anh.

Sau đó đột ngột anh vứt chiếc thắt lưng dày xuống sàn nhà.Cô đứng nhìn với một cái cau mày khó hiểu và càng trở lên bối rối hơn khi anh tiếp tục cởi áo chẽn của anh.Khi anh cúi xuống tháo dây nịt tất da để giữ chiếc quần bó sát vào chân anh, cô thở hổn hển.

"Anh đang làm gì thế?"

Một nụ cười tàn nhẫn chạm trên môi anh."Cởi quần áo."

Mắt cô mở to."Anh muốn đánh tôi mà không có quần áo của anh trên người ư?"Cô hoài nghi hỏi.

"Không, em yêu,"anh nói lạnh lùng trong khi kết thúc với nịt tất và tháo bỏ đôi ủng da thú mềm."Ta quyết định đối sử khác biệt với em."

"Như thế nào?"

Anh nhướn một bên lông mày vào cô."Ta nghĩ rõ ràng rằng.Ta sẽ là chủ nhân của em theo một cách chắc chắn như một người đàn ông chế ngự một phụ nữ.Ta sẽ có em."

Cô nhìn chằm chằm vào anh một lúc lâu trước khi ý những lời nói của anh trở lên rõ ràng với cô.Lần đầu tiên nỗi sợ thực sự đi vào trong đôi mắt cô.Gương mặt cô tái đi và cô lùi lại một bước.

Một nỗi hoảng sợ kẹp chặt lấy Brenna.Điều này không được phép xảy ra. Mọi người đều nói rằng anh ta căm ghét phụ nữ.Bayard đã nói Garrick không muốn dùng cô theo cách này.Và anh đã không một lần nhìn cô với sự ham muốn, như những người đàn ông khác.Làm thế nào cô có thể chịu đựng được nỗi đau mà Cordelia đã nói đi kèm với việc này?Cô sẽ xấu hổ với chính cô bởi tiếng thét đau đớn?Cô không có khái niệm nào về sự dữ dội của nó mang lại như thế nào.

Garrick quan sát Brenna với một cái cau mày khó hiểu.Anh nhìn thấy những cảm xúc trái ngược trên nét mặt cô.Nhưng điều gây ngạc nhiên với anh chính là nỗi khiếp sợ trong đôi mắt cô – cô đã chỉ thể hiện sự cảm đảm cho đến nay.Cô bướng bỉnh đứng đó, chờ đợi một trận đòn. Nhưng giờ cô sợ hãi với cái viễn cảnh anh quan hệ với cô.

Như thể một sự thay đổi đột ngột làm trở ngại.Anh phỏng đoán do thái độ chống đối của cô không bao gồm nỗi đau cuối cùng mà anh gây ra, anh nên cố tìm ra .Nhưng cách giải quyết này của cô nên bị phá vỡ bằng cách anh đã lựa chọn là nhún nhường với cô nhưng nó không thích hợp với tính cách của

cô, ít nhất không trước khi việc này hoàn thành .

“Ta đã tìm được cách để thuần hóa em?”anh nói với một giọng trầm lặng, tỏ mò.

Những từ ngữ của anh, một tia tức giận léo lên bất chấp nỗi sợ hãi của cô.”Tôi không phải động vật để thuần hóa!”

“Nhưng em là một nô lệ, kẻ ngạo mạn không thể chịu đựng được,”anh nhẹ nhàng đáp lại.

“Nhưng anh không muốn tôi, Viking.Vậy tại sao lại làm điều này?” cô nói khẽ.

Garrick nhìn cô trầm ngâm.”Ta đồng ý ta không lợi dụng phụ nữ.Ta không thường hay giữ họ, chỉ khi cơ thể yêu cầu điều đó.Và bởi một cô gái có thân hình cân đối không làm ánh mắt ta say mê như em đã làm.Nhưng dường như đây là cách duy nhất ta có thể đặt một kết thúc cho thái độ ngạo mạn của em.”

Anh bước một bước về phía cô và gương mặt Brenna lại càng tái nhợt hơn.Cô đứng sững lại một lúc, sau đó liều lĩnh lao tới con dao ở trên sàn nhà.Nhưng Garrick đã thấy trước được sự di chuyển của cô và bắt lấy cô trước khi cô lại gần vũ khí.

Brenn chiến đấu như một con vật hoang dã bị sập bẫy, và biết rằng nó sẽ sớm chết.Nhưng chiếc móng sắc nhọn của cô tấn công vào bộ ngực rắn chắc của anh, nhưng chỉ gây ra tiếng cười vui thích bên tai cô.

“Giờ em không có vũ khí, cô gái.Em muốn lấy sức mạnh của em để đấu với ta, nhưng em biết em sẽ thua mà.”

Câu trả lời của cô là để hàm răng cắn ngập sâu vào cách tay anh.Cô nhanh chóng lấy được sự tự do của mình khi anh thét lên.Cô lao tới cánh cửa, nhưng bàn tay của anh đã nắm được lưng áo của cô.Khi cô tiếp tục, áo của cô bị xé toạc đến tận thắt lưng.Dây lưng đã giữ cho vải khỏi bị rách nhiều hơn, và anh kéo cô trở lại với anh.Cô quay lại, và với một nắm tay nắn chặt đánh về phía mặt anh.Anh tóm lấy cánh tay cô trong một cái kẹp chặt và vặn nó ra sau lưng cô,ép chặt ngực cô vào ngực anh như anh đã làm.

“Thả tôi ra!”cô hét lên,giọng của cô kích động .

“Không, ta nghĩ là không.”

Cô suy nghĩ để cầu xin lần nữa, nhưng sau đó cô ngước lên nhìn anh và thấy rằng sự thèm muốn cuối cùng cũng có trong mắt anh.Toàn bộ cơ thể cô ép chặt vào anh và cô có thể cảm nhận được phần

nam tính phồng lên tỳ vào bụng cô.Lỗi sợ hãi bóp chặt lấy cô làm cô yếu đi, và cô chỉ có thể lắc đầu từ phía bên này sang phía bên kia khi anh cúi xuống để hôn cô.Cuối cùng anh giữ đầu cô dừng lại bằng bàn tay to lớn và hạ miệng anh xuống miệng cô.Nhưng trước khi nụ hôn được tiếp nhận, cô túm lấy một ít sợi tóc màu vàng của anh và giật mạnh ra phía sau.

"Vì Thor, cô gái!"anh gầm lên." Em chiến đấu với ta như thể là một trinh nữ vậy, khi mà em không phải!"

"Đó là tôi,"cô nói trong một tiếng thì thầm tỳ vào ngực anh, nhăn nhó bởi đau đớn ở cánh tay cô, mà anh không thả ra .

Anh nhìn xuống đỉnh đầu cô, quan sát bím tóc đen dày kéo dài xuống tấm lưng trần của cô và ở trên cả hai cánh tay họ.Anh hơi lới lỏng một chút sự giam cầm của mình, nhưng vẫn ép chặt cô vào anh.

"Ta không tin rằng những người đàn ông của cha ta đã không ham muốn cô sau khi cô là của riêng tôi để làm."
"Họ đã không đến gần tôi,"cô nhẹ nhàng nói, cầu cho sự nhận biết này sẽ thay đổi ý nghĩ của anh."Cha anh đã giữ họ ở xa."

Đột nhiên,Tiếng cười của của anh tràn ngập căn phòng."Vì vậy đây là lí do cô sợ hãi ta lúc này?"
"Tôi không sợ anh, Viking!"

"Đúng, em đã, "anh quay trở lại, giọng nói của anh mềm đi nhiều,"bởi vì ta là người sẽ ngủ với em.Ta sẽ dịu dàng với em, Brenna , và vấn đề sẽ được chứng minh không có lý do gì làm thế nào để ta chiếm được em."

Lúc đó anh nâng cô lên trong vòng tay của anh, nhưng cô lại quẫy đạp và đá anh điên cuồng và đó quả thật là một cố gắng để đưa cô đến giường.Anh thả cô xuống, sau đó ngã lên phía trên cô và ghim cô lại vững chắc phía dưới anh.Cô ráng sức và uốn cong người để di chuyển trọng lượng lớn ra khỏi cô, và cào lưng anh trong khi anh kẹp chặt cánh tay cô ở 2 bên.

"Tại sao em lại cố chấp như vậy, em yêu?"Ta đã nói là ta sẽ dịu dàng.Nó sẽ đau vào lần đầu tiên, nhưng không quá nhiều."

"Anh nói dối!"cô hét lên, cố gắng vô ích để trả tự do cho cánh tay cô."Một đặc điểm thấp hèn khác để thêm vào những cái khác của anh!"

"Vẫn còn ư!"anh ra lệnh gay gắt khi đầu gối của cô giơ cao nguy hiểm lên gần háng anh.

“Em thấy dễ chịu với ảnh hưởng từ cơn đau bằng dây da, nó chỉ đem lại nỗi đau nhiều hơn, nhưng em coi thường cái đó, nó chỉ đem lại khoái lạc.Hay nó chỉ là hạ thấp nỗi sợ hãi của em, bởi một khi đã thực hiện, sẽ không nghi ngờ gì em thuộc về ta?”

”Những lời nói dối của anh sẽ không khiến tôi phục tùng!” cô thét lên trong sự thất vọng.”Tôi biết sự đau đớn anh sẽ gây ra cho tôi!”

“Sự đau đớn?”anh nhìn xuống đôi mắt khiếp sợ của cô và tự hỏi rằng những điều quỷ quái đó sao lại được gài trong tâm trí cô.”Sự thật về việc đang làm sẽ được lộ ra thôi, em yêu.”

Cùng với điều đó anh di chuyển khỏi cô, và Brenna nghĩ nhanh rằng anh chắc chắn đã thay đổi ý định của mình.Nhưng cô thật khờ, bởi ngay sau đó dây lưng cô bị kéo mở ra và áo cô bị giật mạnh khỏi bờ vai và kéo xuống hông, sau đó ném xuống sàn nhà.Cô rên nhẹ với tình trạng bị làm nhục của cơ thể trẻ trung, hoàn toàn trần truồng trước ánh mắt ham muốn của một người đàn ông.Và ánh mắt người đàn ông này khao khát say mê trên sự lõa lổ của cô, làm cô đóng chặt mắt lại hoàn toàn xấu hổ.

“ vậy đây là cơ thể em muốn từ chối,”anh khàn khàn thì thầm.”Ta sẽ suy nghĩ để tìm kiếm một hình dáng trẻ con, không có những đường cong và đôi gò hoàn hảo.Đúng vậy, em là một phụ nữ kiêu ngạo và trung thực.Đó là vẻ đẹp mà ta chưa bao giờ nhin thấy- và dành cho ta.”

Brenna giật mình với những lời nói của anh và vụt mở mắt.”Hãy ngừng những lời lẩm bẩm của anh lại, Viking!Tôi không phải là của anh, và anh chưa chứng minh khác đi!”

Anh cười toe tóe xuống đôi mắt xám giận dữ của cô, gò má cô sáng rực ửng đỏ.”Ta sẽ làm điều đó với sự vui thích, Brenna.” Anh nói tên cô giống như một sự âu yếm.”Đúng, quả thực rất thích thú.”

Anh nghiêng trên cô, tay anh giam giữ cánh tay cô ở 2 bên, một chân bao phủ cả 2 chân cô, như thế giữ cô không nhúc nhích.Sau đó anh hạ đôi môi của anh xuống đôi gò rắn chắc trên ngực cô, đã đẩy lên kiêu hãnh trước anh.Anh giữ một bên ngập sâu trong miệng của anh, sau đó mút dịu dàng lên cái đỉnh ngọt ngào trong khi nó trâng tráo dựng đứng dậy phía dưới lưỡi anh.Brenna co giật với cuộc tấn công.Cô chưa bao giờ mơ rằng đôi môi của một người đàn ông có thể nóng như vậy.Chúng dường như đốt cháy làm da mỏng manh của cô ở nơi chúng chạm đến .Hơi nóng mãnh liệt có phải là một phần của sự đau đớn cô sẽ biết đến không?

Cô nhìn xuống anh với sự nghi ngờ, vào mái đầu vàng đang nghỉ ngơi trên ngực cô,mái tóc gợn sóng mơn trớn làn da cô .Bờ vai to lớn của anh bắt gặp sự quan sát của cô, và cô trông thấy những vệt máu nhỏ do cô cào.Cô quan sát những cơ bắp rắn chắc nổi lên trên lưng anh khi cô cố gắng di chuyển

cánh tay cô và anh ngăn cô lại.Brenna ngưỡng mộ sức mạnh và sự dũng cảm; cô luôn luôn có nó.Nhưng sức mạnh của người đàn ông này là không thể tin được.Anh giữ cô một cách dễ dàng khi cô cố hết sức di chuyển anh.Mặc dù quả là một cơ thể mạnh mẽ tuyệt đẹp để nhìn ngắm, rằng cô nằm dưới sự thương sót của sức mạnh này là không thể chịu đựng được.

"Garrick – Garrick."

Anh nhìn cô, đôi mắt anh bối rối."Đây là lần đầu tiên em sử dụng tên ta.Ta thích âm thanh của nó trên đôi môi em."

Brenna cứng lại với những từ ngữ tiếp theo."Garrick, thả tôi ra."giọng nói của cô gần như là cô có thể đi đến để cầu xin.

Anh cười dịu dàng, ánh mắt anh rực cháy với sự say mê."Không, người đẹp của ta.Đã quá muộn cho điều đó."

Lúc đó anh di chuyển đến để hôn cô, nhưng cô giữ đầu cô ra xa.Anh giải phóng một cánh tay để giữ đầu cô ở yên.Anh ngay lập tức hối hận bởi quyết định của mình khi móng tay cô thọc mạnh vào một phần nhạy cảm trên ngực anh như chiếc răng sắc nhọn.

Anh kêu lên đau đớn và nhanh chóng túm lấy tay cô lần nữa."Ta thấy sau tất cả em đã có một thứ vũ khí, cô gái khát máu của ta!"

"Đúng vậy, nhưng tôi tiếc là nó không thể chạm tới trái tim anh, bởi tôi muốn mang nó khỏi anh nếu tôi có thể và để cho chó sói ăn!"

"Tuyệt, con cáo nhỏ, có một vài thứ ta sẽ cho em để thay thế, mặc dù nó không đi đến chỗ con sói, nhưng giữa 2 chân em,"anh càu nhàu giận dữ, và kéo 2 cánh tay cô lại với nhau để giữ chúng bằng một tay trong khi tay còn lại cởi bỏ quần của anh.

Với đôi chân được tự do một lúc, cô đá mạnh, nhưng có thể không gây hại gì.Và sau đó anh ấn bộ phận sưng phồng, cứng rắn tỳ vào bắp đùi cô.Từ vị trí của anh ở bên cạnh cô, cô có thể nhìn thấy nó rõ ràng, và cô vô cùng kinh ngạc với kích thước lớn của nó và biết rằng Cordelia đã không nói dối.Tên hung hãn kiêu ngạo chắc chắn sẽ xé cô thành từng mảnh và mang đến cho cô tiếng thét vì lòng nhân từ.Chưa từng có một nỗi sợ khinh hoàng truyền xuyên qua cô , cô không thể nói những lời cầu xin một lần nữa cho sự giải thoát của cô.

Sự hoang mang dâng lên gần như làm cô ngạt thở, và cô vặn vẹo, thở hổn hển đến mức cô không nhận thấy anh đẩy mạnh 2 đầu gối của anh giữa 2 chân cô và giờ hiện ra to lớn trên cô.Khi anh chầm chậm hạ thấp trọng lượng của anh xuống , một lần nữa và bởi tất cả cô vẫn cô gắng vô ích, cô biết cô bị mắc kẹt không có chút hi vọng gì để thoát ra.

"Cử chỉ của em như thể ta sẽ giết em vậy, cô gái,"anh nói, vẫn kinh ngạc rằng cô đã chiến đấu rất dữ dội.

"Hãy để nỗi sợ của em lại đằng sau.Em sẽ không bỏ mạng trên giường của ta."

"Những lời nói của con cáo quỷ quyệt cho bữa ăn anh lựa chọn!"cô rít lên giữa 2 hàm răng nghiến chặt."Tôi cảnh báo anh, Viking.Nếu anh khăng khăng việc làm này, anh sẽ hối hận vì nó.Tôi không coi như sự bất công này là nhẹ nhàng đâu!"

Anh phớt lờ lời đe dọa của cô và rúc đôi môi anh vào đường cong ở cổ cô,thì thầm gần vào tai cô,"Thư giãn đi, Brenna, và ta sẽ vẫn dịu dàng với em."

"Làm thế nào một tên đần độn vụng về có thể dịu dàng được chứ?"cô cáu kỉnh.

Brenna không nhìn thấy gương mặt anh căng ra trong sự tức giận, nhưng giọng nói anh đã đưa ra bằng chứng về sự khó chịu của anh."Vậy thì em sẽ có nó theo cách của em!"

Đôi chân cô trải rộng ra bởi hông anh.Bộ phận to lớn của anh như một chiếc cọc thép dày ấn vào cô.Nó gặp khó khăn từ sự ngăn cản bởi màng trinh của cô, một bức tường mạnh mẽ ở giữa ngăn không cho người khác xâm nhập vào.Nhưng như một cái cọc đang đập liên hồi, anh làm rách và xuyên qua bức tường bảo vệ, làm rách da thịt cô bởi cô có cảm giác một cái đâm đau đớn như bị nung đỏ .Cơ thể cô cứng đơ với sự chờ đợi khi cô chờ một nỗi đau khủng khiếp khác tiếp tục.Cô có thể cảm nhận thấy thứ vũ khí xâm phạm ở sâu bên trong tử cung của cô và sau đó nó để mặc cô hoàn toàn, chỉ để đâm mạnh vào cô còn sâu hơn nữa.Lần nữa và lần nữa nó chọc nghẹo cô, rời khỏi, sau đó nhanh chóng quay trở lại để chôn nó phía trong cô.Nơi sự đau đớn của cô đã vượt trên tất cả?Và cái cảm giác lạ lẫm chầm chậm lan rộng xuyên qua chỗ thắt lưng của cô, nó làm cô có cảm giác như thể cô đang trôi nổi, không biết làm sao vút lên cao trên một đám mây thần bí để nâng cô lên mãi cao hơn – và với những gì kết thúc?Brenna không biết rằng Garrick đang quan sát sự bối rối đi qua nét mặt cô.Cuối cùng anh khép mắt lại và đâm mạnh vào sâu bên trong như thể anh muốn gắn kết họ lại với nhau bởi tất cả với sự vĩnh viễn.Sau đó anh dừng lại.Mặc dù anh muốn lới lỏng sự canh giữ của mình và tận hưởng bên trong chỗ chật chội này, để mang đến nhiều khoái lạc từ nó, anh không thể tin cô thậm chí là bây giờ.

Brenna chìm sâu trong suy nghĩ khi anh nhìn xuống cô, một cái cau mày trên lông mày anh.Garrick tự hỏi nhanh tâm trạng của cô, tại sao cô bây giờ vẫn vậy và không yêu cầu anh rời khỏi cô.Cô đã chứng tỏ có một sự khoái cảm lớn hơn anh có thể nghĩ được, và anh đã nhận ra với một chút ngạc nhiên nhỏ rằng anh đã mong chờ có cô lần nữa.

"Tại sao anh dừng lại?"Brenna hỏi anh với một giọng ngạo mạn.

Anh nhìn cô với ánh mắt bối rối và cười."bởi vì em đã có hạt giống của ta và sẽ phải một lúc sau trước khi ta có thể trao cho em nhiều hơn."

"Nhưng anh vẫn cứng ngắc bên trong tôi,"cô không bối rối đáp."Tôi có thể cảm thấy anh.Anh không thể tiếp tục ư?"

Garrick nhìn chằm chằm vào cô trông sự kinh ngạc hoàn toàn."Em có muốn ta không?"

Cô cân nhắc một lúc, sau đó trả lời thẳng thừng,"Không, tâm trạng của tôi qua rồi."

Anh cằn nhằn bị chọc tức bởi câu trả lời của cô và nghi ngờ rằng anh đã chiến thắng trận chiến sau tất cả."Ta mang cho em sự phát hiện rằng nó không quá khủng khiếp, ư?"anh hỏi trong khi anh di chuyển sang bên cạnh cô và với lấy chiếc quần của anh.

"Không, không phải ít nhất vậy,"cô trả lời, duỗi uể oải phía trước anh.Đột nhiên một cái nhìn tức giận đi qua nét mặt cô."Nhưng một vài người yêu quý sẽ phải trả lời cho cái khiến tôi chờ đợi!"

"Ai?'

"Đó là chuyện của tôi, không phải của anh,"cô đáp, sau đó cô cười vang xuyên qua căn phòng, làm anh hoàn toàn bối rối." Ngày hôm nay tôi đã học được nhiều,Viking.Cảm ơn."

Chapter 14

Kể từ đó cả Yarmille và Garrick không ai nói năng gì với cô, Brenna dành những ngày uể oải trong ngôi nhà để tìm hiểu các người hầu. Garrick đã nổi giận trong phòng sau khi anh mặc quần áo, trong một tâm trạng hoàn toàn tăm tối. Anh quay trở lại chỉ đủ lâu để ném một cái áo mới vào cô, sau đó rời đi lần nữa mà không một lời.Cô biết anh đã vô cùng tức giận vào kết quả cuộc ái ân của họ, anh đã mong chờ cô nhún nhường, trong khi sự thực là cô đã làm chủ tình huống. Điều này không tốt một chút nào so với vị thế của anh. Có lẽ ngay lúc này anh đang tìm mọi cách để hạ gục cô nhưng cô sẽ lần lượt giải quyết chúng.

Sau khi anh rời đi, mặc dù ngạc nhiên với những trải nghiệm mới vừa qua, Brenna ủ ê suy nghĩ về người chị kế của cô. Cô gần như đã bị cám dỗ để lấy một con ngựa của Garrick và đi tìm Cordelia. Điều con chồn cái đó đã làm là không thể tha thứ được. Sự khiếp sợ và hoang mang mà Brenna không thể chịu được đã đủ tồi tệ rồi, lại còn cả sự day dứt mà cô gần như đã tỏ ra sợ hãi với Viking. Ngược lại ý nghĩ của cô, cô nhớ lại cảm giác dễ chịu đã truyền qua cô khi anh đi vào cô. Sau đó nhanh chóng cô đẩy suy nghĩ đó ra xa khỏi tâm trí mình. Tại sao Cordelia lại lấp đầy tâm trí cô với sự lừa dối vượt xa khỏi cô ta – nhưng chẳng bao lâu nữa cô sẽ tìm ra điều đó vào một ngày nào đấy.

Brenna ngồi ở chiếc bàn trong khu nhà bếp dài, hẹp và quan sát Janie làm những ổ bánh mì cho bữa tối của Garrick. Maudya ở bếp lò, khuấy một nồi súp đặc đầy những khoanh thịt gà to. Maudya là một phụ nữ với mái tóc hung hung khoảng 20 tuổi, thấp và mập, với nụ cười lanh lợi và nước da ửng hồng.

Cả 2 người phụ nữ đều giãi bày với Brenna họ đã đến đây như thế nào. Thật kinh ngạc, sự miêu tả của họ không chất đầy thù hận. Họ là hàng xóm của nhau trên quê hương họ, sống trong một làng quê đã bị tấn công 4 năm trước. Garrick là người đã bắt giữ và mang họ về đây. Trong những năm qua anh phụng sự cho cha anh, và đã thực hiện nhiều cuộc tấn công. Hai người phụ nữ này không để ý tới cuộc sống của họ ở đây, bởi vì nó không khác biệt là mấy so với cuộc sống họ đã có ở quê nhà, và họ đã thích nghi tốt với nơi này. Maudya không lưu tâm như Janie, thực tế rằng bất kì vị khách nào của Garrick đều có thể ngủ với họ bất cứ lúc nào anh yêu cầu, đơn giản bởi vì họ là nô lệ và không có quyền với chính bản thân mình. Điều này chỉ là một khía cạnh của cuộc sống ở đây như Janie đã phàn nàn.Ít nhất thì nó cũng không thường diễn ra.

Cả 2 bọn họ đều lắng nghe một cách hăm hở trong khi Brenna kể lại câu chuyện của cô, và có một chút kính nể với thái độ học hỏi trong lúc Brenna ngước lên. Lúc này cô cảm thấy biết ơn gấp đôi rằng cha cô đã không nuôi nấng cô theo phong tục và truyền thống nếu không thì lúc này đây cô cũng sẽ giống với những người phụ nữ khác, thụ động dưới sự áp bức. Cô sẽ không bao giờ cúi đầu, mặt khác, và

Garrick Haardrad sẽ học được sự thực sau một thời gian, thậm chí anh không chấp nhận nó đi chăng nữa.
“Nói cho tôi về Garrick,” Brenna thúc giục trong khi cô gặm vài quả hạch dại Erin đã mang chúng đến vào sáng nay. “Anh ấy là một người đàn ông tốt phải không?”
“Quả thực ngài ấy là vậy,” Maudya trả lời một cách dễ dàng.

“Ngoại trừ khi ngài ấy đưa chúng tôi cho những người bạn của ngài ấy,” Janie thêm vào, những ngày của bữa tiệc vẫn ở trên hết trong tâm trí cô.
“Hình như cô phàn nàn quá nhiều rồi đó,” Maudya cười khúc khích. “Tôi đã nghe thấy cô cười khúc khích giống như tôi khi bị giằng co trong đống cỏ khô.”
“ Tôi không nghĩ đến một người đàn ông tại thời điểm này, nhưng không phải là sau một bữa tiệc,” Janie trở lên phát cáu. “Nói cho tôi biết, cô thích sự đau đớn giữa 2 chân cô ngày tiếp theo chứ?”
Brenna cố gắng nhanh chóng thay đổi chủ đề, bởi vì sự trải nghiệm của bản thân cô với một người đàn ông vẫn quá mới, và cô vẫn chưa muốn nghĩ về nó. “Điều gì xảy đến với những nô lệ anh ta đã bán? Anh ta không quan tâm cái gì sẽ đến với họ sao?”

“Ngài ấy phải bán họ, Brenna,” Janie giải thích. “Ngài ấy đã có quá nhiều ở đây – những người do chính ngài ấy mang về, những người do Ulric và cha ngài ấy cho ngài ấy. Ngài ấy chỉ bán những người khỏe mạnh , có sức khỏe tốt, dĩ nhiên, những người phiền phức nữa.”
Brenna tái nhợt đi với điều này, nhưng Janie và Maudy không không chú ý. Cô nhanh chóng lấy lại sự bình tĩnh của cô. “Có bao nhiêu người anh ta đã để lại?”
“Khoảng 12, tôi cho là như vậy.Có chúng ta, và 2 người lớn tuổi cô trông thấy ngày hôm qua. Sau đó có Erin và ông lão Ducan, và 5 người đàn ông trẻ hơn. Dĩ nhiên, có những đứa trẻ nữa.”
“Những đứa trẻ?”
Janie tươi cười hãnh diện. “Tôi có một: Sheldon, lên 2. Maudya có 3, 2 đứa sinh đôi.”
“Những người lớn tuổi trông coi chúng ban ngày,” Maudya nói. “ Sau này cô sẽ gặp chúng, khi cô đi đến nhà với chúng tôi. Tôi hy vọng cô sẽ thích chúng.”

“Chắc chắn là vậy rồi,” Brenna mỉm cười. “Tôi đã từng trông những đưa nhỏ ở ngôi làng săn bắn của chúng tôi trong khi những người cha của chúng làm việc ở ngoài đồng. Có lẽ tôi có thể giữ chúng, khi chúng lớn hơn.”
Brenna nhận ra với một sự bất ngờ rằng cô đã nói đến tương lai ở đây, khi mà cô không có ý định ở lại đây quá lâu. Cô sẽ tự giữ gìn bản thân và không trở lên quá thân thiện với những người này, nếu không cô có thể hối hận khi rời đi.

Cô tiếp tục tìm kiếm thông tin về tên Viking. “Chúng là những đứa trẻ của Garrick?”
“Chủ nhân không bao giờ chạm vào tôi,” Maudya bĩu môi, “mặc dù tôi cố gắng đủ để hút ánh mắt của ngài ấy.”
“Ngài ấy giữ tôi trên giường ngài ấy một vài lần sau khi ngài ấy mang chúng tôi về đây,” Janie đáp. “Tuy vậy ngài ấy không còn thích tôi, và ngài ấy sẽ đi đến nhà của cha ngài ấy để tận hưởng những nô lệ của ông ấy. Perrin là cha của Sheldon; đó là điều tôi chắc chắn.”
“Perrin?”
“Anh ấy là bạn thân của Garrick. Họ như là anh em ruột gắn kết với nhau bằng tình bạn. Họ kết nối dòng máu với nhau bằng cánh rải chúng trên mảnh đất trong nghi lễ sinh sản. Điều này xảy ra là 6 năm trước, khi Garrick chỉ mới 9 hay 10 tuổi, và Perrin 22 hay 23.”
“Perrin nói với cô điều này à?”
”Đúng vậy, anh thường đến để thăm tôi và kể với tôi rất nhiều điều.”
“Perrin có biết Sheldon là con anh ấy không?” Brenna hỏi.
“Tất nhiên.”
“Thế vì sao anh ta không kết hôn với cô?”
Cả hai cô gái nhìn Brenna như thể cô bị mất trí. Maudya trả lời,” Một Viking không thể kết hôn với một nô lệ. Điều này không được cho phép.”
“Điều gì nếu nô lệ được thả tự do?”
“Tự do sẽ không đến với cô ở đây, Brenna. Chỉ có một cách duy nhất tôi biết là một nô lệ có thể giành được tự do của anh ta, đó là giúp họ trả một mối thù, giết kẻ thù của thị tộc. Thậm chí ngay sau đó tự do cũng có thể bị phủ nhận. “Chỉ là một ông chủ hào phóng và gợi ý để Perrin suy nghĩ để mua tôi từ Garrick; anh ấy đang chờ đến đúng thời điểm để đề nghị, khi mà sự cứng rắn của Garrick dịu đi một chút.”
“Garrick là một người đàn ông vui vẻ khi lần đầu tiên chúng tôi đến đây, tốt bụng và dịu dàng với tất cả. Em gái của Perrin đã thay đổi ngài ấy vào 3 năm về trước. Giờ ngài ấy khinh rẻ tất cả phụ nữ và sẽ chế giễu Perrin bởi vì anh ấy yêu thương tôi. Em gái của Perrin đã gây ra cho chúng tôi rất nhiều nỗi khổ, đặc biệt là Garrick.”
Sự quan tâm của Brenna được khấy động. “Đấy có phải là Morna mà tôi đã thấy được đế cập đến với sự ghê tởm?”
Janie nhìn về ô cửa để chắc chắn họ ở một mình trước khi cô trả lời, “Đó chắc chắn là cô ta. Một con chồn cái lạnh lùng nếu cô hỏi tôi – không giống với Perrin. Và , Garrick phải lòng Morna và nghĩ rằng cô ta trở lại là vì tình yêu. Thực tế , họ đã kết hôn. Nhưng sau đó một lái buôn giàu có đã qua đây và Morna đã chạy đi theo hắn, cô ta thích sự giàu có hơn tình yêu, dường như là vậy. Garrick đã không giống như trước kể từ đó. Ngài ấy đã thể sẽ khinh rẻ tất cả phụ nữ và không bao giờ kết hôn. Ngài ấy

quát mắng và nổi giận về những thứ nhỏ nhất. Ngài ấy trở lên lạnh lùng, tàn bạo và sẵn sàng đánh nhau, và đánh mất rất nhiều bạn bè.
“ Trong 2 năm ngài ấy vào rừng và lái thuyền xuống phía bắc để đi săn, tự bản thân ngài ấy lái đến khi kiệt sức để thu gom hàng trăm bộ lông thú. Những thứ ngài ấy bán cùng với những nô lệ khi ngài ấy đi xuống phía đông vào mùa xuân trước. Mục tiêu của ngài ấy là bất ngờ giàu có kinh khủng. Ít nhất ông ấy đã hoàn thành nó. Perrin nói ngài ấy giờ là một người đàn ông giàu có. Và ngài ấy cũng không quá khó chịu với chúng tôi như trước khi ngài ấy bỏ đi. Nhưng ngài ấy vẫn lạnh lùng và luôn hoài nghi.”
“Cô có nghĩ rằng anh ta muốn giành Morna trở lại bằng những sự giàu có mới của mình không?” Brenna hỏi.
“Có thể,” Janie đáp.”Tôi không hiểu ngài ấy nghĩ gì. Tôi chỉ biết những gì Perrin nói với tôi, và đó là Garrick sẽ không bao giờ để mất trái tim ngài ấy với một người phụ nữ khác. Ngài ấy canh giữ nó cẩn thận. Chỉ có duy nhất một người phụ nữ có được tình yêu của ngài ấy đó là mẹ ngài ấy. Người phụ nữ đó không bao giờ sai trong mắt ngài.”

“Đúng vậy, tôi đã trông thấy sự tôn kính anh ta dành cho mẹ mình ở đại sảnh,” Brenna nhận xét. “Nói cho tôi, tại sao bà ấy lại dạy Garrick ngôn ngữ của chúng ta, và không dạy cho người con trai khác?”
“Hugh là con trai cả và là người kế thừa, bởi vậy ngài ấy phải là một Viking thực sự. Bà không được tán thành và ngài luôn luôn bị trong nom bởi thị tộc. Bà ấy phải đưa ngài ấy đến cho họ. Garrick là con thứ 2, và bà yêu quý ngài với tình yêu mà chỉ một người mẹ có thể. Ngài ấy nói ngôn ngữ của chúng ta và biết về chúa của chúng ta, cũng như của ngài ấy. Sự tốt bụng và dịu dàng của ngài đến từ tình yêu thương của bà ấy dành cho ngài, cho đến khi Morna giết chết nó.”
“Tôi thấy khó có thể tin rằng một trái tim tan vỡ vó thể gây ra rất nhiều tổn thất, Brenna trầm tư nói.
“Tất nhiên là cô thấy vậy rồi bởi cô chưa bao giờ đánh mất trái tim cô, Brenna, hoặc cô sẽ biết những con quỷ có thể trút sự trả thù trong một tâm hồn đau buồn. Với Garrick chúng có nghĩa như vậy. Không phải là chế nhạo khi mọi người đặt biệt danh cho ngài ấy là Garrick – sắt đá”

Chapter 15

Brenna tết mái tóc của cô lại khi cô bước trên con đường đến chuồng ngựa, sau đó đi vào trong tìm thấy Erin đang bận rộn chăm chú đắp thuốc cho một con ngựa cái bị thương ở chân.

“Tôi đã bắt đầu tự hỏi rằng cô đã mất hứng thú trong chuồng ngựa, cô gái,”ông nói trong khi cô tiến lại gần ông.”Tôi có thể cần đến sự giúp đỡ của cô vào sáng nay để làm con ngựa non yên lặng sau khi con ngựa đực hung bạo đá nó trong sự háo hức của nó để được đi khỏi đây.”

Brenna chà xát mõm của con ngựa cái dịu dàng.”Tôi nghĩ ông sẽ không chấp nhận sự giúp đỡ của tôi trừ khi Garrick đưa ra sự cho phép của anh ta.”

“Cậu ấy đã làm vậy, chiều hôm qua.”
”Thật sao?” Brenna ngạc nhiên hỏi, sau đó cô cười vui vẻ.”Bởi vì tôi đã thắng!”

“Tôi không biết về chiến thắng,”Erin đáp với một tiếng cười thích thú.”Cậu ấy nói tôi làm việc với cô cho đến khi cô gục xuống.”

“Tuyệt, tôi không nghĩ anh ta đã đánh mất sự duyên dáng,”Brenna cười toe tóe, cảm thấy hết sức hài lòng với bản thân mình.”Tuy nhiên, tôi sẵn sàng làm việc chăm chỉ.Ở đây,hãy để tôi kết thúc điều đó cho ông.”

Erin từ từ đứng lên và cô hạ thấp đầu ngối của mình xuống để lấy vị trí của ông bên cạnh con ngựa cái.Ông quan sát cô với một con mắt khó tính trong khi cô làm việc, nhưng cô không để ý.Cô biết nó sẽ như vậy trong một lúc để chứng minh cho người đàn ông lớn tuổi rằng cô có năng lực.

“Mùa đông nhanh chóng đến gần,”Brenna suy đoán.”Cơn gió lạnh làm cánh tay trần của tôi ớn lạnh trong khi tôi đi lên ngọn đồi.”

Erin cười khúc khích,”Cô sẽ vui thích với thời tiết đẹp này, cô gái, sau khi cô đã được trải qua một mùa đông ở đây.Nhưng đúng vậy, nó sẽ sớm đến với chúng ta.Những vụ mùa sẽ được thu hoạch trước 2 tuần lễ và mặt trời sẽ hạ thấp hơn ở phía chân trời.Trước khi kéo dài, cô sẽ ước với ngọn lửa của địa ngục để sưởi ấm cô.”

“Không bao giờ có chuyện đó,”Brenna cảnh báo.”Có lẽ tôi có thể ngủ ở đây với những con ngựa một khi tuyết rơi.”

“hừm!” ông lẩm bẩm.”Những ý định của cô phải đưa ra, cô gái.Cậu chủ Garrick sẽ không bao giờ cho phép điều đó.”

Brenna mỉm cười ranh mãnh.”Ông đã nghĩ anh ta sẽ không cho phép tôi làm việc ở đây, nhưng anh ta đã làm.Garrick không quá khó để thuyết phục.”Tò mò cô hỏi,”Anh ta làm gì vào mùa đông, để làm cho thời gian của anh ta bận rộn?”

“Không nhiều như bất cứ người nào làm một khi tuyết rơi.Phần lớn Cậu chủ đi săn và tụ tập với bạn bè của cậu ấy để uống rượu.Thường thì cậu ấy đi gặp anh trai của cậu ấy Hugh trong một tháng, để lái thuyền xa hơn về phía bắc với việc tìm kiếm gấu bắc cực.”

“Giờ anh ta ở đâu?”

“Đã đi khỏi vì cuộc cưỡi ngựa buổi sáng của cậu ấy.”

“Anh ta cưỡi ngựa tất cả các buổi sáng ư?”

Erin nhìn cô kì quặc.”Tại sao có quá nhiều câu hỏi vậy, cô gái?Cô theo dõi ông chủ à?”
”Chắc chắn không!”Brenna đáp lại.”Nhưng nếu tôi ở đây, vậy thì tôi sẽ phải biết tất cả cái tôi có thể biết về người đàn ông là chủ nhân ở đây.”

“Nếu ư?”ông nhướng một bên lông mày.”Cô không có lựa chọn, cô gái.”

Brenna đứng lên, nhiệm vụ của cô với con ngựa đã kết thúc, và phủi rơm khỏi váy cô.”Tôi có một chọn lựa,Erin.Không nghi ngờ gì về nó,”cô tự tin nói.

Một cái cau mày được thêm vào với nếp nhăn ở trên trán ông.”Điều quỷ quái gì ở trong tâm trí của cô vậy, cô gái?Giờ tôi cảnh báo cô vì tốt cho chính cô, ông chủ trừng phạt rất khắc nghiệt với những ai chạy trốn.”

“Nếu anh ta tìm thấy họ.Không ai ở đây tìm kiếm sự tự do cho mình ư?”

“Đúng, có 2 người.Người phụ nữ tên là Hope đã cố gắng trốn thoát từ ngọn đồi vào giữa mùa đông, nhưng ông chủ tìm thấy cô ấy dễ dàng và mang cô ta quay trở lại.Cô ấy đã bị trừng phạt 2 ngày trong xà lim và gần như đóng băng đến chết khi cuối cùng cũng được thả ra.Cô ấy đã bị mang đi cùng với những nô lệ khác để bán.”

“Ông nói 2 người?”

“Một người đàn ông trẻ vừa mới chạy trốn năm ngoái.Hugh đã giải quyết anh ta khi Garrick không ở đây .Chàng trai bị đánh đến chết trước tất cả mọi người.Hugh thích thực hiện một lời cảnh báo để nhớ đến.”

Brenna rung mình.”Xà lìm trừng phạt đó.Nó thực sự như một nơi ở?”

Erin gật đầu dứt khoát.”Nó ở bên dưới căn nhà , quay mặt về phía vịnh Fio.Ulric đã xây dựng nó để trừng phạt, từ khi ông ấy không quan tâm đến việc đáng phạt.Nó chỉ là một căn phòng nhỏ được tạc trong đá với một cánh cửa nặng nề để đóng kín nó.Một ô bé xíu mở ra trên cánh cửa, với một chấn song sắt được thêm vào, và cái đấy cho phép chỉ một chút không khí đi vào, nhưng nó cũng để vào trong không khí lạnh của mùa đông.Nó không phải một căn phòng dễ chịu, nhưng Cậu chủ sử dụng khi có dịp.”

“Tuyệt, không bao giờ phải sợ hãi cả, Erin.Tôi sẽ không nhìn thấy căn phòng đó. Nếu một khi tôi đi, tôi sẽ rời bỏ mảnh đất này và không bao giờ bị tìm ra.”

“Bằng thuyền ư?”ông cười cộc lốc.”Như thế nào, cô gái?Chỉ có 3 chiếc thuyền ở vịnh Fio này.Một cái của ông chủ, một của cha cậu ấy, và một thuộc quyền sở hữu của bộ tộc ở phía bên kia vịnh Fio.Sẽ không một ai lại lái thuyền cho tới mùa xuân, và một mình cô không bao giờ có thể điều khiển được tay lái của chính cô.”

“Tôi không tưởng tưởng tôi có thể,”Brenna kiên quyết đáp, cảm thấy một sự thất vọng đôi chút xuất phát từ cô.

Ngay sau đó họ nghe thấy một người cưỡi ngựa đang đến gần.Một lúc sau con ngựa đực to lớn bước đi vênh váo theo cách của nó vào trong chuồng ngựa.Garrick ngồi thẳng và cao lớn trên lưng con ngựa, mặc một chiếc áo chẽn màu nâu tối và quần, mái tóc vàng của anh rối bù do cuộc cưỡi ngựa.

Ánh mắt Brenna đánh giá tán dương con ngựa và người cưỡi ngựa.Con ngựa khỏe mạnh bóng mượt, một con vật rất đẹp.Nhưng sau đó, với người cưỡi ngựa, cô không xấu hổ tự thừa nhận.Anh có một cơ thể với sức mạnh lớn rõ ràng từ những cơ bắp phồng lên trên cánh tay trần, một cơ thể hết sức thú vị để nhìn lên.Và gương mặt anh có thể khiến một cô gái yếu đuối ngất xỉu, bởi vẻ trẻ con khi mỉm cười, bởi vẻ đẹp trai xù xì khi nghiêm nghị.Quả thực, Brenna chưa bao giờ biết đến một người đàn ông như thế này.Cô nghĩ, một chút rối loạn, rằng cô có thể nhìn anh vài giờ và không thấy chán với cái cô nhìn thấy.

Garrick ngồi bất động một lúc lâu, tự hỏi về sự táo bạo của Brenna khi nghiên cứu anh.Anh nhanh chóng để ý thấy rằng cô dường như quá hài lòng với bản thân mình.Không nghi ngờ gì cô nghĩ cô đã dành được một thắng lợi ở anh.Cô ấy có không?

Dần dần đôi môi của Garrick uốn cong thành một nụ cười và anh xuống ngựa, sau đó quăng dây cương đến Brenna.Cô giữ lấy chúng, và không nói gì, dẫn con ngựa đến chuồng, cô đã nhìn thấy rõ anh lúc đó.Erin đến phía trước tháo cái yên ngựa nặng nề, nhưng Garrick cầm nó lên bằng một tay và xua ông đi.Người đàn ông lớn tuổi quay trở lại đằng sau chuồng ngựa, lẩm bẩm rằng những chiếc xương của ông có thể sử dụng tốt khi được nghỉ ngơi.

"Con ngựa cần được trải lông, em yêu,"Garrick cuối cùng nói, giọng anh hạ xuống.

"Nhìn nó đi"

"Anh nghĩ tôi không thể ư?"cô đáp trả, hơi giận dỗi."Cái này là một bài kiểm tra ư?"
"Không, nó là một mệnh lệnh, em yêu.Em đã được giao một nhiệm vụ -làm nó đi."

"Anh – ôi!"

Cô không nói nữa và thay vào đó trao cho anh ánh nhìn chết người, trước khi cô túm lấy yên ngựa.Đẩy lên vài sự căng thẳng cần thiết trước khi chịu thua, sau đó trọng lượng nặng nề gần như đẩy cô về phía sau.Cô lúc đó lắc lư với sự tức giận đến vị trí cái yên ngựa ở trên tay vịn chuồng ngựa.Ngực của cô nâng lên với sự cô gắng, cô nhìn anh thắng lợi.

"Đấy!"

Ngập cánh tay lại trên ngực mình, Garrick nghiêng người chống vào một thanh xá của chuồng ngựa."Đấy là cái gì?Em chưa hoàn thành.Thế mà em nói với ta, em đã làm trước đó?"

"Tôi có thể chăm sóc những con ngựa tốt hơn anh, Viking.Tôi đánh cuộc tôi có thể điều khiển chúng cũng tốt như vậy!"Cô cáu kỉnh, cô chụp lấy mảnh vải để lau chùi phía dưới bộ lông đẫm mồ hôi của con ngựa."nếu Tôi ở trên nó sáng nay, thì nó sẽ không đá con ngựa cái!"

"Em nắm lấy mọi cơ hội để hành động như đàn ông,"anh chế nhạo cô."Nhưng ta đã nhìn thấy một mặt khác của em , cô gái."

"Anh đi đi!"Brenna điên tiết hét lên, gương mặt cô ửng đỏ."Tôi không cần anh trông chừng tôi!"

Garrick cười vui vẻ."Giờ em muốn ra lệnh cho ta ra khỏi chuồng ngựa của mình.Sự táo bạo của

em là không có giới hạn phải không?"

Cô nhìn anh và không thể giữ cho mình cười toe tóe.Cô đã đi qua giới hạn của mình lúc này, cô biết.

"Anh đúng,"cô nói, sự tức giận của cô đã đi khỏi."Ở lại nếu anh thích, mặc dù tôi không biết vì sao anh muốn vậy."

Anh kìm lại để không chỉ ra rằng anh không cần sự cho phép của cô.Thay vào đó anh quan sát cô yên lặng, chú ý rằng cô quả thực biết những gì cô làm.Khi cô mang yến mạch đến cho con ngựa, Garrick lại nói.

"Tình hình của em tối qua thế nào?"

Cô nhìn anh từ góc mắt, nghi ngờ sự lo lắng của anh."Đủ tốt."

"Em không thấy thiếu sự êm ái trên giường của ta sao?"anh hỏi cô, ánh mắt anh lóe lên ranh mãnh.

Cô cười toe tóe vào câu hỏi của anh."Tôi phát hiện thấy chiếc giường mới của tôi nhiều hơn là tôi yêu thích, từ khi tôi không cần chia sẻ nó."

Anh di chuyển đến gần cô, sự quyến rũ giúp cho tâm trạng cô dịu đi, và cúi xuống nâng cằm cô lên."Cái gì làm em nghĩ em sẽ không chia sẻ nó với ta?"

Trước khi cô có thể trả lời, cánh tay anh vòng quanh cô và hạ thấp miệng anh xuống cô.Nụ hôn là một sự bất ngờ với ý thức của cô.Nó là nụ hôn đầu của cô, bởi vì cô không thể tính đến nụ hôn được trao bởi Hugh.Miệng Garrick nhẹ nhàng tỳ vào miệng cô, và di chuyển dịu dàng.Sau đó lưỡi anh hé mở môi cô và thăm dò dịu dàng miệng cô, đưa cho cô cảm xúc choáng váng khác nữa.Brenna phát hiện với sự kinh ngạc của cô rằng sự thân mật êm ái này rất dễ chịu.Máu cô dường như tăng tốc trong tĩnh mạch và làm đầu óc cô quay cuồng.Cô cũng phát hiện ra cô còn muốn gần hơn vào người đàn ông này và quàng cánh tay cô quanh cổ anh, áp mạnh cơ thể cô tỳ vào cơ thể rắn chắc của anh.Cô cảm thấy anh giật mình ngạc nhiên, và sau đó cánh tay anh dường như ép chặt cô trong khi nụ hôn của anh trở lên đòi hỏi hơn, như thể anh muốn ăn ngấu nghiến toàn bộ cô.

Cô đơn giản chỉ di chuyển kích thích anh để cuộc tấn công này mãnh liệt hơn ư? Cô thích nó và không muốn anh dừng lại.Cô cảm thấy ngọn lửa đam mê thiêu đốt trong cô.Anh là kẻ thù, nhưng cái đó dường như không là vấn đề để cô phản bội lại cơ thể mình. Sự đụng chạm của anh giống như một thứ thuốc kích thích, che kín cô khỏi mọi thứ khác.

Điều này không đúng, cô tự nói với bản thân mình,ngay cả đúng như vậy cô thích thú quay cuồng trong cảm xúc của mình.Cô phải dừng anh lại; cô phải.Cuối cùng cô lấy được sức mạnh để kéo đôi môi của cô ra xa và dùng thời gian cô cần để lấy lại sự sáng suốt của mình, điều đó cô phải làm nhanh.Khi anh không muốn buông cô ra, cô cười dịu dàng bên tai anh.

"Anh muốn giữ tôi ở đây, đẩy ngã tôi trên cỏ khô với Erin ở đây sao?"

Cánh tay anh nhanh chóng rời khỏi cô, cô bị đẩy về phía sau một bước.Anh nhìn chằm chằm vào cô một lúc lâu sau, một cái quắc mắt đen tối trên gương mặt anh.Sau đó anh quay gót và đi ra, và cô nén lại tiếng cười bởi vì anh không muốn nghe thấy nó và trở lên giận hơn nữa.Cô đã dành chiến thắng một lần nữa, mặc dù chiến thắng này khó khăn hơn nhiều.

Chapter 16

Hai tuần đã trôi qua kể từ khi Brenna bắt đầu làm việc ở chuồng ngựa. Cô và Erin trở nên thân thiết từ khi đó, ông đối xử với cô như con gái, và cô thích làm việc với ông.

Brenna kết thúc việc chải lông cho con ngựa cái trắng và vỗ về hông nó. Khi công việc của cô ở chuồng ngựa hoàn thành, đôi lúc Erin để cô đưa những con ngựa ra ngoài một giờ hoặc lâu hơn. Lúc này cô chọn một con ngựa đực màu nâu. Vẫy tay với Erin, cô trèo lên lưng ngựa và rời khỏi sân. Brenna thúc ngựa đi nước kiệu, và khi họ xuyên qua cánh đồng cỏ bằng phẳng, cô thúc mạnh nó phi nước đại một cách nhanh chóng. Lần đầu tiên trong ngày cô cảm thấy thật tự do. Với mái tóc sẫm màu được bện chặt sau lưng và dây cương giữ lỏng trên tay, cô phóng qua hàng cây hướng về phía mảnh đất nằm giữa những vách đá và vịnh Fio. Cô quên đi tình trạng bị giam cầm và cuộc chiến với những người xa lạ trên mảnh đất khác biệt. Một cảm giác vui vẻ đã từ lâu Brenna không cảm nhận thấy nắm giữ lấy cô. Bầu trời xanh ngắt, và với khoảng cách này cô có thể nhìn thấy được nước vịnh Fio sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời trong khi cô và con ngựa chạy đua dễ dàng qua mặt đất thô cứng.

Một nụ cười nở nhẹ trên môi, Brenna cảm thấy toàn bộ cơ thể đang sống với sự tự do mới tìm thấy và niềm vui sướng. Cô đánh mất tất cả cảm giác về thời gian. Dường như cô đã cưỡi ngựa nhiều giờ, nhiều ngày nhưng cô không hề cảm thấy mệt mỏi, và con ngựa cũng vậy, hăm hở khỏe khoắn giống như nó vốn có khi lần đầu tiên họ rời khỏi chuồng. Khoảng một giờ sau, nụ cười rời khỏi gương mặt Brenna bởi ở phía xa, cô trông thấy hai người cưỡi ngựa đang tiến nhanh về phía mình. Họ vẫn còn quá xa để nhận ra. Cô tự hỏi những người đó có thể là ai? Không phải Garrick, bởi anh ta đã quay trở lại không lâu sau buổi cưỡi ngựa sáng trước khi cô dời đi và để cô chăm sóc con ngựa giống của anh ta. Có thể là Hugh? Hay Anselm? Gương mặt cô thoáng cứng lại mặc dù cô muốn giáp mặt kẻ thù đáng nguyền rủa của mình. Nhưng khi những người đó đến gần hơn, cô ngạc nhiên nhận thấy rằng họ không biết cô. Khi trông thấy người phụ nữ với mái tóc đen, hai người quay sang nhìn nhau, mỉm cười và ghìm cương ngựa lại. Hai người này có vẻ ngoài cao lớn, tóc vàng. Brenna không thích ánh nhìn của họ. Một người có ánh mắt mà cô cảm thấy không nên tin tưởng, và người khác có vết sẹo dài lởm chởm chạy ngang qua gò má làm cho anh ta có tia nhìn ác độc.

“Cô không phải là một Viking với mái tóc này,” Người có vết sẹo nói. “Một nô lệ bị bắt giữ, có lẽ vậy?”

Sự giận dữ lướt qua gương mặt Brenna. Cô với lấy con dao giấu trong giầy và giữ nó thấp, đợi đúng thời điểm để tấn công. Bọn chúng trông thấy tia sáng lóe lên và ra hiệu với nhau, sau đó nhanh chóng cưỡi ngựa sang hai bên, một người chộp lấy cương ngựa, người khác cố gắng giật con dao khỏi tay cô. Brenna đá bất ngờ với con dao, rồi đột ngột chém một đường vào tay một tên. Hắn ta chửi rủa khi thấy máu chảy ra từ vết thương.

Một cái quắc mắt giận dữ và đáng sợ xuất hiện trên gương mặt kẻ đi cùng.

Hắn kéo cô khỏi con ngựa khi cô quay lại. Brenna rơi xuống đất và nằm choáng váng một lúc, trong lúc đó hắn giật lấy con dao và ghìm chặt cánh tay cô phía sau đầu. Tên còn lại quấn một mảnh vải quanh vết thương và giờ, một cái nhìn nhăn nhó dữ tợn trên gương mặt, hắn hung dữ trói chặt cánh tay cô.

“Bởi vì cô đã khiêu khích tôi, cô gái.” Tên bị thương nói với một giọng gầm gừ trong khi gã giữ chắc đôi chân cô và hạ thấp cơ thể, bắt đầu di chuyển tỳ vào cô. Brenna cảm thấy vật đàn ông của hắn, cô chống lại quyết liệt, nhưng với sức nặng ghim chặt cơ thể, cô không thể khiến gã xê dịch. Hắn kéo mạnh phần trên áo sơ mi của cô và xé toạc nó xuống tận thắt lưng, phơi bày bộ ngực trắng và hình dáng hoàn hảo của Brenna. Cô đá và cắn nhưng nó chỉ làm tăng thêm sự thích thú của hắn, và hắn lần mò vào quần để bộ phận sưng phồng của mình tự do. Đột nhiên, trong khi đi vào trong cô, hắn nghe thấy âm thanh của tiếng móng ngựa tiến lại gần và hoảng sợ nhìn lên.

Làm ơn, chúa kính yêu, hãy để đó là một người bạn, không phải một kẻ thù - Brenna âm thầm cầu nguyện. Cô lợi dụng sự lưỡng lự của hắn và cố gắng hất ngã nhưng trọng lượng to lớn của gã vẫn không hề xê dịch. Một giây sau, cô ngạc nhiên thấy hắn ta xuống khỏi cô và hoảng sợ nói với tên đi cùng “Chúng ta đi khỏi đây thôi.” Hắn túm lấy chiếc quần, kéo nó lên trong khi vội vã chạy lại trèo lên lưng ngựa. Sau đó bọn chúng thúc ngựa phi nước đại rời đi nhanh chóng.

Brenna quay đầu lại và trông thấy Garrick ghìm cương ngựa cách cô vài bước. Cô nằm đó không di chuyển, gương mặt đỏ bừng bẽ bàng, nỗi sợ một vài phút trước bị lãng quên. Oh, anh cứu cô như thể cô là một trong những phụ nữ yếu đuối không tự lo liệu được, điều mà cô luôn luôn xem thường. Và hiện tại cô bị trói như một con gà tây. Brenna khép chặt mắt trong sự nhục nhã. Một lúc sau, cô mở mắt và ngạc nhiên thấy Garrick cúi xuống với ánh nhìn lo lắng trong đôi mắt trong như nước của anh.

“Em không bị tổn hại chứ, Brenna?” Anh nhẹ nhàng hỏi khi cúi xuống.

“Hãy để tôi lại một mình!” Cô hét lên, mặt đỏ bừng giận dữ.

Anh giật lui lại phía sau như thể vừa bị ai đó tát mạnh, một cái nhìn khắc nghiệt trên gương mặt anh. “Đứng dậy!” Anh nói và kéo cô đứng lên. Anh đưa cho cô chiếc áo bị xé rách để che lại cơ thể, sau đó đẩy cô lên phía trước cạnh con ngựa. “Đây là lần cuối cùng em cưỡi ngựa một mình.” anh khẳng định chắc chắn.

“Ai là người cho phép em rời sân hoàn toàn?” Cô không trả lời.

Anh nhìn ra xa. “Ta không nhận ra kẻ tấn công em, mặc dù vậy ta sẽ gửi đi những người đàn ông sau khi chúng ta trở về. Bọn chúng có thể là nhà buôn đi từ nơi này đến nơi khác hoặc kẻ cướp. Có khả năng chúng sẽ rời khỏi vịnh Fio sau đó và không thể tìm ra. Em có thể đã bị giết.” Anh thêm vào một cách giận dữ, quay lưng lại với cô. “Giờ hãy trèo lên con ngựa của em,” và anh đẩy cô đến phía trước con ngựa. “Ta bắt đầu nghĩ rằng ta tốt nhất nên bán em tại chợ nô lệ lần tới ở Hedeby.”

Anh không nói chuyện với Brenna hay công nhận sự có mặt của cô suốt phần còn lại khi cưỡi ngựa trở về. Và khi họ bước vào sân, anh ném sợi dây cương của anh vào cô rồi sải bước đi.

Mỗi buổi sáng Brenna đều nhìn thấy Garrick khi anh đi cưỡi ngựa như thường lệ, và cũng tương tự như vậy vào hầu hết buổi chiều hàng ngày. Mỗi lần anh quay trở về, anh sẽ chuyển con ngựa đực đẫm mồ hôi qua cô. Họ không nói chuyện. Sự thực là anh đã không nói một lời nào với cô từ ngày đó khi anh cứu nguy cho cô. Anh thậm chí còn không thừa nhận sự có mặt của cô, ngoại trừ việc quăng cho cô dây cương của con ngựa đực, rồi rời đi ngay lập tức.

Brennna thường thấy khó hiểu về việc tại sao anh lại cố ý phớt lờ cô, và tự hỏi điều anh nói có phải là thật, rằng anh không làm phiền phụ nữ trừ khi cơ thể anh yêu cầu anh phải làm. Đôi lúc nó dày vò cô rằng cô không có ảnh hưởng lên anh, bởi vì cô đã bắt đầu nghĩ khác đi. Anh, mặt khác, vẫn có sức mạnh để làm cô nhận thấy rõ ràng sự có mặt của anh. Cô nhận thấy anh ở trong tâm trí cô khi cô rảnh rỗi, và điều này không tốt đối với Brenna. Hầu hết sự khó chịu là thực tế rằng cô không thể quên được cái ngày đó anh tìm kiếm để sỉ nhục cô, nhưng hoàn toàn không phải. Có thể thấy rõ ràng Garrick đã xua đuổi nó ra hoàn khỏi tâm trí toàn.

Brenna ngâm mình trong chiếc bồn tắm nhỏ. Đầu cô nghỉ ngơi trên mép bồn, và mái tóc đen dày của cô trôi bồng bềnh trong làn nước ấm. Suy nghĩ của cô được thoải mái, tâm trạng cô thư giãn. Cô ở một mình trong căn nhà nhỏ; và một ngọn lửa cháy đỏ trong lò sưởi gần đó. Janie và Maudya vẫn ở căn nhà lớn, không nghi ngờ gì đang phục vụ bữa tối cho Garrick.

Brenna không nghe thấy tiếng cánh cửa khi nó nhẹ nhàng mở ra, nhưng cô cảm thấy sự xâm nhập khi không khí lạnh chạm vào gương mặt cô và làm cô rùng mình. Cô ngước lên và trông thấy một Viking rất cao đứng bên trong ô cửa, đôi mắt màu lục bảo ngạc nhiên nhìn xuống cô.

"Quay lại con đường ngươi đã đến, Viking, và đóng cánh cửa lại trước khi ta cảm lạnh!"

Anh ta đóng cánh cửa, nhưng lại tiến vào bên trong và di chuyển đến gần cô. Brenna nhìn xuống để chắc chắn rằng mái tóc của cô bao phủ lấy cơ thể tránh khỏi tầm nhìn trước khi cô nhìn lại kẻ xâm nhập đáng ngờ. Cô chưa từng trông thấy anh ta trước đây, nhưng chiều cao và khổ người của anh ta nhắc cô nhớ về Garrick, đôi mắt cô chậm rãi quan sát. Gương mặt anh toát lên vẻ đẹp trai ưa nhìn, và cô chú ý thấy sự hài hước, thậm chí là cả lòng tốt ở đó. Nụ cười di chuyển dần từ bờ môi lên đôi mắt, làm nhăn khóe mắt ngoài của anh.

Anh rõ ràng không hiểu chỉ dẫn của cô. Rào cản ngôn ngữ này thực sự là một mối phiền toái. Cô có thể khiến mọi chuyện dễ hiểu hơn, nhưng cô sẽ không. Thay vào đó cô ra hiệu bằng tay để anh đi, nhưng anh chỉ lắc đầu, nụ cười mở rộng.

"Hãy đi khỏi đây, tên khốn khiếp!" Cô hét lên trong sự thất vọng.

"Nó không cần thiết để cô cảm thấy khó chịu, cô gái."

Mắt cô mở to. "Ngươi nói được ngôn ngữ của ta?"

"Đúng vậy, Garrick đã dạy tôi khi chúng tôi còn là thiếu niên," Anh đáp, thích thú với sự rối loạn của cô.

"Anh là ai?" Cuối cùng Brenna hỏi.

"Perrin."

Sự biểu lộ của cô trở nên hiểu biết. "Nếu anh đến vì Janie thì cô ấy không có ở đây."

"Tôi có thể trông thấy điều đó." Anh đáp và di chuyển gần hơn. "Vậy cô là nô lệ mới của Garrick." Anh nói điều đó như một sự thật hiển nhiên, mà không nhìn thấy sự giận dữ bùng lên trong ánh mắt Brenna. "Tôi có nghe nhiều về cô."

"Và về anh," Brenna đáp trả giận dữ. "Tôi không tôn trọng một người đàn ông, người không thừa nhận con trai của anh ta, hay giữ mẹ của đứa con trai đó bên cạnh mình."

Perrin nhìn cô kinh ngạc, sau đó anh cau mày. "Vậy là Janie đã có một cuộc nói chuyện."

"Đừng trách Janie!" Brenna lạnh lùng đáp. "Cô ấy chỉ nói về anh với tình yêu và sự hãnh diện, và không lấy tính hèn nhát của anh để chống lại anh. Anh không để ý rằng những người đàn ông khác ngủ với mẹ của con trai anh hay sao?"

Một cái nhìn vô cùng đau đớn lướt qua gương mặt Perin. "Tôi để ý. Nhưng vô ích thôi, tôi có thể làm gì được chứ. Cô ấy thuộc về Garrick."

"Và anh sợ hãi để đề nghị với anh ta?" Brenna nói với sự coi thường rõ ràng.

"Điều tôi sợ hãi là sự từ chối của anh ấy, bởi vì sau đó tôi sẽ không thể hỏi lại."

"Nếu tôi là anh, tôi sẽ mang đi cái tôi muốn. Những người Viking các anh dường như luôn sẵn lòng làm điều đó."

Perrin bất ngờ cười, cô gái đã khiến anh ngạc nhiên. "Vậy là cô kiêu ngạo và thẳng thắn đúng như họ nói. Tôi thấy rằng Garrick đã không chế ngự được cô."

Brenna mỉm cười với lời lăng nhục khiến cô tức giận trước đó. "Nếu anh quan sát kĩ hơn, anh sẽ thấy rằng Garrick mới chính là người bị chế ngự. Anh ta không phải là đối thủ của tôi."

"Tôi nghi ngờ nếu Garrick đồng ý với điều đó." Anh đáp và di chuyển đến cạnh cái bồn. Brenna nhìn chằm chằm vào sự tinh quái của anh. "Anh muốn nhìn gì, Viking?" Cô trêu tức anh, rồi kinh ngạc với bản thân vì mình đã nói như vậy.

"Phần lớn, tất nhiên." Anh trả lời.

"Tốt thôi, nếu anh có ý định nhìn nhiều hơn, anh có thể quên nó ngay bây giờ. Tôi sẽ chọn người yêu cho mình chứ không phải họ chọn tôi. Và anh chắc chắn sẽ không là một trong số đó."

Anh cười vui vẻ, đôi mắt xanh lấp lánh. "Đó là những từ ngữ can đảm cho một cô gái, người tự tìm thấy sự khoan dung của tôi." Anh lướt một ngón tay qua mặt nước, cười nhăn nhở.

"Cẩn thận đó, Viking." Giọng cô dần trở nên lạnh lẽo. "Janie sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi nếu tôi gây tổn hại tới anh.

"Ha!" Anh cười khúc khích. "Và cô không nghi ngờ gì sẽ nói với cô ấy, đúng không?

"Tôi sẽ"

Anh bước ra sau. "Tốt, cô đã không sợ tôi, cô gái. Tôi cũng sẽ không chạm vào cô."

Cô mỉm cười với anh. “Tôi không sợ anh, Perrin. Tôi không sợ đàn ông.”

Lông mày anh nhướng lên. “Không, ngay cả Garrick?”

“Đặc biệt không phải là Garrick,”

“Cô sẽ tỉnh ngộ, cô gái.” Anh nghiêm túc nói. “Đừng bắt anh ấy nhẹ nhàng như cô mong muốn.”

Anh quay đi và rời khỏi đó, để lại cho Brenna sự nghi ngờ qua lời cảnh báo không mong đợi của anh.

Garrick ngồi một mình ở chiếc bàn dài, chuẩn bị kết thúc món thịt hầm thịnh soạn và suy nghĩ về tình trạng cô đơn của mình. Con chó nằm cạnh chân anh, đuôi nó đập liên tục ồn ào trên nền nhà lạnh, kiên nhẫn chờ đợi một mảnh thịt thừa. Hầu hết thời gian, Garrik thích sự yên tĩnh thanh bình, nhưng vào các thời điểm khác như bây giờ, anh gần như mong muốn anh vẫn còn ở lại nhà cha mẹ thay vì chuyển đến căn nhà trống rỗng, lạnh lẽo này. Anh cảm thấy thiếu vắng sự ấm áp của một gia đình, những cuộc nói chuyện tuyệt vời hay tình bạn thân thiết. Thậm chí anh cũng không có Yarmille để bầu bạn vào những bữa ăn, bởi bà chỉ ở nhà anh khi anh đi xa. Khi Garrick ở đây, bà sống ở nhà với cậu con trai. Và hiện giờ anh cũng có ít nô lệ hơn cho bà giám sát, vì vậy bà chỉ đến 2 lần một tuần để mang cho họ những lời hướng dẫn.

Garrick lơ đãng xiên một khoanh thịt nai và đưa nó cho con chó. Chẳng bao lâu nữa những người hầu sẽ kết thúc nhiệm vụ và quay trở lại nhà của họ vào ban đêm.

Sau đó anh sẽ hoàn toàn đơn độc trong căn nhà lớn, chỉ có con chó theo anh đến giường ngủ.

Ba năm trước Garrick từng suy nghĩ nó sẽ khác. Thật sai lầm. Anh đã hi vọng có một gia đình mới, và sẽ khiến cho cuộc sống của anh trở nên thú vị hơn. Những đứa con trai để anh hạnh phúc dõi theo nó dần dần trưởng thành, một người vợ thương yêu để sưởi ấm chiếc giường của mình. Không có sự ngu ngốc nào lớn hơn thế. Bây giờ anh sẽ không bao giờ có một người phụ nữ để cùng chia sẻ cuộc sống. Anh sẽ không bao giờ tin tưởng ai đủ để trao tình yêu của anh cho cô ta. Anh sẽ không mở rộng tâm hồn để lại bị tổn thương lần nữa.

Con chó ngẩng đầu lên khi tiếng cười lanh lảnh của Janie vọng đến từ khu bếp. Một lát sau Perrin đi vào đại sảnh với một nụ cười thỏa mãn trên môi. Anh chào Garrick và tiến đến chiếc bàn.

“Tôi thề rằng cậu dành nhiều thời gian với cô gái đó khi cậu đến thăm hơn là cậu dành cho tôi.” Garrick nói, vui mừng vì suy nghĩ của anh đã bị gián đoạn.

“Tôi thừa nhận tôi tìm kiếm sự bầu bạn từ cô ấy nhiều hơn là từ cậu. Tâm tính của cậu thường quá cáu bẳn, khi mà cô ấy thì, ồ, rất ngọt ngào.” Perrin cười.

“Hừm! Tôi phải biết chỉ có cô ấy mới là lý do khiến cậu đến đây” Garrick đáp, làm ra vẻ sỉ nhục. “Vậy thì, đi đi. Tôi giải thoát Janie khỏi công việc của cô ấy để đem đến cho cậu sự vui thích.”

“Cậu làm tổn thương tôi đấy, Garrick.” Perrin nói, đưa bàn tay anh đến trái tim để nhấn mạnh vấn đề. “Thật là một ngày đáng xấu hổ khi một người đàn ông tìm kiếm sự bầu bạn của phụ nữ trên sự tin cậy của bạn bè.”

“Đúng vậy.” Garrick thôi không chọc ghẹo nữa. Anh mỉm cười. “Vậy cái gì giữ cậu lâu vậy? Tôi không trông thấy cậu ở bữa tiệc và cũng không nhìn thấy cậu kể từ khi chúng ta quay trở về.”

“Tôi phải thu hoạch một vài cánh đồng mà tôi có. Không giống cậu, tôi không có nhiều nô lệ để không cần phải bận tâm với vụ mùa của mình.”

“Đáng nhẽ cậu nên nhờ giúp đỡ, Perrin. Các cánh đồng của tôi đã được thu hoạch từ tháng trước. Những nô lệ tốt hơn là để làm việc này, chứ không phải tôi.”

“Có thể năm sau tôi sẽ có - nhưng với một mức giá.”

“Chà! Cậu muốn đặt giá trong tình bạn ư? Giờ cậu là người làm tổn thương tôi đấy!”

“Tôi sẽ lấy của cậu sau đó, Garrick, nếu cậu quay trở về từ phía Đông trong thời gian đó.”

Sự ngạc nhiên trên gương mặt Garrick. “Cậu không đi biển với tôi vào mùa xuân sao?”

“Tôi vẫn chưa quyết định.” Perrin trả lời điềm tĩnh. “Mẹ tôi đã không ở trong tình trạng tốt khi tôi đi xa trong mùa đông.”

“Chúng ta đã có sự khởi đầu rất tốt trong việc kinh doanh.” Garrick đáp. “Có lẽ chúng ta đã nán lại quá lâu với người Slav khi chúng ta ở lại. Nhưng chuyện đó sẽ không diễn ra lần nữa.”

“Điều đó chỉ có Odin mới có thể nói chắc được.” Perrin thừa nhận, “Chúng ta sẽ xem xét.”

Janie đi vào với những cốc rượu và cả hai người đàn ông trở nên im lặng. Garrick trông thấy cái

nhìn thoáng qua giữa Perrin và cô gái, và gần như ghen tỵ với mối quan hệ họ đã chia sẻ. Anh mong muốn anh có thể giữ một cô gái nhẹ nhàng bên cạnh mà không phải từ bỏ bản thân.

Khi Janie rời đi, Perrin cười nhăn nhở và nghiêng người lại gần Garrick. "Tôi tình cờ gặp nộ lệ mới của cậu trên đường tới đây."

"Oh?"

"Đúng. Tôi dừng lại ở căn nhà đầu tiên của những người phụ nữ để gặp Janie nếu cô ấy ở đấy, nhưng thay vào đó tôi phát hiện ra người đẹp tóc đen trong bồn tắm của cô." Mắt Garrick sẫm lại. "Và?"

"Tôi tự hỏi tại sao cậu lại để cho cô ấy cách xa khỏi cậu khi chiếc giường của cậu đủ rộng cho 2 người."

"Hừ!" Garrick lẩm bẩm. "Cậu hẳn phải không nói chuyện với cô ấy hoặc cậu không hỏi điều này. Cô ấy quả thật là một bông hồng, nhưng những chiếc gai của cô ấy quá sắc cho sự yêu thích của tôi."

"Ồ, tôi có nói chuyện với cô ấy - một ít," Perrin mỉm cười "Thực ra, cô ấy đã liều lĩnh trêu chọc tôi, chỉ để tôi quay lại và đe dọa tôi nếu tôi chạm vào cô ấy."

"Cậu đã?" Garrick quắc mắt.

"Không, nhưng tôi đánh cuộc tên đàn ông tiếp theo sẽ làm vậy khi tình cờ trông thấy. Cậu không có ý định chia sẻ với người đó chứ?"

"Tại sao tôi phải làm vậy? Có lẽ tôi sẽ để cô ấy ở đúng vị trí của cô ấy." Garrick bực tức nói.

Perrin cười. "Cậu có còn giữ lời hứa cậu nói ở bữa tiệc không? Cô gái chưa được thuần hóa, nhỉ?"

"Cậu không nhớ rằng tôi đã say khi hứa ư?" Garrick nhăn mặt. Anh nhớ nó rõ ràng bởi vì anh không say rượu lúc đó, đơn thuần chỉ tức giận bởi người anh trai thường xuyên trêu chọc rằng anh không bao giờ có thể xử lý một người thích phụ nữ thích gây gổ như Brenna. Garrick đặt hai tay trên con lợn giáng sinh dâng cho chúa Frey và uống rượu từ chiếc ly thần thánh, rồi hứa trước tất cả rằng anh sẽ thuần phục cô ấy.

Vấn đề nhỏ này sau đó anh mới biết là một việc khó khăn anh đã tự đặt ra cho mình. Cách giải quyết anh đưa ra đã thất bại. Cô không hề tỏ ra nhún nhường, nhưng khá hài lòng, và kể từ khi đó

không phải là mục tiêu, nó đã giày vò anh. Mặt khác anh biết, đánh đập đối với cô là vô ích, hơn nữa, trái tim anh sẽ không cho phép điều đó. Mặc dù Brenna không cúi mình theo ý định của anh, nhưng ít nhất cô phục vụ anh, dù là nó không được như anh đã ra lệnh ban đầu.

"Vậy cô ấy sẽ không làm việc cho cậu?" Perrin hỏi.

"Không, cô ấy làm việc ở chuồng ngựa."

"Cậu cho phép điều đó?" Perrin nhìn anh ngạc nhiên.

"Đó là thứ duy nhất cô ấy đồng ý." Garrick miễn cưỡng thừa nhận, vẻ mặt càng thêm cau có.

Tiếng cười của Perrin vang lên xuyên qua đại sảnh. "Vậy cô gái đã đúng! Cậu là người bị thuần hóa chứ không phải cô ấy."

"Cô ta nói như vậy ư?"

Tiếng cười của Perrin tắt dần và anh cau mày với cơn thịnh nộ đen tối đang giữ chặt lấy bạn anh. "Nào Garrick. Tôi không muốn gây ra cho cô gái sự tổn hại vì những lời nói của tôi."

"Cô ta sẽ không bị tổn hại, nhưng có Thor biết, cô ta sẽ không lấy làm vui thích với bản thân vào ngày mai."

Một đám mây đen dường như đã bao trùm lấy Garrick. Perrin quan sát anh và thở dài. Anh vô cùng hối hận bởi những lời nói hấp tấp của mình, và hi vọng chúng sẽ không gây ra điều gì xấu cho cô gái.

Chapter 17

Garrick đã đi đến được chỗ ở của nô lệ, một sự tức giận bao trùm ăn mòn anh ở mọi bước đi trên con đường.Lén lút mở cánh cửa căn nhà của những người phụ nữ và đi vào trong.Một màu đỏ dịu sáng rực từ ngọn lửa dần dần tàn lụi đã thêm vào với sự tìm kiếm con mồi của anh, và anh di chuyển đến bên cô.

Brenna đã ngủ thiếp đi trên tấm chiếu bên cạch lò sưởi, cuộn lại ở phía dưới một chiếc chăn len cũ.Mái tóc mượt mà của cô buông xõa và chảy dài đằng sau , nhìn như thể được trang trí với ruby từ ánh sáng của lò sưởi.Hàng lông mi đen dài ngả bóng trên má cô, và đôi môi cô hé mở ẩm ướt như những cánh hồng đẫm sương.

Nhìn cô rất ngọt ngào và ngây thơ trong khi ngủ đã khuấy động huyết quản của Garrick.Rằng cô ấy là một phụ nữ gian xảo khi tỉnh dậy đã bị quên đi.Anh cúi xuống và nhẹ nhàng kéo chăn đi.Khi không khí lạnh lẽo từ cánh cửa mở chạm vào đôi chân trần của cô, gương mặt cô nhăn lại với một cái nhăn mặt và cô kéo đôi chân cô đến gần ngực để tìm kiếm hơi ấm đã mất.Hình dáng nhỏ bé của cô được dấu bên dưới một chiếc váy ngủ lớn, thô ráp không nghi ngờ gì được đưa từ Maudya tròn trĩnh, ngủ phía bên kia căn phòng.

Garrick nhớ rất rõ đôi tay và chân mượt mà bao bọc rất khít khao, đôi cánh tay dài và mịn màng, bắp đùi thon, đôi gò rắn chắc của bộ ngực cô và chiếc bụng căng mịn.Anh nghĩ đến đường cong quá thanh tú chỗ eo cô và cập mông tròn trịa , dịu dàng đã cầu xin được vỗ về, sự mượt mà như nhung của tấm lưng cô và chỗ lõm như xatanh nơi cổ cô, đó là nơi anh đã hôn.

Garrick nhanh chóng giũ những hình ảnh khỏi tâm trí anh trước khi chúng mang đến điều tốt hơn cho anh, và anh hành động như một con ngựa giống động đực không chú ý để sự riêng tư.Với một chuyển động khéo léo, anh giữ chặt tay mình trên miệng Brenna để làm yên tiếng la báo động của cô, bởi nó sẽ đánh thức những người khác.Ngay khi đôi mắt cô mở ra, nhưng trước khi cô có thể trông thấy người bắt cóc cô, anh kéo cô dậy và ép cô tì vào bộ ngực rắn như đá của của anh, sau đó mang thân hình vặn vẹo của cô ra ngoài đi vào trong màn đêm.

Khi anh đi đến chuồng ngựa, anh đặt cô xuống.Cô đối mặt với anh giận dữ, mái tóc cô chảy dài trên bờ vai đến eo cô giống như một chiếc áo choàng đen nhánh.Sau đó cô nhận ra anh và sự tức giận

của cô hoàn toàn nguội đi.

“Ồ, là anh,”Cô nói với một giọng ngụ ý anh không đáng để lo lắng.

“Và có ai khác sẽ làm việc này sao?”

“Một người bạn của anh,”cô đáp trả.”Người tên là Bayard, tôi đánh cuộc là muốn trả lại tôi những gì tôi đã làm với anh ta.Anh trai anh cũng muốn đặt tôi nằm xuống.”

“Và em sợ họ?”

“Không, nhưng tôi không đủ ngu ngốc để họ mang đi nhẹ nhàng,”cô trả lời.

“Chỉ có ta là em để mang đi nhẹ nhàng, ư?” anh gầm gừ.

Cô nhìn anh ngạc nhiên.”Tại sao tôi phải sợ anh, Viking?Anh đã cho tôi thấy điều xấu xa nhất của anh, nhưng sự thật thì, nó không quá tệ.”Anh bước đến gần cô, sự tức giận của anh lại tăng lên.

“Để ta mang em đến cuối con đường, em yêu, hoặc em sẽ đi bộ?”

“Không , tôi sẽ không đi với anh.Tôi không thích bị đáng thức khỏi giấc ngủ bởi ham muốn của anh.”

“Chúng không phải về ham muốn của ta, cô gái.”

“Ồ?Vậy là gì?”

“Em sẽ đến chứ?"Trước khi cô có thể nói đồng ý, bởi vì sự tò mò của cô thúc giục, anh đã nắm lấy khủy tay cô và đẩy cô thô lỗ lên đằng trước anh.Cô bị kéo đi xa và chỉ dừng lại khi mắt đất đầy đá làm cô nhận thức thấy bàn chân trần của cô.

“Tại sao em dừng lại?”anh hỏi, giọng nói nôn nóng.

“ có phải mong muốn của anh là để bàn chân tôi chảy máu không?Nó có vẻ như là sau tất cả anh phải mang tôi đi,”cô nói với một nụ cười tinh quái.

Anh do dự một lúc lâu, nhìn chằm chằm vào sự tinh quái của cô trước khi anh kéo mạnh cô đến với anh và nâng cô khỏi mặt đất.Một lần nữa cô cuốn chặt cánh tay cô quanh cổ anh, và anh nghe thấy tiếng lẩm bẩm không tán thành của anh khi cô làm nó.Với những bước dài nhanh nhẹn anh đi đến phía sau ngôi nhà và cầu thanh dẫn lên tầng 2.Anh nhanh chóng leo lên, đi 2 bước một.Trọng lượng của cô

dường như không nhiều hơn một cái bao lông vũ trên cánh tay anh.

Ngay khi ở bên trong ngôi nhà, anh để cô trượt xuống sàn, nhưng Brenna chủ tâm giữ cánh tay cô quanh cổ anh một lúc lâu hơn cô cần trước khi cô hạ chúng xuống 2 bên.Gương mặt anh điềm tĩnh khi anh đẩy cô lên phía trước anh.

Cô đã không ở trong căn nhà này từ cái ngày anh lấy đi sự trong trắng của cô, và cô ngay lập tức chú ý đến những thay đổi đã mang đến nơi này từ sau đó.Những chân nến vàng trang trí công phu giờ đã thêm vào từng đoạn của bức tường, và những tấm thảm thêu nhỏ, rực rỡ treo giữa chúng với những tua vàng bao quanh.Trên sàn nhà một tấm thảm hẹp chạy suốt chiều dài hành lang rộng.Nó màu đen và bạc, với màu vàng được thêu soắn suốt chiều dài rìa thảm. Bầu không khí đã hoàn toàn được tốt hơn thóat khỏi sự u ám lan khắp nơi trước đó.

Brenna ngập ngừng khi cô thấy họ đến gần phòng của Garrick, nhưng anh đẩy cô vào trong, sau đó đóng chặt cánh cửa phía sau họ.Cô lao nhanh vào anh, cánh tay chống nạnh, đôi mắt cô léo lên như dữ dội.

“Anh đã đánh lừa tôi phải không,Viking?Bởi vì mục đích gì chúng ta ở đây?”

“Mục đích của chúng ta, như em đã sắp đặt, ta mong chờ nó sẽ dài .Biết sự không muốn của em về việc thảo luận, ta đã chọn căn phòng này từ khi nó là cái ấm nhất trong căn nhà lúc này.”

“Thận trọng biết bao,”cô thì thầm chế nhạo.Quả thật, căn phòng ấm cúng.Một ngọn lửa sáng rực rỡ trong lò sưởi, và ấm áp hơn căn phòng rộng trống rỗng.Brenna chú ý rằng nơi đây đã thực hiện quá nhiều sự đổi mới .Hai tấm thảm đồng màu nối lại với nhau,che phủ sàn nhà lạnh lẽo trong một màu xanh rực rỡ và màu vàng kiểu mẫu.2 tấm thảm lớn được treo trên tường.Một tấm là về công việc của những nông dân trên cánh đồng bên dưới bầu trời rực rỡ, và tấm khác kể một câu truyện chi tiết trên bức tiểu họa tưởng phản với nền màu vàng.Một chiếc đi văng thấp cũng được thêm vào căn phòng.bao phủ trong màu xanh lộng lẫy và màu trắng kim tuyến, nó tạo thành chiếc chân sư tử.

Brenna nắm bắt lấy mọi thứ với sự ngạc nhiên trước khi cô lại quan sát Garrick.”Tuyệt, bây giờ anh sẽ nói cho tôi vì sao tôi ở đây?Và tại sao anh đưa tôi theo cách anh đã làm,trong sự kín đáo?”

Anh nhún vai và bước đến chiếc bàn nhỏ nơi có một bao rượu vang và một đĩa pho mát còn lại.”Ta không hiểu tính khí của em, nên ta không lựa chọn rủi ro em làm một cuộc om sòm và đánh thức nhưng người phụ nữ khác.Đó không là vấn đề họ đánh mất giấc ngủ vừa mới có bởi vì ta và em

có những thứ để giải quyết.”

Brenna cứng lại.”Chúng ta đã giải quyết tất cả mọi thứ.Có cái gì khác nữa sao?”

“Chúng ta đã không giả quyết, cô gái.”

“Bây giờ tôi làm việc cho anh,”cô đáp, giọng cô lên cao.”Tôi kiếm được công việc của minh! Cái gì anh muốn nhiều hơn ở tôi là gì vậy?”

Anh bước qua cái rương lớn đặt sát vào tường và lấy khỏi nó một chiếc áo dài lụa màu xám gọn gàng thanh lịch với lông thú màu trắng.Sau đó anh đi đến đứng trước cô, chỉ cách 1 inche, nên cô phải ngẩng đầu lên để nhìn anh khi anh nói.

“Đúng, em đã làm việc, vui vẻ, nhưng không như ta muốn.Ta nhượng bộ em bởi vì lúc đó ta có thể thấy không có cách nào khác.Những nô lệ không đòi hỏi để có công việc họ thích, cô gái, điều em chắc chắn đã làm.”Anh ngừng lại.”Không nhiều hơn.”

“Ồ?”

Một nụ cười lạnh lùng đi qua đôi môi anh.”Chúng ta sẽ bắt đầu lại.Em sẽ làm những công việc đầu tiên sắp xếp cho em, và em sẽ bắt đầu với nó,”anh nói, đưa cho cô chiếc áo dài ngắn.”Có một chỗ rách nhỏ dưới cánh tay và nó cần được sửa.”

Cô nhìn chằm chằm vào anh, kinh ngạc.”Vì Chúa !”cô la lên trong sự bực tức.

“Chúa của em không thể giúp được em, cô gái, cũng sẽ không phải của ta.Em chỉ giải quyết với ta.”

“Tôi sẽ không làm nó, Garrick!”cô điên tiết đáp, ném cái áo xuống sàn.”Anh biết tôi sẽ không!”

Anh lại nhún vai, không xuy xuyển, và bước đến đằng sau cái bàn.”Vậy thì em sẽ ở trong căn phòng này cho tới khi em thay đổi ý nghĩ của mình,”anh nói qua vai.

“Không, chỉ cho đến khi anh ngủ, Viking.”

“Vậy thì nó có vẻ như em lại bị canh giữ.Chó,”anh gọi, và con chó chăn cừu trắng đến từ chiếc giường.Brenn không còn chú ý đến nó, bộ lông nó được bao phủ với lông chồn.”Ở lại cửa và canh trừng để cô gái không bỏ đi,”Garrick ra lệnh.

Con vật dường như hiểu mọi lời nói.Nó quay đầu và nhìn vào Brenna không đâu vào đâu trước khi di chuyển đến cửa,nơi nó lại nằm xuống .Brenna ném cho con chó một cái nhìn chết người, sau đó quay lại nhìn giống như vậy vào chủ nhân của nó.

“Tôi đã cố gắng không căm ghét anh, Viking, từ khi anh không đổi lỗi cho tôi bởi vì tôi ở đây, nhưng anh khiến nó khó khăn!”

Môi anh nhếch lên một nụ cười hoài nghi.”Căm ghét ta như em thích, em yêu.Nó sẽ không thay đổi một điều.Cảm giác của ta với em không khác biệt nhiều, bởi vì em đã không chỉ là một cô gái ngắt ngỏng, rắc rối từ khi em đến, một cái gai ở bên cạnh ta rằng ta có thể không làm.Ít nhất chúng ta biết nơi chúng ta đứng.”Anh uống một hơi dài rượu vang, sau đó bắt đầu cởi quần áo anh.

“Giờ là gì?”

“Chúng ta đã đi đến ngõ cụt, nên sẽ không có nhiều sự thảo luận tối nay.Đến giường đi,em yêu.”

“Tôi không quá mệt,”cô cáu bẳn nói.

“Nên?”
”Anh có thể ép buộc tôi ở căn phòng này, nhưng tôi sẽ không ngủ trên giường với anh!”cô giận dữ.

“Ồ?”anh nhướn một bên lông mày lên với cô.”Ta nghĩ đó là trò chơi em đã chơi từ lần trước em nằm ở đây và em sẽ hơn cả bằng lòng để làm nó lần nữa.”

“Anh nghĩ sai rồi!”cô cáu kỉnh, đôi má cô ửng đỏ.

“Tốt, không vấn đề.Từ khi em không có ý định chia sẻ chiếc giường của ta, em sẽ ngủ ở đây.Nhưng không bao giờ phải sợ hãi cả, em yêu.Ta sẽ không lợi dụng cơ hội, bởi em sẽ không tìm thấy sự vui thích trong căn phòng này.Giờ thì lên giường, và nếu không ngủ, vậy thì hãy suy nghĩ cái tính bướng bỉnh của em.”

Cơ thể cô thúc giục cô ý thức.Nó dường như thét lên, thức dậy, thức dậy và trông thấy sự khoái lạc chờ đợi cô.Giấc mơ bị xua tan đi và đôi mắt cô từ từ mở ra trong sự ngạc nhiên với cảm giác kì lạ cô cảm thấy, sau đó chúng hoàn toàn mở rộng khi cô hiểu cái gì đang diễn ra.

Cô nằm một bên đối mặt với bức tường, cánh tay cô tỳ trên gối ở dưới mặt cô , một chân nâng lên và uốn cong ở đầu gối, một chiếc chân khác đặt thẳng.Cô ở trên tấm lông chồn mịn màng, như cô đã như vậy trước khi cô rơi vào giấc ngủ với Garrick nằm bên cạnh.Nhưng giờ chiếc váy ngủ của cô bị

kéo lên và chụm lại xung quanh eo cô, để hông và chân cô hoàn toàn trần chụi.

Cô vẫn hoàn toàn đang nằm và điều khiển giữ cho hơi thở cô như thể cô tiếp túc đang ngủ.Ngực Garrick ép sát vào lưng cô, hơi ấm của anh thấm xuyên qua chiếc váy ngủ của cô.Cánh tay anh đặt trên eo cô, tay anh ở dưới thân thể, siết chặt giữa ngực cô, dịu dàng trêu chọc một bên.Cô có thể cảm thấy hơi thở của anh trên cổ cô, nóng và kích thích, và tay anh di chuyển chầm chậm xuống dưới, kéo lê trên đường cong căng đầy của bụng cô, sau đó trên mông cô và xuống bắp đùi cô.Những cảm giác gây lên đó căng ra lan dần xuống chân cô.Sau đó tay anh di chuyển khéo léo đến bên trong đùi cô và cao lên với sự chậm chạp phát điên lên cho đến khi nó cuối cùng cũng dừng lại trên gò loăn xoăn màu đen mềm mại giữa 2 chân cô.Bàn tay lấn ná, những ngón tay dịu dàng chia tách những lọn loăn xoăn, thúc vào trong con đường ẩm ướt, phần thịt nóng bỏng đã rung lên với sự kích thích.

Với sự giật mình kinh ngạc, Brenna nghe thấy một tiếng rên rỉ yếu ớt thoát khỏi đôi môi cô.Cô biết cô phải chạy, chạy trốn ,nhưng thay vào đó cô từ từ quay lưng cô lại nằm trên con đường đã mở ra cho những ngón tay tìm kiếm.Một nụ cười quyến rũ uốn cong trên đôi môi cô khi cô trông thấy cái nhìn nồng cháy trong đôi mặt màu ngọc lam của Garrick.

“Nó giữ em đủ lâu để tỉnh dậy, cô gái,”anh thì thầm trong dáng vẻ chọc nghẹo.

Điều đó làm cô kinh ngạc rằng anh có thể rất ấm áp và dịu dàng, khi anh thường rất thô lỗ và gay gắt.Nhưng cô không chú ý, và điều này cũng làm cô ngạc nhiên; cô quả thực mong chờ lúc này.Lần trước họ nằm như vậy, cô đã trải qua khoái lạc thực sự, nhưng cô hầu như cảm thấy rằng khóai lạc thậm chí có cường độ mạnh hơn có thể với tới.

“Tôi có thể nguyền rủa, quý ngài Viking, bởi anh đã nói tôi không tìm thấy khoái lạc trên chiếc giường này,”cô nói, trượt những ngón tay của cô xuyên qua đám lông vàng trên bộ ngực trần của anh.”Anh không thể giữ lời hứa của anh bởi một đêm cô đơn ư?”

“Nó dường như vậy, em yêu,”anh khàn khàn đáp, hạ thấp đôi môi hé mở của anh xuống môi cô cho một nụ hôn dịu dàng, “ ta đã nói điều đó vội vã.Nhưng em có bản thân em để đổi nỗi, bởi sự thực thì, sự nam tính của em đều biến mất một khi ở trên giường.”Anh cười toe tóe xuống cô.”Tại sao nó lại vậy?”

Cô nhún vai, sau đó mỉm cười ranh mãnh.”Tôi phát hiện ra rằng là một người phụ nữ khi có cơ hội có giá trị với nó.Và tôi không quá nhút nhát để thừa nhận nó.”

“Nhút nhát, ha!”anh cười.”Không bao giờ như thế!’

“Nó tốt anh biết đấy, Viking.”cô quay lại, cánh tay cô di chuyển đến cổ anh để kéo anh lại gần.”Giờ anh sẽ không ngạc nhiên bởi những hành động của tôi.”

Cô hôn anh đầy khao khát, và mặc dù cô đã nói những lời đó, anh vẫn kinh ngạc.Một thực tế rằng cô ấy gần như đã quyến rũ anh vượt xa hơn sự điều khiển.Rằng giờ cô đã hoang dã dồn ép anh với đam mê thậm chí nhiều hơn là thực.Cô thúc giục anh để chiếm lấy cô, và anh đã làm, không do dự.Cô mở đôi chân cô cho anh và anh đâm sâu vào trong nơi thầm kín của cô.Anh chộp lấy mông cô để ấn cô thậm chí gần hơn cho anh và cưỡi trên cô như một con ngựa đực giống lướt trong gió.Trước cú đâm cuối cùng, anh cảm thấy đôi chân cô bao phủ quanh hông anh và anh đánh mất mình trong quả cầu lửa trắng và khoái cảm, thúc giục anh phá vỡ những lời nói và làm cô là của anh.

Hơi thở nặng nề, Garrick để trọng lượng của anh hoàn toàn trên thân hình nhỏ bé của cô, đầu anh nép sát vào cổ cô.Cuối cùng anh cũng di chuyển để đứng dậy, nhưng cánh tay cô khóa lại đằng sau đầu anh và giữ anh chặt khít, và đôi chân cô vẫn vòng quanh hông anh.Anh nhìn xuống, dò hỏi, và chú ý đôi mắt nghiêng quyến rũ của cô, ham muốn nhục dục vặn xoắn trên môi cô.

“Chứng tỏ với tôi sức mạnh của anh,Viking,”cô thở ra , vặn vẹo cơ thể hấp dẫn của cô bên dưới anh.”Tiếp đi.”

“Có chúa biết , cô gái, em không xấu hổ ư?”anh hỏi không tin được.

“Tại sao?”cô đáp trả không bị khuất phục.”Nó đáng xấu hổ ư rằng tôi thích điều này?Và tôi có nghĩa vụ phải giả bộ khác đi ư?”

“Không, nhưng không phụ nữ nào từ trước đến nay yêu cầu ta nhiều hơn.”

“Đừng so sánh tôi với những cô gái khác, Viking!”cô kịch liệt nói, và cô giải thoát anh khỏi sự giam cầm .”Vậy thì Ngừng lại nếu anh không có đủ sức lực để thỏa mãn tôi!”

Anh chụp lấy cánh tay đẩy cô tỳ vào ngực anh và kéo chúng ra hai bên.

“Thủ đoạn em dùng là không đoan trang, con cáo nhỏ,”anh cười chế nhạo.

Với sự cẩn trọng anh bắt đầu di chuyển trong cô lần nữa, và giống như lần trước ép chặt đôi môi cô với một nụ hôn đau đớn.Nó giữ lấy, chỉ một lúc bởi tia sáng dục vọng lại được thắp lên.Garrick đẩy mạnh với một nhịp điệu có chủ định, đều đặn và giải thoát khỏi chiều dài cánh tay cô và khum lấy gương mặt cô trong tay anh.Nụ hôn của anh trở lên dữ dội hơn, đòi hỏi hơn.Anh có thể cảm thấy cánh

tay cô đi lang thang trên lưng anh, xoa bóp những cơ bắp rắn chắc ở đó.Cô bắt đầu rên rỉ nhẹ nhàng và cánh tay cô vòng quanh cổ anh lần nữa, chặt hơn và chặt hơn cô ôm chặt như thể cô muốn giữ chặt cho cuộc sống yêu quý.Ngay cả trong màn sương bốc cháy của chính mình, anh chú ý thấy sự phóng túng hoãng dã của cô và cuối cùng hơi thở giữ lại trong cổ họng cô và cô trở lên cứng ngắc, móng tay cô ấn sâu vào vai anh như móng vuốt của mèo.Tên anh thoát khỏi đôi môi cô trong tiếng thì thầm khàn khản.Lúc đó anh gắn chặt trong cô, đó gần như được chào đón bởi lãng địa của khoái cảm bùng nổ.

Lúc này cô không phản đối khi anh di chuyển sang bên cạnh cô.Cả 2 người họ nằm kiệt sức, thở nặng nhọc.Khi cô chạm vào bờ vai anh một cách dịu dàng, tâm trí anh chống đối, bởi anh sợ rằng cô sẽ thách thức yêu cầu anh nhiều hơn.

“Còn chưa sáng, em yêu,”anh nói mệt mỏi, mắt anh khép lại.”Quay lại ngủ đi.”

“Tôi chỉ muốn cảm ơn anh, Garrick.Đó là tất cả.”

Anh mở mắt để nhìn thấy biểu lộ dịu dàng trong gương mặt cô trước khi cô dịch ra xa khỏi anh và kéo váy ngủ của cô xuống.Anh nhìn chằm chằm khó chịu vào đằng sau đầu cô, tự hỏi một lần nữa vào tính khi thất thường khác biệt chiếm hữu trong người phụ nũ này.Người này là người anh yêu thích nhất.Nét mặt anh mềm đi.”Đến đây, cô gái,”anh khàn khàn nói và kéo lưng cô vào trong cánh tay anh.

Anh biết cô sẽ không kháng cự, và còn hơn cả sự hài lóng của anh.Cô xích lại gần anh, và anh biết không nghi ngờ gì anh có thể dần quen với người phụ nữ này mà không cần gắng sức nhiều.

“Nó thật tuyệt, Garrick, khi không tranh luận với anh,”Brenna thở nhẹ áp vào ngực anh, đã hơi ngủ.

Anh mỉm cười với chính mình và vô thức giữ cô lại gần.Tác dụng cô có trên anh làm anh bất ngờ.Nếu cô tiếp tục , anh sẽ muốn cô lần nữa.

“Đúng vậy, Brenna, nó quả thật rất tuyệt.”

Chapter 18

Brenna ngồi đối diện Garrick qua chiếc bàn nhỏ, với bữa sáng đặt trước mặt. Lưng cô đau ê ẩm, cô ủ rũ ăn thức ăn của mình, thi thoảng lại liếc nhìn Garrick một cách giận dữ. Nhưng anh quá tập trung vào bữa ăn để chú ý tới cô.

Đã một tuần nay anh giam giữ cô ở căn phòng này, và chỉ có con chó chăn cừu đáng nguyền rủa bên cạnh. Garrick tự mình mang những bữa ăn cho Brenna rồi bỏ cô một mình cả ngày, chỉ quay lại vào ban đêm. Anh đã không chạm lại vào cô sau buổi tối anh mang cô đến đây, ngay cả khi cô khăng khăng cô sẽ ngủ trên chiếc đi văng thay vì nằm cạnh anh trên chiếc giường rộng.

Cô đã hoảng sợ với kí ức những điều cô đã làm ngay buổi sáng đầu tiên sau khi họ qua đêm cùng nhau. Đó không phải là Brenna - người đã hành động không hơn gì một ả điếm phóng đãng, nhưng, cơ thể phụ nữ của cô thật đáng khinh. Cơ thể cô phản bội lại cô, sự phản bội được yêu cầu đã biết được đầy đủ kết quả khi nó được thức tỉnh, thậm chí cô đã chọc ghẹo và tán tỉnh Garrick để tỏ rõ mình. Anh đã đốt cháy ngọn lửa trong cô, điều mà Brenna chưa bao giờ nghĩ nó tồn tại, nhưng nó sẽ không bao giờ xảy ra lần nữa. Cô có thể phủ nhận những khoái cảm ngọt ngào mà cô đã trải qua. Đúng, cô không cần thứ trạng thái ngây ngất đó, bởi vì cô sẽ phải từ bỏ nhiều thứ để đạt được nó lần nữa…

Mặc dù đã quá muộn để thay đổi những gì đã xảy ra, nhưng cô sẽ bị đày xuống địa ngục trước khi nó lặp lại. Cô thật ngu ngốc khi nghĩ Garrick sẽ thay đổi ý định của anh bởi điều đó; sự thật anh vẫn quyết định rằng cô sẽ phục vụ anh đúng như anh yêu cầu. Cô không thể tha thứ cho anh, không sau sự âu yếm đã qua giữa hai người họ.

Brenna lơ đãng đưa cho con chó đang nằm nghỉ giữa hai chân họ một miếng thịt, cô đã quen làm vậy với con chó săn của cha cô khi còn ở nhà, nó đã nô đùa âm ĩ từ đầu đến cuối của trang viên. Khi con chó chăn cừu dí mõm vào tay cô nhiều hơn, cô mới chợt nhận thấy những gì cô đã làm và ngước nhìn lên để trông thấy Garrick quắc mắt với cô. Tốt thôi, Brenna hằn học nghĩ. Nó tốt hơn là nụ cười tin tưởng anh đã thường xuyên khoác lên bản thân gần đây.

“Cái gì làm anh phật ý vậy, Viking?” Cô hỏi với một giọng ngây thơ vô tội, mặc dù ánh mắt sáng bừng lên ranh mãnh. “Anh lo tôi sẽ lấy sự trung thành của con chó ra khỏi anh sao?” Sắc mặt anh tối lại, và nụ cười của Brenna lan rộng hơn, cô nhấn mạnh. “Anh không biết anh và tôi đã trở thành bạn bè, à? Nhưng anh mong muốn điều gì khi anh khóa chúng ta lại gần với nhau vậy? Nó sẽ không lâu đâu

trước khi tôi đi khỏi căn phòng này mà anh thậm chí không ngẩng đầu lên.”

Garrick lạnh lùng nhìn chằm chằm vào sự hờ hững của cô một lúc lâu, cuối cùng anh nói. “Nếu em nói sự thực, cô gái, vậy ta sẽ để một ổ khóa trên cánh cửa.”

Gương mặt Brenna xám lại. “Anh sẽ không!”

“Ta thực sự sẽ làm vậy.” Anh đáp lại với giọng lạnh lùng.

“Thực tế là tối nay, khi ta không có việc gì tốt hơn để làm.”

“Tôi chỉ trêu chọc anh thôi, Garrick.” Brenna nói, cố gắng để khiến nó rõ ràng hơn. “Anh có thể tin vào con chó với mệnh lệnh của anh.”

“Ta chỉ không tin em.” Anh châm chọc lại và đi ra cửa với những bước dài bực tức.

“Anh sẽ giữ tôi ở đây bao lâu?” Cô giận dữ hỏi.

Garrick quay người lại, nhếch môi chế nhạo. “Ta không phải người giữ em ở đây, cô gái, mà là chính bản thân em. Em phục vụ ta như ta muốn và em có thể thích những đặc quyền giống như các nô lệ khác.”

“Anh thật tự cao, đồ con lừa hống hách!” Brenna tức giận, cô tiến đến và siết chặt nắm đấm.

“Anh sẽ mục nát ở địa ngục trước đã!”

“Em là một cô gái ngoan cố, Brenna.” Anh cười khinh khỉnh chế nhạo. “Nhưng em sẽ phát hiện ra rằng ta còn hơn thế.”

Rồi anh rời khỏi phòng, để lại Brenna hoàn toàn tức giận đến nỗi cô nhặt chiếc cốc đầy sữa lên và ném mạnh nó vào cánh cửa đóng kín. Cô nhìn sự hư hại đã làm và không dừng lại ở đó. Một tia sáng hủy diệt ánh lên trong mắt, cô xô đổ chiếc bàn nhỏ; các đĩa thức ăn rơi vỡ loảng xoảng và con chó chạy vụt ra khỏi lối đi của cô.

Cô kiên quyết đi đến chiếc giường và xé lớp phủ của nó, tiếp đến là chiếc rương của Garrick. Với sự thích thú hiểm độc, cô ném nó khắp phòng.

Brenna chăm chú vào hành động của mình đến nỗi cô không nghe thấy Garrick quay trở lại. Cô bị túm lấy từ phía sau và quăng lên giường.

“Cơn giận của em là của một đứa trẻ, không phải của người phụ nữ mà ta biết, Brenna!” Anh giận dữ tiến đến chiếc giường.

Khi Brenna quay lại đối mặt với anh, anh đã quỳ gối, một tay vươn ra để đánh cô. Cô nhìn chằm chằm vào nắm đấm không chùn bước, thách thức anh làm điều tồi tệ nhất. Nhưng Garrick lưỡng lự một lúc lâu và sự bốc đồng qua đi. Anh hạ thấp cánh tay với một lời nguyền rủa rồi rời khỏi giường, sau đó nhìn Brenna vô cùng giận dữ.

“Công việc của em đã bắt đầu, Brenna. Em phải dọn dẹp xong căn phòng này trước chiều nay, hoặc là tối nay em sẽ phải đi ngủ với chiếc bụng rỗng. Và nếu em nghĩ rằng một bữa ăn không phải là điều quá quan trọng, thì hãy cân nhắc cho kỹ, bởi vì em sẽ không nhận được thức ăn cho đến khi công việc hoàn thành.” Sau đó anh rời khỏi phòng, sập mạnh cánh cửa sau lưng.

“Vậy bây giờ ta sẽ phải làm gì đây, chú chó nhỏ?” Brenna dịu dàng hỏi như thể như con vật mạnh mẽ sẽ có một giải pháp cho vấn đề của cô. “Ta sẽ chết đói bởi sự tức giận? Không, ta không mong muốn điều đó, nhưng ta sẽ chứng tỏ cho anh ta thấy anh ta không thể độc đoán ra lệnh cho ta. Tên khốn kiếp!” Cô hét lớn. “Tại sao anh làm điều này với tôi? Anh muốn bẻ gãy sự kiêu hãnh của tôi và nghiền nát nó trong bùn đất?”

Cô nghĩ tất cả mọi thứ đang chuyển biến rất tốt trước khi chuyện này xảy ra. Và giờ anh muốn bỏ đói cô. Đúng, anh đã nói như vậy và rất có thể sẽ không mủi lòng. Đó là điều mà cô thừa nhận lúc này.

Chapter 19

Garrick cưỡi ngựa lên đỉnh một ngọn đồi nhỏ và dừng lại ở đấy.Anh xuống ngựa và luồn tay vào mái tóc rối bù của mình.Bờ vai thẳng, anh ngước nhìn lên trên bầu trời, nhìn chằm chằm vào những tia sáng phương bắc bằng cách nào đó đã chiếu rọi trên bầu trời tối tăm ,những màu sắc kì bí đó đã thả một ánh sáng kì lại lên mảnh đất này.

Anh cưỡi ngựa hầu hết cả ngày, nhiều lúc còn không nhận thức được nơi anh ở,anh hướng dẫn con ngựa tuyệt vời để nó đưa anh đến nơi anh muốn đến.Tuy nhiên Garrick không làm tiêu tan được những suy nghĩa rối loạn trong anh, và chúng đè nặng lên anh suốt từ khi anh cao ngạo bỏ lại Brenna.Số phận của cô, thứ anh giữ, treo lủng lẳng như một đám mây đen trên đầu anh.Anh tự nguyền rủa bản thân mình hàng trăm lần bởi những lời anh đã nói trong lúc tức giận, những lời nói đó rất có thể đã kết thúc cuộc sống của cô gái.Có thể cô thật cứng đầu?Và quả thật hơn là một vấn đề bình thường? Anh nên theo cơn bốc đồng lúc đầu của anh, thứ đã đánh bại cô.Nhưng anh đã hoảng sợ với suy nghĩ tấn công gương mặt xinh đẹp của cô.Nếu anh quay trở lại phòng anh và thấy nó vẫn ở trong tình trạng lộn xộn, rồi sau đó thì sao?Nếu anh quay trở lại lúc đó, anh sẽ không bao giờ kiểm soát được cô gái.Nếu không nhượng bộ, cô gái sẽ chết…Nếu như anh biết nhiều hơn tính cách của cô, vậy thì có lẽ anh có thể đoán trước được cô sẽ phản ứng lại như thế nào.Nhưng ai sẽ giúp đỡ được cho anh ?

"Khờ thật!"anh nói to."Quả thật có một người có thể đưa ra ánh sáng nào đó trong sự ngang bướng của phụ nữ, ta đã thấy việc cần làm rồi."

Garrick quay lên ngựa hướng đến ngôi nhà của cha anh.Chỉ sau một quãng đường cưỡi ngựa ngắn, anh đã đi vào đại sảnh ám khói của Anselm và tìm thấy cha và anh trai anh đang mải mê trong một trò súc sắc.Mẹ anh bận rộn khâu vá.

"Ồ!điều gì mang nhà thương nhân cừ phách đến cánh cửa xoàng xĩnh của chúng tôi vào tối muộn thế này?"Hugh trêu trọc khi Garrick đến gặp họ."Anh nghĩ em sẽ cần tất cả thời gian rảnh để đếm của cải em đã tích lũy được chứ."

"Không, Chỉ một nửa đó,"Garrick đáp trả, mặc dù anh không có tâm trạng cho sự đùa giỡn nhẹ nhàng này.

"Con đến vì có một lời muốn nói với một trong số những nô lệ mới."

“Chỉ muốn nói một lời thôi sao?”Hugh hỏi, sau đó vỗ vào đầu gối anh và cười ha hả vào sự hóm hỉnh của mình.

“Đủ rồi, Hugh,”Anselm nghiêm nghị nói.Phấn kích với sự hiếu kì của mình, ông quay sang Garrick.

“Ai vậy?”

“Một người họ hàng của Brenna,”anh trả lời.”Có vấn đề gì với người đó không.”

“Ồ?”

Garrick nhăn mặt.” Cha, con nhìn thấy câu hỏi trên mặt cha, nhưng đừng hỏi nó.Đó là con, người có những câu hỏi cần được giải đáp lúc này.”

“Từ người họ hàng của Brenna ư?” Anselm đáp lại, cười toe tóe.” Con muốn biết nhiều hơn về con bé, hử?”

“Đúng, con muốn biết cái giới hạn về sự kiêu hãnh của cô ta để đem nó đi,” anh thừa nhận.” Con không thể phán đoán ư, Garrick.Có vấn đề gì với con bé à?”

“ Cha có một câu hỏi thật hay để hỏi con đấy – cha là người đã ca ngợi sự can đảm của cô ấy,”Garrick đáp trả.” Cha có thực sự nghĩ cô ấy sẽ điều chỉnh cuộc sống của cô ấy ở đây không?” Anselm thở dài.”Vậy con bé không làm hài lòng con ư?”
” Con chưa quyết định được nếu sự vui thích cô ấy đem lại cho con ở trên giường có giá trị hơn vấn đề cô ấy đem lại cho con ở bên ngoài nó.”

“Mang cô ấy đến cho ta,” Hugh ngắt lời.”Ta sẽ biết phải làm gì với con cáo nhỏ đó.”

“Con muốn bẻ gãy lòng can đảm của con bé như con bé sẽ làm ,” Anselm chú ý đến người con cả.” một phụ nữ có lòng can đảm là thứ có giá trị, và phải thuần hóa dần dần không phải bẻ gãy.À, Garrick, nếu cô gái đó từng đưa cho con lòng trung thành của cô ấy, sẽ không có cái gì như nó đâu.”

“Cha nói từ kinh nghiệm của mình ư?” Garrick hỏi, đưa về phía mẹ anh một cái liếc tế nhị.

“Ta đồng ý,”Anselm cười khúc khích,”Mặc dù ta biết ta không xứng đáng với lòng trung thành ta giành được.Hãy đi tìm câu trả lời của con, con trai.Những người phụ nữ ở đằng sau.”

Khi Garrick dời khỏi đại sảnh, Anselm lắc đầu và giải thích với Hugh,” Em trai con dường như vô

cùng rối loạn.”

“ Ý định đó con cho là vấn đề của nó.” Hugh cười toe tóe, nhưng Anselm có thể thấy không hài hước trong tình huống này.

Cordelia nhanh chóng trả lời tiến gõ mạnh mẽ vào cửa trước khi tiếng ồn đánh thức những người phụ nữ khác đang ngủ.Cô cho rằng đó là Hugh, bởi vì cô đang chờ anh.Anh đã không trở lại từ lúc gặp cô vài ngày trước.Cô đã làm quen tốt với những cách yêu đương của anh chàng Viking đó trong thời gian ngắn ở đây.Cô biết anh trông đợi gì ở cô – sự bền bỉ ở mọi hành động – và cô đùa giỡn với vai trò mới một cách thoái mái.Cô không thể cho có khả năng anh chàng Viking mất hứng thú với cô, không nếu những kế hoạch của cô hoàn tất.

Hugh Haardrad nghĩ rằng anh ta là cha của đứa trẻ cô ngờ rằng cô đang mang.Cô sẽ cho anh một đứa con trai; và đảm bảo cho tương lai của cô. Người vợ nhu nhược của Hugh được cho là không sinh đẻ được; bởi Cordelia đã nghe Heloise nói rằng anh chưa có đứa con hoang nào cho đến giờ.Có lẽ một ngày nào đó cô còn có thể giành lấy được một đám cưới từ sự lừa dối của mình.Cô biết đứa trẻ không thể là của Hugh, nhưng cô sẽ thể với điều đó, và mẹ của anh sẽ đồng ý , bởi Cordelia đã chủ tâm phàn nàn với người phụ nữ lớn tuổi đó về sự vất vả của chuyến đi trên biển, rằng đã làm thời gian kinh nguyệt của cô sai.Đúng, cô bạo dạn nghĩ về phía trước.Ít nhất cô sẽ không phải chịu khoảng thời gian khó khăn ở đây.

Cô cố gắng không nhìn quá háo hức khi cô mở cánh cửa.Đó không phải là Hugh đứng đó một mình, nhưng là em trai anh ta Garrick.Cô đã nhìn thấy anh một dịp trước đây, khi anh đến thăm cha anh, và cô đã bị mê hoặc bởi vẻ đẹp trai của anh.Anh là một người đàn ông nổi bật, nhiều hơn Hugh.Tuy nhiên, Hugh sẽ là người đứng đầu bộ tộc một ngày nào đó, với quyền lực và của cải, và bởi vậy cô thích anh hơn.

“Cô là chị gái của Brenna?” Garrick hỏi cô.Với cái gật đầu chậm của cô anh tiếp túc thô lỗ, “Vậy thì ta có một lời muốn nói với cô, cô gái.Cô sẽ đi dạo với ta chứ?”

Cordelia ghì chặt cánh tay của cô và rùng mình khi cơn gió lạnh thổi qua chiếc váy thô của cô.”Tôi sẽ lấy một chiếc áo choàng.”

“Không,” anh đáp.Giũ sạch chiếc áo choàng lông thú không tay anh mặc, anh khoác nó lên vai cô.”Ta không kiên nhẫn vậy.”

Cô cắn chặt môi trong khi cô đi bộ với anh xa khỏi ngôi nhà cô ở chung cùng với những cô gái nô lệ khác.Cô đã có một chút e ngại rằng người đàn ông to cao này muốn cô và đang mang cô ra xa khỏi những người khác để có được khoái lạc của anh.Mặc dù quả thật cô sẽ thích thú với trải nghiệm này, nó sẽ không thích hợp với những kế hoạch của cô.Không một ai trừ Hugh ngủ với cô từ khi cô đến đây từ lần đầu tiên và anh để đòi hỏi của anh lên trên cô.

"Ta có một vấn đề, cô gái," Garrick nói trong khi họ đi chậm xung quanh khu nhà ."Ta thỉnh cầu sự giúp đỡ của cô nếu cô có thể trao nó."Anh bắt đầu giải thích về thái độ của Brenna và cách cô ngang bướng từ chối phục cụ anh, cho đến khi họ nhìn thấy bình minh."Ta muốn biết cô ấy sẽ tỏ ra ngang bướng trong chuyện nào nữa không. Cô ấy coi giá trị cuộc sống của cô ấy rất nhỏ phải không?" Coredelia muốn cười to, nhưng cô không dám thách thức.Bởi vì Brenna đã hành động chính xác như vậy, đúng vậy Cordelia biết cô ta sẽ làm vậy.Người đàn ông Viking này tỏ ra thực sự quan tâm , điều mà Brenna không xứng đáng.Có lẽ đó là một cách để thêm vào hơn nữa sự trả thù của cô, Cordelia nghĩ đầy hiểm độc.

"Đó là đặc trưng của Brenna,"Cordelia trả lời."Nhưng cô ấy sẽ không bao giờ làm bất cứ điều gì mạo hiểm đến cuộc sống của cô ấy,"Cô kiên quyết thêm vào.

"Nhưng mà cô ấy chiến đấu chống lại cha ta khi ông ấy tấn công nhà của cô.Cô ấy đã mạo hiểm cuộc sống của cô ấy khi ấy."

"Brenna thực ra không bao giờ tin có sự tổn hại thực sự đến với cô ấy ngày hôm đó," Cordelia giải thích với một biểu lộ hết sức thuyết phục."Cô ấy giả bộ với anh, những người Viking sẽ không giết chết một phụ nữ.Còn về tính ngang bướng của cô ấy, nó chỉ là một mưu mẹo để cô ấy thấy cô ấy sẽ có được bao nhiêu lợi ích mà cô ấy có thể có.Cô ấy cảm thấy việc phải quỵ lụy là thấp kém với cô ấy, và nó là sự thực, cô ấy lười biếng và vui mừng nếu cô ấy không cần động một ngón tay để làm bất cứ việc gì.Tất cả cuộc sống của cô ấy đã có những người hầu làm cho cô ấy."

"Cô ấy đã làm việc trong chuồng ngựa của ta,"Garrick tranh cãi."Cô ấy nói cô ấy chỉ không làm những công việc của phụ nữ."

"Anh đã trông thấy cô ấy làm việc?"Cordelia hỏi."Hay là cô ấy dỗ ngọt một vài người khác làm nó cho cô ấy?Không , nó giống như ở nhà thôi.Brenna mong chờ tất cả mọi người phụ vụ cô ấy, ngay cả gia đình của cô ấy, trong khi cô ấy dành tất cả thời gian của cô ấy để giải trí cho bản thân cô ấy với những người đàn ông trong làng, quyến rũ họ rời xa khỏi những người vợ của họ."

“Cô miêu tả một Brenna khác, không phải người ta biết, người tránh xa đàn ông.”

“Đó chỉ những điều cô ấy muốn anh tin,” Cordelia quỷ quyệt nói.”Không, Brenna thực sự là một kẻ chọc ghẹo với trái tim của một gái điếm.

Cô ấy biết cô ấy là một người đẹp và muốn tất cả đàn ông cô ấy biết rơi vào sự quyến rũ của mình.Cô ấy thậm chí thèm muốn chồng của tôi, người cũng đã bị ám ảnh bởi cô ấy.”

“Nhưng cô ấy đã là một trinh nữ!”

Cordelia mỉm cười.”Cô ấy vẫn?”Cô nhìn thấy cái quắc mắt đen tối của anh, nó không dừng cô ta khỏi thêm vào,”Nếu anh muốn chỉ có cô ấy cho mình, Viking, vậy thì anh phải giữ một con mắt cảnh giác nhất trên cô ấy, bởi vì cô ấy sẽ không bao giờ hài lòng với chỉ một người đàn ông.Tôi quá hiểu em gái mình.”

“Ta không nói ta muốn cô ấy cho bản thân mình, cô gái,”anh cộc cằn nói.

Garrick rời khỏi nhà cha anh với sự bực tức và bối rối hơn khi anh đến.Những lời Cordelia nói không làm vừa lòng anh và anh quay trở lại nhà trong một tâm trạng u ám.

Một vài phút sau đó Garrick đứng trước cánh cửa phòng mình.Anh do dự một lúc, tự hỏi lần nữa anh muốn tìm kiếm điều gì ở bên trong.Anh cầm một cách vụng về khay thức ăn với một tay và mở chốt với tay kia, sau đó đi vào trong.Con chó đến bên chân anh ngay lập tức, nó vẫy đuôi .”Đi đi, chó,”Garrick nói,”thức ăn của người ở bên dưới.”Anh đợi cho đến khi con chó chăn cừu của anh chạy ra khỏi phòng, sau đó đóng cửa lại bằng chân.Chỉ có một ngọn nến cháy trên mặt lò sưởi, nhưng trong ánh sáng lờ mờ anh có thể trông thấy căn phòng đã gọn ngàng.Kinh ngạc, anh nhìn ra xa hơn cho đến khi anh phát hiện thấy Brenna đang ngồi trên một chiếc ghế nhìn chằm chằm vào ngọn lửa.Anh đặt chiếc khay xuống, sau đó đi đến bên cô.Anh nhìn vào cô, tự hỏi một lần nữa nếu những gì chị gái Brenna nói là sự thực.Brenna chỉ đang chơi một trò chơi với anh ư ?Tại sao chị gái cô phải nói dối?

“Tại sao anh mang đến muộn vậy?”Brenna nói.”Tôi rất đói.”

Anh tự hỏi một chút nếu như cô chỉ sắp xếp lại căn phòng để có quyền ăn sau khi cơn đói dày vò dạ dày của cô trong một lúc.”Đúng, đã muộn,”Anh tiến gần đến ngọn lửa, sau đó đứng dậy và chờ tràng đả kích bắt đầu.Khi nó không đến ngay lập tức, Garrick nhìn cô suy đoán và di chuyển lên trước cái bàn để ăn cùng cô, khi cuối cùng cũng cảm thấy bản thân mình cũng đói.Brenna chìm sâu trong suy nghĩ khi cô ăn, một cái cau mày trên trán cô.

“Vậy là anh đã ngăn cản?”cuối cùng cô hỏi.

“không, ta đơn giản quên rằng em đang chờ sự trở lại của ta,” anh trả lời hơi gay gắt.

Sau đó thình lình cô cười, gây cho Garrick không một chút bối rối.”Tốt, tôi vui bởi vì anh có thể quên tôi rất dễ dàng, Viking.”

“Tại sao vậy?”

“Tại sao không?”cô đáp lại, một nụ cười trên môi cô.”Anh nghĩ tôi muốn bản thân tôi bị ném vào những ý nghĩ của anh à?Không đâu, bởi tôi không biết điều khiển suy nghĩ của anh.Dù nó tốt hay xấu, tôi không mong muốn đè nặng trong ý nghĩ của anh.”

Anh lẩm bẩm.”Em có những cách kì cục để chứng minh nó, em yêu, cái gì khiến hành vi của em đi xa như vậy.”

“Vậy tôi đã ở trong tâm trí của anh?”cô ngây thơ hỏi, sự hài hước trong giọng nói của cô.”Tôi xin lỗi, Garrick.Vậy thì, tôi cho rằng tôi sẽ thay đổi phương pháp của tôi.”

Anh để thức ăn của mình xuống và nhìn cô nghiêm khắc.”Em đang chơi trò gì vậy, cô gái?”

“Không có trò chơi nào cả.”

“Ta hiểu rằng giờ em sẽ phục vụ ta ?”anh hỏi, bối rối bởi sự thay đổi đột ngột.

“Đúng, nó không phải mong muốn của anh sao? Tôi đã khuất phục ý chí của anh, Garrick.Điều đó cảm thấy như thể nào, có được thắng lợi này?”

Anh cảm thấy là người thua cuộc bởi vài lý do, nhưng anh sẽ không nói điều đó cho cô.”Ta vui vì em cuối cùng cũng thấy được khả năng phán đoán của mình.”

“Anh đưa tôi một lựa chọn , Garrick?”Cô đáp, một dấu hiệu coi thường chua xót trong giọng nói của cô lúc này.

Anh quan sát cô trong khi cô tiếp tục ăn, ánh mắt cô quay đi khỏi anh.Tuy vậy anh không thể hiểu sự thay đổi này.Sau đó như thể sự phản kháng lạnh lùng, sau cái cách cô đương đầu với một sự trừng phạt, anh nghĩ rằng cô chịu đựng ít nhất một vài ngày không thực phẩm trước khi cuối cùng cũng chịu thua.Bởi vì nó thực sự chỉ là một bài kiểm tra, như chị gái cô đã nói, để xem cô có thể thu được gì?

“Căn phòng của anh đã ngăn nắp, Garrick,”Brenna nói , gián đoạn những suy nghĩ của anh.”Và áo choàng của anh đã được sửa.”cô đẩy chiếc đĩa trống không ra xa và đứng dậy.”Nếu anh không cần thêm gì ở tôi tối nay nữa, tôi có được sự cho phép của anh để quay về khu nhà của phụ nữ không?”

Anh do dự trước khi trả lời, đôi mắt trong như nước của anh tập trung vào đôi mắt cô.

“không.”

“Ồ?Vậy thì có gì cần tôi làm vậy?”

“Không có gì để làm cả, em yêu, nhưng em sẽ không ở với những người khác thêm nữa.Từ giờ em sẽ ngủ trong phòng Yarmille sử dụng khi ta đi khỏi.Nó ở phía bên kia phòng may vá.”
”Tại sao?” cô cộc cằn hỏi, đôi mắt cô tối lại với một màu xám lạnh lẽo, tay cô để trên hông.Lông mày anh nhướng lên dò hỏi, và có một lời ám chỉ chế nhạo trong giọng nói của anh khi anh đáp.”Ta nghĩ em khất phục những yêu cầu của ta,em yêu.Em đã nó dối ư?”

Anh có thể trông thấy lưng cô cứng lại, và đôi mắt cô ánh lên giận dữ, nhưng giọng nói của cô bình tĩnh đến kinh ngạc khi cô trả lời.”Như anh muốn.”

Sau đó cô rời khỏi căn phòng với vẻ bình tĩnh, để anh lại ngạc nhiên với những lý do muốn cô ở gần trong tay.

Chapter 20

Brenna đi vào khu nhà bếp trong tình trạng mệt mỏi và ánh mắt lờ đờ, bởi vì cô ngủ rất ít trong suốt tối qua. Janie bận rộn ở bàn, cô đang cắt một khúc thịt bò để cho vào nồi thịt hầm. Cô gái trẻ nhìn dễ thường khác thường trong chiếc áo xám sạch sẽ, mái tóc màu đồng của cô được cột gọn gàng phía sau gáy. Cô trông thanh thản và tươi tắn, làm cho Brenna cảm thấy thậm chí còn mệt mỏi hơn. Con chó ngẩng lên khi nó trông thấy cô và để mặc con cá nướng còn đang nóng. Nó đi đến và dụi vào tay cô cho đến khi cô nựng nó. Sau đó, nó vẫy đuôi, con vật to lớn quay trở lại nơi nó nằm nghỉ.
"Chào buổi sáng,"Brenna cuối cùng nói, lôi kéo sự chú ý của Janie. "Oh, Brenna!" Janie kêu lên trong khi đến gặp cô ở bàn. "Chúa nhân từ, chúng tôi đã lo lắng về cô. Khi ông chủ nhốt cô, chúng tôi không biết chuyện gì đã xảy ra. Và chúng tôi không dám hỏi ông ấy vì sao, bởi vì gần đây tâm trạng của ông ấy không được tốt lắm."
"Đó chỉ là vì tôi làm việc với Erin mà không được sự đồng ý của Garrick. Cũng bởi vì những cuộc cưỡi ngựa của tôi nữa" Cô thêm vào. "Thay vào đó anh ta muốn tôi làm việc ở đây. Đó là lỗi của tôi khi anh ta giam tôi trong phòng anh ta, bởi vì tôi từ chối làm như anh ta muốn."
"Nhưng giờ cô đã đồng ý," Janie tuyên bố. "Ông chủ Garrick nói rằng sáng nay cô sẽ giúp chúng tôi, kể từ nay về sau."
"Đúng, tôi sẽ."

"Cô có vẻ không được hài lòng cho lắm," Janie đáp. "Thực sự không có quá nhiều việc để làm đâu, Brenna."
"Tôi không phản đối việc đó, Janie, nhưng bởi vì Garrick muốn tôi phục vụ anh ta như một nô lệ khi tôi chuẩn bị phục vụ anh ta như một người vợ. Đó là nỗi cay đắng của tôi, rằng tôi phải khuất phục anh ta mà không kết hôn với anh ta."
"Hãy nghĩ rằng ông ấy không phải là người mà cô muốn kết hôn," Janie gợi ý.
Brenna cười, "Tôi ngờ rằng ý nghĩ đó sẽ giúp được nhiều đấy."
Cô tự múc cho mình một bát cháo yến mạch từ một chiếc nồi nhỏ trên bếp và quay trở lại chiếc bàn.
"Cô nói không có nhiều việc để làm. Tại sao cô lại mệt mỏi trong suốt thời gian khi tôi đến đây lúc đầu?"
Janie làm một nét mặt dữ tợn."Cái đó là khi Yarmille ở đây tất cả thời gian, cũng như việc bà ta ở đây bất cứ khi nào Garrick đi xa. Bà ta tự nhận không phải nô lệ của chính bà ta, và vui thích tỏ lại uy quyền trên chúng tôi.Bà ta cũng làm một phụ nữ không thể chịu đựng được việc ăn không ngồi rồi.Bà ta muốn chúng tôi lau chùi một căn phòng đã sạch sẽ, chỉ để giữ chúng tôi bận rộn của ngày.Thật mắn

bà ấy chỉ đến đây một hoặc 2 lần một tuần khi Garric ở nhà."
"Garrick có biết những công việc vất vả mà bà ấy giao cho cô không?" Brenna hỏi.
"Không , điều đó sẽ là điểm gở để nói với ngài ấy.Về mặt nào đó thì Yarmille là gia đình. Đứa con hoang của bà ấy là em trai cùng cha khác mẹ của Garrick."
"Tôi hiểu."
"Bà ấy cũng là người duy nhất ở đây, người không có gia đình hay trang trại để trông nom, bởi vậy ông chủ Garrick cần bà ấy. Những người khác có vợ và đã rời đi với bổn phận của họ trong ngôi nhà của mình và Yarmille đã ở lại đây với Garrick."
"Vì thế ngài ấy sẽ suy nghĩ thật kĩ trước khi ngài ấy khiển trách cô vì sự phản ứng dữ dội của cô."
"Phải, tôi đã hình dung là sẽ vậy."

"Nhưng nó thật kinh khủng!" Brenna nói trong sự giận dữ. "Anh ta thật sự nên đứng ra giải quyết mọi việc trong hoàn cảnh đó."
"Mọi việc không phải là quá tồi, Brenna. Ngài ấy ở nhà nhiều hơn là đi xa. Dĩ nhiên là trừ mùa đông trước. Tuy nhiên, điều đó sẽ không diễn ra nữa. Mặt khác, ngài ấy không yêu cầu nhiều ở chúng tôi khi ngài ấy ở đây, chỉ là ngài ấy yêu cầu phục vụ theo nhu cầu của ngài ấy, và mỗi khi ngài ấy có khách, họ được đối đãi với sự tôn trọng."
"Và phục vụ cho mọi mong muốn của họ," Brenna thêm vào trong sự ghê tởm rõ ràng. Janie mỉm cười.
"À, những người Viking luôn làm những gì họ thích."
"Chúng là những tên con hoang cường tráng!" Brenna làu bàu, đôi mắt xám của cô lấp lánh nhưng chứa đựng đầy sự khinh miệt.
"Tôi sẽ là một người hầu, nhưng không có sự tôn kính. Anh ta có thể bỏ đói tôi nếu anh ta muốn, nhưng tôi sẽ không là con điếm của anh ta!"
"Đó có phải là nhưng gì mà ngài ấy đã làm?"
"Không , nhưng anh ta đã đe dọa," Brenna thừa nhận. "anh ta chơi trò chơi vô cùng độc ác."
"Có lẽ cô không cần lo lắng đâu," Janie nói. "Khi những vị khách đến, cô có thể trốn đi như cô làm trước đây. Họ đến đây và tìm kiếm chúng tôi, nhưng cô có thể ở trong phòng may vá lần nữa."
"Tôi sẽ không quay trở lại khu nhà đó ," Brenna đáp.
Nhưng cô vẫn không hiểu tại sao. "Garrick ra lệnh cho tôi ở lại đây - trong phòng của Yarmille."
Janie cười toe tóet." Có lẽ cô thật sự không có lý do gì để lo lắng, Dường như Garrick muốn giữ cô lại cho bản thân ngài ấy."

"Không, nếu thực sự là như vậy, thì tôi đã có một khoảng thời gian vất vả vào tuần trước ở trong phòng của anh ta, nhưng thực tế là không. Anh ta không thích tôi theo cách đó."

“Ngài ấy không chiếm cô lúc đó?” Janie ngạc nhiên hỏi.
Gương mặt Brenna ửng đỏ hơn. “Chỉ 2 lần thôi,” Cô nói cáu kỉnh trong sự bối rối.
”Và anh ta chắc chắn sẽ hối hận nếu anh ta cố thử lại lần nữa!”
“Tôi không nghi ngờ rằng ngài ấy sẽ mất một khoảng thời gian trước khi ngài ấy làm vậy”, Janie nhận xét. “Người đàn ông ấy cố gắng một cách cay nghiệt để không có bất kì người phụ nữ nào, ngài ấy không tin tưởng vào họ. Và nếu cô gợi lại lý do cho điều đó, có lẽ điều đó giải thích tại sao ngài ấy đã ở trong một tâm trạng u ám gần đây. Morna đã quay trở lại.”
“Quay trở lại?”
“Đúng, một vài ngày trước đây. Perrin nói với tôi điều đó. Dường như người chồng giàu có của cô ta đã bỏ mạng. Cô ta quay về với gia đình và là một góa phụ giàu có. Nhưng điều đó cũng đồng nghĩa với việc nó chỉ gây ra phiền phức mà thôi
“Tại sao vậy?”
Janie cau mày. “Perrin nghĩ cô ta có ý định quay lại để lấy lại sự chú ý của Garrick với cô ta .
Lưng của Brenna cứng lại. “Và anh ta muốn mang cô ấy trở lại?”
“Cô ta là mối tình đầu của ngài ấy và không dễ gì để quên. Vả lại, sự thật là cô ta đã làm tổn thương ngài ấy một cách sâu sắc,” Janie nói, sau đó nhún vai.
“Theo ý kiến của tôi ngài ấy sẽ là một tên ngốc khi muốn cô ta lần nữa sau những gì cô ta đã làm với ngài ấy.Nhưng ai có thể biết điều gì ở trong trái tim những người đàn ông chứ?”

“Chỉ duy nhất một người đàn ông, và hầu hết thời gian anh ta thật khó đoán, “Brenna thì thầm với một chút chua cay trong giọng của cô. Cô sẽ đánh đổi bất cứ thứ gì để biết được suy nghĩa của Garrick.
Janie và Brenna dành thời gian còn lại của buổi sáng và buổi chiều để giặt giũ. Brenna lau chùi trong khi Janie đun nước sôi từ cái chum lớn hứng nước mưa bên ngoài căn nhà, và sau đó phơi quần áo lên cho khô. Brenna chà quần áo của Garrick trên tấm ván chà với một sự dữ dỗi, đường may bị xé rách và cô phải sửa lại sau đó. Vì lúc này thời gian mặt trời chiếu sáng là không nhiều, vì thế quần áo không thể khô bằng ánh nắng mặt trời, nhưng nó đã được vắt kiệt nước hoàn toàn và treo lên trong gió lạnh. Đã gần chiều khi quần áo được đưa vào, và sau đó Brenna lần đầu tiên được trông thấy ánh sáng phương bắc. Cô hoảng sợ nhìn vào thứ ánh sáng kỳ lạ không có hình dáng rõ rệt đó cho đến khi Janie giải thích rằng ánh sáng màu vàng hơi lục đó xuất hiện thường xuyên trên bầu trời. Cô cũng giải thích cho Brenna biết rằng ánh sáng mang nhiều màu sắc khác nhau, và thỉnh thoảng là màu trắng. Có nhiều ánh sáng mang màu sắc đẹp hơn như xanh, đỏ hay thậm chí là tím. Brenna bị mê hoặc và mong chờ được nhìn thấy nhiều hơn nữa. Mảnh đất này có nhiều điều huyền bí, khác rất xa với nơi ở của cô, và toàn bộ thế giới nữa.

Đã muộn khi cuối cùng Garrick cũng tới bàn ăn. Ánh mắt Brenna nhanh chóng bị thu hút bởi vết máu trên quần anh, vết đỏ thẫm nổi bật lên trên lớp da nai, và sau đó cô nhìn chằm chú dò hỏi vào khuôn mặt anh.
"Tôi không biết anh có kẻ thù ở vùng đất của chính mình,"cô suy đoán, giọng cô khàn khàn.
"Đó là sự thực, nhưng ta không gặp ai ngày hôm nay cả,"anh đáp, môi anh nhếch lên thành một nụ cười chậm rãi trong khi anh tiến lại gần. "Ta phải làm em thất vọng rồi, cô gái, và nói cho em biết rằng vết máu này không phải của ta, mà là của con hươu mà Avery đang lột da."
"Avery?"
"Anh ta là một nô lệ khác của ta."
Đó là một sự nhắc nhở rõ ràng của Garrick về thân phận của cô. Má cô đỏ bừng dữ dội và đôi mắt xám bạc của cô chiếu thẳng vào anh.
"Một lí do thật vụng về" cô nhận xét một cách chế giễu, cái nhìn chằm chằm của cô trở lại vết máu. "Anh không nhận thấy rằng một vết thương xuyên qua đầu sẽ khéo léo và có được một tấm da tốt hơn ư ?"

Anh cười. "Lần đầu tiên em đánh cuộc con ngựa của em tốt hơn ta. Giờ thì em lại chỉ dẫn cho ta cách đi săn sao cho tốt. Khi nào em sẽ ngừng làm ta kinh ngạc vậy, Brenna?"
Cô bực bội mất một lúc. Cô không thích anh ta sử dụng tên gọi của cô. Anh ta chỉ gọi tên cô như vậy trước đây trong một lúc dịu dàng.
"Bữa ăn của anh đang chờ anh," Cô nói một cách vụng về, ước rằng rời xa khỏi anh ngay khi cô có thể."Anh sẽ dùng bữa ở đâu?"
"Bữa ăn này em sẽ phục vụ ta à?" anh hỏi, ánh mắt anh nhìn khắp thân hình cô một cách rất trâng tráo.
"Những người khác đâu?"
"Có lẽ anh không biết rằng đã muộn rồi,Viking," cô cáu kỉnh đáp trả.
"Những người khác đã đi ngủ."
"Và em kiên nhẫn chờ ta?"
Lúc này, anh đứng ở đằng sau cô, anh cởi chiếc áo choàng lông thú nặng nề ra.
"Sự thay đổi này ở em thật đáng chú ý, Brenna. Ta thấy thật lạ là sao em không đi tìm chiếc giường của em và rời đi cùng những người khác để chứng kiến tình cảnh khó khăn của ta. Điều đó có phải là em mong muốn sự bầu bạn của ta không?"
"Ồ!"
Cô há hốc muồm kinh ngạc và đi đến trước mặt anh. "Anh là một con chó tự phụ!Tôi thà dành thời gian với một con lừa kêu inh ỏi còn hơn là với anh!"
Cô bắt đầu bước một cách hiên ngang ra khỏi phòng nhưng mệnh lệnh mạnh mẽ của anh buộc cô phải

dừng lại chỉ sau một bước.
“Ta không đồng ý cho em rời đi để nghỉ ngơi, em yêu!”

Cô bực tức quay lại, ánh mắt màu khói xám chiếu vào anh, nhưng cô kiềm chế và chờ anh tiếp tục. Cô sẵn sàng đánh vào nụ cười thách thức cong lên trên môi anh. Anh đang thích thú điều này!
“Em sẽ phục vụ bữa ăn của ta,” Anh nói với một giọng đều đều. :Đầu tiên, em sẽ chuẩn bị nước tắm cho ta.”
“Một bồn tắm? Bây giờ?” Cô ngờ vực hỏi.
Với cái gật đầu của anh cô rên rỉ. Tay cô đã chai sạn và đau đớn từ khi giặt quần áo, bởi vì cô thường phải tiếp xúc với nước nóng và xá phòng giặt. Giờ thì cô sẽ phải mang cả thùng nước lên phòng của anh ta! Cô nản chí với suy nghĩ đó.
“Tại sao em lưỡng lự?” Garrick hỏi, quan sát cảm xúc lướt ngang qua gương mặt cô.
“Một chiếc bồn tắm là một điều đơn giản.”
“Vậy thì anh hãy làm điều đó!”cô rít lên.
“Tôi sẽ không mang nước lên phòng của anh.”
“Ta không yêu cầu em làm điều dó,” anh đáp. “ta sẽ có bồn tắm ở đây. Sẽ phù hợp với em chứ?”
Quả thật trong phòng anh có một bồn tắm. Cô suýt nữa thở dài. Thay vào đó cô bướng bỉnh nói, “Như anh muốn.”
Cô cầm 2 cái thùng lên và đi ra ngoài đến bể lớn chứa nước mưa trong mát ở bên ngoài ngôi nhà. Cơn gió lạnh nâng vạt váy của cô lên và mang lại một cơn ớn lạnh lên tấm lưng cô. Cô đổ đầy thùng, sau đó suýt nữa làm đổ chúng khi quai thùng chạm vào ngón tay đau đớn của cô trong lúc cô kéo mạnh chúng quay trở vào ngôi nhà.

Garrick đã chuyển chiếc bồn to ở phía dưới cầu thang lên trước ngọn lửa. Anh đứng đằng sau và yên lặng quan sát cô trong khi cô đổ nước lạnh vào trong bồn. Cái nhăn mặt vô thức của cô rời khỏi gương mặt Brenna khi cái thùng trở lên nhẹ lần nữa. Cô miễn cưỡng đi đến khu nhà bếp của đại sảnh để đổ đây nó lần nữa.
Lúc cô quay lại, Garrick chặn cô ở cửa. “Chuẩn bị bữa ăn cho ta!” anh nôn nóng quát to và lấy chiếc thùng khỏi tay cô. “Với tốc độ cuả em ta sẽ phải chờ cả buổi tối để tắm mất!”
Brenna vội vàng đi đến bên kia phòng đến bên chiếc lò sưởi, biết ơn sự nôn nóng của anh, mặc dù cô sẽ không nhận nó là sự tử tế của Garrick. Phải mang nhiều thùng nước hơn để đổ đầy một nửa chiếc bồn. Lượng nước Garrick mang nhiều hơn cho một chiếc bồn, nhưng Brenna không nói gì.
Cô quay lưng lại với anh và lấy đầy thịt hầm lên chiếc đĩa gỗ mà Janie đã chuẩn bị lúc trước. Một ổ bánh mì và một cốc rượu đặt trên chiếc khay bên cạnh đĩa thịt hầm, bởi vì lúc này Brenna không biết

anh ăn ở đâu. Có thể là ngay tại đây, gần như chắc chắn vậy, từ khi lò sưởi ở đại sảnh chính cháy, tạo thành một căn phòng không mấy dễ chịu. Cô cũng không nghĩ tới việc đốt một lò sưởi trong phòng ngủ của anh hoặc của cô.

Với cái vạc đặt sôi trên bếp, Garrick đi đến chiếc bàn và ngồi xuống chiếc ghế dài phía trước đồ ăn của anh. Lúc này Brenna đứng phía sau anh, nhìn chằm chằm vào bờ vai rộng của anh, mái tóc ánh vàng cuộn lại đằng sau cổ anh, cánh tay trần to lớn, mạnh mẽ của anh nổi lên với những đường cơ bắp. Brenna lắc đầu để ngăn cái nhìn chằm chằm của cô, cô gần như bị thôi miên. Nhìn người đàn ông này đã khuấy động một vài thứ ở trong cô điều đó cô không thể giải thích được, và nó làm cô hoảng sợ.
"Em ăn rồi à?"Garrick hỏi qua vai anh.
"Đúng vậy, lâu rồi,"Cô lẩm bẩm.
Brenna cắn chặt môi cô trong khi anh tiếp tục ăn. Bữa ăn của anh được chuẩn bị trước và bồn tắm của anh cũng đã được chuẩn bị, nhưng cô miễn cưỡng rời khỏi căn phòng ấm áp này, dù miễn cưỡng nhiều hơn để ở lại đây và suy nghĩ về tác động kì lại bởi sự có mặt của Garrcik ở cô tối nay.
Cô đi quanh chiếc bàn để cô có thể đối mặt với anh."Giờ tôi có thể đi chưa – Garrick? Tôi sẽ đốt lò sưởi trong phòng anh trước khi tôi đi nghỉ."
Garrick nhìn chằm chằm vào cô một lúc lâu trước khi trả lời. Đôi mắt anh rời khỏi gương mặt cô, dừng lại trên đôi gò mềm mại trên ngực cô đang chuyển động nhẹ nhàng bởi hơi thở của cô bên dưới chất liệu xù xì của chiếc váy. Sau đó ánh mắt anh chuyển đến cặp hông căng tròn của cô, nổi bật bởi chiếc thắt lưng đơn giản cô buộc xung quanh eo cô. Chiếc áo xấu xí và không thích hợp, nhưng nó thực sự không có gì nhiều để có thể giấu đi thân hình mảnh mại của cô.
"Thế nào?" Cô kiên quyết thúc giục, đỏ ửng bởi cái nhìn dò xét trơ tráo của anh.

Ánh mắt anh lại khóa lấy ánh mắt cô và anh cười dí dỏm. "Em có thể thắp lò sưởi trong phòng ta, em yêu, nhưng sau đó quay lại đây."
"Tại sao vậy ?"
Nụ cười của anh rộng ra với sự bối rối trên gương mặt cô. "Em không cần hỏi những mệnh lệnh của ta, nhưng hãy thực hiện nó không chậm trễ, Brenna."
Cô kiềm chế để chống lại cơn giận đến trong tâm trí mình, và thay vào đó cô đi hùng dũng ra khỏi phòng. Cô sẽ tìm ra lý do vì sao sớm thôi, cô tin vậy. Cô châm lửa lò sưởi trong phòng Garrick và phòng của cô, sau đó chầm chậm quay trở lại khu nhà bếp dưới tầng, ghì chặt cánh tay trần của cô trong khi cô đi xuống cầu thang.
Cô chủ định giữ lấy thời gian của cô, và khi cô đi vào đại sảnh, Garrick đã ăn xong và đã thêm nước sôi vào chiếc bồn tắm. Anh đang đứng quay lưng vào lò sưởi, cởi bỏ áo chẽn của anh. Cô mang cho

anh một chiếc áo choàng để mặc sau khi anh tắm, nó quàng trên vai cô.
Khi Garrick nhìn cô, anh cười và ném chiếc áo chẽn vào cô. “Em hãy ngâm nó vào trong nước trước khi nó bị hỏng. Em sẽ được nghỉ ngơi trong một lúc”, anh nói , và cúi xuống cởi dây nịt tất da chéo khỏi mình.

Cô ném cho anh một cái nhìn chết người như thể anh không nhìn thấy, sau đó bỏ chiếc áo chẽn của anh vào trong một thùng nước mà anh đã đổ sẵn nước ở trong. Khi anh bắt đầu cởi quần mình, cô nhanh chóng quay lưng lại với anh, mặt cô ửng đỏ dữ dội. Cô cho rằng anh sẽ muốn riêng tư trong lúc anh tắm. Sẽ trơ tráo làm sao khi anh hoàn toàn không mặc gì trước cô trong khi cô vẫn đầy đủ quần áo? Chẳng lẽ anh ta không biết ngượng?
“Ở đây,” anh nói phía sau cô, nhưng cô sẽ không quay lại. Vậy thì, “ Điều gì khiến em khó chịu, em yêu?”
Khi cô vẫn không quay lại, anh cười và ném chiếc quần đến chân cô. Cô nghe thấy tiếng nước bắn lên khi anh đi vào trong bồn tắm, và chỉ sau đó cô mới nhặt chiếc quần của anh lên và đặt vào thùng. Khi cuối cùng cô thận trọng quay lại để nhìn vào anh, ánh mắt cô bị lôi cuốn đến nửa thân trên màu đồng của anh, những cơ bắp mạnh mẽ và cứng rắn bên dưới đám lông vàng hoe bện lại trên ngực anh, cánh tay mạnh mẽ đó rõ ràng có thể vắt kiệt cuộc sống khỏi một con gấu nếu cần thiết.
“Em có muốn tắm cùng ta không, Brenna?”
Ánh mắt cô chợt dừng đến đầu anh và cô thấy rằng anh đã để ý thấy cái nhìn chằm chằm của cô vào anh. Gương mặt cô thay đổi với 3 sắc đỏ và cô há hốc miệng kinh ngạc, “Không! Tôi đã tắm sáng nay rồi!”
Quả thật, cô cũng dùng chiếc bồn như vậy, sau khi Coran, người nô lệ giúp đỡ những người phụ nữ với những công việc vặt nặng nhọc, đã đổ đầy nó cho cô. Nhưng Garrick chỉ chọc nghẹo cô – anh ta chắc hẳn như vậy.
“Nếu em không tham gia cùng ta, vậy thì,em sẽ chà lưng cho ta chứ?”
Cô nhìn thấy sự hài hước trong ánh mắt anh và nó làm cô tức điên.”Không, tôi sẽ không!”

“Và nếu ta ra lệnh cho em?”
“Nó sẽ buộc những móng tay của tôi cắm trên lưng anh, không phải cọ!” Cô cảnh cáo anh, sau đó tiếp tục đứng vững. “Tôi có thể phục vu anh theo những cách thông thường. Không được ép tôi nhiều hơn, Viking. Nếu anh đòi hỏi qúa nhiều những điều anh đạt được, anh sẽ đánh mất tất cả!”
“Giờ cô ấy lại hăm doạ mình,” Garrick nói trong sự bực tức chế nhạo. “Vậy em không thay đổi quá nhiều, như em muốn ta tin?”
“Tôi đồng ý phục vụ trong ngôi nhà của anh, nhưng không trong sự thân mật này,” cô đáp trả với một

giọng bình tĩnh, mặc dù ánh mắt cô bao phủ một màu đen.” Giờ tôi có thể đi chưa?”
Anh gật đầu. “Được, đi đi. Coran sẽ đổ chiếc bồn tắm vào buổi sáng.”
Brenna nhanh chóng rời khỏi căn phòng và chạy lên cầu thang. Cô đi vào căn phòng nhỏ của mình và đóng sầm cánh cửa lại hoàn toàn. Cô ngay lập tức hối hận về những việc đã làm, bởi vì Garrick sẽ nghe thấy tiếng ồn và không nghi ngờ gì anh ta đang cười vì anh đã khiến cô bối rối. Tại sao anh ta cứ khăng khăng đối đầu với cô trong những cuộc cãi vã nhỏ? Anh ta cố chấp trong khi cuối cùng cô đã làm bất cứ điều gì anh ta yêu cầu cô? Không cái ngày đó sẽ không bao giờ đến!
Brenna kéo chiếc áo sơ mi của cô ra và đặt nó gọn gàng trên chiếc ghế đơn trong phòng. Có một chiếc rương nhỏ ở chân chiếc giường hẹp của cô, nhưng nó trống rỗng, và cô không có cái gì của cô để đặt trong đó. Chiếc váy ngủ và một chiếc áo sơ mi là những thứ cô đã mang đến từ căn nhà kho và quần áo của những nô lệ. Cô cũng mang một chiếc lược xương và một đôi giầy da mềm, cái quá lớn với bàn chân mảnh khảnh của cô. Nhiều của cải tốt, cô nghĩ với vài sự hài hước, nhớ lại rằng cô đã không thèm những chiếc áo đẹp đẽ cô đã từng có.

Cô mặc chiếc váy ngủ đã được đặt trên giường của cô, và ngay lập tức hối hận vì đã giặt sạch nó mới đây, bởi vì nó thậm chí còn cứng hơn trước. Sau đó cô ngồi trên giường, tháo mái tóc dài óng mượt của cô, và chải nó cho đến khi ánh lửa phản chiếu những tia sáng yếu ớt. Cuối cùng cô trèo xuống dưới chiếc khăn thêu phủ giường và cố gắng ngủ.
Nhưng giấc ngủ cứ né tránh Brenna và cô biết tại sao. Cô có thể không thoải mái, không cho đến khi cô biết Garrick ở trên giường.Cô cố gắng để tiếng kêu lách tách của ngọn lửa ru ngủ cô, nhưng nó không hiệu quả. Cơ thể cô căng ra, cứng ngắc như một tấm ván. Cô chờ đợi và chờ đợi, cho đến khi dường như đã vài giờ, để nghe cánh cửa đi xuống hành lang mở và đóng. Tại sao cô lại thấy rất cấp bách rằng cô muốn biết Garrick đã đi ngủ trước khi cô có thể tím thấy giấc ngủ của chính mình?
Khi cánh cửa phòng cô mở ra, Brenna đã tìm ra câu trả lời của mình. Làm thế nào cô biết anh sẽ đến? Có phải cái nhìn trơ tráo anh mà anh nhìn cô gần đây đã vô tình báo cho cô biết?
Anh đứng ở đó gần cánh cửa, mặc duy nhất chiếc áo choàng lụa ngắn cô mang cho anh. Cột dây ở eo, áo được mở rộng sâu thành hình chữ V đến dây lưng, chắn ngang bởi những lọn tóc xoăn trên ngực anh. Ánh lửa nhảy múa trên đôi chân trần của anh, bắp đùi và những thớ cơ săn chắc. Đôi chân dài , mạnh mẽ đó sẽ sớm nằm giữa 2 chân cô.
Brenna lắc đầu, choáng váng với suy nghĩ của mình. Cô sẽ không để nó xảy ra. Garrick có sức mạnh, nhưng cô có thể thắng anh. “Anh muốn gì, Garrick?” Brenna hỏi trong một tiếng thì thầm khàn khàn.
“Em,” đó là tất cả những gì anh nói.

Cô chống khuỷu tay và ngồi dậy, mái tóc óng mượt đổ xuống như thác nước trên bờ vai cô.

“Tôi cho rằng đó là một trong những lần anh đề cập đến trước đây, khi cơ thể anh thèm muốn một người phụ nữ?”
Anh càu nhàu với cô, không thích thú với câu hỏi của cô. “Em nhớ rất tốt.”
“Tại sao tôi lại không? Sau tất cả, đó không phải là người đàn ông tên Garrick, người đã muốn tôi, chỉ là cơ thể anh ta,”cô nhẹ nhàng nói. “Anh thích có tôi ở đây, hay anh thích làm nó hơn trên giường của anh?”
Một thoáng cau mày trong khi anh bối rối với sự bằng lòng của cô. Brenna cảm thấy khó giữ được sự bình tĩnh của cô thêm một lúc nữa, mặc dù sự do dự của anh đã giúp đỡ cô.
“Tôi thấy anh không thể quyết định được, Garrick. Tốt thôi, chiếc giường này quá nhỏ để phù hợp với thân hình của anh, nên tôi sẽ đi với anh.”
Cô duyên dáng trượt khỏi giường và đi đến cửa. Một nụ cười quyến rũ nhảy nhót trên môi cô. Cô dừng lại bên cạnh Garrick và dịu dàng đặt một tay lên ngực anh.
“Anh có thay đổi ý định của mình không, Garrick?Giờ hãy nói cho tôi , trước khi tôi đi xa hơn.”
Sự thất bại của anh với sự ưng thuận của cô trở thành một cái quắc mắt u ám. “Không, Ta không thay đổi ý định của mình.”
“Tốt, vậy thì đến đây.”Cô thở ra và rời khỏi căn phòng trước anh.
Trái tim cô đập thình thình trong lồng ngực, gần giống như một nỗi đau rộn ràng. Anh sẽ giận dữ với cô bởi trò chơi khăm anh, nhưng cô sẽ không chịu đựng sự giận dữ đó trừ khi anh bắt được cô,và cô quyết định rằng anh sẽ không thể. Khi cô đi đến cầu thang, cô lao xuống nó với một tốc độ điên cuồng và chạy thật nhanh đến cửa sau. Phía bên ngoài trời tối đen, cô sẽ tìm thấy nơi nào đó để trốn cho đến khi cơn giận và sự thèm muốn của Garick nguội đi.

Nhưng Garrick đã khóa cửa, điều mà cô không trông mong, và trước khi cô có thể ném được cái chốt nặng nề, anh đã ở đằng sau cô. Cô hét lên khi anh nhấc cô lên trong cánh tay anh và ném cô qua vai anh, làm cho cô thở hổn hển, nhưng chỉ được một lúc. Cô đá và vặn người trong khi anh gần như đánh rơi cô khi anh quay trở lại cầu thang. Âm thanh một cú đấm từ đằng sau nhưng cô không dừng lại cuộc chiến của cô mà chỉ làm tăng thêm chúng.
Trong căn phòng của anh, anh đá cánh cửa đóng lại, sau đó đi qua phòng và ném phịch cái bọc của anh trên giường. Anh đứng và quan sát cô trườn ra xa khỏi anh để đến chân giường, với tư thế sẵn sàng nhảy nếu anh đuổi theo cô. Một nụ cười chế nhạo hoài nghi thoáng qua trên đôi môi anh và anh không di chuyển ngay lập tức đến cô.
“Từ một sự quá khích khác ư?”anh nhận xét, tay anh chống trên hông. “Và ở đây ta nghĩ em sẽ cảm thấy phù hợp, thoải mái giữa 2 ta.”
“Anh nói thật khó hiểu,” Brenna thận trọng nói, cảm thấy bớt căng thăng để nhìn thấy anh không quát

tháo với cơn giận.
“Em không? Vậy thì giải thich cho ta về hành động của em một vài phút trước. Tất cả điều đó là về điều em yêu?”

“Tôi không hiểu anh đang nói về điều gì,” cô nói phòng thủ, giữ cằm cô ngẩng cao.
Anh lắc đầu, để cho 2 tay rơi xuống 2 bên. “Ta phải biết tốt hơn là trông mong tính trung thực từ một phụ nữ. Ta phải nhận ra rằng em đang chơi trò dối trá với ta. Em quá sốt sắng, điều đó làm ta bối rối, nhưng sau đó ta không mong chờ trò đánh lừa của em. Cũng không mong chờ em chạy trốn ta lần nữa như một trinh nữ hoảng sợ. Trò chơi em đang chơi là gì, Brenna? Giải thích quy tắc cho ta.”
“Tôi không chơi trò chơi. Anh thật sự mong tôi mở rộng vòng tay với anh sao?”
“Đúng, Cuộc chạm trán cuối cùng của chúng ta đã mang lại cho ta sự tin tưởng rằng em sẽ vậy.” Anh cười với cô.
“Tên vô lại tự phụ !” cô cáu kỉnh, sự can đảm của cô trở lại gấp đôi.
“Anh quên rằng anh đã nói dối tôi lần cuối cùng đó ư? Anh nói anh sẽ không bắt buộc tôi, nhưng anh đã làm. Và chỉ vì sự hiếu kì đó của tôi đã cho phép anh làm.”
Anh cười chế nhạo, “Bởi vì sự hiếu kì đó đã làm em hưởng ứng với ta trong sự say mê.”
“Anh nói dối!”cô há hốc miệng kinh ngạc. “Anh đã khuấy động tôi, Viking, không phải tôi!”
“Nhưng em đã không cố để thoát ra.Và có Thor biết, em là người không để ta đi và là người trơ trẽn chế nhạo ta như thế nào để tiếp tục. Em không phủ nhận chứ?”
Cô nhún vai, sau đó cười ranh mãnh “Anh không thể hiểu điều đó phải không? Anh nhận thấy, bởi vì việc làm của anh đã hoàn thành, nhưng tôi thấy nó vẫn thiếu. "Một cái cau mày và mắt anh tối lại, cô nhanh chóng thêm vào,
“Đó là suy nghĩ sai lầm của anh. Nó khiến tôi cần thêm thời gian để giải quyết những gì còn bí ẩn”
“Điều bí ẩn?”
“Đúng, để đạt tới kết thúc, như anh đã làm. Để phát hiện ra cái gì làm việc đó rất khêu gợi hấp dẫn. Cái đó trung thực bao nhiêu, Viking?”

“Và em đã thích điều đó?”
“Đúng, tôi thừa nhận.”
Anh cau mày với cô và nói tiếp. “Vậy thì quỷ tha ma bắt tại sao bây giờ em lại chạy trốn ta?”
“Bởi vì tôi tận hưởng nó một lần, Viking, không có nghĩa là tôi khao khát việc đó lần nữa, trong khi đàn ông các anh làm việc đó mãi. Sự hiếu kì của tôi đã nguội đi, và bởi vì tôi có thể không lập lại hành động đó.”
“Chuyện đó!”anh lẩm bẩm, hoàn toàn bực tức. “Đó là một lời nói tốt hơn cho nó.”

“Cái gì?”cô chế nhạo. “chắc chắn không phải làm tình, bởi vì không có tình yêu trong những gì chúng ta đã làm. Không đối với tôi, và đặc biệt không phải với anh. Anh sẵn lòng thừa nhận việc này chỉ là do cơ thể anh khao khát sự giải thoát. Nên đừng đến với tôi bởi vì sự giải thoát, khi bất cứ người phụ nữ nào cũng sẽ đáp ứng được anh.”
“Nhưng ta đã đến với em,”anh đáp, một nụ cười rõ ràng tinh quái cong trên môi anh.
Ánh mắt của Brenna tối sầm lại bởi sự giận dữ. “Tôi từ chối! Tôi sẽ không để mình là vật để thỏa mãn sự thèm muốn của cơ thể anh.”
“Bởi vì em từ chối,” Anh nhẹ nhàng nói, nụ cười xấu xa vẫn trên đôi môi anh. “Điều đó không ngăn được việc ta sẽ có em”
Ánh mắt cô lóe nên sự láu cá. “Thật may mắn, tôi cho rằng, cơ thể anh không thường đưa sự nài nỉ đó. Nhưng nói cho tôi biết, anh từng theo đuổi một người phụ nữ nào chưa?”
“Tại sao ta phải?”
”Ngay cả với Morna?”
Cô chờ đợi để khuấy động cơn tức giận của anh bởi câu hỏi của cô, và thậm chí chịu đựng hình phạt bởi cơn giận dữ đó. Nhưng cô không mong chờ cơn thịnh nộ băng giá đó làm méo mó gương mặt anh và mang đến một cơn ớn lạnh dọc sống lưng cô.

“Làm thế nào em biết về Morna?” anh hỏi với một giọng bình tĩnh chết người.
“Chẳng nhẽ anh không học được rằng, anh không nên chiến đấu với kẻ thù cho đến khi anh biết tất cả mọi điều về anh ta à? Tôi đã dùng nó để biết vài điều về anh.”
“Em coi ta như kẻ thù của em à ?”
“Anh nhất định không phải là bạn hay đồng minh của tôi. Nên, đúng vậy, chúng ta là kẻ thù.”
“Không,” anh đáp lại lạnh nhạt.” Quan hệ giữa chúng ta là chủ nhân và nô lệ. Chúng ta gây chiến bằng lời nói, không phải vũ khí. Và giờ ta ngày càng mệt mỏi với những lời nói.”
“Vậy thì anh sẽ để tôi đi chứ?”, cô hỏi đầy hi vọng.
“Đúng vậy, em có thể đi – sau khi làm, như ta gọi nó là kết thúc.”
Garrick thình lình nhảy qua giường bắt lấy cô với sự bất ngờ, và trong sự hoảng sợ cô nhảy xa khỏi anh. Nhưng cô không đủ nhanh và anh bắt được chân cô, giữ nó chắc chắn trong lúc cô đột ngột ngã về phía sàn nhà của căn phòng. Sự va chạm đó đã lấy mất hơi thở khỏi cô, và khuỷu tay cô bị đập mạnh, cô cảm thấy đau nhức kinh khủng và mang đến những giọt nước mắt của sự đau đớn trong đôi mắt cô. Cô âm thầm nguyền rủa bản thân bởi vì cho phép những tia lấp lánh rơi xuống và làm đôi mắt cô long lanh như thủy tinh. Vũ khí của một người phụ nữ, nước mắt; cô sẽ không dùng nó vào mục đích của cô.
“Em đau à?”
“Nó là vấn đề à?”Cô cáu bẳn.

“Em có?”anh cay nghiệt nhắc lại.

“Thứ duy nhất khiến tôi đau là anh đang nắm chân tôi!” cô nói dối, nhanh chóng lau mắt bằng lòng bàn tay cô.
“Thả tôi ra , quỷ tha ma bắt anh đi!”
“Không, Brenna,” anh nói dịu dàng.
“Chưa phải lúc.”
Một tay anh giữ lấy mắt cá chân cô, anh di chuyển tay còn lại lên bắp chân cô và nâng váy ngủ của cô lên. Khi cô đá anh ra bằng chân khác của cô, anh cười và túm lấy cả nó, sau anh xoay cô cho đến khi cô quay mặt vào anh.Anh thu chân lên giường, giữ mắt cá chân cô, mỗi bên trong mỗi một tay. Cô nhìn chằm chằm không tin được trong khi anh chầm chầm bắt đầu đứng dậy, kéo chân cô lên với anh trong khi anh đứng thẳng.
“Dừng lại, Garrcik! Tôi nói là dừng nó lại!”
Nhưng anh tiết tục nâng cô lên khỏi sàn nhà, lên và lên cho đến khi anh đu đưa cô trong không khí phía trên giường ngủ. Brenna giật mạnh ở giữa dù là để dùng tay cô để trụ vững bản thân , hay là cố gắng để kéo váy ngủ của cô trở lại vị trí – bất kì điều gì cũng được, vì việc này hướng về phía đầu cô, tay cô bị chặn lại bởi cái nhìn của anh.Tuy vậy, trước khi cô có thể quyết định, anh nhẹ nhàng hạ thấp cô trên giường cho đến khi lưng cô nằm xuống. Nhưng anh giữ chân cô giơ lên và chầm chậm căng chúng rộng ra.

Khi anh hạ 2 đầu gối của anh xuống, cô cố gắng để giật ra khỏi anh, nhưng anh kéo mạnh cô lại. Sau đó với một chuyển động nhanh anh hạ chân cô xuống trên vai anh và đổ xuống trên cô cùng lúc đó, giữ chân cô cao bằng tay anh bởi vậy cô không thể hạ nó xuống thấp. Anh thậm chí không cần cởi bỏ chiếc áo choàng ngắn của anh, bởi vì nó đã mở ra với sự cố gắng của anh, và bộ phận đang đập rộn lên của anh ép tỳ vào cô, tìm kiếm lối vào ẩm ướt nữ tính của cô .
“Anh là một tên hung bạo suy đồi!”cô thở hổn hển.
“Không, Ta nhất định có em, Brenna, đó là tất cả,” anh thầm thì.
Cô nhìn chằm chằm chết người vào anh.
“Cho đến giờ anh chỉ có được sự giận dữ của tôi, nhưng nếu anh bắt ép tôi bây giờ, Garrick, anh cũng sẽ có sự căm ghét của tôi. Đó không phải là điều tốt đẹp đâu..Anh sẽ không bao giờ tìm thấy sự yên ổn một khi tôi đã căm ghét anh.”
Câu trả lời của anh là đâm vào sâu trong cô, mang những giọt nước mắt đến đôi mắt cô lần nữa với sự tân công dữ dội tàn bạo của anh .Anh chiếm lấy cô không nhân từ, nhanh chóng, trong khi cô thì thầm sự căm ghét vào tai anh. Khi anh kết thúc, anh để chân cô xuống một lúc và sau đó di chuyển sang bên

cạnh cô. Lúc đó anh giải thoát cô, cô trườn ra khỏi giường như thể nó đốt cháy cô và chạy khỏi phòng, đóng sầm cửa và sau đó cô đi xuống hành lạng.

Garrick đấm vào giường. “Loki mang cô đi!(quỷ tha ma bắt cô ta đi)” anh gầm gừ.

Điều anh muốn là một cuộc đọ sức thú vị thì bây giờ đã trở thành một chiến thắng trống rỗng.

Chapter 21

Cơn bão tuyết đầu tiên kéo dài đã đến, và nó không xảy ra cho đến cuối mùa thu.Cùng với nó là một cơn bão đi đến kéo dài cả một tuần, đóng băng các hồ và vũng nước và để lại những đống tuyết cao 4 đến 5 feet.Mảnh đất được bao phủ trong màu trắng ảm đạm, và có vài người đã quen đương đầu với việc tuyết rơi và những cơn gió lạnh giá.Garrick là một trong số đó.Anh đã đi được 2 tuần lễ trước khi cơn bão tuyết bắt đầu, và ngay cả khi nó kết thúc, anh vẫn chưa trở về.

Ngay khi những cơn gió lắng xuống, Anselm đã đến nhà của Garrick, mang theo cùng với ông là một con ngựa đặc biệt, một con ngựa cái nòi tốt màu bạc.Vợ ông đã nói với ông(khi bà được Linnet kể lại) rằng con ngựa đặc biệt đó thuộc về quý cô Brenna.Đã 3 tháng nay ông suy nghĩ về cô gái với mái tóc đen nhánh đó.Sự không hài lòng của con trai ông với cô gái đã không làm ông cảm thấy khá hơn một chút nào.Ông hối hận vì đã trao cô cho Garrick, bởi vì mặc dù ông không đến để xem cô trong những tháng qua, ông đã sợ cô không ở trong tình trạng tốt với tâm trạng u ám của Garrick.

Anselm đã trao cô gái cho Garrick với hi vọng rằng lòng can đảm và sắc đẹp của cô sẽ thay đổi tâm trí của anh khỏi con mụ phản trác, kẻ đã làm thay đổi biến một người đàn ông trẻ tuổi vui vẻ thành một người hoài nghi lạnh lùng.Khi Garrick đi tìm chị gái của cô gái, và một tháng sau đã nói chuyện rất lâu với cô của cô gái, Anselm đã cho rằng mong muốn được biết nhiều hơn về cô gái là một khởi đầu đầy hứa hẹn, và chẳng bao lâu nữa anh sẽ quay trở về là đứa con trai ngày xưa của ông.Nhưng sau đó, tính khí tồi tệ của Garrick đã không được cải thiện, nó thực sự trở lên xấu hơn.Tại sao, Anselm không thể đoán được.Giờ một lần nữa Garrick đi khỏi những ngọn đồi đã vài tuần rồi, và Anselm ít khi nhìn thấy anh.

Sự vắng mặt của Garrick ngày càng lâu hơn, và cuộc hành trình cuối cùng về phía Bắc đã kéo dài đến 3 tuần.Mặc dù Anselm đã bắt đầu hơi lo lắng về sức khỏe của Garrick, ông sẽ chờ một vài ngày,trước khi ông bắt đầu một cuộc tìm kiếm, như Heloise đã la mắng ông suốt từ khi cơn bão tuyết bắt đầu.

“Này, ông già, ông ở đâu vậy?”

Erin đi đến từ phía sau chuồng ngựa, được che phủ từ đầu đến chân trong một chiếc áo choàng lông thú sặc sỡ.”Tôi nghe thấy ông rồi,”ông càu nhàu với một giọng thô lỗ.

Anselm quan sát ông ấy với sự khó chịu"Ta thấy Garrick vẫn lãng phí những chiếc áo choàng của nó cho những người hầu."

"Đúng vậy, chúng tôi được mặc ấm hơn những người dân tội nghiệp của ông,"Erin đáp, cười toe toét.

Anselm sẽ không để tâm đến lời nhận xét từ bất cứ người nào khác, nhưng ông thực sự yêu mến Erin già.Ông ấy đã phục vụ cho cha của Anselm, và giờ là con trai ông, và bởi vì nhiều năm nay họ đã thích thú nói cạnh khóe lại những đức tính tốt bụng từ người kia khi họ gặp nhau.

Anselm hằng giọng, kiềm chế sự hài hước của ông."Ta mang một con ngựa non mới cho chuồng ngựa của ông.Ông có buồng chứ?"

"Quả thực có một buồng," Erin lầm bầm, cầm dây cương của cả 2 con ngựa."Dĩ nhiên là có buồng."

"Ông nhớ là, nó không phải dành cho Garrick đâu ."

"Ồ?"

"Không , nó là món quà dành cho cô gái Celtic,"Anselm thô lỗ nói."Và ông phải cẩn thận và nói với con trai ta khi nó trở về."

"Thánh thần ơi!"Erin cười khúc khích,"Từ khi nào ông tặng một món quà tốt như vậy cho một nô lệ vậy?"

"Đừng bận tâm, ông già lẩm cẩm.Cô gái ở đâu?Trong khu nhà bên dưới à?"

"Không, cô ấy sống trong nhà."

Anselm ngạc nhiên bởi tin mới này, sau đó ông cười khoái trá."Có lẽ ta không đến nỗi là một tên ngốc sau tất cả."

"Ông muốn hỏi ý kiến của tôi ư?"Erin đáp lại, đôi mắt già nua của ông bừng sáng lên với tiếng cười.

"Trở về với công việc của ông đi !"Anselm quát, và ông đi về phía ngôi nhà.

Brenna ở trong khu nhà bếp, nơi cô dành hầu hết thời gian của mình những lúc thức, từ khi nó là nơi ấm áp và dễ chịu nhất trong nhà.Trên bàn là những thứ còn lại của bữa sáng.Bên cạnh là con thỏ

mà cô đã bắt đầu thái ra thành từng miếng cho bữa tối của cô, nhưng đã được để lại trên thớt.

Việc Garrick dời khỏi nhà bởi chuyến đi săn, và Yarmille đã đến ở đây.Bà ấy bắt Brenna làm việc một cách điên cuồng và khăng khăng những yêu cầu của bà ấy.Nhưng một tuần trước, người phụ nữ lớn tuổi đã trở về nhà, và khi bão tuyết đến, Yarmille đã không quay trở lại.Không có vẻ mặt hống hách của bà ấy, Janie và Maudya đã ở lại trong nhà họ, và Brenna không có thói quen mạo hiểm để ra khỏi nhà đi tìm họ.Không ngay cả khi Erin đến để đi cùng cô, bởi vì ông ấy đã mang cho cô đủ đồ dự trữ từ kho 2 tuần trước, và thích trông nom chuồng ngựa ấm áp hơn.

Brenna đã đến điểm nơi mà cô gần như chào đón Yarmille quay trở lại.Dù là họ không giao thiệp,việc Yarmille nói chuyện không ngừng với chính bà là một sự thích thú, thỉnh thoảng là sự giải thoát.

Vào một lần,Brenna đã khám phá ra rằng Yarmilla đã che dấu một bí ẩn, sự thù ghét kéo dài với Heloise, và lòng căm ghét đó đã bao gồm cả những đứa con trai của Heloise.Điều Brenna phát hiện ra thật rối rắm, bởi vì rằng Yarmille làm việc cho Garrick.Cô tự hỏi nếu như Garrick nhận thấy cảm giác thật sự của Yarmille.

Brenna bỏ một khúc gỗ mới vào trong lò sưởi, sau đó ngả người ra sau trong chiếc ghế của cô và nhìn chằm chằm vào ngọn lửa bập bùng.Cô ghét thừa nhận nó, nhưng cô thực sự nhớ Garrick.Khi anh ở gần , cô sống trong một trạng thái lo sợ không dứt, không nhận biết được khi anh yêu cầu cô vài thứ, hay nếu cô không tuân theo hoặc không.Khi anh ở đó, cô chưa bao giờ chú ý thấy những giờ dài lê thê như thế.Cô lúc nào cũng cảnh giác, sống như cô đã chưa bao giờ có trước đây.Và vào buổi tối, Chúa nhân từ, vào buổi tối cô đã gói lại những sợi dây thần kinh để chờ đợi và khiếp sợ Garrick sẽ lại đến với cô.Nhưng anh không khi nào làm thế, không sau tối anh cưỡng bức cô.

Cô đã đau đớn bởi cách đối xử của anh với cô.Có lẽ cô đã có thể tha thứ cho anh nếu anh đã dịu dàng như trước đó.Một tối anh đã dịu dàng và cô đã dịu đi với anh, nó đã thật tuyệt.Cô không thể không nhớ đến vẻ đẹp của nó, hoặc vui thích, không như những thứ khác, cái anh đã mang đến cho cô.Sau đó anh đã giữ cô một cách chiếm hữu, như thể anh có thể thực sự chăm sóc cho cô, và cô đã thích thú với sự thân mật họ đã chia sẻ.

Nhưng sau đó, anh đã rất tàn nhẫn – Chúa ơi, cô ghét anh như thế.Cô đã trốn khỏi nhà ngày hôm sau, và cố gắng để xua tan cơn giận của cô với một cuộc cưỡi ngựa hoang dã trên con ngựa nhanh nhất mà Erin cho phép cô.Nó đã giúp ở một mức độ nào đó.Cô thực sự cảm thấy đỡ hơn một chút khi quay

trở về, cô đi qua Coran và đề nghị anh cưỡi ngựa trở lại ngôi nhà.Giờ cô nhớ đến điều đó với một nụ cười toe tóe.

Anh đã lạnh lung lắc đầu, đánh giá con ngựa của cô với một sự e sợ.”Tôi sẽ đi bộ, cô Brenna,”anh cho cô biết.

“Anh đang làm gì ngoài này trên cánh đồng vậy?”cô hỏi, dắt con ngựa đi bên cạnh anh.

“Avery và tôi đã được sai đi để tìm một con bò đi lạc khỏi bãi chăn thả.”

“Anh đã?”

“Đúng, Avery đang mang nó quay trở lại ngay lúc này.”

“Đến đây, Coran,”cô dỗ ngọt anh.”Tôi không thể chịu đựng được việc trông thấy anh đi bộ khi điều đó không cần thiết.Nó là một khoảng cách khá xa để quay trở lại ngôi nhà.”

“Không,” anh lại từ chối.

Cuối cùng cô ước chừng với sự miễn cưỡng của anh.”Anh chưa bao giờ cưỡi ngựa trước đây ư?”

Anh lắc đầu và hạ thấp ánh mắt anh xuống đất.Coran chỉ lớn hơn Brenna 1 hoặc 2 tuổi.Một thanh niên gầy, cao lêu đêu với một gương mặt ưa nhìn, anh chưa bao giờ cằn nhằn với tình cảnh làm nô lệ một cách bắt buộc của anh.Cô thích Coran và không thể kìm lại tiếng cười với sự miễn cưỡng của anh.

“Lần này anh sẽ được học, Coran.Giờ đến đây.Tôi sẽ nghĩ rằng anh không thích sự bầu bạn của tôi nếu anh khước từ lần nữa.”

Cuối cùng anh mủi lòng với một nụ cười gượng rụt rè và cô giúp anh lên phía sau cô.Brenna đã không cảm thấy vô tư ở độ tuổi này, và với một tia sáng tinh nghịch trong đôi mắt xám của cô, cô thúc gót chân vào con ngựa và họ lao về phía trước.Coran đã níu chặt vào Brenna bởi tình yêu cuộc sống, lẩm bẩm cầu nguyện bên tai cô.Nhưng Brenna đã cười vui vẻ và thúc con ngựa chạy nhanh, làm Coran ôm cô chặt hơn.Cô không trông thấy người cưỡi ngựa ở trên một ngọn đồi ,người mà đã ở trong một sự tức giận điên tiết và quan sát trò hề của cô với Coran.Cô không chú ý đến bất kì thứ gì ngoại trừ tâm trạng của cô đã khá hơn một chút vào lúc đó, ít nhất là vậy.Nhưng nó không kéo dài. Ngay khi cô trông thấy vẻ mặt giận dữ của Garrick, và thấy không có lời biện bạch nào sắp đến từ cách anh cư sử thô lỗ với cô, cô lại giận điên lên với bản thân cô.

Brenna thở dài buồn bã.Bởi vì đã 2 tháng anh phớt lờ cô rồi.Sau đó anh bắt đầu chuyến đi săn và

đã vắng mặt nhiều ngày.Khi anh ở nhà, anh sẽ đi về rất muộn.Cô tự hỏi lúc đó anh đã ở cùng với Morna.Hoặc có lẽ anh đến với Janie hay Maudya ở trong nhà của họ.Có lẽ những người phụ nữ của cha anh- những nô lệ, thậm chí cả Cordelia – nhiều hơn là anh thích!Brenna đã đi lại trên sàn nhà vào thời gian đó, tích tụ lại một hơi nóng lớn.Cô đã tự nói với bản thân cô là cô hoàn toàn đúng để lo lắng.Cô có thể đi ngủ thay vì chờ đợi ông chủ quay về nhà.

Một tối đặc biệt, khi Garrick đã 3 tối đi về muộn từ một cuộc cãi lộn, Brenna đã đi ngủ để trêu tức anh.Anh cuối cùng cũng đã về nhà trong tình trạng say rượu, điên cuồng, và mặc dù thức ăn của anh đang sôi trên bếp, anh đã đánh thức cô dậy và kéo lê cô xuống dưới tầng để phục vụ anh.

Thái độ của anh là than phiền và không chịu sự khước từ, nhưng Brenna đã quá giận dữ để sợ anh.Cô đổ đầy một cái bát gỗ lớn với súp nóng, sau đó bỏ nó trên bàn,làm đổ một nửa số đó trên người anh.Cô biết nó làm đau Garrick, nhưng thực tế rằng anh đã không tỏ ra dễ chịu với tâm trạng của cô.Anh đuổi cô đi sau đó và cô nhah chóng rời đi.không nói một lời về nó vào ngày hôm sau.

Brenna bắt đầu nghe thấy tiếng đập mạnh lên cửa.Cô cảm thấy nhịp đập mạnh mẽ của cô, bởi vì chỉ có Garrck mới gõ như thế.Anh sẽ tự hỏi vì sao cửa lại khóa.Quả thật tất cả các cánh cửa đều cài chốt và đã từ khi cô đi ra hồ một sáng và phát hiện ra một con chó đi lạc đã bị giết thịt và bỏ lại.Yarille trở lên trắng bệch khi bà ấy trông thấy xác chết của con vật nhưng bà nói không có gì, bỏ đi, và Brenna để tự hỏi ai đã làm một việc như thế.

Cô mở rộng cánh cửa, chuẩn bị để nói cho Garrcik biết vì sao cô lại khóa cửa.Nhưng Anselm đang đứng ở đó, khoác bên ngoài một chiếc áo lông nặng, nó khiến ông trông to gấp 2 lần.Nhìn thấy ông đã gây ra một cú sốc cho cô, nhưng chỉ 1 giây sau một tia sáng giận dữ lóe lên trong đôi mắt Brenna.

Cô không nghĩ đến lần thứ 2 trước khi cô chạy đến cái bàn và chột lấy con dao dài cô mới sử dụng để làm thịt con thỏ.Trong cơn tức giận mù quáng của mình, cô đã bất cẩn .Cô quay lại để tấn công, chỉ để phát hiện ra rằng Anselm đã ở đẳng sau cô.Ông chộp lấy cổ tay cô, và với tay khác , làm những ngón tay cô mở ra cho đến khi con dao rơi xuống sàn nhà.Ông đẩy cô ra xa và cô ngã xuống chiếc ghế cạnh lò sưởi, gần như va đập vào nó.

Cô ở đó, thở ra nặng nề, và quan sát ông nhặt con dao lên, sau đó nhìn quanh những thứ khác trước khi ông đóng cánh cửa lại.Khi ông đối mặt với cô, ánh mắt họ khóa lại, màu xanh êm dịu với màu xám giận dữ, và nó dường như đã là hàng giờ trước khi ông cuối cùng cũng chuyển động lại.

Không chịu khuất phục , ông đi đến gần chiếc bàn, kéo chiếc ghế dài ra, và ngồi lên nó.

“Ta muốn cô không bị tổn hại, cô gái,”lời nói của Anselm nói ra một cách cộc cằn, và ông hằng giọng trước khi ông tiếp tục với một giọng nhẹ nhàng.”Cô có thể hiểu ta chứ?Cô đã được dạy ngôn ngữ của ta chưa?”

Brenna không chớp mắt với câu hỏi của ông, nhưng vẫn hoàn toàn yên lặng.Cô quan sát ông đầy nghi ngờ.Lý do gì mà ông đến đây khi Garrick đi xa?

Anselm đùa nghịch với con dao trên tay ông, đầu ông cúi xuống trong khi ông quan sát lưỡi dao dài léo sáng trong ánh lửa.”Ta mong đợi rất ít từ cô,”ông nói với một lời thì thầm nhẹ nhàng.

Brenna cau mày.Ông ta đang nói về cái gì vậy?Cô căng thẳng để nghe ông trong khi ông tiếp tục.”Ta đã không nên đến đây, ta nghĩ vậy.Nó quá sớm đối với cô để quyên đi những gì ta đã làm, hay để hiểu vì sao.Ta căm thù người của cô, cô gái, bởi vì những điều chúng đã làm với con trai ta.Khi cô có một đứa con trai của chính mình, cô sẽ hiểu.Garrick có thể đã quên chúng, bởi nó đã được dạy lòng khoan dung từ mẹ nó, nhưng ta không thể.Chúng ta là những người có một sự kiêu ngạo và báo thù , nhưng ta đã sai khi khăng khăng đòi lấy sự trả thù của ta đến cô và gia đình cô, những người không có lỗi.

Đó là những người Celt ở phía bắc cô, những kẻ đã bắt giữ con trai ta làm tù nhân trong một nhà tù tối tăm hơn một năm, và nó chỉ là một cậu thanh niên 17 lúc đó.Chúng không cho nó đồ ăn, ngoại trừ thứ cháo loãng không dành cho cả những con chó.Chúng đã tra tấn nó để giải trí , nhưng thận trọng để không giết chết nó, bởi vì mục đích của chúng là dùng nó để chống lại những người Viking khác khi họ đến để tấn công chúng.Khi Garrick trốn thoát và quay trở lại với chúng ta, nó chỉ còn là một cậu bé với xương bọc da.Nó phải mất một năm để sức khỏe quay trở lại và những vết sẹo lành đi.”

Cuối cùng Anselm nhìn lên Brenna, đôi mắt xanh của ông buồn bã.”Ta biết cô không hiểu những gì ta đang nói, cô gái.Cô nghe giọng nói của ta, nhưng không hiểu những lời của ta.Nó chẳng hại gì,”ông thở dài.”Ta thích cô, cô gái.Ta khâm phục lòng can đảm của cô và hối hận vì ta đã mang cô khỏi mảnh đất của cô.Cô sẽ không bao giờ biết về nó, mặc dù, bởi vì ta là một người đàn ông với sự kiêu ngạo ngốc nghếch như bất cứ thứ gì khác.Ta không bao giờ có thể nói những lời đó với cô nếu cô hiểu chúng.Nhưng ít nhất ta có thể cố gắng để đền bù và hi vọng rằng một ngày nào đó cô sẽ không căm ghét ta như bây giờ nữa.”

Brenna bị thúc giục để nói với Anselm bằng tiếng của ông, để cho ông biết cô hiểu tất cả những lời ông nói.Như thế nó sẽ mang lại cho cô vài sự thỏa mãn vì làm mất mặt ông, nhưng cô miễn cưỡng từ bỏ điều bí mật đó, điều có thể giúp cô khi cô đã sẵn sàng chạy trốn.Bên cạnh đó, cô bối rối bởi những gì những người của cô đã làm với Garrick và có thể thấy rằng tại sao Anselm lại muốn trả thù(ngay cả nếu cô không thể tha thứ cho ông ta bởi những gì ông và người của ông đã làm với quê hương cô).Sau tất cả, Garrick đã không may bị bắt giữ khi anh lựa chọn để tấn công những người của cô.Tuy vậy, anh đã có thể bị giết khi bị bắt giữ, không phải để giữ lại để tra tấn như trò chơi.

Anselm đứng lên và đặt con dao dài lên bàn.Brenna nhìn nó đặt xuống, sau đó nhìn nhanh về phía lưng người Viking to lớn.

“Đúng vậy,ta biết cô sẽ đâm ta nếu có cơ hội.”Anselm lại nói với sự cộc cằn thường có.”Nhưng đừng cố thử.Ta không muốn chết, không với nhiều năm chiến đấu trước đây của ta, mọi thứ đã được giải quyết, và có những cháu trai để xem và giữ trước khi ta đi gặp Odin ở Valhalla."

(Thần **Odin** (tiếng Bắc Âu cổ: *Óðinn*) là vị thần đứng đầu trong thế giới thần thoại Bắc Âu và cũng là vua của "thị tộc" thần thánh Aesir. Ông là vị thần chiến tranh, có khả năng quyết định chiến thắng trong những trận chiến và cũng là thần của sự khôn ngoan.)

(Valhalla nghĩa là "cung điện của những người tử trận" là một trong những lâu đài của Odin trong thần thoại Bắc Âu, nơi ở của những chiến sỹ hy sinh một cách anh dũng ngoài mặt trận (gọi là các Einherjar). Họ được Bragi chào đón và được các Valkyrie đưa về Valhalla. Cổng chính của Valhalla có tên là Valgrind được miêu tả trong phần Grímnismál của sử thi Edda như là "cánh cổng thiêng" và "không ai biết nó được khóa như thế nào". Ngoài ra cung điện này còn có năm trăm bốn mươi cửa và có phòng đủ rộng để tám trăm chiến binh dàn hàng ngang. Tường của Valhalla kết bằng giáo, mái lợp bằng khiên và chỗ ngồi làm bằng những tấm giáp che ngực. Người ta nói rằng có đủ chỗ cho tất cả các chiến binh được chọn. Hằng ngày, những vị anh hùng tử trận, những người sẽ chiến đấu cạnh các vị thần trong trận chiến cuối cùng Ragnarök, tập trận trên các cánh đồng của Asgard. Tối đến họ yến tiệc ở Valhalla với lợn rừng quay và *mead* (một loại rượu làm từ mật ong). Những người không đến Valhalla phải về Hel, xứ sở của người chết thuộc âm cung Niflheim hoặc một số nơi khác. Ví dụ những người chết ở biển sẽ được đưa về lâu đài của Aesir dưới đáy biển.)

Anselm đi đến lò sưởi để làm ấm bàn tay ông bằng lò sưởi.Nó như thể là ông thách thức Brenna tấn công ông với con dao trên bàn vậy.Hoặc như vậy, hoặc ông chứng tỏ ông sẵn lòng tin tưởng cô.Một cách khôn ngoan, cô ở lại chỗ của cô.

Ông vẫn tiếp tục nói, có lẽ để giải thoát lương tâm mình."Suốt từ khi ta chú ý đến cô, cô gái, ta đã cân nhắc một cách khó khăn trong tâm trí ta.Nhưng ta nhìn thấy cô đã làm tốt ở đây trong nhà của con trai ta."Ông liếc qua cô một cách kín đáo."Đúng , cô đã làm tốt, trong khi tâm trạng của Garrick cáu bẳn một cách u ám .Cô là nguyên nhân phải không?"Đột nhiên ông cằn nhằn."Chà !như thể cô có thể trả lời ta như là cô có thể.Ta đã thật ngu ngốc nói chuyện với một cô gái, người không hiểu những gì ta nói.Thậm chí còn ngu ngốc hơn khi mang con ngựa chiến lợi phẩm cho một cô gái nô lệ.Cái gì đã ám ta để khiến ta có một quyết định như vậy – à, nó đã như vậy.Garrick sẽ không thích điều đó, nhưng có lẽ nó sẽ cho phép cô cưỡi con ngựa cái màu bạc khi nó biết con ngựa đó là của cô khi ở mảnh đất của cô."

Brenna hạ ánh mắt của cô xuống thấp hơn bởi ông sẽ nhìn thất sự vui mừng bất ngờ phản chiếu ở đó.Cô không thể tin điều đó.Willow ở đây?Và nó được mang đến để cho cô không phải là Garrcik- là cô!

Anselm đi đến cửa để rời đi.Brenna nhìn chằm chằm một cách tò mò vào lưng ông.Tại sao ông ta lại làm điều này?Sau tất cả mọi chuyện,ông ta đã thắng cô, điều đó không thể hiểu được là giờ ông ta lại tử tế.

Như thể để trả lời cho câu hỏi im lặng của cô, Anselm quay lại từ cửa."Erin sẽ nói với cô về con ngựa.Ta làm mà không mong chờ gì sự thay đổi cảm giác của cô với ta, cô gái, nhưng đó là một khởi đầu."Ông cười thầm."Hành động của ta chắc chắn sẽ mang đến cho cô lý do để nghi ngờ những động cơ của ta."

Bất kể lý do gì của ông ta, Willow ở đây và lại là của cô.Cô bây giờ đã có một lý do để mạo hiểm đi ra ngoài trong cơn gió lạnh lẽo của mùa đông. mặc dù vậy Cô sẽ cần quần, để cưỡi ngựa thoải mái và bảo vệ cô khỏi cái lạnh.

Brenna thình lình đi quanh căn phòng trong sự kích động của cô.Cô đã không cảm thấy vui vẻ một thời gian dài.Thực tế Anselm không có trách nhiệm đứng đằng sau sự vui thích của cô.Garrick, mặt khác, có thể cấm cô mang Willow ra ngoài sau cuộc cãi lộn của cô với 2 người đàn ông.Một cái cau mày trên long mày cô, nhưng chỉ một lúc.Anh không thể ngăn cô khi anh không ở đây.Và khi anh quay trở về, tốt thôi, quỷ tha ma bắt anh đi.Chỉ cần để cho anh cố gắng ngăn cô lại!

Chapter 22

Brenna đi vào chuồng ngựa và nhanh chóng đóng kín cánh cửa lớn để ngăn cái lạnh. Cô khoác một chiếc áo choàng lông gấu to nặng, cái mà Garrick đã ném cho cô một ngày trước, khi cô gợi ý rằng cuối cùng mùa hè đã trôi qua. Tất cả nô lệ ở đây đều có những chiếc áo choàng không tay hoặc áo vét làm bằng lông thú cũ được may lại với nhau và coi như không có giá trị cho việc buôn bán.

Brenna chắc chắn không hề cảm thấy thích thú với chiếc áo. Mặc dù lớp lông thú rất sạch sẽ, nhưng lớp da lại thô ráp và nặng nề quá chừng. Cô chắc chắn rằng Garrick đã đưa cho mình chiếc áo choàng nặng nhất anh ta có thể tìm thấy, đúng với sự giận dữ của anh ta. Nhưng đó là tất cả Brenna có trừ khi cô phá cái khóa ở căn nhà kho, nơi quần áo, thức ăn dự trữ và của cải của Garrick được cất giữ. Cô quyết định sẽ thực hiện điều này vào một ngày nào đó với sự giúp đỡ của Erin. Bởi vì lúc cô trốn thoát, cô cũng cần những vũ khí được cất giữ ở đó.

Chuồng ngựa thật ấm áp, mùi hăng hăng của ngựa và phân động vật khiến Brenna thấy nhớ nhà da diết. Lúc nhỏ, bất cứ khi nào cô không phải luyện tập với vũ khí hay theo sau Angus, cô đều dành hầu hết thời gian ở chuồng ngựa của cha cô.

Erin không xuất hiện trong tầm nhìn của Brenna. Chắc hẳn ông đang ngủ phía sau, nhưng Brenna không muốn đánh thức ông dậy, không phải lúc này. Bởi cô khó có thể chịu đựng sự phấn khích khi cô chăm chú nhìn vào chuồng của Willow. Và khi trông thấy phần hông màu bạc của con ngựa cái, Brenna liền chạy đến bên cạnh với những giọt lệ lấp lánh trong mắt.

“Ôi, Willow, Willow yêu quý của ta. Ta đã nghĩ rằng sẽ không bao giờ gặp lại ngươi nữa!” Brenna khóc. Thực tế, cô đã bắt đầu nghi ngờ rằng cô sẽ gặp lại bất cứ gì từ quê hương mình, bao gồm cả người cô và chị kế của cô. Có một lần Brenna đã yêu cầu Garrick để cho cô gặp họ nhưng anh từ chối không một lời giải thích, và cô quá kiêu hãnh để hỏi lại lần nữa.

Brenna ôm chặt cổ Willow, con ngựa khịt mũi và lúc lắc đầu đáp lại. “Ta rất vui được gặp ngươi,” Brenna dịu dàng nói, “đến nỗi ta sẽ tha thứ cho việc ngươi đã quăng ta xuống vào lần cuối cùng khi ta cưỡi ngươi. Đây là địa ngục, nhưng ngươi sẽ khiến nó có thể chịu đựng được.”

“Ai ở đó vậy?” Erin kêu vọng lên từ sau chuồng ngựa, rồi nhanh chóng xuất hiện. “Ồ, là cô à, cô

gái. Điều gì đã mang cô đến đây vậy?"

Brenna khẽ cắn môi lo lắng. Cô ghét phải lừa dối Erin, nhưng cô không thể nói sự thật bí mật của cô cho bất cứ ai, không ngay cả người đàn ông lớn tuổi mà cô coi như bạn này. Cuối cùng Brenna nói. "Anselm đã đưa con ngựa đến ngày hôm qua." "Ông ấy nói chuyện rất lâu, nhưng tôi không hiểu bất cứ điều gì ông ta nói. Tôi đến để hỏi ông ông ta muốn gì." Brenna quay lại với Willow lần nữa và sự vui mừng trong giọng nói của cô là thật. "Tôi phát hiện ra ngựa của tôi, Erin. Nó đang làm gì ở đây vậy?"

Erin cười khúc khích, không hay biết trò lừa gạt của Brenna. "Con ngựa cái này lại là của cô , cô gái, được đưa đến bởi chính Anselm."

"Ông ta nói lý do là gì?"

"Không, chỉ là tôi chắc chắn rằng Garrick hiểu con ngựa này thuộc về cô chứ không phải ngài ấy."

Brenna không thể ngăn tiếng cười bật ra. "Ông nghĩ Garrick sẽ nổi giận chứ?"

"Dĩ nhiên là vậy, cũng giống như ngài ấy nổi giận với tất cả mọi thứ khi đã muộn. Tôi không thể đoán trước điều gì. Tính tình ngài ấy giờ tồi tệ hơn so với vài năm trước, khi cơn thịnh nộ đầu tiên được bộc lộ."

"Ông muốn nói lần đầu tiên khi Morna bỏ đi?"

"Đúng."

"Ông cho rằng tính khí thô lỗ của Garrick là bởi vì Morna đã quay trở lại?" Brenna đánh bạo hỏi.

"Thật ra, tôi không thể khẳng định."

Brenna hiểu thái độ khó chịu của Garrick không nhiều hơn bất cứ ai khác. Anh không quá kinh khủng khi lần đầu tiên cô gặp anh, lúc đó anh hài hước và trêu trọc cô thường xuyên. Còn bây giờ Brenna không hề nghe thấy anh cười, và khi anh nói, nó thật cay nghiệt. Nhưng Garrick chỉ vừa mới nói với cô tất cả trước khi anh rời đi lần cuối. Điều đó như thể họ đã bắt đầu một cuộc chiến câm lặng, chỉ nói chuyện với nhau bằng ánh mắt.

Lần đầu tiên Brenna hi vọng rằng cô chính là nguyên nhân làm nên tâm trạng u ám của Garrick, cô không thể lý giải tại sao cô lại muốn vậy. Không, Morna là nguyên nhân, Brenna chắc chắn vậy.

Morna đã là một phần trong cuộc sống của Garrick dù bây giờ anh căm ghét cô ta. Chỉ có một lý do thúc đẩy anh căm ghét Morna nhiều như vậy, nó chứng minh anh đã yêu cô ta quá nhiều. Ý nghĩ đó khiến Brenna trở nên bối rối và cô quyết định tống khứ nó đi, không muốn phiền não nữa.

"Tôi sẽ cưỡi con ngựa của tôi, Erin," Brenna cương quyết tuyên bố. "Ông có bất kì sự phản đối nào không?"

"Không, nhưng… "

Khi không thấy ông tiếp tục, cô mỉm cười. "Ông lo tôi sẽ không quay lại?" Ông gật đầu ngượng ngùng. Brenna thêm vào. "Tôi chưa đủ kích động để rời khỏi nhà Garrick."

"Nhưng giờ cô có ngựa của mình, một con ngựa khỏe mạnh, con ngựa mà cô biết rõ và tin tưởng. Nó có thể mang cô đến bất cứ đâu cô muốn."

"Nó không thể mang tôi về nhà, Erin." Brenna thì thầm, sự vui sướng rời khỏi đôi mắt trong giây lát. "Giờ hãy giúp tôi thắng yên cho nó. Đã nhiều tháng trôi qua kể từ khi tôi cưỡi ngựa, và thậm chí còn lâu hơn từ khi tôi được cưỡi Willlow. Tôi sẽ về nhanh thôi, bởi tôi chắc chắn không khí lạnh lẽo sẽ bắt tôi về nhà sớm."

"Ít nhất bây giờ cô đã thừa nhận đây là nhà mình." Erin nói khi ông nhấc một cái yên ngựa lên lưng Willow.

"Nhà là nơi trái tim ở, và trái tim tôi ở phía bên kia mặt biển tối tăm."

"Vì lợi ích của cô, cô gái, tôi hi vọng một ngày nào đó trái tim cô sẽ ở lại đây."

Garrick băng qua cánh rừng thông rậm rạp từ phía đông, nhưng anh dừng lại tại bìa rừng khi trông thấy người cưỡi ngựa băng qua cánh đồng rộng lớn với những lùm cỏ cao bao phủ bởi tuyết dày. Anh có thể trông thấy người cưỡi ngựa rõ ràng, bởi bầu trời mờ tối mang một màu xanh dịu cho anh đủ ánh sáng khi không có mặt trời soi rọi.

Garrick quay lưng lại và ngắm nhìn con ngựa xám bạc duyên dáng trong khi nó phóng nhanh qua cánh đồng, nhưng anh không nhận ra con ngựa là một trong số những con ngựa của anh hay hàng xóm của anh. Tuy nhiên, anh nhớ lại đã trông thấy một con ngựa như vậy lúc ở chuồng ngựa của cha.

Người cưỡi ngựa nhỏ bé, chắc chắn không phải cha anh hay Hugh. Có lẽ là mẹ? Sự tò mò của anh bị khuấy động cho đến khi chiếc mũ lông của người cưỡi ngựa bị thổi bay xuống đất và anh trông thấy mái tóc đen nhánh. Anh cảm nhận được sự giận dữ của chính mình đang tăng lên.

Brenna đã trộm con ngựa của cha anh. Không có lí do nào hợp lý hơn để giải thích cho điều này - cô đã trốn thoát. Sự thôi thúc đầu tiên của anh là đuổi bắt cô và cho cô thấy ngay lập tức rằng cô đã thất bại. Nhưng thay vào đó con ngựa anh đang cưỡi nhắc anh nhớ rằng nó đã quá mệt và không ở trong điều kiện tinh thần tốt cho một cuộc rượt đuổi.

Trước khi Garrick có thể đưa ra một quyết định thì Brenna đã gò cương ngựa thành một hình vòng cung rộng và quay trở lại phía chiếc mũ bị rơi. Nhưng cô không dừng lại để lấy nó, thay vào đó, Brenna giữ chặt bờm ngựa, cúi xuống cố gắng chụp lấy cái mũ khi cô đi qua. Garrick cứng người lại. Cô có thể làm gãy chiếc cổ ngu ngốc nếu đánh mất sự thăng bằng. Với cơn giận mới anh quan sát Brenna khi cô xoay tròn cố gắng thử lại. Lần này cô đã thành công. Giờ cô ghìm cương ngựa rồi dừng lại, tung chiếc mũ lên cao trong không khí và sau đó bắt lấy nó, giống như một đứa trẻ chiến thắng một giải thưởng mong muốn. Thậm chí với khoảng cách lớn giữa họ, anh cũng có thể nghe tiếng cô cười một cách thoải mái như anh đã nghe thấy một lần trước đây.

Trước khi Garrick có thể bình tĩnh lại với những cảm xúc của mình, Brenna bất ngờ phi nước đại xa khỏi anh về hướng mà cô ấy đã đến. Garrick thư giãn và sự tức giận trong anh nhanh chóng lắng đi. Anh quên bẵng đi nỗi băn khoăn của mình về việc tại sao cô lại cưỡi con ngựa của cha anh. Trên hết Garrick nhận thấy cô đã không cố gắng chạy trốn giống như anh tưởng tượng. Anh sẽ không phải đưa ra sự trừng phạt cho một nô lệ chạy trốn. Và anh hài lòng về điều đó, ít nhất, anh không mong muốn làm đau Brenna.

Ngay lúc này Garrick không còn trông thấy Brenna nữa, bởi cô đã phóng xuống con dốc ngọn đồi dẫn về nhà anh. Nhưng âm thanh từ tiếng cười vui vẻ của cô vẫn tiếp tục dội lại trong tâm trí theo cách nó đã có kể từ ngày anh nhìn thấy cô đề nghị Cora một cuộc cưỡi ngựa về nhà. Nó vẫn dày vò anh rằng cô thích bầu bạn cùng với một người nô lệ hơn là với chính anh.

Trong nhiều phương diện khác, Brenna vẫn là một đứa trẻ. Cơn giận của cô và sự thách thức cô đưa ra là bằng chứng cho sự thực đó, giống như sự dại dột anh vừa mới chứng kiến trên cánh đồng chẳng hạn. Và cô vẫn giữ mãi sự ngoan cố trước đây, như những ngày thơ ấu khi cô cầm dây cương, tự do sống với mong muốn là một người con trai của Ngài Angus chứ không phải một người con gái. Linnet đã kể cho anh rất nhiều về Brenna, những điều mà hầu hết mâu thuẫn với những gì Cordelia nói. Garrick không biết tin ai trong hai người phụ nữ đó. Anh đã có ý thiên về sự miêu tả của Cordelia, bởi

chính cô đã xác nhận lại luận điểm của anh về phụ nữ nói chung. Nhưng Garrick cũng trông thấy bằng chứng cho những lời nói của Linnet rằng Brenna vẫn chưa trưởng thành hoàn toàn.

Có chúa mới biết anh đã bị cô làm cho mê mẩn tới mức nào! Anh không thể đuổi con cáo nhỏ đó ra khỏi tâm trí mình ngay cả khi anh đã cố gắng. Garrick hi vọng sự vắng mặt lâu ngày khỏi căn nhà sẽ giúp mình, nhưng ngay cả khi anh đuổi theo con mồi, Brenna và sự ngang bướng của cô vẫn ở trong tâm trí anh. Ít nhất điều đó cũng an ủi rằng Brenna đã xua tan những suy nghĩ ủ ê của anh về Morna, giờ đây những suy nghĩ của anh nhuốm đầy sự u ám. Từ mụ đàn bà lẳng lơ tóc vàng đến người phụ nữ thích gây gổ tóc đen - cả hai đều giống nhau, đều không thể tin tưởng được.

Garrick thúc ngựa hướng về phía ngôi nhà. Anh trở về với những bộ lông thú khác nhau sẽ được xử lý và sẵn sàng cho mùa xuân, khi anh căng buồm trở lại những khu chợ buôn bán phía đông. Anh đã giật nảy mình khi nhìn thấy hai con gấu đen đang ngủ đông và rồi đánh ngã một.

Nó là một lý do hoàn hảo để mời những người hàng xóm của anh và có một bữa tiệc để cho tất cả cùng chia sẻ. Brenna sẽ không thích điều đó, nhưng Loki(quỷ) bắt cô ta đi. Bộ da gấu sẽ được bán vào mùa xuân tới, và có lẽ Brenna cũng vậy. Đó là một cách để giải thoát những suy nghĩ của anh về cô gái Celtic. Hay là giải thoát chính anh khỏi cô gái?

Chapter 23

Brenna đứng trước lò sưởi trong khu nhà bếp với một tấm chăn len khoác trên vai, và chà mạnh 2 tay với nhau để xua tan tình tráng tê cóng bởi sự lạnh giá . Không nghi ngờ gì cô từ trước đến nay chưa từng trải qua thời tiết lạnh giá như vậy, nhưng lần tiếp theo khi cô ra ngoài, cô sẽ chuẩn bị tốt hơn.

Những tiếng gõ cửa nhẹ đã kéo sự chú ý của cô lại, và cô từ từ đi ra xa khỏi lò sưởi để mở cánh cửa sau, kéo chặt tấm chăn hơn vào người.Cô náu sau cánh cửa để tránh sự tràn vào đột ngột của cơn gió lạnh, và nhanh chóng đóng cửa lại ngay khi Janie, Maudya và Rayna lê bước vào trong.

Người phụ nữ lớn tuổi nói bằng thứ tiếng của cô, cởi bỏ áo choàng của bà và treo nó lên cửa.”Tại sao cô lại cài then ngôi nhà này lại vậy , cô gái?Ông chủ sẽ không thích nó.”

“Bà chưa nghe về việc những con chó bị giết thịt được tìm thấy ở cánh cổng ư?”Brenna chua cay đáp lại.

“Tất cả những điều chúng tôi được nghe đến là về cái chết của những con chó lai, nhưng không có lý do gì để cài then cánh cửa cả,”Rayna đáp lại, và đi đến lò sưởi để thêm củi vào cho ngọn lửa.”Đúng, không nghi ngờ gì,đó là hành động của tộc Borgsen,,”bà tiếp tục.”mối thù giữa chúng và người Haardrad không đi đến sự đổ máu lần nữa.Chúng chỉ đơn thuần giết những con vật nuôi.”

“Mối thù gì vậy?”Brenna hỏi.

“Giờ không có thời gian để kể chuyện đâu,”Janie xen vào,đang cởi áo choàng của cô ra.”Ông chủ Garrick đã trở về và ra lệnh có một bữa tiệc.”

Nhịp đập của Brenna tăng nhanh khi nghe được Garrick đã về nhà, nhưng cùng lúc đó, nghĩ về một bữa tiệc giống như lần trước khiến cô co rúm lại.”Anh ta ở đâu?”

“đã đi tụ tập những người hàng xóm của ông ấy lại để mang con gấu mà ông ấy đã đánh ngã về,”Maudya vui vẻ trả lời, mong chờ một cách rõ ràng một cuộc tụ tập của những người đàn ông nữa.”Erin đã dựng chúng tôi dậy để đặt những nồi nước sôi và chuẩn bị cho đại sảnh.Coran đang mang đến những thùng chứa rượu từ nhà kho.”

“Và bữa tiệc mới này sẽ kéo dài bao lâu?”

“Cái đó không thể nói được.Từ khi mùa đông đến,với chuyện không có việc gì để làm, nó có thể kéo dài vài tuần.”

Garrick sẽ cư sử như thế nào sau khi đã ra đi 3 tuần?Anh sẽ vui mừng vì gặp lại cô chứ?Brenna nghĩ.Cô đã tự véo mình bởi kinh ngạc về sự ngốc nghếch của cô và bắt đầu quét đại sảnh một cách dữ dội.Cô phải ghi nhớ rằng cô đã thề căm ghét Garrick.Cô có thể không cho anh cái gì cả, không ngay cả một nụ cười hoan nghênh.

Nên khi Garrick vào trong đại sảnh, Brenna đã làm việc trong một tâm trạng tốt.Nhưng mà nhìn thấy anh đang đứng ở cuối bức tường tạm ,dùng để phân chia khu bếp khỏi khu đại sảnh, cô cảm thấy trái tim mình đập nhanh hơn và cơn giận dữ của cô ngay lập tức bị lãng quên.Anh tay trong tay với Perrin và cười với một vài lời bình luận của những người khác.Sau đó anh trông thấy cô và ánh mắt họ chạm nhau như một sự âu yếm dịu dàng.

Cô đã đánh mất mình trong đôi mắt trong như hồ nước ấy, nó vẫn còn lấp lánh bởi tiếng cười, nhưng không lâu.Vài tiếng nói tội lỗi bên trong đầu đang trách mắng cô, và buồn rầu cô ngoảnh mặt đi.Chỉ một vài giây trôi qua trước khi cô cảm thấy sự có mặt của Garrick ngay phía sau cô.Anh nắm lấy khuỷu tay cô và không nói một lời nào, dẫn cô ra khỏi đại sảnh.Họ đi qua Perrion, người cười toe tóe nhưng không nói gì cả, và nhìn thấy Gorm và 2 người khác vừa mới tới từ đằng sau cánh cửa.Garrick phớt lờ tất cả họ và kéo cô lên cầu thang phía sau anh.Khi họ đi lên đến đỉnh cầu thang, cô cuối cùng giật ra xa khỏi anh.

“Anh đang đưa tôi đi đâu vậy, Viking?”Cô hỏi với một tiếng thì thầm khó chịu.

“Đến giường,”anh đáp và nhanh chóng chụp lấy cô, lại gần cô vài bước chân trước khi cô có thể thóat khỏi anh.

“Nhưng anh có khách ở bên dưới!”Brenna phản kháng.

Garrick cười vui vẻ, một âm thanh Brenna hiếm khi nghe thấy.”Họ có thể chờ;ta thì không thể.”

Bế cô trên tay trong khi anh mang cô vào phòng mình, Brenna cảm thấy bị chôn vùi bởi sự khao khát , cái đã làm ngập tràn những giác quan của cô.Cô ép đôi mắt của cô đóng lại và đấu tranh với những thôi thúc không chịu được từ lời đề nghị của Garrick.

“Đặt tôi xuống!”

Anh cười toe tóe.”như em muốn.”

Anh thả cô xuống trên giường, sau đó theo ngay sau cô , ngồi dạng chân trên hông cô bằng 2 đầu gối của anh.Cô ngồi dậy ,với tất cả sức mạnh của mình và đẩy anh với cả 2 tay, nhưng thậm chí không làm bớt đi một chút sự thăng bằng của anh.

“Có thể điều đó là vì em không nhớ ta phải không, cô gái?”anh trêu trọc cô trong khi anh tháo dây lưng của mình và ném nó sang một bên.Cô ngả người ra sau trên khuỷu tay và nhìn chằm chằm lên sự ngạo mạn của anh.

“Tại sao tôi phải nhớ anh?Anh không phải là người đàn ông duy nhất ở đây, Viking.”

Sự lạnh lẽo đó đến ngay khi ánh mắt của anh chạm vào cô.”em sẽ không dây dưa với bất cứ một người đàn ông nào trừ ta.”

Giờ cơn giận dữ bùng lên trong Brenna và màu đen khói tụ lại trong đôi mắt cô.”Và những người bạn của anh?Tôi đã được kể rằng anh cho phép họ ngủ với bất cứ nữ nô lệ nào của anh!”

Anh cười toe tóe với điều đó.”Em cuối cùng cũng chấp nhận rằng ta là chủ của em,Brenna?”

“Không, nhưng những người bạn đáng ghét của anh nghĩ anh là vậy!”Cô kịch liệt cãi lại.

“Tốt thôi, em không cần sợ điều này, em yêu.Họ sẽ không quấy rầy em.”

“Vậy thì, anh sẽ nói với họ bỏ qua tôi”Cô ngạc nhiên hỏi.

“Đúng vậy.”

“Tại sao anh làm điều này?”cô ngờ vực hỏi.”Nhất định không phải bởi vì tôi.”

“Điều đó đủ để ta lựa chọn để không chia sẻ em bây giờ,”anh thừa nhận với một giọng vô tư.

Mắt Brenna thậm chí tối lại hơn.”Bây giờ - bây giờ!Anh thật đê tiện!Khi anh chán tôi, anh sẽ chỉ ném tôi đi cho những con sói, hử?Tuyệt, Để tôi nói với anh vài điều.Anh đưa cho tôi lời cảnh báo của anh là không được ve vãn.Giờ tôi đưa cho anh cái của tôi.Nếu tôi tìm thấy người đàn ông tôi muốn, tôi sẽ có anh ta, anh ta có thể là nô lệ hoặc một người đàn ông tự do.Anh sẽ không thể cản tôi!”

“Ta sẽ đánh em, em yêu,”anh hờ hững nói.

“Vậy thì làm nó bây giờ đi, quỷ tha ma bắt anh, Viking!”cô tức giận.”Tôi sẽ không bị hăm dọa!”

“Em muốn nó, ư?”Anh nắm cổ tay cô và kéo cánh tay cô trên giường, cúi xuống gần cô.”Em có

một cách thật khôn ngoan để làm sao lãng ta khỏi ý định của mình, cô gái.”

“Đó không phải là ý định của tôi!’cô thất vọng hét , vặn vẹo bên dưới anh.

“Vậy thì yên nào.”

Brenna cảm thấy những giọt nước mặt rõ ràng trong đôi mắt cô trong khi anh giải thoát một tay để kéo váy cô, sau đó di chuyển đến thấp hơn ở trên quần của anh.Cô cảm thấy như một con điếm.Cô cảm thấy bẩn thỉu, nhưng anh không hiểu.

“Tôi căm ghét anh, Garrick!”cô rít lên, cố gắng một cách liều lĩnh để ngăn những giọt nước mắt yếu đuối của mình.

Anh không nói gì trong khi anh thúc khuỷu tay để mở đầu gối cô, sau đó hạ xuống giữa chúng.Nhưng khi cuối cùng anh cũng nhìn xuống gương mặt cô lần nữa và trông thấy những giọt nước mắt của cô, anh đông cứng lại.

“Tại sao em khóc?”anh hỏi với một giọng sửng sốt nhẹ nhàng.”Ta làm đau em ư?”

“Không, tôi có thể chống lại sự đau đớn anh gây ra.”

“Vậy thì tại sao em đang khóc?”

“Tôi không bao giờ khóc!”cô cáu kỉnh như trẻ con.

“Em phủ nhận những giọt nước mắt rơi xuống từ mắt em ư, Brenna?”anh lắc đầu.”Nó có phải bởi vì ta kiên quyết làm tình với em lần nữa không?”

“Anh không làm tình, Viking.Anh cưỡng ép bản thân anh với một người không bằng lòng.”

“Em sẽ để ta làm tình với em chứ?”

“Tôi – không, tôi không muốn.”

Anh cúi xuốngvà hôn những giọt nước mắt trên thái dương cô.”Vậy thì tại sao em đề cập đến nó?”anh dịu dàng hỏi.

“Anh sẽ không hiểu đâu.”

“À, nhưng ta có,”anh nói, và giữ mặt cô ở giữa 2 tay anh, sau đó hôn cô dịu dàng.”Em thích ta làm

tình với em dịu dàng hơn là cưỡng ép em.”Anh hạ thấp hơn đôi môi anh xuống cổ cô.”Nhưng nhiều hơn cái đó, em thích ta không làm tất cả với em.”Anh hôn cô lần nữa, lần này nồng nhiệt, và cánh tay cô vòng quanh cổ anh mà không nhận biết về nó.”Nó không phải vậy sao, Brenna?”

Cô cảm thấy như một con rối trong tay anh và trả lời máy móc.”Đúng vậy, anh đúng.”

“Vậy thì đi đi.”

Brenna mở to đôi mắt của cô, các giác quan báo hiệu sự rạn vỡ.”Cái gì?”

Anh lăn sang bên cạnh cô và đóng quần lại.’Em có thể đi.Đó không phải là điều em muốn ư?”

“Nhưng tôi không hiểu,”cô đáp, cô hiển nhiên ngạc nhiên trong khi cô nhanh chóng xuống khỏi giường và đứng đối mặt với anh.”Anh không muốn tôi nữa ư?”

Anh cười.””Em nói với ta là em căm ghét ta, rằng em không muốn sự chú ý của ta, và khi ta làm như mong muốn của em, em tranh cãi với ta.Hãy quyết định đi, Brenna.Em có một trái tim hay thay đổi phải không?”

Đôi mắt xám của cô thậm chí mở to hơn nữa.”Ồ!”Cô há hốc miệng và đi ra khỏi phòng.

Brenna vội vàng đi xuống cầu thang và gặp Janie trên đường đi vào trong đại sảnh, tay cô đầy những chiếc cốc rỗng.Nghe thấy Garrick đang rời khỏi phòng của anh, cô chặn Janie lại và đề nghị.”Tôi sẽ mang chúng vào.”Nhanh nhẹn cô cầm những chiếc cốc, trước khi Janie có thể từ chối.

Khi cô vào trong đại sảnh, cô thầm rên rỉ bên trong khi cô nhìn thấy những người cần cốc.Anselm và Hugh đã đến, cùng với Bayard và 2 người đàn ông khác.Brenna nghiến răng và tiếp tục đến chiếc bàn dài nơi những người đàn ông tụ tập.

Khi cô đi qua Perrin, anh đã nháy mắt với cô, nó làm cô cười khinh miệt với chính bản thân.Cô đưa những chiếc cốc cho 2 người đàn ông cô không biết.Họ cho chúng vào những vạc lớn đổ đầy rượu mật ong sủi bọt để trên bàn.Sau đó cô đặt một chiếc bên cạnh Bayard, người mà may mắn là đang mắc vào cuộc tranh luận với Gorm, và không chú ý đến cô.Khi cô cuối cùng cũng đi đến Anselm và Hugh, vẻ mặt cô chứa đầy sự căm ghét trong khi cô đặt những chiếc cốc xuống, nhưng nhanh chóng đổi thành 1 nụ cười căng thẳng khi cô bắt gặp ánh mắt của Garrick trong khi anh đi đến chỗ của anh ở chiếc bàn.

Lát sau Brenna há hốc mồm kinh ngạc khi Hugh chột lấy cổ tay cô và kéo cô ngồi xuống lòng anh.”Vậy là sau cùng em đã tuần hóa được con cáo nhỏ, em trai,”Hugh nói với Garrick,cười khoái trá.”Ta đã không nghĩ rằng nó có thể được.”

“Em không nói là em sẽ ?”Garrick đáp.

Brenna ép bản thân mình vẫn im lặng.Nếu đó là bất cứ ai khác cô có thể cân nhắc đến việc tán tỉnh anh ta nhưng Hugh lại là người giữ cô.Không phải là với Hugh, kẻ mà cô coi thường.

“Em đã có cô ấy 3 tháng và dù thế nào đi nữa em hiếm khi ở nhà để dùng .Tại sao không bán cô ấy cho anh?”Hugh đề nghị.”Ta sẽ đưa cho em 3 con ngựa thuần chủng – 4 nếu em cứ khăng khăng.”

Brenna quan sát kĩ Garrick với câu trả lời của anh.Lông mày anh nhín lại với nhau suy nghĩ, tay anh siết chặt trên nửa người trong khi anh trượt lưng ngồi xuống ghế.Khi anh không trả lời ngay lập tức, Brenna cảm thấy sự hoảng sợ dâng cao trong cô.Cô đã không cân nhắc rằng anh có thể sẽ bán cô.Cô nhận ra với nỗi sợ rằng anh thực sự là chủ của cô.Anh có quyền để bán cô và cô không thể nói đồng ý hay không.

Brenna sẽ để lộ ra bí mật của cô, rằng cô biết Hugh đã đề nghị gì và cầu xin Garrcik từ chối anh ta.Nhưng giọng nói nôn nóng của Hugh đã ngăn cô lại.”Tuyệt, em nói gì, em trai?”

“Anh đã có thể có cô gái, nhưng anh đã chọn em gái cô ấy thay thế,”Garrick nhắc lại với anh.

“Sự thực, ta không nghĩ cô ấy sẽ có bao giờ điều khiển nổi.Ta muốn một cô gái mạnh mẽ, nhưng cô gái này suýt cắn đứt lưỡi ta khi ta cố thử với cô ấy.Nhung giờ em đã thuần hóa cô ấy, nó có vẻ như vậy.”

“Nên anh đã thay đổi ý định của mình,à?Đối với em, anh muốn bắt đầu một hậu cung như nhưng ông vua Hồi giáo ở phía Đông.Thật may mắn anh có một cô vợ nhút nhát , người không có ý kiến gì với sự lăng nhăng của anh, Hugh.”

Tiếng cười vang lên quanh chiếc bàn từ những người đang lắng nghe, và ngay cả Anselm cũng tham gia vào.Gần như làm Hugh mất cảnh giác, và Brenna co rúm lại khi anh siết chặt quanh cổ tay cô.

“Em không đưa ra một câu trả lời, Garrick,”Hugh nói với một giọng lạnh lùng.

“Tại sao anh muốn cô gái?”Garrick nghiêm túc hỏi.”Cô ấy không dễ thương như anh tưởng đâu.Lời nói của cô ấy sắc như lưỡi kiếm của anh vậy, nhưng dĩ nhiên, anh sẽ không hiểu cô ấy.Cô ấy khó bảo, không vâng lời,bướng bỉnh vô cùng và rõ ràng là nóng nảy.Cô ấy chỉ có một thứ đó là cô ấy

đẹp.”

“Những lý do em vừa đưa ra là lý do vì sao anh muốn cô ấy.Anh ngưỡng mộ tinh thần của cô ấy.”

“Anh sẽ làm cô ấy tàn tật, Hugh, bởi vì anh sẽ không nhẫn nại được với tính bướng bỉnh của cô ấy,”Garrick nói gay gắt, sau đó dịu giọng xuống và thêm vào,”Hơn nữa, nó không là vấn đề, bởi vì em không muốn bán cô ấy.”

“Vậy thì anh sẽ mang sự thích thú của anh với con cáo nhỏ bây giờ,”Hugh nói và đứng lên khỏi bàn, một cánh tay to lớn của anh vẫn vòng quanh cổ tay mảnh khảnh của Brenna.

Garrick cũng bước tới, sắc mặt anh tối lại đe dọa.”Không, anh trai, em sẽ không bán cô ấy hay chia sẻ cô ấy với bất cứ ai khác.”

Hugh ngập ngừng một lúc.Sau đó anh cười lo lắng và thả Brenna ra, lại ngồi xuống.Brenna đứng đông cứng lại, cảm thấy sự căng thẳng trong phòng như một sức nặng quanh cổ cô.

Anselm đã im lặng trong khi 2 đứa con trai của ông tranh cãi, nhưng giờ ông hằng giọng và nói chuyện với Hugh nghiêm khắc.”Hãy hài lòng với cô gái tóc đỏ con có ở nhà và đừng quên một điều.Cô ấy thuộc về Garrick bởi lời hứa của ta, và nếu nó có từng quyết định bán cô ấy đi, đó sẽ là cho ta, vì ta có thể đề nghị nó nhiều hơn cho cô gái hơn con làm.”

Cả 2 đứa con trai nhìn cha họ hoài nghi.

“Cha đã nói cha không thể tin tưởng cô ấy khi ở trong nhà cha bởi sợ cô ấy sẽ cố gắng để giết cha,”Garrick nhắc nhở cha anh.”Tai sao cha muốn mua lại cô ấy?”

“Ta trao cô ấy cho con với hi vọng con sẽ muốn giữ cô ấy, nhưng nếu côn không làm vậy, vậy thì ta sẽ thích nhìn thấy cô ấy tự do thuộc về một vài người khác nữa.”

“Cha sẽ trả con một gia tài nếu con yêu cầu, chỉ để giữ cho cô ấy tự do?”Garick hỏi.

“Đúng, ta sẽ.”

“Điều đó không thể nghe được, cha!”Hugh phản đối.

“Dù sao, ta sẽ làm nó.”

Brenna nhìn chằm chằm vào Anselm trong sự ngạc nhiên.Cô lại phải cảm ơn ông lần nữa.Quỷ tha

ma bắt ông ta đi!Giờ làm thế nào cô có thể giết ông ta, khi nhận thấy điều này?

“Đi xem thức ăn đi, cô gái!”Garrick ra lệnh với một giọng gay gắt quá chừng.

Brenna quay lại để nhìn thấy cái quắc mắt của anh với cô và suy ra là anh không thích thú với những lời nói của cha anh.

“Anh không cần hét lên, Viking.Không có gì không ổn với thính giác của tôi,”cô khiển trách sự ngạo mạn của anh và quay đi.Cô bị cản lại bởi Perrin đầu tiên và nghiêng xuống thầm thì vào tai anh.”Nó có vẻ anh phải chờ đợi mãi mãi để tìm thấy một tâm trạng tốt ở anh ấy.Janie tội nghiệp.”

“Tội nghiệp tôi,”anh thầm thì lại với cô, biểu lộ của anh đầy đau buồn.Sau đó anh cười toe toét.”Nó sẽ giúp đỡ được những vấn đề nếu cô có nụ cười của anh ấy.”

Brenna đứng thẳng và cười to.”Anh thật đáng xấu hổ, Perrin, bởi vì đề nghị một điều như vậy.”

Sau đó Cô bỏ đến khu nhà bếp, không hay rằng ánh mắt của Garrick đã đi theo sau cô , giờ đã trở thành một máu tối của mặt nước hỗn loạn nơi biển sâu.

Chapter 24

Trong tất cả những năm qua, Brenna tự hỏi cô đã từng nhìn thấy bất cứ thứ gì đẹp như những ánh sáng ở phía Bắc chưa.Cô nhìn chằm chằm vào vòng xoáy màu tím kì lạ che mờ bầu trời. Mặt đất, những tòa nhà, tất cả mọi thứ xung quanh cô được nhuồm một màu tím rực rỡ, sáng chói.Ai muốn đổi một tia sáng mặt trời, khi họ có thể phô bày thứ màu sắc lộng lẫy như thế này thay vào đó chứ.Nếu thời tiết không quá lạnh, Brenna sẽ ở đây và quan sát màn sương mù rực rỡ không biết đến khi nào.Nhưng thực tế trời lại lạnh- rét buốt.

"Đến đây, Coran , trước khi bàn chân của tôi đóng băng và tôi cũng vậy."

Cô vội vã theo người đàn ông trẻ.Anh đã quá đắm mình trong sắc tím và nhìn dường như là anh thuộc về một tấm thảm.

Đó là một cố gắng may mắn khi Coran hỏi cô có cần bất cứ loại thực phẩm dự trữ nào trong kho trước khi anh ấy đi ngủ không.Thực sự thì không thứ gì cần thiết mà không thể chờ đến sáng mai, nhưng Brenna lấy cớ rằng họ đã hết lúa mạch đen để làm bánh mì, và nếu họ đem nó về bây giờ, Coran có thể ngủ muộn vào buổi sáng.

Brenna đã bắt anh chờ trong lúc cô lấy 2 cái bao tải từ khu nhà kho nhỏ phía sau cầu thang nơi giữ thức ăn và gia vị.Cô đã giấu một trong những chiếc bao tải bên dưới áo choàng của cô, sau đó nói với Coran rằng cô sẽ đi cùng anh trong trường hợp cô nhìn thấy một vài thứ khác họ có thể cần đến.Đây là một cơ hội mà cô đã hi vọng.Cô có thể lấy được vũ khí cái mà cô sẽ dấu đi cho đến khi cô cần đến nó.Và nếu cô có thể tìm thấy một cái áo choàng nhẹ hơn cô sẽ đổi cái của cô, mặc dù giờ cô đã thừa nhận rằng một cái nặng hơn sẽ giữ ấm cho cô.

Brenna biết ơn vì giờ đã muộn và những phụ nữ khác thì bận rộn ở trong đại sảnh, đang dọn dẹp phần còn lại của con gấu đã được phục vụ gần đây.

Coran mở khóa cánh cửa nhà kho chắc chắn và nhanh chóng châm nến bên trong.Brenna chán nản nhìn căn phòng chỉ chứa thực phẩm, nhưng nó quả thật đầy ắp.Một cái thùng lớn như cái ở bên ngoài căn nhà dùng để chứa nước mưa trong thời tiết ấm áp hơn , hầu như đầy tràn lúa mạch, và cái khác thì đầy yến mạch.Thịt muối được treo trên trần nhà –đó là thú săn nhỏ mà Garrick đã bắt được.Có những thùng lúa mạch đen, và một cái thùng đầy táo và trái cây khô khác.Những chiếc bao tải lớn chứa đậu,

hành và quả hạch, và nhiều bao tải nhỏ hơn chứa thảo dược và gia vị được xếp dựa vào tường.Sau đó Brenna thấy rõ ràng phía sau có một cánh cửa đã bị khóa lại khác,cánh cửa ở phía sau nhà kho, nơi mà một căn phòng nhỏ hơn đã được thêm vào.

"Có cái gì ở đằng sau vậy, Coran?"Brenna hỏi khá ngây thơ, chỉ về phía cánh cửa đóng.

"Đó là nơi ông chủ Garrick giữ của cải của ông ấy."

"Anh có chía khóa chứ?"

"Vâng,"Coran đáp."Nhưng cấm được sử dụng đến trừ khi được ra lệnh."

"Anh đã từng dùng nó chưa?"

"Dĩ nhiên,"anh tự hào đáp."4 lần mỗi năm tôi quét dọn và đánh bóng vũ khí được cất ở đó.Và là nơi tôi để những bộ lông thú khi chúng đã được thuộc."

"Giờ anh có thể mở cửa không, Coran?Tôi rất muốn được nhìn dù chỉ một cái."

"Không, tôi không thể."

"Làm ơn đi, Coran,"Brenna nói bằng một giọng ngọt ngào."Ông chủ không cần biết.Tôi có thể nhìn xung quanh trong khi anh chất đầy lúa mì vào bao tải."

Coran chầm chậm lắc đầu.Điều đó rõ ràng rằng anh ta thực sự sợ làm vậy trong khi Brenna hỏi.Tuy nhiên, cô đã quyết định vào bên trong căn phòng đó.

"Tôi không được phép, Cô Brenna.Nó có nghĩa là sẽ có một trận đòn roi nếu ông chủ phát hiện ra, có thể sẽ tệ hơn."

"Nhưng anh ta sẽ không phát hiện ra, tôi hứa đó,"Brenna khăng khăng."Lúc này anh ta đang vui chơi ở trong đại sảnh , và thậm chí không biết chúng ta ở đây.Làm ơn đi, Coran – vì tôi."

Anh ta chỉ do dự hơn một vài giây, sau đó mỉm cười rụt rè."Được thôi.Nhưng chỉ cho đến lúc tôi chất đầy cái bao tải này."Anh đi đến cánh cửa và mở nó."Và cô không được chạm vào bất cứ thứ gì."

Hấp tấp, cô kiễng chân lên và hôn vào má anh."Cảm ơn anh, Coran.Tôi sẽ không quên điều này."

2 má anh ta đỏ bừng, cúi đầu e thẹn và bỏ đi đổ đầy bao tải.

Brenna mở rộng cánh cửa để cho ánh sáng của ngọn nến vào trong căn phòng nhỏ.Cô mong chờ

những của cải, nhưng không nhiều thứ cô có thể trông thấy trong ánh sáng lờ mờ.Có một đống nhỏ những chiếc áo lông, thứ sẽ chất cao hơn trước mùa xuân, và bên cạnh đó là một rương mở chất đầy những thứ tuyệt vời: lụa, vải thêu kim tuyến, nhung làm bằng thứ vải mịn nhất.Trên một cái giá áp vào tường là những chiếc ly tuyệt đẹp làm bằng đồng, bạc và thậm chỉ là vàng, và khảm đá quý.Bên cạnh đó là những chiếc đĩa và cốc được khắc và khảm bạc .

Trên một chiếc bàn dài có nhiều những vật kì lạ, tượng cẩm thạch và ngà voi, chân nến vàng, những cây đèn thắp nhỏ xíu bằng đồng, một thứ đá quý có chiều dài bằng một bàn chân,những quân cờ bằng ngà voi, và rất nhiều châu báu khác.Có một hàng nhưng chiếc hộp gồ tếch được bọc bằng nhung đặt ở giữa bàn, Brenna nhìn thứ đồ nữ trang làm cô kinh ngạc:vòng cổ rubi và kim cương, lắc tay vàng và bạc được đính trên đầu là những viên ngọc và được khảm tinh vi.Chiếc rương khác để mở trên sàn nhà, thì đầy những tiền xu bằng vàng và bạc.

Cuối cùng những loại vũ khí đã bắt được ánh mắt của Brenna.Treo ở 2 bên tường là đủ loại vũ khí.Cung và tên, những chiếc giáo với chiều dài khác nhau, rìu và đao, dùi cui sắt và, trên một giá riêng biệt, những chiếc dao ngăn được nạm đá quý.Brenna đi qua tất cả mọi thứ và cầm lấy một con dao khảm đá màu hổ phách. Có lẽ là hổ phách, đó là thứ đá ưu thích của Thor, nó sẽ bảo vệ cô.Không phải bởi vì cô sẽ cần sự giúp đỡ của Thor.

Brenna nhìn chiếc cung, là thứ mà cô đã rất thành thạo.Cô lấy một chiếc, tiến tới với những chiếc tên dự trữ.Cô để chúng vào bao buộc ở dây lưng cô, và cài một thanh kiếm qua thắt lưng .Nó không nhẹ như cái cô đã có, nhưng thanh kiếm quý giá đó đã không còn rồi.

Brenna bắt đầu rời khỏi căn phòng, bao của cô đã đầy, nhưng một đôi ủng da đen bắt được ánh mắt của cô.Của cô!Kế đó là một giá với quần áo của cô, những thứ cô đã mặc để chôn cất cho cha mình.Cô vẫn mặc chúng khi cô thất bại trong cuộc chiến quan trọng nhất của cuộc đời cô với Anselm Haardrad.

Brenna nhanh chóng chộp lấy chúng, sau đó kéo áo choàng của cô chặt hơn lại và rời khỏi phòng vừa đúng khi Coran tiến tới gần.

“Tôi không nhận ra rằng Garrick là một người đàn ông giàu có như vậy,”Brenna bình luận một cách không thoải mái.Cô cầu nguyện Garrcik không chú ý đến những vũ khí bị mất.

“Đúng vậy, không nhiều người biết điều này.”

“Nhưng anh ta rất trẻ để có đống của cải như vậy.Anh ta phải cướp bóc thường xuyên khi anh ta

còn rất trẻ .”

Coran cười toe tóe.”Không.Hầu hết những thứ cô trông thấy ông ấy đã mang theo từ về cùng ông ấy từ phía Đông.Ông chủ của chúng ta là một thương nhân nhiều mánh khóe.”

Sau khi Coran đóng cửa, họ cùng nhau quay trở lại căn nhà.Nghe thấy âm thanh của cuộc vui chè chén vẫn còn vang đến từ đại sảnh, Brenn chúc Coran ngủ ngon và đi nhanh lên gác đến phòng may vá.

Mặc dù đã là nửa đêm, Brenna vẫn rất tỉnh táo.Cô lật và bới sâu hơn vào trong những chiếc áo lông.Có một lò sưởi nhỏ trong phòng, nhưng cô không buồn lo châm một ngọn lửa trong đó.Giờ thì cô mong là cô đã làm vậy, đó là điều vặt vãnh, nhưng cô không thể nhớ đã từng lạnh như vây khi ở nhà.Bây giờ sự lạnh lẽo của mùa đông đã thật quá mức chịu đựng.

Nhà – rất xa.Không còn ai ở đó để khiến nó là nhà của cô.Cô nhớ cha cô quá chừng.Nếu ông còn sống, ông sẽ dịch chuyển cả trời và đất để tìm cô.Một suy nghĩ an ủi, nhưng không thực.Cô cũng nhớ Linnet,người ở rất gần, nhưng không thể với tới.Và Lạy chúa, cô thậm chí nhớ người chị kế của mình.

Nếu ý nghĩ tự thương xót mình không dừng lại, mình sẽ sớm khóc thôi, Brenna tự quở trách bản thân .Một lúc sau, cô nghe thấy tiếng cót két của cầu thang bên dưới do một trọng lượng lớn và Garrick gầm lên tên cô dọc theo hành lang.

“Brenna,”anh lại hét.

“Chúa lòng lành, Viking, anh có phải hét lên khắp nhà không?”Brenna nói với bản thân trong khi cô đi đến mở cánh cửa.Cô gọi anh với một giọng thì thầm dịu dàng,”Tôi ở đây.Anh không nghi ngờ gì đã đánh thức mẹ anh với tiếng ầm đó,”Cô thêm vào trong khi anh băng qua đứng trước mặt cô.”Anh không quan tâm đến điều đó sao?”

“Người phụ nữ tuyệt với đó thường bị đánh thức khỏi giấc ngủ trong suốt bữa tiệc,”Garrick trả lời với một giọng to khiến Brenna nhăn mặt.

“Bởi chồng của bà , đúng, nhưng không phải bởi đứa con trai say rượu,”Cô bình thản trách mắng.”Giờ anh muốn gì?”

“Ta không say, em yêu.”anh nói đều đều, núm đồng tiền của anh lộ ra khi anh cười .”Để trả lời cho câu hỏi của em, Ta muốn em, “anh thêm vào trong khi anh cười và chộp lấy cổ tay cô, nâng cô khỏi sàn và kéo cô áp sát vào hông anh và đi đến phòng mình.Vào bên trong, anh đặt cô xuống.Cô lùi xa khỏi

anh đi về phía chiếc tràng kì trong lúc anh đóng cửa.Khi anh đối mặt với cô anh cười toe tóe, nhưng không tiến đến gần cô.

“Em sẽ uống một chút rượu với ta chứ?”anh hỏi khá vui vẻ.

Brenna do dự, tự hỏi tâm trạng của anh.Đó là lần đầu tiên anh đề nghị uống rượu với cô.Cô nhớ một lần anh nói rằng nô lệ không được phép uống nó.

“Vâng, tôi sẽ uống với anh.”

Cô thu mình lại tì vào nơi cất vũ khí trên trường kì trong lúc anh đổ đầy 2 chiếc ly từ một chiếc túi đựng rượu.Một cây nến le loi thắp sáng khắp căn phòng và mang lại một ánh sáng lung linh, thứ ánh sáng lờ mờ, nhưng Brenna nhìn thấy Garrick một cách rõ ràng.Anh không có vẻ say rượu như cô ngờ rằng lúc đầu.Anh đã thay quần áo anh mặc gần đây đó là chiêc quần xanh đậm với đôi ủng da mềm vừa vặn trong chiếc áo lông trắng.Chiếc áo choàng lụa ngắn màu trắng, với những sợi chỉ xanh viền quanh và tay áo dài.Trên ngực anh là một sợi dây chuyền bằng vàng chỉ có một viên ngọc lục bảo lớn ở giữa, thay vào sợi dây chuyền bạc anh thường mang.Anh nhìn thực rất đẹp trai tối nay, và Brenna thấy thật khó khăn để giữ ánh mắt của cô khỏi anh.

Garrick mang cho cô một chiếc ly.Cô đưa lên và chỉ nhấp một ngụm nhỏ thứ chất lỏng vừa đắng vừa ngọt , nếm hương vị, sau đó giữ nó trong lòng cô trong khi cô quan sát anh di chuyển đến trước lò sưởi gần ánh sáng của ngọn lửa.Cô đã quên mất cái lạnh như thế nào, quên tất cả mọi thứ ngoại trừ sự có mặt của Garrick.

Ngọn lửa thu hút, và thêm vào nhiều ánh sáng cho căn phòng.Garrick cầm chiếc ly của anh lên và đến chỗ trường kì cùng với Brenna.Anh ngả lưng dựa vào tường và nâng 1 chân lên, một cánh tay buông thõng xuống, sau đó uống một hơi dài rượu vang.

Brenna lo lắng chờ đợi khi Garrick làm một vài chuyển động, 2 tay cô sẽ run lên nếu cô không nắm chiếc ly chặt trong lòng.

“Rượu vang không phải thứ em thích sao?”

Cô giật mình khi anh nói, sau đó nhìn với vẻ có lỗi vào anh.”Không – ý tôi, nó tuyệt.”

Anh cười toe tóe ranh mãnh với cô.”Nếu em nói trong ý nghĩ của mình để làm chậm trễ ta với lời bào chữa là không thể kết thúc ly rượu của em, điều đó sẽ không có kết quả.Tuy nhiên, ta không vội, em yêu, hãy thư giãn và uống rượu của em.Em có thể có nhiều hơn khi em xong.”

Brenna nhận lấy lời khuyên của anh và cúi xuống chất lỏng gây say đó, hi vọng nó sẽ giữ vững trạng thái thần kinh của cô.Bây giờ cô không thể thư giãn, dù cho rượu làm ấm huyết mạch cô.

Cuối cùng cô ngả ra sau, bắt đầu cảm thấy ảnh hưởng của rượu.”Nếu anh chết, Garrick, chuyện gì sẽ đến với tôi?”

Anh nhìn cô với một sự thích thú.”Em đang dự định một trò gian lận ư?”

“Không, tôi chiến đấu một cách công bằng.Nhưng giả dụ anh không quay trở về từ một chuyến đi săn củâ anh?”

Garrick thở dài và nhìn chằm chằm trầm tư vào ly rượu trên tay anh.”Bởi vì ta không có một đứa con hoang cũng không có một người vợ, tất cả những thứ thuộc về ta sẽ chuyển cho cha ta.Điều đó sẽ làm em vừa lòng, Brenna,” anh thêm vào lãnh đạm.

Brenna biết anh có ý gì, nhưng cô không thể để anh thấy điều đó.”Tại sao điều đó sẽ làm vừa lòng tôi?Tôi căm ghét ông ấy thậm chí còn hơn cả anh.”

“Em sẽ căm ghét ông ấy nếu ông ấy để em tự do ư?Đó là điều ông ấy muốn,”Garrick nói với một sự khó chịu.”Ông ấy giờ thấy hối hận vì ông đã đem em cho ta.”

Brenna uống xong ly rượu của cô và nhìn Garrick nghiêm túc.”Vậy thì đưa tôi quay lại hoặc bán tôi cho ông ấy.”

Garrick cầm một lọn tóc từ vai cô lên và quấn nó chầm chậm xung quanh ngón tay anh.”Và em sẽ làm gì cho ta, Brenna ngọt ngào, nếu ta đồng ý?”

Cô nhìn chằm chằm vào anh ngạc nhiên.Cái giá gì cho sự tự do?”Bất cứ điều gì,” cô nói ra.

“Em sẽ làm tình với ta chứ?”

Cô không do dự.”Vâng, ngay cả điều đó.”

Garrick để ly rượu xuống và kéo cô vào trong lòng anh, đỡ lưng cô bằng cánh tay anh.Anh cười toe tóe với cô trước khi anh vùi đầu mình trên chỗ hõm ở cổ cô.Cảm thấy Môi anh như một dấu nung nóng, và cô rên rỉ một cách nhẹ nhàng cho đến khi miệng anh yêu cầu cô một nụ hôn đòi hỏi nhiều hơn chỉ là một sự đáp trả.

Brenna thả rơi chiếc ly rỗng trên sàn nhà và ôm chặt đầu Garrick, kéo anh lại gần hơn.Cô đã thua

anh.Cô không biết có phải điều đó là bởi vì sự tự do hay bởi vì chính cô,và cô không quan tâm.Cô muốn anh.

Brenna phản đối khi Garrick di chuyển khỏi cô và đứng lên. Nhưng mỉm cười khi cô trông thấy anh bắt đầu cởi quần áo.Cô duỗi một cách uể oải, hài lòng, trước khi cô cũng làm như vậy.Cô cảm thấy chóng mặt khi đứng lên, sau đó cười khúc khích.

"Tôi nghĩ là do uống quá nhiều rượu của anh."

Garrcik không nói gì, nhưng mỉm cười với cô và giúp cô di chuyển, sau đó nâng cô lên trong cánh tay anh và mang cô đến giường.Anh đặt cô xuống dịu dàng, và nằm bên cạnh cô.Sau đó cô cảm thấy tay anh ở trên cô, dịu dàng đáng ngạc nhiên đối với một người rất mạnh mẽ.Anh vuốt ve cô đầy thâm mật, những ngón tay anh đang làm những điều lạ lẫm và kì diệu với cô.

"Em có thể ngọt ngào như mật khi em muốn,"Garrick khàn khàn nói, đôi môi anh chạm vào môi cô.

"Như anh có thể,"cô thì thầm, di chuyển những ngón tay của cô qua mái tóc gợn sóng của anh.

"Người đẹp Celtic của ta,"anh thì thầm, di chuyển một tay lên trên bụng cô.Đôi môi anh đi xuống ngực cô.Cảm giác ngứa râm ran xuyên qua cô khiến cô yếu đuối, nhưng tuy vậy cô vẫn cô gắng cưỡng lại anh, mặc dù yếu ớt.Khi cô đưa đầu gối của cô lên, anh làm chúng dịu đi bằng một chân anh.Khi móng tay cô bấm vào vai anh, anh chịu đựng nỗi đau và thay vào đó giữ chắc tay cô, anh hôn cô, một nụ hôn tàn bạo hoang dại, cái dường như đã hút hết những dấu vết còn lại của những ý định trong cô và xóa hết tất cả khỏi tâm trí cô.

Tất cả mọi thứ quan trọng đó là Garrick, nụ hôn của anh, 2 tay anh vuốt ve cô một cách khẩn thiết, cơ thể anh khi nó ép ngày càng chặt hơn , trên cô bây giờ, hơi ấm của anh, bộ phận đang đập rộn ràng tìm kiếm một sự đi vào, phát hiện nó sau cùng, và sau đó với cú đẩy vào tinh tế đầu tiên đó,đã làm Brenna phát điên.

Cô gọi tên anh lần nữa và lần nữa trong khi anh di chuyển trong cô, giữ anh đến với cô như thể cô sẽ đúc cơ thể anh mãi mãi ở trong cô.Cô hôn cổ anh, má anh, môi anh, với sự phóng túng.Sau đó tất cả cảm giác tụ lại trong cô tại vùng thấp hơn, khít lại xung quanh bộ phận sưng phồng của anh với cú đẩy vào cuối cùng của anh.Một lúc sau, cô cảm thấy sự rộn ràng ngọt ngào của chính cô.

Với đến đỉnh cao của khoái cảm, Brenna ngay lập tức không chịu nổi những tác động từ rượu vang và sự giao hợp.Cô ngủ, không thấy phiền ngay cả khi Garrick lăn xa khỏi cô lấy một chiếc chăn.Sau

đó anh để cô nằm áp vào bụng anh.Chống một khủy tay lên, anh quan sát cô một lúc lâu trong khi cô ngủ, nét mặt của anh cực kỳ dịu dàng.Cuối cùng anh ném một cánh tay của anh qua cô tỏ ý sở hữu và đến nhanh chóng với giấc ngủ của chính anh.

Chapter 25

Tiếng ồn ào của một cuộc ẩu đả đã đánh thức Brenna dậy khỏi giấc ngủ ngon.Nhận thấy rằng cô đang ở một mình, cô nhảy xuống giường và chộp lấy thứ đầu tiên trong tầm tay, chiếc áo choàng lụa trắng của Garrick, và mặc nó vào trong khi cô chạy ra khỏi phòng.Chiếc áo choàng chỉ vừa mới chạm đến đầu gối cô, nhưng cô không quan tâm đến bề ngoài của mình.

Ở cuối cầu thang, cô ẩn mình trong bóng tối và quan sát quang cảnh trong đại sảnh với sự lo sợ tăng cao.Cả 2 chiếc bàn dài đều lật lại; những chiếc ghế bị vỡ thành từng mảnh.Những chiếc vạc lớn chứa rượu mật ong đổ tràn xuống sàn nhà cùng với phần còn lại của bữa sáng.

Đôi mắt của Brenna chăm chú quan sát căn phòng một cách điên cuồng.Vài người đàn ông đang nằm bất tỉnh hoặc chết trên sàn nhà.Vài người khác đang đấm nhau bằng nắm đấm, những người khác với kiếm hoặc rìu.Làm thế nào vì Chúa có thể có một cuộc cãi lộn ầm ĩ như thế này xảy ra quá sớm như vậy trong ngày chứ?Và lạy chúa, Garrick ở đâu?

Đôi mắt cô nhanh chóng tìm kiếm ra xa hơn cho đến khi chúng bắt gặp Hugh, đang ngồi trên một chiếc ghế áp vào tường.Anh ta giữ một bên quai hàm sưng phồng với một tay, tuy vậy vẫn cười khóai trá với một người bạn trên sàn nhà.Brenna nhìn xuống và há hốc miệng kinh ngạc.Garrick nằm dài trên sàn nhà, với một cánh tay đặt trên ghế.Ánh mắt cô thấy không có gì nhưng có vết máu đỏ tươi trên chiếc áo chẽn màu nâu vàng và quần của anh.

Trong một lúc lo lắng, Brenna đã quên tất cả mọi thứ khác và chạy đến bên Garrick.Anh đang cười với vài điều mà Hugh đã nói, nhưng khi Brenna chạm vào anh và quì xuống bên cạnh anh, tiếng cười tắt đi.Anh quay lại cô với một sự ngạc nhiên, và sau đó là cơn tức giận xâm chiếm và cái nhìn trừng trừng giận dữ của anh làm cho cô nao núng.

“Cô không xấu hổ sao, cô gái?”anh hỏi cô cay nghiệt, túm lấy cánh tay cô với một cái nắm chặt đau đớn.

“Cái này có nghĩ là gì?”
Cô không hiểu anh đang nói về cái gì.”Anh bị thương.”

“Không !”anh gầm lên.”Nhưng cái chết của ta không phải là lí dó cho cô đến trước những người đàn ông này mà ăn mặc như vậy.Rời khỏi đây trước khi sự khát máu trở thành sự thèm khát đơn thuần!”

Cô lo lắng liếc qua xung quanh và thấy rằng có nhiều người đã dừng cuộc chiến lại và nhìn chằm chằm vào cô.Với mái tóc xõa tung lộn xộn chảy xung quanh bờ vai cô, và chiếc áo choàng với cổ áo chữ V khoét sâu gần như phơi trần ngực cô, gương mặt cô ửng đỏ.”Tôi chỉ muốn giúp anh.”

“Ta không bao giờ nghĩ vậy, em yêu!”anh nói một cánh dữ tợn, đẩy cô ra xa khỏi anh.”Giờ đi khỏi đại sảnh này ngay!”

Brenna cắn môi để giữ nó khỏi run lên.Cô cảm thấy một cái nút thắt phồng lên trong cổ họng và suýt làm cô tắc thở, và những giọt nước mắt lấp lánh trong mắt cô.Cô chạy nhanh ra khỏi đại sảnh trước khi những giọt nước mắt của cô rơi xuống và làm cô nhục nhã hơn.

Cô không muốn nghĩ về đêm qua.Brenna chạy vào trong phòng may vá và đóng sầm cánh cửa lại, sau đó ngã xuống đống lông thú và để lộ ra một dòng nước mắt.Nhưng sau đó một lúc cô lau một cách dữ dội đôi mắt mình.

“Mình không bao giờ khóc,”Cô lớn tiếng rít lên, “Cho đến khi mình gặp anh ta!Sẽ không có nhiều nước mắt hơn nữa, mình sẽ bỏ đi bởi bất cứ lí do gì.Nếu anh ta có thể lăng nhục mình như vậy khi mà mình chỉ muốn giúp đỡ anh ta, quỷ bắt anh ta đi!Mình sẽ không ở lại đây để nó lặp lại lần nữa!”

Brenna bới vào trong những tấm lông thú và lôi ra cái bao cô đã dấu ở đây chỉ mới tối qua.Cô không mơ rằng cô sẽ cần những đồ ăn trộm này sớm vậy, nhưng cô cũng đã không tưởng tượng nổi Garrick có thể rất vô tình như vậy.

Cô từ từ mặc quần áo của cô vào, say mê sờ lớp nhung đen lộng lẫy áp vào làn da cô.Mặc vào bộ quần áo đàn ông của cô, niềm kiêu hãnh bị xúc phạm của cô đã trở lại một chút.Sự liều lĩnh của cô đã được phục hồi, và cô cảm thấy như thể cô có thể làm được bất cứ điều gì.Cô cài thanh kiếm qua thắt lưng và thêm vào chiếc bao của cô những tấm lông thú và dây da để làm xà cạp và cuối cùng chiếc găng tay cho cô.Sau đó cô đi vào phòng của Garrick và lấy chiếc chăn từ giường anh.

Mặc vào chiếc áo choàng không tay để che đậy quần áo của cô, cô đi đến cánh cửa trên gác nhưng suýt vấp phải con chó, đang nằm ngủ ở đó.Brenna quỳ xuống và cù vào tai con chó chăn cừu.

“Anh ta cũng đuổi mày khỏi đại sảnh à?”Con vật liếm tay cô.”Không sao cả, anh bạn cũ.Mày đã ở ngoài sáng này ư?”

Cô mở cánh cửa và con chó theo cô ra ngòai bầu không khí mát lạnh của buổi sáng.Cô đã học để phán đoán thời gian của ngày bởi những vì sao.Thật là lạ để gọi đây là buổi sáng khi bầu trời rất

tối.Có lẽ ở đầu phía Nam Na Uy, mặt trời đang chiếu sáng mảnh đất, nhưng ngược với nơi này, xa hơn về phía bắc, mặt trời chỉ trêu chọc đường chân trời đến gần trưa, bầu trời đổi thành một màu xanh sẫm.

Brenna chầm chậm tiến lại gần cánh cửa mở đến khu nhà bếp , nhưng con chó xông vào trong để tìm thức ăn.Khi Brenna thấy rằng chỉ có Maudya ở bàn, đang thái hành cho món súp, cô đi đến giữa căn phòng.

"Cô có một ổ bánh mì nào mà tôi có thể mang đi không?"

Maudya ngước lên với sự ngạc nhiên."Có, nhưng cô định đi đâu?Có rất nhiều việc cần làm.Họ mới đây đã tạo ra một sự lộn xộn và cần phải dọn dẹp."

Brenna có thể nghe thấy tiếng cười từ đại sảnh."Vậy cuộc cãi lộn đã qua?Nguyên nhân là gì, cô có biết không?"

"Đó chính là do Garrkick,"Maudya đáp với một cái lắc đầu."Janie ở đó và đã nói rằng Bayard đã có vài lời nhận xét mà Garrick không thích.Ông chủ tấn công Bayard như một con lợn rừng ,và đó là lý dó để cả địa ngục của Weak bị rung chuyển.Tất cả mọi người tham gia vào."

"Bayard và Garrick giờ là kẻ thù à?"

"Không , Garrick đã đền bù.Đó là cách đối với một cuộc cãi lộn thân thiện."

"Hừm!Bayard đã nói cái gì để chọc tức Garrrick vậy?Janie có nói không?"

"Không."Maudya thở dài, vuốt mái tóc lộn xộn ra với lưng bàn tay của cô.

"Cô đã có một đêm nặng nề?"Brenna hỏi đầy tình cảm.

Maudya cười toe toé."Nó không quá tồi."

"Và Janie?"

"Cô ấy lúc này thật may mắn.Perrin đã mang cô ấy đi mất và không ai biết."

Brenna không thể hiểu Perrin.Garrick cần có người bạn thân của anh, còn Perrin sợ đến gần anh ấy với một vấn đề quan trọng như Janie.Garrick thực sự ngăn cấm , ngay cả với bạn anh ta sao?

"Tốt, Cô có một ổ bánh mì dư chứ, Maudya?Tôi rất đói, nhưng tôi cảm thấy thích cưỡi ngựa một

lúc để làm dịu nỗi đau đầu tiên của tôi.”

“Nỗi đau gì?”

“Cô không nghe thấy Garrkick mắng nhiếc tôi một cách cay nghiệt trước tất cả bạn bè của anh ta sao?”

Maudya nhìn sửng sốt.”Ông ấy đã làm điều đó với cô?”

“Anh ta đã.”

Maudya lục cục.Cô lấy một ổ bánh mì mới khỏi lò và bọc nó với một miếng vải sạch.”Vậy thì tiến lên, cô gái.”

“Nếu Garrick hỏi về tôi, đừng nói với anh ta biết rằng những lời nói của anh ta đã làm tổn thương tôi.Chỉ nói tôi cảm thấy thích một cuộc cưỡi ngựa nhanh và sẽ chẳng mấy chốc mà quay trở lại.”

“Như cô muốn, Brenna.Nhưng nếu cô hỏi tôi, ông ấy nên biết.”

Một nụ cười ngạo xuất hiên trên đôi môi của Brenna trong khi cô đi về phía chuồng ngựa.Maudya sẽ nói cho Garrick tất cả mọi thứ cô nói , bởi vì đó là cách của Maudya.Anh ta sẽ cho rằng đã chạm đến lòng kiêu hãnh của cô và giữ cô khỏi đại sảnh rất lâu.Sau đó, khi cuối cùng anh ta nhận ra rằng cô đã bỏ trốn, anh ta sẽ nghĩ những lời nói khó chịu của anh ta là nguyên nhân cho nó.

Nhưng chỉ là một nửa, Brenna thật thà thừa nhận.Cô không thể tin tưởng bản thân cô lâu hơn để ở gần Garrick, không sau tối qua.Trong tay anh cô đã đổi hướng cơ thể ,để nó mềm đi bằng bất cứ cách nào anh muốn.Nụ hôn của anh đã xua đuổi sự chống cự của cô, ý nghĩ của cô.Cô không thể tha thứ cho điều đó.Cô là một người phụ nữ đã quen điều khiển hoàn toàn những phản ứng của mình.Bây giờ khi Garrick chạm vào cô, cô đã trở thành một con rối.Cô phải tránh xa khỏi anh- xa, xa thật xa.

Erin không ở phía trước chuồng ngựa khi cô đi vào và đi thẳng đến Willow.Cô nhanh chóng thắng yên cho con ngựa cái, cầu nguyện Erin đang ngủ hoặc đi vắng.Cô không thích lừa dối Maudya,nhưng với Erin nó thậm chí còn tệ hơn, bởi vì cô đã trở lên quan tâm đến mối quan hệ với người đàn ông lớn tuổi đó.May thay, ông ấy không ở xung quanh đây.

Brenna để 2 chiếc bao lớn đựng yến mạch lên Willow và cột chúng ngang qua hông con ngựa cái, sau đó đổ đầy 4 túi đựng nước bằng da.Cô đã sẵn sàng.

Cô thúc Willow xuống con đường phía sau chuồng ngựa, nhưng dừng lại khi con chó chạy đến sau cô, kêu ẳng ẳng và ngước lên với một sự hoảng sợ đầy rối loạn .

“Quay lại đi!”cô cáu kỉnh với nó, sợ nó đã báo động cho một vài người.”Đi đi, chó.”

Cô cưỡi ngựa đi, nhưng nó vẫn đi theo.”Tao nói, quay lại!Mày không thể đi với tao.”Nó cúi xuống với cái đầu hiếu kì và vẫy đuôi.Brenna thở dài.” tốt thôi, nếu mày đã sắp xếp một cuộc phiêu lưu, đi thôi nào.3 chúng ta sẽ là một bộ 3 kì lạ.Một con chó, một con ngựa và một nô lệ bỏ trốn.”

Cô phòng nhanh vào cánh đồng với con chó đi gần phía sau.Cô không có ý tưởng gì về nơi cô đi đến, nhưng cô tự do, và không có trách nhiệm với ai cả .

Brenna dừng lại ở rìa khu rừng và nhìn lại ngôi nhà đá trên vách đá.

“Tạm biệt, Garrick Haardrad của Na Uy – Garrick lòng dạ sắt đá.Tôi sẽ nhớ anh, không nghi ngờ gì là mãi mãi.”

Cô lại cảm thấy cổ họng cô nghẹn lại.”Mày sẽ hạnh phúc, Brenna,”cô lớn tiếng tự trách mắng bản thân.”Giờ mày đã tự do.”

Bờ biển có thể đưa lại trò chơi nhỏ cho cô, và cô biết không có gì để bắt cá.Phía nam,đó là hướng đáng khao khát nhất, cắt ngang bởi vịnh Fio.Cô sẽ thích Phía đông hơn, đó là nơi Garrick sẽ tìm kiếm cô, bởi vì anh ta không bao giờ mơ rằng cô sẽ đi về phía Bắc, nơi những cơn gió thổi còn mạnh hơn cả ở đây.Vậy nó sẽ là hướng bắc.

“Chúng ta có thể qua khỏi cho đến mùa xuân, phải không chó?Bởi vì ta có nhiều lông thú và chúng ta có thể tìm những nơi định cư khác gần nguồn nước.Chúng ta sẽ mua một vé thuyền hướng về nhà, hoặc ít nhất xa khỏi xứ sở của mày.Mày nghĩ sao?”

Nó nhìn cô nghiêm nghị.

“Đúng, ta nghĩ chúng ta có thể làm điều đó.Hoặc cố gắng đến chết- không còn cách nào khác,”cô tự trả lời với bản thân.

Garrcik trèo lên cầu thang vừa đúng lúc Maudya đi xuống.”Brenna ở đâu?”anh quát lên với cô.”Nếu cô ấy trở lên bưởng bỉnh bởi vì sáng nay, ta sẽ mang một cái gậy đến cho cô ấy.”

Maudya tái nhợt đi bởi cơn giận của anh.”Tôi vừa đi để tìm cô ấy, ông chủ Garrick.Cô ấy chưa quay về.Cô ấy đã đi cả buổi chiều, và tôi sợ một vài- “

“Đi đâu?”anh ngắt lời cô, mắt anh hẹp lại.Maudya trở lên bối rối và bắt đầu khóc.”Cô ấy nói cô ấy sẽ đi cưỡi ngựa – để làm dịu đi nỗi đau – bởi vì cách ông trừng phạt cô ấy buổi sáng.”

“Cô ấy nói với cô như vậy?”

“Tôi không cần nói với ông, nhưng chỉ cần nói rằng cô ấy cảm thấy thích đi cưỡi ngựa một lúc, và sẽ sớm quay lại.Cô ấy đã không, và tôi sợ đã có thể có vài sự tổn hại với cô ấy.”

“Tổn hại gì?”

“Những người Borgsen đã giết thịt một con chó trong khi ông đi vắng.Vài người chúng tôi cảm thấy rằng họ sớm sẽ mệt mỏi với việc giết động vật và tiếp theo đó sẽ là những nô lệ.”

“Chuyện gì vậy, Garrick?”Anselm hỏi từ chân cầu thang.

Garrick đến gặp ông, lông mày anh nhíu lại với nhau.”Cô gái nói Brenna đã đi khỏi từ sáng , cưỡi con ngựa cha đã cho cô ấy, không nghi ngờ gì cả.”

“Vậy thì cô ấy đã thích món quà?”

“Thích, tất nhiên.Thích đủ để không quay lại.Maudya nghĩ những người Borgsen có thể đã làm hại cô ấy.”

“không đâu, ta biết Latham Borgsen rất rõ.Ông ta sẽ không dùng đến cách bẩn thỉu như thế.Ta sẽ đặt cược cuộc sống của ta vào nó.

“Con đồng ý, chỉ có thể có nghĩa là Brenna đã bỏ trốn,”Garrick nói gay gắt.”Cha đưa cô ấy cho con, sau đó thì đưa cho cô ấy phương tiện để trốn thoát khỏi con.”

”Con không thể trách ta bởi điều này, Garrick,’Garrick trở lên giận dữ.”Con quên là ta đã ở đại sảnh sáng này.Ta không hiểu con nói gì với cô gái, nhưng ta nhận ra giọng điệu của con.Ta nghĩ, con đã rất khó chịu.”

Garrick nhìn chằm chằm điên tiết vào cha anh.”Cha đã nhìn thấy cô ấy ăn mặc như thế nào!Cô ấy đi vào đại sảnh gần như là khỏa thân.Và điều đó đã được định trước, con sẽ đánh cuộc vậy.Cô ấy đã trêu chọc chị gái cô ấy một cách công khai.Cô ấy muốn mọi gã ông đều mụ người đi vì cô ấy.”

“Ta không thấy như thế chút nào, chỉ là sự quan tâm trong đôi mắt của cô ấy dành cho con.Và con đã chào đón cô ấy như thế nào?Không gì ngoại trừ sự tức giận.Con có nhiều thứ phải học về phụ nữ, con trai.Không ngạc nhiên gì cô ấy đã chạy trốn khỏi con.”

Garrick cứng lại bởi những lời nói của cha anh.”Cha hành động như thể cha quan tâm nhiều đến cô gái hơn con.Nó là vậy phải không?”

“Không, nhưng hiểu cô ấy nhiều hơn con.”

“Con không nghì ngờ điều đó, bởi vì con không hiểu cô ấy một chút nào cả.”

Anselm cười khúc khích.”Ta sẽ giúp con tìm cô ấy.”

“Không, con sẽ tự làm điều đó,”Garrick đáp cứng rắn.”Cô ấy cần được dạy cho một bài học mà cô ấy sẽ không thể sớm quên được.”

“Garrick!”

“Đừng xen vào, cha.Cha đã rũ sạch tay khỏi Brenna khi cha đưa cô ấy cho con.”

Anselm thở dài, nhìn chằm chằm vào lưng khi Garrick đang lui đi.Sáng nay Ông đã thích thú khi Garrick phản ứng lại những lời phê bình chế nhạo của Bayard về Brenna, nói cô ấy đã thay đổi quá nhanh từ một con mèo hoang trở thành một con mèo ngoan và rằng nó có thể chỉ là một mưu mẹo.Rõ ràng Garrick không thích khả năng đó, dù nó đó là lời nói bông đùa.Phản ứng của Garrick đã đem đến cho Anselm lý do để nghĩ Garrick thực sự quan tâm đến cô gái.Chỉ hôm qua thôi nó đã nói với tất cả mọi người là nó sẽ không chia sẻ cô ấy.Giờ thì, À,2 người trẻ tuổi sẽ mãi bất hòa với nhau ư?

Chapter 26

Brenna khơi đám lửa nhỏ cho cháy to lên và thêm vào nhiều củi hơn trước khi cô nằm xuống để ngủ vài giờ.Cô đã hoàn toàn no nê sau khi chia sẻ một con thỏ rừng nướng béo ngậy với con chó.Willow được che phủ và ổn định đêm nay, con chó nằm trong cái ổ bằng lông thú cũ để ở dưới chân cô.

Cô đã không gặp phải khó khăn gì cho đến giờ.Thú rừng phong phú trong những khu rừng, và cô đã phát hiện một vài dòng chảy mùa xuân nơi cô có thể bổ sung nguồn nước dữ trữ của mình.

Cô chỉ phải chịu đựng sự khó chịu là những cơn gió bấc lạnh lẽo, lướt vun tút qua chỗ hạ trại của cô.Ngay bên cạnh đống lửa cô vẫn không thể tìm được sự ấm áp hoàn toàn.Ít nhất không có tuyết rơi thêm vào chỗ tuyết đã để lại trên mặt đất từ cơn bão trước.Nơi nào trong rừng, cũng có nhiều chỗ có tuyết như nơi mà cô cắm trại.

Đã 4 ngày rồi từ khi cô rời khỏi Garrick.Sau 3 ngày cưỡi ngựa, cô chợt có ý nghĩ khác về vịnh Fio , điều trở ngại cho con đường của cô.Vậy nên sau cùng cô đã ép mình quay về phía đông, nhưng cô không nghĩ nó sẽ quan trọng lúc này.Cô đã phủ những dấu chân của Willow đến 2 ngày.Garrcik sẽ không bao giờ tìm thấy cô.

Khoảng cách 2 ngày phải đủ rồi.Sau đó Brenna sẽ tìm được vùng ẩn nấp tương đối – có lẽ là những khu rừng rập rạp, hoặc một thung lũng hẹp, sâu.ở đó cô sẽ dựng một túp lều nơi mà cô có thể chờ cho qua mùa đông.

Nó dường như rất dễ dàng, Brenna nghĩ, trong khi giấc ngủ gần kéo đến.Cô sẽ dời khỏi Garrrick sớm hơn nhiều tháng.

Garrick đến khu cắm trại vào nửa đêm, nhưng anh đã quá kiệt sức để cảm thấy bất cứ điều gì chỉ là một chút hài lòng rằng việc tìm kiếm của anh đã kết thúc.Con ngựa giống của anh gần như sụp xuống, bởi vì Garrick đã chỉ nghỉ 2 lần từ khi khởi hành, và lãng phí 1 ngày tìm kiếm qua những cánh đồng phía đông.

Anh đã mong tìm thấy Brenna gần chết; chết đói và đóng băng.Anh an tâm phát hiện rằng cô đủ tốt, nhưng cô sáng bừng lên với sự hài lòng trong lúc cô ngủ không đúng kiểu với anh.

Garrick xuống ngựa và buộc ngựa anh chắc chắn bên cạnh con ngựa cái xám, sau đó di chuyển qua ngọn lửa.Anh nằm xuống cạnh Brenna mà không đánh thức cô dậy.Ngày mai sớm thôi nó sẽ hoàn toàn đủ với cô.Anh ngủ.

Brenna nhúc nhích khi sức nặng trên ngực cô cản trở cô cử động.Như ý thức được điều xảy ra cô nhận ra rằng trọng lượng nặng nề cô cảm thấy không phải một giấc mơ, và mắt cô vụt mở để trông thấy một cánh tay vắt ngang qua ngực mình, giữ chặt cô dưới đất.

Cô đấu tranh với thôi thúc để thét và chầm chậm, sợ hãi, quay lại để nhìn phần còn lại của cơ thể nằm dài bên cạnh cô.Cô gần thét lên với sự giân dữ.Điều này là quá nhiều, quá nhiều để chịu đựng!

"Anh!" cô hét, ném cánh tay anh khỏi cô, và trườn xuống dưới chỗ nằm .

Garrick tỉnh dậy trong sự ngạc nhiên, và theo bản năng chạm vào cán thanh kiếm của anh.Giữ nó ở xung quanh anh, anh thư giãn, sau đó cau mày khi ánh mắt anh rơi trên Brenna, đang đứng với 2 chân đứng dạng ra, tay chống hông, mắt cô tối lại với cơn giận dữ và sự điên tiết.

"Vậy là em đã dậy?"

"Làm thế nào anh tìm thấy tôi?"cô hỏi, cơ thể cô gần như rung lên với sự tổn thương."Như thế nào?"

Anh phớt lờ cô một lúc khi anh ném đi chiếc áo choàng nặng nề và phủi bụi quần áo anh.Sau đó anh không trả lời câu hỏi của cô nhưng khinh khỉnh nói,"Em đã xác nhận sâu sắc quan điểm của ta về giới phụ nữ.Không có ai trong số đó là người có thể tin tưởng."

"Anh hình thành sự phán xét quá sớm.Tôi không nói tôi sẽ ở lại với anh.Nếu tôi đã, tôi sẽ không chạy trốn.Giờ thì anh tìm thấy tôi như thế nào?"

"Em quên rằng ta là một thợ săn à, Brenna,"anh nói với giọng nói bình thản đến ngạc nhiên.

"Ta làm tốt điều mà ta làm.Không con thú nào,"anh tạm nghỉ, mắt anh tối lại,"cũng không nô lệ bỏ trốn nào có thể trốn thoát khỏi ta."

"Nhưng tôi đã phủ dấu vết của mình!Anh phải ở phía Nam.Cái gì mang anh đến phía Bắc vậy?"

"Ta thừa nhận ta đã mất một ngày cưỡi ngựa về phía những ngọn núi, nhưng không có dấu hiệu nào em ở đó, ta quay xung quanh."Anh bắn một cái nhin chết chóc về phía con chó, kẻ đã cúi đầu xuống với sự hối lỗi."Từ lúc ta không thể tìm thấy con chó lai phản bội ở bất cứ đâu, ta biết nó đã đi với

em.Em phủ dấu vết của con ngựa cái đủ tốt , nhưng em quên mất về con chó.”

Đã quá muộn để hét lên với sai sót của cô.Tuy nhiên, Brenna có thể trông thấy Garrick giận dữ với con chó, và cô không muốn con vật đau đớn bởi vì cô.

“Đừng trách mắng nó bởi đã đi với tôi.Tôi đã dỗ ngọt nó đi,”Cô nói dối,”Nên anh không thể dùng nó để tìm ra tôi.”

Garrick cười cộc lốc.”Giờ con cho đã dẫn ta đến chỗ em sau tất cả.”

Cô đối mặt với anh kiên quyết, vẻ chịu đựng bướng bỉng của cô.”Và giờ thì sao,Viking?”

“Giờ, ta sẽ mang em về nhà.”

“Để trừng phạt tôi?’

“Em đã được báo cho biết điều gì sẽ xảy ra nếu em chọn cách cư sử này.Em nghĩ rằng bởi vì em đã làm ấm chiếc giường của ta , ta sẽ khoan dung với em sao?”

Cô cảm thấy một cục nghẹn đau đớn trong cổ họng cô lần nữa.”Không, tôi không mong muốn điều đó từ anh,”cô nhẹ nhàng nói, môi cô hạ thấp hơn, gần như run lên.”Tôi nghĩ anh sẽ không tìm thấy tôi.Và tất cả láng giềng của anh cũng đã ra ngoài tìm kiếm?”

“Ta đến một mình,”anh đáp với một giọng nhẹ nhàng, gần như một tiếng thì thầm.

“Tuyệt, tôi sẽ không quay trở lại để đối mặt với sự trừng phạt của anh,Viking,”cô đáp, giọng cô nhẹ nhõm.

Anh nhún vai và nhặt chiếc áo choàng của anh lên, đã sẵn sàng để rời đi.”Em có ít lựa chọn.”

“Anh đã sai.”

Những lời nói lộ ra chầm chậm, bởi vì nó làm trái tim cô đau nhức khi nói ra chúng, nhưng anh đã bỏ cô đi mà không có cách giải quyết nào khác.Cô ném đi chiếc áo choàng lông thú nặng nề , cái đã che dấu những vũ khí của cô và đặt tay cô trên cán kiếm.

“Tôi có một chọn lựa, Garrick.”

Anh nhìn cô với sự ngạc nhiên thực sự, mắt anh chiếu lên cơ thể cô từ đầu tới chân, cuối cùng dừng lại trên những vũ khí.”Em kiếm được chúng ở đâu?”

“Tôi đã trộm chúng.”

“Ai đã giúp em?”

“Không ai cả,”cô nói dối.”Tôi lấy chìa khóa nhà kho của Erin khi ông ấy ngủ, rồi sau đó trả nó lại .”

“Và những quần áo này, chúng là của em à?Nhưng dĩ nhiên là vậy,”anh chế nhạo.”Chúng

Rất phù hợp.Không phải là một chiếc áo quyến rũ, nhưng đã hấp dẫn như vậy.”

“Dừng lại!”cô hét lên, thấy sự thèm muốn trộn với sự tức giận trong đôi mắt của anh.

“Vậy em lại muốn đóng vai một người đàn ông à, Brenna,”anh suy đoán, sự thích thú trong giọng nói của anh.”Em muốn chiến đấu cho sự tự do của mình à?”

“Để tôi đi, và chúng ta không cần phải đánh nhau.”

“không,”anh cười toe tóe, và rút thanh kiếm của anh ra.”Lời thách thức được chấp nhận.”

Brenna lẩm bẩm và cầm thanh kiếm của cô trên tay trong khi Garrick xông vào cô.Trái tim cô không ở trong cuộc chiến đấu để tiến tới.Bây giờ Không có sự tức giận trong cô , chỉ có duy nhất sự hối hận rằng đã đi đến điều này.Anh nhanh chóng tấn công, cố gắng để hất thanh kiếm khỏi tay cô, nhưng Brenna di chuyển sang một bên.Sườn anh để lộ cho cô đâm, nhưng cô không thể làm điều đó.Anh lại tấn công.Anh khéo léo với thanh kiếm, và anh có sức mạnh phía sau cú ra đòn, nhưng anh không có sự thành thạo của cô, cũng không có sự láu cá của cô.Tuy nhiên cô không thể tận dụng lợi thế của anh.Cô không thể khiến bản thân cô lấy máu của anh mặc dù anh đã cho cô rất nhiều cơ hội để làm điều đó trong khi anh cố gắng để tước vũ khí của cô.

Giết chết anh, nhìn thấy Garrick chết – ý nghĩ đó làm cô cảm thấy ốm.Cô chỉ muốn tước vũ khí của anh, như anh đã kiên quyết làm với cô lúc này, và sau đó cô sẽ đi tiếp.

Brenna đã không có cơ hội, tại thời điểm đó một con gấu khổng lồ, như những điều mà cô chưa bao giờ được thấy trước đây, đứng ngay đằng sau Garrcik.Cô thét lên, nhưng đã quá muộn.Con gấu đã đến một cách bất ngờ và nó chỉ ở cách một chút từ chỗ Garrick khi anh quay lại để xem cái gì đã làm Brenna sợ hãi.Với một cú đánh mạnh bằng tay của nó, con gấu đánh Garrick qua một bên.Anh ngã đập vào một thân cây,đầu anh bị đập vào.

Garrick không di chuyển. Brenna nhìn chằm chằm không tin được khi con gấu đến gần anh, gầm lên chiến thắng.Brenna thét lên và tấn công con gấu trong cơn giận dữ mù quáng.Cô giữ thanh kiếm trong tay cô với cả 2 tay và nâng nó lên trên đầu , sau đó đâm vào lưng con gấu với tất cả sức mạnh của cô.Nhưng con thú không ngã xuống hoặc thậm chí lảo đảo.Nó gầm lên trong cơn thịnh nộ dữ dội và quanh tròn lại nhìn Brenna, đang tái mặt đi với nỗi sợ hãi kinh khủng nhất mà cô từng trải nghiệm.

Con dao của cô đã trở lên vô dụng, nên cô chạy đi với sự sợ hãi đến bên Willow và lấy cung tên từ bao tải.Con gấu đến gần với cô quá nhanh.Cô chạy sang bên trái, xa khỏi con ngựa, và sẵn sàng để bắn tên khi cô di chuyển.Cuối cùng cô cúi mình và nhắm bắn.Mũi tên xuyên vào cổ họng con gấu và sau một vài lúc đau đớn quằn quại, nó cuối cùng cũng ngã xuống.

Sự khuây khỏa của cô rất lớn và cô đã quỳ xuống trên đầu gối của mình để thầm đưa lời tạ ơn.Dẫu cho cơ thể cô hoàn toàn run lên, cô đi trên đôi chân run rẩy đến bên Garrcik và giữ hơi thở của cô cho đến khi cô đã chắc chắn anh còn sống.Bờ vai anh đang chảy máu ở nơi con gấu đã đánh anh, để lại một rãnh sâu trên da.Nhưng cú đáng trên đầu anh đã không làm rách da, mặc dù nó bắt đầu sưng lên.

Brenna đi đến con ngựa và xé một mảnh vải từ lớp chăn phủ của Willow, thấm ướt nó với nước và quay trở lại với Garrick.Cô làm ướt mặt anh và bắt đầu lau sạch những vết máu khỏi vai anh.

Anh rên lên và sờ lên đằng sau đầu anh, sau đó thận trọng nhìn Brenna.”Em luôn luôn giúp đỡ kẻ thù của mình sao?”

Cô lờ đi câu hỏi của anh và kiểm tra vết cắt của anh.”Nó đau không?”

“Không, nó tê cóng.Con gấu đã bỏ chạy rồi à?”Brenna lắc đầu.

“Tôi đã giết chết nó.”

Mắt anh mở to.”Con gấu đã tấn công em à?”

“không, nó đã muốn vậy,”Brenna nói điềm tĩnh, tránh ánh mắt của anh.

Garrick nhận thông tin với một sự tức giận.”Đầu tiên em cố gắng giết chết ta, sau đó em cứu sống ta.Tại sao?”

“Nếu tôi đã cố gắng để giết chết anh, Garrick, anh giờ đã chết rồi.Tôi không thể làm điều đó.”

“Tại sao không?”anh cay nghiệt hỏi ngay khi cô băng vết thương trên vai anh.”Em sẽ giành được sự tự do của mình.”

Brenna nhìn vào Garrick bằng ánh mắt đó với một màu xám dịu.”Tôi không biết tại sao.Tôi chỉ không thể tìm thấy lý do gì để anh chết.”

Anh túm lấy cổ tay của cô và kéo cô lại với anh, sau đó kéo con dao găm khỏi thắt lưng cô.”Trong trường em có 2 suy nghĩ với vấn đề này, ta sẽ giữ cái này.”

Cô không nói gì khi anh đứng lên và lắc sự choáng váng khỏi đầu mình.Với tay anh vẫn ở xung quanh cổ tay cô, anh lôi cô đi với anh qua con gấu.Anh nhận thấy con vật giống như con anh đã quấy rối khỏi giấc ngủ một vài ngày trước.

“Dường như ta không hiểu được em, Brenna,”anh miễn cưỡng nói, xem xét cái xác.”Em có năng lực như em đã tuyên bố.”Anh nhìn cô lạnh lùng.”Đó là một sự thương hại ta không thể tin tưởng em từ cái nhìn của ta.”

“Nếu tôi trung thành với anh, vậy thì anh có thể tin tưởng tôi, Viking,”cô nói gần như cay đắng.

Anh nhướng một bên lông mày thắc mắc vào cô.”Em sẽ đưa cho ta lòng trung thành sao?”Sau đó anh kéo cô đến bên anh, kẹp chặt lấy vai cô một cách đau đớn.”Em muốn gì ở ta, Brenna?”

“Sự tự do!”

Anh lắc đầu giận dữ.”Một phụ nữ tự do có rất nhiều quyền, trong số chúng đó là quyền khước từ một người tình.”

“Không hợp pháp để chiếm đoạt một phụ nữ tự do?”

“Đúng vậy.”

Brenna cứng rắn.”Tất cả những cái anh quan tâm đến là – chiếm đoạt tôi!Tại sao nó rất quan trọng rằng anh có tôi và không ai khác có?Anh không cần tôi như một phụ nữ.Anh đã không nghĩ đến cảm giác của tôi.Anh đã chứng minh rất nhiều lần.Nên vì sao nó phải là tôi?”

“Cơ thể em là điều vô cùng thích thú, Brenna.Nó đủ để ta thích có em khi ta muốn.”

“Có lẽ nếu anh là một người đàn ông tốt bụng, điều đó là đủ, Garrick,”cô bình thản nói.

“Nhưng anh là kẻ thô lỗ, và độc ác trong nhiều phương diện.”

Cái nhìn qua nét mặt của Garrick là sự khủng khiếp.Anh ép chặt cô vào anh, ôm chặt cô với 2 cánh

tay mạnh mẽ khắt khe.”Ta có em , em yêu.Ta sẽ có lời hứa của em rằng em sẽ không bỏ trốn khỏi ta lần nữa.”

“Anh bắt tôi hứa với anh, Garrick, bởi vì nếu anh làm, nó sẽ không mang lại sự thoải mái và tôi sẽ không thực hiện đúng nó.”

“Vậy thì em giữ số mệnh của mình,”Anh nói.

Anh kéo cô lên ngựa và giữ cô ở trên Willow.Cô ngoan ngoãn chờ đợi trong khi anh lấy áo khoác và vũ khí của họ.

Khi Garrick trèo lên, anh giữ thắt lưng cô, không thậm chí tin cô đi theo anh.Cái số mệnh gì cô giữ cho bản thân cô với sự kiêu hãnh nganh bướng của mình?Brenn rùng mình, nhin chằm chằm vào tấm lưng cứng đờ của Garrick.Cô sẽ biết ngay thôi.

Chapter 27

Căn nhà đá to lớn hiện ra lờ mờ trước mặt họ, đắm mình trong thứ màu xanh dịu của ánh sáng phương Bắc.Trời đã tối khi Garrick dẫn họ vào trong chuồng ngựa.Erin vội vàng đi ra từ đằng sau, vui vẻ và ánh hồng ửng hiện lên trên gương mặt già nua của ông.Thứ nhanh chóng trở thành sự nghiêm nghị của một người cha.

“Thật hổ thẹn cho cô, cô gái, bởi vì đã chạy trốn khỏi chúng tôi!’ông nói cộc cằn, mặc dù đôi mắt ông vẫn ánh lên sự chào đón.

“Tôi không chạy trốn khỏi ông, Erin, nhưng là khỏi anh ta,”Brenna đáp, lờ đi sự có mắt của Garrick.

“Tốt, cô làm cho tôi cực kì sợ hãi,”Erin tiếp tục.”Cô ít nhất có thể chờ đến mùa xuân, bởi cô sẽ có ít cơ hội để chết rét ngòai đó.”

“Đủ rồi, Erin!”Garrick yêu cầu, và kéo cánh tay Brenna một cánh thô bạo.

Cô thậm chí không có cơ hội để chào tạm biệt Erin khi Garrick kéo cô về hướng căn nhà.Khi họ tiến lại gần cổng sau, anh rẽ sang phải, phía bên cạnh ngôi nhà, và Brenna ngay lập tức dừng lại.

“Anh đang đưa tôi đi đâu?’

Anh không trả lời , nhưng kéo cô theo.Brenna kìm lại, như thể làm nó khó khăn hơn cho anh.Cô biết nơi anh đang đưa cô đến,hiện giờ cô không thể tin điều đó.

Bên cạnh ngôi nhà đối mặt với vịnh Fio là một cánh cửa gỗ nhỏ.Garrick đẩy nó mở ra. Trên cánh cửa là một ô vuông nhỏ với những thanh sắt thêm vào trên đó.Bởi gần Vịnh Fio, bên trong căn phòng tối và ẩm ướt như một hang động lạnh lẽo ẩm ướt.

Garrick đứng sang một bên.”Phòng của em , em yêu.”

Cô nhìn vào anh với sự khiếp sợ trong đôi mắt.”Anh sẽ thực sự giữ tôi ở đây sao?’

“Đó là cách trừng trị tốt nhất cho kẻ chạy trốn,”anh nói với một giọng mất kiên nhẫn.

“Anh có thể làm như thế này với tôi sau khi tôi cứu sống anh sao?Điều đó không có nghĩ gì với anh à?”

“Đúng, ta biết ơn.”

“Anh thể hiện nó một cách thật đáng ngưỡng mộ, Viking,”Brenna nói mỉa mai.

Anh thở dài.”Nếu ta không có hành động nào chống lại em, Brenna, nó sẽ là lời mời gọi cho những nô lệ khác cũng chạy trốn.Ta không thể cho phép điều đó.”

Cô không cầu xin anh.”Anh sẽ giữ tôi ở đây bao lâu?”

“3 hay 4 ngày- cho đến khi em học được bài học của mình.”

Cô bắn cho anh một cái nhìn coi thường.”Và anh nghĩ cái này sẽ dạy tôi bất cứ điều gì ư, Vinking? Anh lầm rồi.Sự căm ghét nơi tôi sẽ lớn dần lên và tôi thậm chí sẽ kiên quyết hơn để bỏ trốn khỏi anh.”

Anh thình lình giật mạnh cô vào anh, và đôi môi anh ép chặt vào môi cô một cách chiếm hữu.Cô đáp trả nụ hôn của anh, nhưng chỉ vì sự giận dữ.Anh sẽ phải hối hận vì điều đang làm với cô.Cô sẽ khiến anh hối hận bởi nó.

“Em không cần ở đây, Brenna,”anh thở vào cổ cô, “nếu em đưa cho ta lời hứa rằng em sẽ không rời khỏi ta lần nữa.”

Cô để cánh tay cô xung quanh cổ anh và nói khiêu khich,”Nhưng sau đó những nô lệ khác sẽ nghĩ rằng tôi đặc biệt với anh.”

“Em đặc biệt.”

“Đặc biệt, ngay bây giờ anh vẫn có thể gian tôi trong xà lìm lạnh lẽo này.”

“Em sẽ thề chứ, Brenna?”

Cô hôn môi anh nhẹ nhàng, trêu trọc, trước khi cô đẩy anh ra xa.”Quỷ tha ma bắt anh đi, Viking.Tôi sẽ không là giải thưởng cho trò chơi của anh.”

Cùng với điều đó cô giữ đầu cô cao và đi vào xà lim tối tăm, cắn chặt răng trong khi anh đóng cánh cửa phía sau cô.Cô bắt đầu run lên ngay lập tức.Cô gần như thét lên và gọi anh quay lại, nhưng sau đó cô giữ chặt tay cô trên miệng.Cô sẽ không cầu xin để được giải thoát.

Thực tế, trời lạnh- tê cóng.May thay cô có áo choàng và cánh tay cô được bao phủ và có xà cạp lông thú.Cũng có một chiếc chăn cũ trên cái ghế hẹp, thứ đồ duy nhất trong căn phòng.Nhưng không có lò sưởi, và cánh cửa bao quanh không đầy đủ, không thể ngăn khỏi sự lạnh lẽo.

Cũng không có thức ăn để lại cho cô.Cùng lúc đó cô cảm thấy đói cồn cào, mặc dù cô và Garrcik đã chia sẻ ít thịt hươu chỉ mới vài giờ trước.Anh sẽ quay lại.Anh không thể để cô lại đây để bị đóng băng.

Cô ngồi xuống chiếc ghế và phủ chân cô bằng chiếc chăn.3 ngày đầu cưỡi ngựa thong dong với Garrick , anh đã lạnh nhạt không nói.Nhưng 2 ngày cuối tâm trạng anh dịu bớt đi, và cô bắt đầu nghĩ anh sẽ không làm gì với cô khi họ quay lại.Tuy nhiên cô không thể tin anh sẽ thực sự để cô ở lại đây.

Một giờ trôi qua, và thêm những giờ khác nữa.Màn sương màu xanh trên bầu trời biến mất, chỉ cho một màn đêm u ám buông xuống.Brenna rùng mình và cảm thấy dấu hiệu đầu tiên của một cơn sốt.Một lúc sau cô trở lên nóng và ném cái áo choàng khỏi mình, cùng với dây buộc xung quanh trên chân cô và tay cô.

Anh đã không quay lại.Những cục khó chịu lại lớn lên trong cổ họng của cô, và những giọt nước mặt làm cay mắt cô.Sau tất cả những gì họ chia sẻ, thậm chí ngay sau khi cô đã cứu sống anh,anh có thể rất tàn nhẫn khóa cô trong này.Cô sẽ chết vì đông cứng.Sau đó anh sẽ xin lỗi.Một cách tốt để trả thù, khi mà cô sẽ không ở đó để ăn mừng kết quả của nó.

Cô lại run lên, và nằm xuống cái ghế cứng.Cô chập chờn ngủ lơ mơ, lần lượt thức dậy để ném áo choàng và chăn của cô đi, hay kéo chúng lại trên người cô .

“Tôi ốm và anh ta thậm chí không biết điều đó,”cô nói , nửa ngủ.”Tôi phải nói chuyên với anh.Nhưng nó sẽ không có sự khác biệt nào với anh.Anh là một người hung bạo.Anh không quan tâm.”Cô trở mình, những giọt nước mắt khiến mắt cô đờ đẫn.”Anh sẽ phải xin lỗi, Garrick, xin lỗi …. Xin lỗi….”

Chapter 28

Garrick trở mình liên tục trên giường, tay đấm mạnh vào gối. Dù đã cố gắng hết sức nhưng anh không thể chìm vào giấc ngủ. Những suy nghĩ quái quỷ đã có một khoảng thời gian tốt đẹp. Từng giây từng phút trôi qua và việc tự buộc tội cho chính bản thân anh càng lúc càng tăng lên.

Cuối cùng Garrick không thể nằm yên lâu hơn được nữa. Anh bật dậy khỏi giường, vơ lấy chiếc áo choàng rồi chạy vụt ra ngoài phòng. Anh nhanh chóng đốt một ngọn đuốc lớn trong đại sảnh và gắng sức chống lại cơn gió lạnh lẽo bên ngoài. Chỉ mất vài giây để tới xà lim nhỏ, Garrick vội vã lần tìm chìa khóa.

Cánh cửa cót két mở ra, anh cúi người đi vào căn phòng ẩm ướt rồi đứng thẳng đặt ngọn đuốc lên giá đỡ trên tường trước khi tiến lại gần Brenna. Cô đang ngủ trên ghế, cuộn người lại như một quả bóng, cơ thể không hề được che phủ ngay cả là bằng chiếc áo khoác nhung của cô.

Garrick nghiến chặt răng trong cơn tức giận. Đúng là ngu ngốc! Cô sẽ đối mặt với cái chết nếu cơ thể không được giữ ấm trong thời tiết này. Không nghi ngờ gì đây chính là mục đích của cô.

Anh quỳ xuống bên cạnh và lắc cô thô bạo nhưng chợt dừng lại khi cảm thấy hơi nóng đang tỏa ra ngay trên lớp áo chẽn nhung dày. Khẽ áp tay lên khuôn mặt Brenna và hít vào hơi thở buốt nhói của cô, cô đang bốc cháy với cơn sốt.

"Chúa tôi, Brenna, em đã làm cái gì vậy?"

Cô mở đôi mắt và nhìn chằm chằm vào anh bối rối. "Tại sao anh lại kêu chúa của tôi? Những vị thần ngoại đạo của anh sẽ nổi giận đó."

"Có vấn đề gì với vị chúa ta nói đến sao?" Garrick giận dữ hỏi. "Họ là một và giống nhau, ta nghĩ vậy. Nhưng ta hỏi họ và em, tại sao em lại cố gắng để giết chết mình vậy?"

"Tôi chưa chết." Brenna nói với một tiếng thì thầm nhẹ nhàng trước khi đôi mắt cô khép lại và chìm vào giấc ngủ lần nữa.

Gương mặt Garrick tái nhợt đi. "Em sẽ như vậy nếu em không chiến đấu với điều này, Brenna. Tỉnh dậy!"

Khi không thấy cô động đậy, anh nâng cô dậy và nhanh chóng mang cô lên phòng mình. Anh đặt cô nằm trên giường và phủ kín cô bằng những tấm ga giường lông chồn ấm áp. Garrick cời thêm ngọn lửa rồi quay trở lại giường.

“Brenna, Brenna!”

Cô không tỉnh dậy. Anh lắc vai cô nhưng cô vẫn không mở mắt. Garrick bắt đầu hoảng sợ, anh không biết gì về những cơn sốt. Cần phải gọi Yarmille đến. Bà ấy biết nhiều loại thảo mộc và thuốc uống. Bà đã chữa cho Hugh khi anh còn là một cậu bé và đã chế ngự được cơn sốt dữ dội đó. Garrick rời khỏi phòng đến chỗ Erin, đánh thức ông rồi lệnh cho ông cưỡi ngựa đi tìm Yarmille nhắn người phụ nữ tới. Một giờ sau họ quay trở lại, Yarmille đóng kín cửa phòng không cho bất cứ ai vào làm phiền bà và Brenna.

Garrick đi lại không mệt mỏi trước lò sưởi ở đại sảnh. Maudya lặng lẽ mang thức ăn, nước uống cho anh nhưng anh không còn tâm trí chạm đến chúng.

Erin ngồi ở chiếc bàn quan sát cậu chủ trẻ tuổi với sự quan tâm sâu sắc. “Cô ấy là một cô gái khỏe mạnh,” Ông khích lệ. “Tôi đã từng thấy nhiều cơn sốt trong đời tôi. Đó chỉ là vấn đề làm mát cô ấy khi cô ấy nóng và giữ ấm cho cô ấy khi cô ấy lạnh.”

Garrick nhìn chằm chằm vào Erin như thể anh không tin lời người đàn ông lớn tuổi đã nói. Anh tiếp tục đi lại không quan tâm đến sự thiếu ngủ của mình. Vài giờ trôi qua và một ngày mới lại bắt đầu.

Yarmille xuất hiện ở đại sảnh, mệt mỏi và phờ phạc. Garrick nín thở khi bà nhìn chằm chằm vào anh một lúc lâu mà không nói gì.

Cuối cùng Garrick không thể chờ đợi lâu hơn nữa, anh cất tiếng hỏi. “Cơn sốt đã qua?”

Yarmille chầm chậm lắc đầu. “Tôi xin lỗi, Garrick. Tôi đã làm tất cả những gì tôi có thể.”

Anh tiến đến phía trước. “Bà đang nói gì vậy? Tình trạng cô ấy không khá hơn chút nào sao?”

“Cô ấy đã tốt hơn trong một lúc. Cơn sốt hạ, cô uống thuốc của tôi và ăn ít súp. Nhưng sau đó cơn sốt quay trở lại và cô ấy nôn hết tất cả mọi thứ tôi đưa. Cô ấy không thể nuốt bất cứ thứ gì và giờ tình trạng cô ấy còn xấu hơn so với trước.”

“Phải có điều gì đó mà bà có thể làm!”

“Tôi sẽ làm một lễ cúng cho cô ấy.” Yarmille đề nghị. “Đó là điều duy nhất tôi có thể. Nếu các vị chúa hài lòng, họ có thể giữ lại mạng sống cho cô ấy.”

Garrick tái nhợt người và chạy khỏi đại sảnh đến cầu thang dẫn tới phòng anh. Erin - người đã ở

cùng Garrick cả ngày - rời khỏi bàn, những giọt nước mắt lấp lánh trong mắt ông.

"Sức khỏe cô gái thực sự rất xấu ư?" Ông hỏi.

Yarmille nhìn ông khinh khỉnh và nói với một giọng ngạo mạn. "Đúng. Và những vị thần sẽ không giúp cô ấy. Tại sao họ phải làm thế? Cô ấy sẽ chết trước khi trời sáng."

Và Yarmille rời khỏi đại sảnh để quay trở lại nhà mình. Một nụ cười hài lòng nở trên môi khi bà ta ra đến bên ngoài. Bà sẽ làm một lễ cúng nhưng là để đảm bảo cái chết của cô gái - mặc dù bà nghi ngờ sự giúp đỡ của những vị thần là không cần thiết. Với thứ thuốc của Yarmille và một cánh cửa ban công mở trong phòng Garrick, cái chết của cô ta chắc chắn sẽ xảy ra.

Nếu bà sớm biết sự ảnh hưởng của cô lên Garrick có thể bà đã tống khứ Brenna trước khi anh trở về và trông thấy cô. Bà đã chắc chắn rằng Garrick sẽ không giữ lại cô gái, rằng anh tránh xa cô như anh đã làm với tất cả những người khác. Tuy nhiên mọi thứ đang diễn ra tốt đẹp - và bà không thể chờ đợi lâu hơn nữa…

Erin bước vào phòng Garrick và phát hiện ra cậu chủ trẻ tuổi đang đứng bên cạnh giường ngủ với dáng vẻ một người đàn ông bại trận. Ngọn lửa bùng cháy trong lò sưởi nhưng căn phòng dường như lạnh hơn bao giờ hết.

"Nếu ta có thể làm lại một lần nữa thì chắc chắn mọi chuyện sẽ khác, Brenna." Garrick nói với một giọng trống rỗng. "Ta sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân vì điều này."

Erin di chuyển đến bên cạnh anh, gương mặt cau lại với sự lo lắng. "Cô ấy không thể nghe thấy cậu, chàng trai."

"Cô ấy đang nói khi tôi đến căn phòng," Garrick nói với ông. "với cử chỉ như một đứa trẻ ."

"Đúng, không nghi ngờ gì cô ấy đang hồi tưởng lại quá khứ. Tôi đã nhìn thấy những giấc ngủ sâu trước đó, nơi trò chơi ác quỷ tàn phá trí óc. Với một số người đó không phải là điều xấu nhưng với những người khác nó có thể là một địa ngục sống, nơi mà cái chết được chào đón."

"Cô ấy không thể chết!'

"Bởi cậu yêu cô gái, đúng không Garrick?"

"Yêu ư? Tình yêu là thứ ngu ngốc!" Anh giận dữ trả lời. "Tôi sẽ không bao giờ yêu thêm một lần nào nữa."

“Vậy thì có vấn đề gì khi cô gái chết nếu cô ấy chỉ là một nô lệ của cậu?” Erin nói một cách khôn ngoan.

“Đó chính là vấn đề!” Garrick nói dứt khoát, sau đó tất cả sự giận dữ đột ngột rời khỏi anh. “Bên cạnh đó, cô ấy quá cứng đầu để có thể chết.”

“Tôi cầu nguyện là cậu đúng, chàng trai.” Erin đáp. “Bản thân tôi, tôi sẽ không đưa ra ý kiến gì về lời nói của Yarmille. Luôn luôn có một cơ hội với sự giúp đỡ của chúa.”

Brenna ngồi trong lòng cha mình, bàn tay bé nhỏ nắm chặt thanh kiếm mới gắn những viên đá quý lấp lánh. “Cha, con đã cảm ơn cha rồi ư? Ồ, nhưng con muốn cảm ơn cha lần nữa! Thanh kiếm của con, được làm đặc biệt dành cho con. Con không thể đòi hỏi điều gì tốt hơn món quà này!”

“Không ngay cả một chiếc áo dài đẹp hay một món đồ nữ trang ưa thích? Mẹ con thích những thứ đó.”

Brenna làm mặt. “Chúng chỉ dành cho những cô gái. Những cô gái ngớ ngẩn và hay khóc lóc. Con không bao giờ khóc!”

Alane đẩy Brenna vào bồn tắm bốc hơi nghi ngút. Nước nóng bỏng. Hơi nước mù mịt trong phòng tạo thành một màn sương trắng che kín tầm nhìn của Alane.

“Cha của cô sẽ nói gì nếu biết cô đánh nhau với những cậu bé trong làng, mà còn không ít hơn trong bùn đất?”

“Cha sẽ tự hào về tôi. Tôi chiến thắng, đúng không? Mắt Ian bầm tím còn môi Doyle thì sưng lên.”

“Chúng để cô thắng chỉ bởi vì cô là con gái quý ngài Angus.”

“Tôi không phải con gái. Không phải! Và tôi chiến thắng một cách công bằng. Giờ thì để tôi ra khỏi bồn tắm trước khi tôi bị luộc cho đến chết!’

“Cô phải sạch sẽ và xinh xắn, tiểu thư Brenna.”

“Nhưng nước quá nóng. Tại sao nó lại nóng vậy?”

Khuôn mặt quỷ quái của mẹ kế Brenna xuất hiện sau màn hơi nước. “Brenna, mày là một điều nhục nhã đối với cha mày. Khi nào mày sẽ học cách để trở thành một quý cô đây?’

“Tôi không cần phải làm theo những gì bà nói. Bà không phải mẹ tôi!”

Alane thổi bay màn hơi nước. “Bà ấy giờ là mẹ cô, Brenna.”

“Không, không Alane. Tôi ghét người đàn bà góa này cũng như con gái bà ta. Tại sao cha lại kết hôn với bà ta chứ? Cordelia luôn luôn trêu trọc tôi. Và mụ góa phụ này không khác gì một mụ phù thủy.”

“Cô phải thể hiện rằng cô tôn trọng họ.”

“Tại sao phải thế? Họ cũng ghét tôi. Cả hai bọn họ đều ghen tỵ với tôi.”

“Có thể họ không có đủ lòng nhân ái trong trái tim mình, Brenna, nhưng cô thì có. Chính vì vậy cô chào đón họ ở đây.”

Brenna sửa lại một cách đúng đắn hơn. “Phải, tôi cần làm vậy nhưng tôi không thích điều đó.”

Tuyết bắt đầu rơi tựa như một chiếc khăn dày nặng nề bao phủ mảnh đất băng giá. Brenna chạy qua hồ nước đóng băng, trơn và trượt. Cô ra hiệu với Cordelia, người đang đứng cạnh một cái cây, choàng một chiếc áo choàng màu bạc với mái tóc đỏ rực như ngọn lửa tương phản màu tuyết trắng.

“Thật hổ thẹn, Brenna. Một thiếu nữ lại hành động như một đứa trẻ. Băng sẽ vỡ và cô sẽ rơi xuống. Sau đó cô sẽ làm thế nào?”

Băng rạn nứt với một âm thanh chói tai khiến Brenna đổ nhào vào mặt nước lạnh giá tối đen. Cô bắt đầu không thể kiểm soát bản thân, hai tay tê cóng vì lạnh và cô không thể quay trở lại phía trên mặt băng rắn chắc.

“Giúp tôi, Cordelia. Tôi lạnh.”

“Tôi đã cảnh báo là cô sẽ bị rơi xuống.”

“Delia, làm ơn giúp tôi ra khỏi đây. Nước rất lạnh. Nó làm tôi đau, đau lắm.”

“Cô cũng sẽ đau khi chồng cô lần đầu tiên chạm vào cô. Sau đó cô mới biết đau dớn thực sự là như thế nào.”

“Tôi đã trông thấy một đôi trong làng. Nó không kinh khủng như cô nói, Delia.”

“Hãy chờ xem. Chẳng bao lâu nữa chồng tương lai của cô sẽ đến. Và cô sẽ phải chịu đựng những đau đớn sau đó.”

“Tôi sẽ không cưới một Viking. Tôi sẽ không kết hôn với đàn ông. Tôi không thể tránh xa những người cầu hôn giàu có 20 tuổi ư?”

“Cô sẽ kết hôn, Brenna. Cha cô đã đưa ra lời hứa của mình.”

Linnet xuất hiện từ đằng xa, bà di chuyển chầm chậm về phía Brenna với dáng vẻ ưu sầu. Cuối cùng người phụ nữ đến bên cạnh, gương mặt mệt mỏi buồn bã, bà kéo Brenna ra khỏi mặt nước đóng băng và bắt đầu quấn khăn choàng quanh vai Brenna cho đến khi cô gái cảm thấy như thể cô nghẹt thở trong hơi ấm.

“Angus đã chết, Brenna.”

“Không!” Brenna hét lên đau đớn. “Cha con không thể chết! Không thể!”

Không khí tang thương bao trùm cả ngôi làng. Angus đã yên nghỉ. Sáng sớm, mặt trời chưa lên nhưng dường như vẫn nóng khủng khiếp.

“Những người Viking đang đến, tiểu thư Brenna.”

“Wyndham! Đây là cách những đồng hương của ông đến đón cô dâu? Tấn công và giết chóc? Alane, không! Bà cũng đã phải chết! Con không thể giúp cô, cô Linnnet. Ông ta đã làm gãy thanh kiếm của con. Con không thể giúp bất cứ ai. Con sẽ giết chết ông ta bởi những gì ông ta đã làm với những người của con, con thề!”

“Ta là Heloise, vợ của Anselm. Cô sẽ được đưa cho con trai ta Garrick.”

“Tôi sẽ không thừa nhận!’

“Dường như ta đã tìm thấy cách để thuần hóa cô, cô gái?”

“Anh ta sẽ chiếm đoạt tôi. Chúa ơi, tôi sẽ chịu đựng như thế nào nỗi đau Cordelia nói? Đau ở đâu? Cordelia đã nói dối! Cô ta khiến tôi thấy sợ hãi người đàn ông Viking này khi sự thực tôi không cần phải như vậy. Nhưng mọi chuyện thật tuyệt. Anh ấy thật tuyệt vời. Cơ thể cường tráng ẩn chứa quá nhiều quyền lực và sức mạnh. Anh ấy khiến tôi quên rằng tôi ghét anh, anh ấy khiến ý định của tôi là

của riêng anh ấy."

Tiếng cười vọng lại từ xa. Cordelia và Yarmille đang cười. Anselm và Hugh cũng đang cười.

"Anh ta là một kẻ hung bạo! Anh ta không quan tâm tôi. Làm thế nào anh ta có thể lăng nhục tôi trước mặt khách khứa? Bây giờ tôi tự do với anh ta, anh ta sẽ không bao giờ tìm thấy tôi. Tôi không thể ở với anh ta lâu hơn, không khi động chạm của anh ta vào tôi thật ngọt ngào."

Những lưỡi kiếm va chạm vào nhau, những tiếng ồn chát chúa làm đau tai cô, cuối cùng Brenna thét lên.

"Tôi không thể giết anh, Garrick, thậm chí vì sự tự do của tôi. Tôi không biết vì sao nhưng ý nghĩ anh chết khiến tôi cảm thấy đau đớn."

Brenna run lên. "Tôi rất lạnh. Tôi ốm và thậm chí anh không biết điều đó. Anh sẽ hối hận khi phát hiện ra tôi đã chết. Làm thế nào anh có thể đối xử vậy với tôi sau khi tôi cứu sống anh? Tôi lạnh, rất lạnh."

"Yarmille, đóng cửa lại trước khi… trước khi…"

Brenna trôi bồng bềnh trên hồ nước ấm áp, đôi mắt khép lại để chào đón ánh nắng. Không một cái nhíu mày lo lắng, không một suy nghĩ xáo trộn sự bình yên, chỉ lơ lửng nhẹ nhàng giữa làn nước ấm phảng phất hương thơm tự nhiên.

Cô thức dậy và hồ nước ấm áp được thay thế bằng chiếc giường ngủ êm ái, chiếc giường hiếm khi khó chịu bởi vài lý do nào đó. Brenna chớp mắt vài lần trước khi nhận ra đây là phòng của Garrick, cô quay đầu lại để phát hiện ra anh đang ngồi cạnh giường - phờ phạc và lôi thôi - trong một chiếc ghế kiểu ngai vàng. Tuy nhiên anh đã mỉm cười với cô, đôi mắt thoáng ánh nhìn ấm áp.

"Anh trông không được khỏe, Garrick. Anh đã ốm à?"

Anh mỉm cười trước sự lo lắng của cô. "Không, cô gái, ta khỏe. Nhưng giờ em cảm thấy trong người thế nào?"

Cô cố gắng ngồi dậy nhưng rên rỉ vì đau đớn. "Tôi cảm thấy nhức nhối khắp nơi giống như thể ai đó dùng một cái roi với tôi."

Cô liếc nhìn anh nghi ngờ. "Anh đã đánh tôi trong khi tôi ngủ sao?"

Garrick cảm thấy bị xúc phạm. “Sao em có thể nghĩ như vậy? Em đã ốm nặng trong hai ngày, không nghi ngờ gì căn bệnh đó là lý do khiến em yếu ớt và đau đớn.” Anh đứng dậy và kéo chăn đắp kín cổ cô. “Những người phụ nữ đã giữ súp ấm cho đến khi em tỉnh dậy. Ta sẽ mang cho em một ít.”

Brenna thư giãn trên chiếc giường lớn khi anh rời đi. Đó là lời xin lỗi của anh ư?

Anh đã tỏ ra lo lắng nhưng anh có thực sự quan tâm không?

Cô không thể đợi đến lúc thức ăn được đưa lên. Cơn buồn ngủ lại kéo đến với cô và nhấn chìm cô vào trong bóng tối yên bình trước khi Garrick quay trở lại.

Chapter 29

Tháng cuối cùng của năm là một tháng lạnh buốt, mang rất nhiều tuyết và băng đến mảnh đất.Brenna dành khá nhiều tháng trên giường, cô được cả Maudya và Janie nuông chiều.Ngay cả Rayna cũng miến cưỡng mang cho cô một chén súp đầy thảo mộc có tác dụng chữa bệnh.

Những người phụ nữ nhiệt tình phục vụ Brenna.Cô là một trong số họ, một người suýt chết.Bây giờ cô cũng được ông chủ yêu thích, điều trở lên rõ ràng hơn từng ngày, mặc dù Brenna không trông thấy điều đó vậy.

Khi Garrick cuối cùng tuyên bố cô đã đủ khỏe để quay lại với những công việc thường ngày và căn phòng của cô, Brenna đã khó khăn để che dấu sự nhẹ nhõm của mình.Tuy nhiên, công việc căng thẳng nhất cô được phép làm là phết mỡ với mật ong lên đằng sau một phần tư con lợn nhỏ, và cô hết sức khó chịu vì cô vẫn còn được nuông chiều bởi những người hầu khác, dưới những mệnh lệnh của Garrick.

Brenna giật cánh cửa phòng không khóa của Garrick mở ra.Anh ngước lên nhìn từ bữa ăn tối, giật mình bởi sự có mặt của cô trong phòng của anh hơn là tiếng đập mạnh của cánh cửa.Anh lờ đi thái độ cứng nhắc và đôi mắt xám dữ dội của cô và tiếp tục ăn.

“Em nên ở trên giường, em yêu,”anh nghiêm khắc nói, không nhìn vào cô.”Em không nghi ngờ gì là đã có một ngày mệt mỏi và cần nghỉ ngơi.”

Cô vào trong căn phòng hơn.”Tôi cần làm gì để làm anh giảm bớt sự lo lắng của mình.Tôi không phải là một người tàn tật, Garrick,”cô nói kiên quyết, khó khăn để điều khiển tâm trạng của mình.

Cô biết không có điểm gì để tranh cãi với anh khi anh đã hết sức nhân từ.Cô ghét thái độ mới của anh.Anh như là một người cha khoan dung với sai lầm của một đứa con, khi sự tha thứ là điều cuối cùng cần.

“Anh nghi ngờ rằng tôi đã khỏe phải không?”cô tiếp tục.

Anh lắc đầu, vẫn không nhìn cô.”Không, nhưng em không thể được phép làm mọi thứ quá mệt, Brenna.Em đã gần chết, nhưng được ban lại cuộc sống.Nó không hợp lý sao rằng em đã bắt đầu cuộc sống mới với một giới hạn của sự thận trọng ?”

“Không, nó cực kỳ vô lý!”cô nói cáu kỉnh, quên mất bản thân mình.”Đầu tiên anh giam giữ tôi trên giường lâu hơn cần thiết.Giờ anh đối xử với tôi như một con búp bê mỏng mảnh sẽ vỡ nếu di chuyển.Tôi nói với anh là tôi khỏe!”Brenna vung tay cô lên trong sự bực tức.”Chúa nhân từ!Tôi không phải là một người ăn không ngồi rồi.Tôi từng vui lòng làm việc trong chuồng ngựa của anh nhưng anh nói không.Nếu tất cả điều anh cho phép là tôi làm việc ở đây, đành chịu vậy thôi.Giờ tôi phải có vài việc để làm.”

“Đó không phải là những gì chị gái em làm cho tôi tin vậy.”

Brenna giật mình thoát khỏi cơn tức giận của cô bởi những lời anh nói.”Anh đã nói chuyện với Cordelia?”

“Đúng, một lúc lâu.”

Brenna siết chặt nắm tay cô.Cứ nghĩ đến Garrick và Cordelia đã nói chuyện, cười, làm tình cùng nhau, đã xua đuổi tất cả mọi chuyện ra khỏi tâm trí cô.Vậy cô đã đúng.Những tối đó Garrick đã về nhà muộn , khiến cô chờ anh, anh đã cùng với Cordelia!

“Brenna, lại đây.”

“ Gì vậy?”cô hỏi không nghe thấy anh.”Lại đây!”anh nhắc lại.

Cô vẫn không di chuyển hay nhìn vào anh.Cuối cùng anh đi đến chỗ cô và chạm vào má cô.Những ngón tay của anh áp vào làn da cô như một sự sửng sốt, và cô đập vào tay anh và lùi xa khỏi anh.

“Đừng chạm vào tôi!”cô hét lên, sự đau đớn và giận dữ trong giọng nói của cô,”Đừng bao giờ chạm vào tôi nữa!”

Garrick nhìn chằm chằm vào cô bối rối.”Thor, giúp ta!Cái gì không ổn với em vậy, cô gái?”

“Anh – anh là một tên điên nếu anh nghĩ tôi sẽ chia sẻ anh với chị gái tôi!Nếu anh muốn cô ta, vậy thì anh có thể có cô ta, nhưng đừng bao giờ đến gần tôi nữa, hoặc tôi thề tôi sẽ giết anh!”

Một ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt của Garrick và anh cười toe tóe thích thú.”Tại sao ta lại muốn chị gái em khi ta có em chứ?Và tại sao lại nghĩ vậy, khi ta chỉ nói rằng ta nói chuyện với cô ấy?”

“Anh không muốn làm tình với cô ta ư?”

“Không, ta không có.Nhưng nếu ta có, tại sao em lại phải khó chịu, Brenna?”

Cô cảm thấy mặt mình vô cùng đỏ và nhận ra ngu ngốc làm sao cô lại có cái vẻ đó, gần như là một cô vợ ghen tuông.Cô tráng xa khỏi anh, nghi ngờ vào phản ứng của chính mình.

“Brenna?”
”Tôi không quan tâm nếu anh có người phụ nữ khác,”Cô bình thản đáp, cảm thấy sự khó chịu dâng lên trong cổ họng cô.”Nếu có ai khác có thể giữ sự quan tâm của anh, tôi sẽ vui mừng với nó, bởi như vậy anh sẽ để mặc tôi.Nhưng không đúng khi anh có cả tôi và chị gái tôi.Anh không thể nhìn thấy sự sai trái ở đây phải không?”
”Đó có phải là lý do duy nhất em sẽ đưa ra cho ta không?”

Đôi mắt cô vụt mở lớn.”Không có điều gì khác.”
”Rất tốt, ta sẽ không ép em bởi nó.”Cô nhìn giận dữ vào anh.”Tôi đã nói với anh rằng không có lý do gì khác!”

Garrick cười toe tóe với cô, núm đồng tiền của anh sâu hơn.”Tối nay em thật dễ nổi nóng.”anh nói với một giọng hài hước, và di chuyển cái rương của mình.”Có lẽ điều này sẽ làm giảm nhẹ sự giận dữ của em.”

Cô đứng yên nhìn chằm chằm vào anh, bị mê hoặc một lúc bởi cách mái tóc vàng của anh rơi trên trán , làm anh nhìn rất trẻ con và vô hại, tất cả đều không giống như người chiến binh Viking, kẻ cưỡng đoạt và ông chủ tàn nhẫn mà cô đã biết về anh.Cô miễn cưỡng đưa ánh mắt của mình rời khỏi gương mặt anh, nhưng cuối cùng cô nhìn vào cái hộp anh đã lấy khỏi chiếc rương và mắt cô sáng lên với sự tò mò.Khi anh đi đến phía cô, cô có thể trông thấy chiếc hộp là một chiếc rương thu nhỏ được làm với một kiểu mẫu từ phía đông và được khảm ngà voi .Nó khá dễ thương.

Cô bắt gặp ánh mắt của anh khi anh đưa chiếc hộp cho cô.

“Cái này là cái gì vậy?”

“Mở nó đi.”

Cô mở nắp.Bên trong,trên một lớp lụa xanh, là một đôi vòng tay vàng phù hợp với hình dáng những con rắn cuốn, với những viên ngọc rubi đỏ sáng rực ở mắt.Cô biết rằng đối với những người Viking, những chiếc vòng giống như một phần thưởng.Cô đã trông thấy vợ Hugh mang một dải băng cầu kì trên cánh tay trần của cô ấy, và thậm chí Heloise cũng có những chiếc vòng tay.Những người đàn ông cũng vậy.Người đàn ông giàu hơn, có những chiếc vòng tay đắt tiền hơn.

Những chiếc mà Garrick cho cô xem trang nhã.Cô nhấc một chiếc ra và phát hiện ra nó được làm bằng vàng đặc, không nghi ngờ gì.

Brenna bắt gặp ánh mắt anh lần nữa.Chúng tỏa ánh sáng dịu dàng như ánh sáng của mặt nước.

"Tại sao anh cho tôi xem những thứ này?"Cô hỏi, trao chiếc hộp lại cho anh.

Garrick để tay sang 2 bên anh."Ta không đưa chúng cho em xem, Brenna.Ta tặng chúng cho em.Chúng là của em- chiếc hộp cũng vậy."

Cô nhìn vào những chiếc vòng lần nữa, sau đó nhìn chằm chằm vào anh hoài nghi."Tại sao?"

"đó là do ta muốn."

"Tặng một nô lệ thứ nữ trang đắt tiền như vậy ư?"Cô bắt đầu nổi giận.Đây là cách anh chuộc lỗi với những việc làm sai trái khi anh khóa cô trong xà lim khinh khủng đó.Nhưng cô không tha thứ cho anh cho điều đó."Khi nào tôi sẽ đeo chúng, Garrick!khi tôi giặt quần áo cho anh ư?Khi tôi quét đại sảnh?Không, tôi sẽ không mang món quà của anh."

"Em sẽ!"anh nói sắc nhọn, đôi mắt anh tối lại."Và em cũng sẽ mặc chiếc áo mẹ ta làm cho em.Em sẽ mặc chúng khi em đi với ta đến bữa tiệc ở nhà cha ta để kỉ niệm ngày đông chí."

Brenna hết sức sửng sốt."Mẹ anh đã làm một chiếc áo cho tôi ư?"

"do ta đề nghị,"anh trả lời cộc cằn.

Brenna ngạc nhiên rằng Heloise đồng ý để làm chiếc áo cho một nô lệ.Cô biết Heloise là người theo đạo cơ đốc và tốt bụng, nhưng tuy nhiên, dành thời gian của bà để may vá cho một người hầu là không thể tin được. Chỉ có sự ngạc nhiên là Garrick muốn đem cô đến nơi ở của Anselm, và cho một bữa tiệc, không ít hơn.

"Tôi không hiểu, Garrick.Tại sao giờ anh mang tôi đến nhà cha anh, khi mà mọi lần tôi hỏi xin anh mang tôi đến đó gặp gia đình tôi, anh đã từ chối?"

"Em cần thời gian để thích ứng với cuộc sống mới của em,và không nhớ nhà nữa.Em đã làm được điều đó."

"Anh thực nghĩ rằng tôi đã thích ứng, sau khi tôi chỉ vừa mới cố gắng trốn khỏi anh?"

"Ta không nói rằng em đã thích ứng với ta, em yêu, nhưng với cuộc sống mới của em."

“Nhưng tại sao anh lại mang một nô lệ đến một bữa tiệc?Cái đó có phải là tục lệ thông thường không?”

“Không, nhưng ta không hoàn toàn tuân theo tục lệ.Em sẽ đi theo để phục vụ những nhu cầu của ta.”

Cô há hốc miệng với ý của anh.’Và nếu tôi từ chối?”

“Em không thể từ chối,Brenna,”anh cười.”Em sẽ đi đến bất cứ đâu mà ta mang em đi.”

“Có thể.Nhưng tôi có thể khiến nó vô cùng khó khăn với anh,”cô nhận xét ranh mãnh.”Tuy nhiên, tôi sẽ đi với một điều kiện- rằng tôi có một con dao găm để mang theo.”

“Đồng ý.”

Cô mỉm cười và đi qua anh đến cửa, món quà của anh vẫn ở trong tay cô.Cô cảm thấy lúc này cô là người thắng cuộc.Garrick đang lấy được sự dịu dàng.

“Trong khi ta chăm nom cho những nhu cầu của em trong lúc này, chúng ta sẽ thảo luận việc đó khi thời gian đến.”

“Sẽ không có sự tranh cãi.”

“Anh có thể chắc chắn về ý định đó,”cô phản lại, và để lại suy ngẫm với nó.

Chapter 30

Bữa tiệc đông chí ngày càng đến gần hơn Brenna mong muốn. Mặc dù cô háo hức hi vọng gặp lại Linnet, đồng thời có nhiều điều muốn nói với Cordelia - người sẽ hối tiếc vì đã nói dối cô - nhưng cô lại không mong chờ đến nhà Anselm bởi lẽ ra cô đáng nhẽ phải căm ghét ông nhưng lúc này chính cô lại tự nhận thấy cô biết ơn Anselm rất nhiều vì những chuyện đã xảy đến với mình. Mặt khác cô phải đi đến đó cùng với Garrick, không phải như một nô lệ mà là như người phụ nữ của anh, trưng diện những món quà của anh trước tất cả mọi người. Cô tự hỏi liệu cô có thể chịu đựng được sự bẽ mặt đó?

Brenna không muốn đi nhưng cô cũng biết mình không có sự lựa chọn khác. Garrick là người có ý chí sắt đá, anh cương quyết rằng cô phải đi theo anh. Anh sẽ kéo lê cô đến đó nếu cô tỏ ý chống cự.

Brenna nhìn xuống chiếc áo dài xinh đẹp, mềm mại bó sát cơ thể mảnh dẻ - một chiếc áo nhung đỏ đắt tiền, không quá nặng và được dệt xen lẫn những sợi chỉ vàng. Một kiểu dáng đơn giản của người Viking, không tay áo và có đường viền cổ đặc trưng. Ngạc nhiên nhất là chiếc đai lưng rộng đính những viên rubi rất hợp với vòng tay cô đang mang.

Janie giúp cô tết mái tóc thành một bím dày với dải ruy băng đỏ quanh đầu tạo cho Brenna một ấn tượng thích hợp. Cô không ghen tỵ với việc Brenna sẽ là một vị khách trong nhà của Anselm, thậm chí tỏ ra khá vui mừng cho Brenna và trò chuyện vu vơ xung quanh may mắn tốt đẹp đó.

Nhưng Brenna không cảm thấy vậy, cô thậm chí còn trở nên e sợ hơn khi Garrick gọi. Cô gặp anh trong đại sảnh và ngạc nhiên bởi vẻ ngoài của anh - bộ áo bằng nhung đẹp và sang trọng, lớp vải màu vàng định hình trên cơ bắp trông như làn da thứ hai. Những sợi chỉ đỏ tương phản với màu vàng và những viên rubi lớn không chỉ được đính ở đai lưng mà trên cả chiếc dây chuyền vàng quanh cổ. Brenna tự hỏi liệu đây có phải là kế hoạch của Garrick? Để họ trông giống như một cặp đôi tương xứng?

Mái tóc gợn sóng của anh sáng lấp lánh trong ánh lửa nhưng đôi mắt lại nhuốm vẻ u ám. Cô chú ý thấy ánh nhìn chằm chằm kì quặc của người đàn ông Viking này.

“Em là một viên đá quý trên một mặt biển đen, em yêu.” Garrick dịu dàng nói và di chuyển đến gần.

Gương mặt Brenna đỏ bừng lên với cái cách anh nhìn. “Chiếc áo rất dễ thương.” Đó là tất cả

những gì cô có thể xoay sở để nói lúc này.

"Đúng vậy, nhưng không đẹp như ai đó."

Cô khó chịu bởi cảm giác không thoải mái. "Tôi không thích trò tâng bốc của anh, Garrick."

"Ta chỉ nói sự thật." Anh cười. "Ta nghĩ có nhiều thứ về em mà ta chưa biết." Cùng lúc đó anh nôn nóng. "Chúng ta đi thôi. Chắc hẳn bữa tiệc đã bắt đầu rồi."

Cô gật đầu và đi theo Garrick qua khu nhà bếp đến chỗ những chiếc áo khoác phía sau cửa. Nhưng cô không thấy áo của mình, thay vào đó là một chiếc áo khoác lông chồn xinh xắn với mũ trùm đầu lớn. Brenna vẫn đứng yên khi anh khoác áo lên vai cô và cẩn thận đội chiếc mũ lên mái tóc.

Cô nhìn anh, lông mày nhướng lên dò hỏi. "Một món quà khác?"

Garrick cười nhăn nhở. "Đúng vậy. Y phục đắt tiền thích hợp với em, thậm chí còn hơn thế."

"Điều này không chứng tỏ sự hào phóng của anh, Garrick. Tại sao anh làm vậy?"

"Bởi trông em sẽ hợp với ta." Anh đáp với một cái nhún vai và đưa cho Brenna con dao găm như đã hứa.

Cô để thứ vũ khí nạm đá quý vào thắt lưng, nhìn anh vẻ bực tức. "Chúa nhân từ! Tốt hơn là tôi có thể đoán trước được suy nghĩ của anh hiện giờ. Tôi ghét sự mâu thuẫn này!"

Cô cáu kỉnh, hiên ngang rời khỏi căn nhà nhưng vẫn nghe thấy tiếng cười khúc khích của Garrick trước cơn giận bộc phát của mình.

Một đám khói dày trong đại sảnh được tạo ra bởi những bếp lò nấu ăn, và Brenna thà chịu đựng sự cay xè mắt này còn hơn không khí giá lạnh bên ngoài. Cô vẫn quá lạnh để cởi bỏ chiếc áo choàng, mặt khác đó cũng là lí do bào chữa khá tốt khi cô thấy những người phụ nữ khác ở căn phòng này không ai có chiếc áo dài sang trọng như cô.

Gương mặt Brenna gần như đỏ ửng bởi xấu hổ khi nghĩ đến phản ứng của họ trước sự phô bày của Garrick về cô. Chỉ là một nô lệ được tô điểm tốt hơn những người phụ nữ tự do – cô chưa nghe thấy những lời đại loại như vậy nhưng Brenna tự cảm thấy mình như một nàng điếm cưng của Garrcik và biết tất cả cũng sẽ kết luận tương tự.

Những suy nghĩ đó khiến Brenna khó chịu và càng lúc càng tăng lên rõ rệt. Cô không nói gì khi Garrick để cô ở lại bàn trong lúc anh đi chào hỏi gia đình. Cô ngồi yên lặng, nhìn chằm chằm vào vạt áo đồng thời biết có nhiều ánh mắt đang quan sát cô. Cô tiếp tục nghiền ngẫm suy nghĩ và giật mình khi Heloise đến bên cạnh.

"Cô hài lòng với chiếc áo chứ, Brenna?"

Brenna thấy thoải mái hơn khi bắt gặp đôi mắt ân cần. "Vâng, cảm ơn bà!"

"Vậy thì đến đây để ta nhìn nào. Ta không muốn dành hàng giờ cho chiếc áo đáng yêu để rồi cô giấu nó đi."

Brenna miễn cưỡng cởi bỏ chiếc áo khoác lông chồn nhưng chợt phát hiện ra cô không quá ngượng ngùng khi Heloise ở bên cạnh. Cô hết sức biết ơn bà chủ căn nhà đã dành thời gian để khiến cô thoải mái hơn.

"Đúng vậy, nó quả thực rất đáng yêu với cô, cô bé." Heloise mỉm cười.

"Bà thật tử tế."

"Ồ không, ta đang nói sự thật. Và ta nợ cô một lời cảm ơn, Brenna."

"Cảm ơn? Tôi đâu có làm gì?"

Heloise đưa mắt về phía Garrick đang đứng với Anselm cùng vài người đàn ông khác, sau đó quay lại nhìn Brenna và cầm tay cô một cách trìu mến. "Ta đã không thấy con trai ta thực sự thoải mái và vui vẻ trong một thời gian dài. Chính vì vậy mà ta cần cảm ơn cô."

Brenna lại đỏ mặt một lần nữa. "Bà chắc chắn đã nhầm lẫn rồi."

"Ta không nghĩ vậy. Ồ, Garrick từng không muốn trở thành nạn nhân bởi sắc đẹp của cô và cố đấu tranh chống lại nhưng nó đã không thể. Cô không nhận thấy sự khác biệt của chính mình sao?"

Brenna chầm chậm gật đầu, tránh ánh mắt của Heloise. Cô không thể đồng ý với bà, nhưng thật đáng ngạc nhiên, suy nghĩ đó lại đang sưởi ấm cô. Liệu đây có phải là lý do cho sự thay đổi bất ngờ của Garrick kể từ khi cô ốm? Phải chăng anh có tình cảm với cô? Brenna sợ phải tiếp tục những suy nghĩ như vậy hay nói về nó nhiều hơn nữa, bởi vậy cô nhanh chóng thay đổi chủ đề. "Cô của tôi, tôi có thể gặp cô ấy được không?"

“Dĩ nhiên rồi. À, bà ấy đang đến. Ta sẽ rời đi để hai người có thể nói chuyện riêng.”

Brenna đứng lên với Heloise chỉ vừa đúng lúc Linnet đến gần nhưng cô không còn tâm trạng chú ý đến Heloise nữa. Ánh mắt cô hoàn toàn chìm trong ánh mắt Linet và những giọt lệ thi nhau rơi xuống khi họ ôm chầm lấy nhau. Cuối cùng Brenna đã có người để giãi bày tất cả những gì đã phải chịu đựng trong suốt thời gian gần đây, nhưng nó dường như không bằng một nửa so với tình cảnh tồi tệ của cô cô. Họ cùng ngồi xuống nhưng Brenna vẫn không rời tay Linnet. Cô quan sát vẻ ngoài của cô cô với một ánh mắt phê phán và nhận thấy người phụ nữ lớn tuổi này vẫn có dáng vẻ khác hẳn so với tuổi thực sự. Thực tế, đôi mắt xanh của Linnet lấp lánh sự trẻ trung và tràn đầy sức sống.

“Cô khỏe chứ?”

“Heloise đã làm cô cảm thấy như thể cô là một phần của gia đình bà ấy vậy.” Linnet giãi bày với vẻ khá dễ chịu. “Đúng. Cô rất khỏe.”

“Con lấy làm mừng vì điều đó. Con rất lo lắng cho cô nhưng Garrick không muốn để con đến đây cho đến bây giờ.”

“Cậu ra dường như muốn chiếm hữu, cô nghĩ vậy, và thích giữ chặt con ở trong nhà của cậu ta. Cô đã nghe rất nhiều về con từ Heloise, Brenna. Cô biết con rất ngang bướng lúc đầu, không nghi ngờ gì con sẽ như vậy. Cô cũng biết con đã chạy trốn và cũng đã ốm gần chết. Cô tưởng mình đã phát điên lúc đó. Nhưng giờ con ở đây, khỏe mạnh và cao quý. Cô thực sự rất an lòng.”

“Cao quý?”

“Con ở đây như một vị khách, không phải như nô lệ của Garrick. Đúng vậy, cậu ta đã trao cho con điều này.”

Brenna cười lãnh đạm. “Con biết lý do của anh ta, cô ạ. Con ở đây chỉ để đáp ứng cho những nhu cầu của anh ta.”

“Hãy nghe cô, Brenna.” Linnet thuyết phục. “Có rất nhiều người ở đây có thể làm điều đó. Hơn nữa, cậu ta không cần phải tặng cho con những món quà xinh đẹp này nếu đúng như những gì con nghĩ. Cô đã ở cùng Heloise khi Garrick yêu cầu bà làm chiếc áo cho con. ‘Nó phải là kiểu dáng của người Viking.’ Cậu ta đã nói vậy. ‘Bởi vì cô ấy là một trong số chúng ta.’ ”

Brenna nhíu mày suy nghĩ. “Con cho rằng anh ta không có lý do để tin tưởng con hạnh phúc ở đây. Anh ta biết con sẽ chạy trốn lần nữa nếu có cơ hội. Tại sao anh ta nói con là một trong số họ?”

“Con phải đưa cho cậu ta một vài nguyên nhân để tin vào điều đó. Nhưng thật ra thì, Brenna, con không cần phải cố gắng bỏ trốn nữa. Nếu con thành công và Garrick không thể tìm thấy con, cô sẽ mãi lo lắng về con.”

“Khi con đi, cô ạ, con sẽ đi bằng đường biển và con sẽ mang cô đi cùng.” Brenna vội nói, nghi ngờ rằng khi nào cô có thể thực hiện điều này. Mặc dù cô cố gắng để Linnet cảm thấy thoải mái hơn nhưng những gì cô nói dường như càng làm tăng vẻ phiền muộn của người phụ nữ lớn tuổi.

“À, Brenna. Cô đã nghĩ khi thấy con ở đây ngày hôm nay tức là cuối cùng con cũng thoát khỏi sự hoang dại của bản thân. Một người phụ nữ trưởng thành sẽ chấp nhận số phận đã đến với cô ấy. Cô ấy sẽ cảm ơn rằng cô ấy còn tồn tại và cố gắng thích nghi với cuộc sống mới khi biết quá khứ không thể quay trở lại.”

“Như cô đã làm ư?”

“Đúng vậy, như cô đã. Chỉ có duy nhất cách này, Brenna, nếu chúng ta thương tiếc cho sự tự do đã mất thì chúng ta sẽ không thể chịu đựng. Sự thực, cuộc sống của cô đã tốt hơn nên cô không thể oán trách gì. Cô có sự tử tế, yêu quý của một người bạn từ Heloise. Bà ấy không ghen tỵ với cô vì những chuyến thăm viếng của Anselm và vì vậy cô cũng có một người đàn ông, người khá tốt bụng theo cách của ông ấy.”

“Dừng lại đi, con không muốn nghe nữa.”

“Hãy suy nghĩ kỹ, Brenna. Garrick rõ ràng quan tâm đến con. Hãy làm cuộc sống của con và cậu ấy trở nên tốt hơn.”

“Bằng cách trở thành con điếm của anh ta!” Brenna rít lên, tim cô đập dữ dội.

“Đúng, cô biết cậu ấy không thể đề nghị con kết hôn nhưng con sẽ như là một người vợ của Garrick. Những món quà lộng lẫy của cậu ấy chứng tỏ điều đó. Nó nói rằng một đứa con không chính thức có thể kế thừa từ cha cậu ta nếu không có một đứa con hợp pháp nào. Có lẽ Garrick sẽ không bao giờ kết hôn nhưng sẽ giữ con như một người tình duy nhất. Tương lai của con với cậu ấy sẽ được đảm bảo, ngay cả khi không có lời thề nguyền nào được nói ra. Con có thể sinh những đứa con không hợp pháp nhưng chắc chắn chúng sẽ có một địa vị ở đây.”

“Sự kiêu hãnh của con yêu cầu hơn thế. Con đã từng khinh thường hôn nhân nhưng giờ đây nó là

cách duy nhất để con có thể sống với Garrick trong hòa bình."

"Nhưng ở đây ngăn cấm kết hôn với một nô lệ."

"Con biết." Brenna nhẹ nhàng nói.

Cô nhìn Garrick ngang qua căn phòng và mỉm cười. Cô nói lớn tiếng hơn. Phải, cô sẽ có Garrick nhiều hơn và cô sẽ rất vui vẻ. Suy nghĩ việc kết hôn với anh và xóa bỏ những trận chiến không dứt đang lấp đầy cô với sự ấm áp. Đúng vậy, cô đã yêu Garrick! Brenna đón chào nhận thức mới mẻ này bằng tiếng cười trong trẻo, vui sướng. Cô nghiêng người sang và ôm lấy Linnet. "Con yêu anh ấy. Con đã không biết về điều đó cho đến bây giờ nhưng đó là sự thực. Con yêu Garrick. Nếu anh ấy quan tâm đến con như cô đã nói, như mẹ anh ấy nói thì anh ấy sẽ kết hôn với con. Chỉ có cách đó con mới có thể sống với Garrick."

"Brenna, con chắc chắn là con gái của Angus, sự ngang bướng thật khó từ bỏ. Nếu con thực sự yêu Garrick, con sẽ giữ cậu ấy như cậu ấy đã và không yêu cầu nhiều hơn từ cậu ấy."

"Và con sẽ tự nguyền rủa mình? Không cô ạ. Đó sẽ là cách của con hoặc không có gì hết." Brenna ngoan cố đáp rồi đứng lên. "Delia đang ở đâu vậy?"

"Nó kêu mệt và đã về nghỉ trong khu nhà của chúng ta."

"Cô ta biết con sẽ ở đây phải không?"

"Đúng vậy, tất cả chúng ta đều biết. Garrick đã có được sự chấp thuận từ cha cậu ấy để đưa con đến như là một vị khách, để không xúc phạm Anselm."

Brenna cứng người lại vì điều đó. Cô là một sự xúc phạm? Quả thật hiện giờ cô đã được chấp nhận!

"Chúng ta sẽ nói chuyện sau, cô ạ." Brenna bướng bỉnh nói. "Con hi vọng sau đó cô sẽ thông cảm với con nhiều hơn so với những người man rợ tà đạo này."

Chapter 31

Hugh đến gặp Garrick, và làm đầy cả 2 chiếc cốc của họ từ vạc rượu mật ong sủi bọt khổng lồ đặt ở giữa chiếc bàn dài trước khi anh ngồi xuống.Những người đàn ông mang những chiếc đầu động vật nhảy múa và chạy xung quanh phòng, chơi những trò chơi tinh nghịch khác nhau và cả những vị khách khác nữa.

Garick bận rộn để giữ 1 bộ mặt nghiêm nghị trong khi một người đàn ông dấu mình bên dưới chiếc đầu của một con cừu đực, người mà thực tế anh biết đó là em cùng cha khác mẹ của anh Fairfax, trốn phía sau Hugh và đổ một thùng tuyết lên trên đầu của anh.Garrick trông kinh ngạc trong khi Hugh chỉ cười và lắc tuyết khỏi 2 vai anh, ngay cả khi quay lại nhìn thấy thủ phạm, dù là Fairfax đã chạy đi vì cuộc sống yêu quý sau khi đã hoàn thành nhiệm vụ.

Cuối cùng Garrick cười dữ dội.” Anh say rồi, anh trai.Em biết anh không bao giờ thích những trò chơi vui vẻ của bữa tiệc đông chí.Giờ em đang chuẩn bị để đánh nhau với anh dưới sàn nhà, một khi anh nổi một cơn thịnh nộ, rút thanh kiếm của anh ra.”

“Và ta thấy ta đã làm chú thất vọng rồi,”Hugh cười khoái trá, mái tóc vàng của anh đung đưa.

“Không.Ta không có tâm trạng để tiến hành một trận chiến.”

“Em cũng không.Bởi vì cả 2 ta đều say ư?”

Garrick nghiêng người ra sau và nghiên cứu kĩ anh trai của mình.”Em nghĩ em có một sự hăng hái cao, nhưng anh thậm chí còn hơn thế.Anh như là một người đàn ông đã được thưởng cho cái liếc mắt của Valhalla(*cung điện của những người tử trận*) và phát hiện ra nó như là mong đợi.Hãy chỉ rõ cho em rõ nào.”

“Nâng cốc chúc mừng ta nào, em trai,”Hugh cười toe tóe.”Ta sẽ có một đứa con sau một thời gian dài.”

Garrick quả thực ngạc nhiên.Anh đập vào lưng anh trai mình.”Đó là tin tức được chào đón, Hugh!” Anh nâng cốc của mình lên.”Có thể đứa trẻ là một cậu bé, và may mắn với sức khỏe của chủ nó.”

Hugh cười phá lên.”Ta sẽ giải quyết chuyện đó.”

“Vợ anh chắc hẳn đang ngây ngất với niềm vui của chị ấy,”Garrick nhận xét.”chị ấy đã phải chờ đợi trong một thời gian dài.”

“không, cô ấy giận dữ.Cô ấy luôn trách cứ ta bởi cô ấy không thể sinh con, nhưng có ấy vẫn không sinh đẻ được.Đó là nô lệ mới, Cordelia người sẽ sinh.”Vài sự vui thích của Garrick đã biến mất với thông tin được gợi mở này.”Anh chắc chắn đó là con của anh ư?”

“Đúng vậy,”Hugh kiêu ngạo trả lời.”Như em đã giữ cho riêng mình con cáo nhỏ hoang dã, ta cũng giữ cho mình.”

Garrick cau mày khi đề cập đến Brenna, nhớ lại mối ác cảm cô đã nuôi dưỡng chống lại chị gái mình.Anh nguyền rủa bản thân mình vì đưa cho cô con dao găm, và cầu nguyện cô không sử dụng nó chống lại chị gái mình.

Anh nhìn nhanh quanh căn phòng để tìm cô, nhưng không nhìn thấy cô ở bất cứ đâu.Cô ,không nghi ngờ gì ở chỗ Cordelia.

Garrick nhanh chóng đứng dậy.”Thứ lỗi cho em, Hugh.Em phải đi tìm Brenna trước khi bữa tiệc của cha bị phá hỏng.Cô ấy có năng khiếu với rắc rối.”

“Ngồi xuống đi, Garick, Sẽ phải có nhiều hơn một con cáo nhỏ để phá hủy bữa tiệc này.Ta muốn thảo luận với chú về chuyến đi vào mùa xuân này.”

“Nó không thể chờ sau sao?” Garrick sốt ruột hỏi.

“Nếu chú bỏ đi lúc này, Morna chắc chắn sẽ nghĩ chú sợ đối mắt với cô ta.”

“Morna?”

Hugh ra hiệu về phía cửa và Garrick quay lại để nhìn thấy Perrin, trông bối rối, và bên cạnh cậu ta, là em gái của cậu Morna.Cô ta nhìn vẫn dễ thương như trước đây.Mái tóc nâu nhạt của cô ta kéo chặt ra sau, làm nổi bật khung xương rắn mặt rắn chắc, và những đường cong đầy đặn ép chắt lên chiếc áo lụa màu xanh sẫm của cô ta.Ánh mắt họ gặp nhau, và ánh mắt của Garrick tối lại như một vịnh bão tố.

Hugh nói đúng.Anh không thể bỏ đi lúc này.Anh chuyển sự chú ý của mình vào lại anh trai và chậm chậm ngồi xuống.Anh sẽ phải tin tưởng Brenna không làm những việc đó cái mà tất cả họ sẽ hối

hận.

Trên bầu trời , một đám sương màu đỏ tụ lại, nhuốm màu phong cảnh trắng.Một màu sắc báo điềm gở, đỏ- màu sắc dữ dội của máu và sự giận dữ.

Brenna nhìn chằm chằm vào những ánh sáng phương bắc một vài giây, tưởng tưởng những tia tía-đỏ của màn sương là cánh tay máu vươn về phía kẻ thù vô hình.Những suy nghĩ dữ dội của cô và kí ức sống động về sự nhục nhã của cô bởi vì những điều dối trá của Cordelia đã mang lại những tưởng tưởng như vậy.Sự giận dữ của cô rõ ràng đã được kiểm soát khi cô mở cánh cửa khu nhà của phụ nữ.

Nhiều chén dầu được thắp sáng, và một ngọn lửa được đốt ở giữa căn phòng.Những chiếc nệm rơm được xếp ngay ngắn bên tường, và Cordelia đang nằm trên một cái, một cánh tay che trên mắt của cô ta,mái tóc đỏ như lửa của cô ta trải ra trên gối bên dưới đầu.

“Ai đó?”Cordelia hỏi với một giọng buồn bực.”Hugh à?”Cô chờ đợi một câu trả lời, nhưng không xảy đến.”Linnet à?”

“Không, là tôi Brenna đây.”Cordelia ngồi dậy ngay lập tức, màu sắc trên gương mặt của cô ta dần dần biến mất.

“Brenna- tôi- “

“Cô sao?” Brenna hỏi với một giọng sắc nhọn trong khi cô đi đến gần.”Cô xin lỗi?Cô muốn thừa nhận những lời nói dối của cô trước khi tôi bị làm nhục bởi chúng ư?”Brenna đứng ngay phía trước Cordelia, tay cô để bên hông, ánh mắt cô dữ dội với cơn giận dữ.”Tại sao cô nói dối tôi về những chuyện diễn ra giữa đàn ông và phụ nữ?”

Màu đỏ quay trở lại trên đôi má của Cordelia.”Cô xứng đáng với cái đó!”

“Tại sao?Tôi đã làm gì cô để cô nghĩ đến chuyện trả thù tôi?Tôi muốn biết câu trả lời, Delia, trước khi tôi mang đến sự trả thù của chính tôi!”

Cordelia lại tái nhợt đi.Nhanh chóng cô ta cố gắng bào chữa cho bản thân mình.”Dunstan đã muốn cô, nhưng cô thậm chí không nhận thấy điều đó.”

“Dunstan ư?”Lông mày của Brenna thu hẹp lại. “Điều đó thật vô lý.Anh ta là chồng của cô.”

“Đúng vậy, chồng của tôi!”Cordelia hét lên đau đớn.”Nhưng anh ta đã thèm muốn cô.Nếu cô biết, cô có thể đặt một kết thúc cho nó.Cô đã quá bọc mình ở trong sự cố gắng để chứng tỏ bản thân cô xứng đáng với niềm kiêu hãnh của cha cô.Cô đã không nhận thấy những người khác cảm thấy như thế nào.”

“Nếu những gì cô nói là thật, tại sao cô không nói cho tôi biết?Cô biết tôi không muốn đàn ông, ít nhất là Dunstan.”

“Tôi không thể thừa nhận với cô hay bắt cứ ai rằng tôi không thể giữ được tình yêu của chồng tôi.”

“Và bởi vì điều này cô muốn tôi chờ đợi một cơn ác mộng?Cô nghĩ nó sẽ với người chồng mới của tôi, nhưng kẻ thù chính là người đã cưỡng hiếp tôi lần đầu tiên làm nó thậm chí tồi tệ hơn.Không có kinh nghiệm, Delia, những thực tế rằng đó là lần đầu tiên trong cuộc sống tôi hoàn toàn có dũng khí để lẩn trốn.”

“Tôi vui sướng nếu cô đau khổ thậm chí là một ít sự nhục nhã, bởi vì tôi đã đau khổ nhiều bởi vì cô!”

Tia giận dữ léo lên trong đôi mắt Brenna và tay cô vung ra và đánh vào gương mặt của Cordelia.Tay khác của cô chạm vào chiếc dao găm.

“Tôi không có lỗi với niềm kiêu hãnh bị tổn thương của cô, Delia!Nếu cô có một chút nào khôn ngoan, cô sẽ thấy điều đó.Tôi phát hiện ra cô là bóng đêm mà người Viking đầu tiên mang đến cho tôi, tôi muốn giết chết cô.Nó vẫn là một suy nghĩ thú vị.”
Cordelia nhìn chằm chằm không tin được vào lưỡi dao trong tay của Brenna.”Cô sẽ là hại một người phụ nữ có mang ư?”

Brenna sửng sốt, và cô lùi lại đằng sau.”Cô nói thật chứ, Delia?”

“Linnet biết.Hãy hỏi bà ấy nếu cô nghi ngỡ lời nói của tôi.”

Brenna tính đến điều này.Cô sẽ không giết cô ta, bởi cô có thể rộng lượng với phát hiện mới về tình yêu dành cho Garrick.Tuy nhiên cô có dự định làm cô ta sợ hãi.Giờ cô có thể chỉ là lời đe dọa hóa ra là sai lầm.

“Cô quá coi nhẹ cuộc sống của tôi, Delia.Nếu cô còn làm thế lần nữa, tôi sẽ quên rằng Tôi là một người theo đạo Cơ đốc và sẽ cầm con dao này đâm xuyên qua trái tim cô- dù có thai hay không!”

Khi Brenna thu con dao lại, Cordelia cười với sự can đảm mới.”Cô không làm tôi sợ đâu, Brenna

Carmarham!Hugh sẽ bảo vệ tôi.Và cô sẽ trả giá đắt bởi điều cô làm với tôi ngày hôm nay!"

"Giá trị cuộc sống của cô là nhiều hơn nữa sự trả thù ư, chị gái?"Brenna đáp trả lại với một giọng hăm dọa trước khi cô quay ngót đi và ra khỏi phòng.

Brenna giận điên.Cuộc gặp gỡ đã không trôi qua như cô đã lên kế hoạch.Cô không thể tin vào sự trơ tráo của Cordelia. Cô sẽ không chịu trách nhiệm với chị kế của cô, và không bao giờ trông thấy mụ phù thủy dối trá đó lần nữa.Một cái đánh hầu như không đủ cho sự trừng phạt, nhưng cô sẽ hài lòng với nó.

Màn sương đỏ không ở quá lâu để thắp sáng bầu trời.Màu đen u ám lại quay trở lại khi Brenna vội vã quay trở lại đại sảnh.Giờ cô hối hận với thái đó khó chịu của cô đối với cô của mình, và nhìn quanh đại sảnh để cho cô có thể sửa chữa.Linnet không ở bất cứ đâu, nên cô đi đến nơi Garrick ngồi.

Khi cô ngồi xuống bên cạnh anh, sự bối rối của cô tăng lên gấp đôi.Có rất nhiều ánh mắt đã nhìn chằm chằm vào cô khinh ngạc, và của Garrick là hiếu kì hơn hẳn.

"Em đã gặp chị gái mình?"

"Đúng, em đã gặp cô ấy."

"Ta tin là cô ấy khỏe?"

'Cô ấy có mang ! 'Brenna gắt lên cáu kỉnh, sau đó ngay lập tức hối hận vì sự ngay ngắt của mình.

'Nhưng cô ấy khỏe ?'Garrick kiên trì.

'Cô ấy trong tình trạng sức khỏe tốt khi em dời đi, 'Brenna thừa nhận.Tâm trí cô quá kinh ngạc bởi sự quan tâm của anh.

Bởi vì những phát hiện mới về cảm giác của cô, cô nhìn Garrick với một tia nhìn khác biệt.Cô nhanh chóng chú ý thấy rằng anh không hoàn toàn thỏai mái, và ngạc nhiên nếu cô là nguyên nhân.Cô quyết định truyền tải một vài cảm giác mới của cô đến anh, nhưng nhận thấy cô cần phải làm điều đó một cánh khôn khéo.Điều đó sẽ không làm cho Garrrick nghi ngờ và hiểu sai động cơ của cô.

Cô mỉm cười với anh trong một dáng vẻ tán tỉnh. 'Em đã nói với anh rằng trông anh tuyệt như thế nào hôm nay chưa, Garrick ? "

Như cô đoán trước, anh nhìn cô hoài nghi.' Ta nhớ đã cho em cơ hội để làm điều đó nhưng em đã

bỏ qua nó. ‘

Nụ cười của cô rạng rỡ. ‘Vậy thì em sẽ nói với anh bây giờ : anh quả thật nhìn như một một quý ngài cao quý.Nó là một danh hiệu thích hợp, nhưng không sử dụng trên mảnh đất của anh, hử ? ‘

Anh lắc đầu. ‘Bọn ta là một vương quốc phong kiến.Mọi bộ tộc có một thủ lĩnh.Người ấy là chúa tể, thậm chí là vua, ở nơi người ấy ở. ‘

‘Như cha anh ? ‘

‘Đúng vậy, ‘anh đáp, đôi mắt anh nghiên cứu.’Tại sao em lại hỏi ta điều đó ?’

Cô trả lời với một câu hỏi khác.’Anh không nghĩ lần này em trở nên tò mò về những người của anh – và anh sao ?’

Anh cười toe tóe.”Ta cho rằng điều đó có lý.”

“Gia đình anh lớn phải không?”

Garrick nhún vai.”Ta có những ông chú, cô và nhiều anh chị em họ.”

“Em biết anh có 2 anh em trai, nhưng không có ai khác ư?Không chị em gái ư?”

Một đám mây âm u dường như rơi xuống Garrick.”Ta có một em gái,”anh nói với một giọng chua sót.”Cô ấy là con gái út.Cô ấy đã mất nhiều năm trước.”

Brenna có thể cảm thấy sự tức giận và đau đớn của anh như một lưỡi kiếm đâm vào trái tim cô, và ngạc nhiên rằng cô có thể chạm tới cảm xúc của anh.”Em xin lỗi, Garrick.”

“Em không cần vậy,”anh nói sít lại.”Em không biết cô ấy.”

Cô dịu dàng chạm vào tay anh .”Không, nhưng em biết nỗi đau khi để mất một người mà mình yêu.”

Anh nắm tay cô trong tay anh và siết chặt nó lại.Sau đó anh nhìn chằm chằm vào sự dịu dàng của cô trong khi sự tức giận trượt ra xa.”Đúng vậy, ta cho rằng em như vậy.”

Brenna có một mong muốn ngập tràn là dựa vào anh, để cảm thấy cánh tay anh bao quanh cô ấm áp.Ngay khi cô nghĩ về điều đó, những vết thương thô ráp về cái chết của cha cô đã lành lại một chút. Cô không còn cảm thấy cô độc, thất bại nữa.

Mặc dù giờ Garrick là trung tâm cuộc sống của cô, cô vẫn chưa sẵn sằng bóc trần bản thân mình trước anh.Brenna rút tay cô khỏi anh.Họ chưa bao giờ nói chuyện như vậy trước đây, và cô thích thú với khởi đầu mới này.Giờ cô cảm thấy lúng túng và lo lắng trong sự im lặng ngắn ngủi giữa họ.Cô lại bắt đầu những câu hỏi của mình, nhưng với một chủ đề mới.

"Garrick, anh chưa bao giờ nói về thời gian anh bị những người của em bắt giữ, anh cũng không biểu lộ căm ghét họ bởi những gì họ đã làm với anh.Tại sao vậy?"

Anh trông ngạc nhiên bởi câu hỏi của cô."Ai đã nói với em chuyện đó?"

"Mẹ anh đã nói nó khi em lần đầu tiên được đưa đến đây, để giải thích vì sao Anselm tấn công chúng em."

Cô không cần thêm vào rằng Anselm là người đã hoàn thành những chi tiết quan trọng trong câu chuyện."Anh không thích nói về chuyện đó sao?"cô tiếp tục, thấy rằng tâm trạng của anh ít nhất không u ám với việc nhắc lại.

"Ta thích quên đi thời gian đó.Nhưng bởi vì ngày hôm nay em rất tò mò , ta sẽ kể với em.Khi một Viking tấn công, anh ta nhận thức rằng anh ta rủi rỏ sẽ là một tử sỹ, hoặc tù nhân và bị giết,bất cứ cái nào cũng không quá can đảm(???). Ta đã mang theo những rủi ro đó, và khi bị bắt ta mong muốn được chết ở ngoài với danh dự."

"Điều này rất quan trọng sao?"Brenna ngắt lời."Chết như là một tử sỹ?"

"Nó là cách duy nhất để đi đến Valhalla."

"Thiên đường của một Viking ư?"

Anh nhún vai."Một sự so sánh tuyệt vời.Nhưng chỉ có những chiến mình mới có thể vào Valhalla."

Cô nhớ lại những bài học của cô với Wyndham và sẽ không hỏi Garrick nhiều hơn cái cô đã biết."Nên anh mong muốn chết ở ngoài với danh dự?"

Anh gật đầu và tiếp tục."sự thật là ta đã bị đối sử một cách tàn nhẫn, và có đôi khi ta muốn giết chết chúng nếu ta tìm thấy chúng.Nhưng nó cũng là sự thật rằng ta sẽ không còn sống ngày hôm này nếu không có một trong những người của em, một người canh gác lớn tuổi đã mang sự thương hại đến cho ta và đã giúp ta trốn thoát."

“Và đó là vì sao anh không căm ghét tất cả chúng em?”Khi anh lại gật đầu, cô thêm,”Tuy vậy cha của anh không cảm thấy theo cách đó.Ông ấy không biết rằng một người Celt đã hỗ trỡ anh trốn thoát phải không?”

“Ông ấy biết.Nhưng cha ta là một người đàn ông phán quyết nhanh chóng.Ông ấy đã quyết định đổ lỗi cho tất cả những người của em về điều ta đã phải chịu đựng.Một khi hướng đi của ông ấy đã đặt ra, ông ấy sẽ không thoái lui khỏi nó- cho đến khi ông ấy gặp em.Ông ấy hối hận vì đã tấn công ngôi làng của em và đã mang em về đây .Em có biết điều đó không, Brenna?”

“Có, em biết.Mẹ anh có nói rất nhiều.”

“Em vẫn căm ghét ông ư?”

Brenna dằng xé, bởi cô không thực sự biết.”Nếu điều đó xảy ra với anh, Garrick, nếu một người Celt đến đây dối trá và giết chết hầu hết bộ tộc của anh, biến anh thành tù nhân, anh sẽ không căm ghét ông ta sao?”

“Với sự chắc chắn rằng,”anh thừa nhận, bất ngờ với cô.”Không nghỉ ngơi cho đến khi ông ta chết.”

“Vậy thì sao anh lại trách mắng em bởi những gì em cảm thấy ư?”

“Không.Ta chỉ hỏi nếu em vẫn còn cảm thấy theo cách đó.Một người phụ nữ không sẵn sằng tha thứ hơn một người đàn ông, cũng không khi cô ấy nghĩ như một người đàn ông.Nhưng sau đó,em phản đối quy luật đó, phải không?"anh trêu trọc.

Cô mỉm cười , lo lắng hoàn thành chủ đề, mà cô đã miễn cưỡng đưa bản thân mình vào.”không nhiều như trước kia.”

“ồ? Em đã thay đổi như thế nào vậy, em yêu?Em không khăng khăng mang một thứ vũ khí trước khi em đến đây sao?Và em sẽ không sử dụng vũ khí đó chống lại ta khi ta đòi hỏi em sau đó ư?”

“không, em không chống lại anh, Garrick,”cô trả lời dịu dàng.

Anh nghiêng lại gần và nâng cằm cô lên để thăm dò ánh mắt cô.”Em sẽ cho ta lời hứa của em chứ, Brenna?”

“Em hứa.”Anh ngả về phía sau và cười.”Vậy thì quả thực là em đã thay đổi.”

Cô cười ranh mãnh.”Không như anh nghĩ, Garrick.Em không thể sử dụng một vũ khí, nhưng anh

vẫn sẽ không đòi hỏi em dễ dàng.”

Anh điềm tĩnh, sau đó phàn nàn với tâm trang tốt.”Nó không hợp lý, cô gái, để cho ta một phút giây ngắn ngủi của chiến thắng chứ.”

Đôi mắt cô lấp lánh với sự vui vẻ.”Là ai thế, Viking, ai đã nói với anh những người phụ nữ chơi công bằng?’

Anh cằn nhằn và chủ định chuyển sự chú ý của anh xa khỏi cô về phía Hugh, người đã kheo khoang với một vài người khác rằng anh sẽ có kế hoạch thắng cuộc đua ngựa ngày mai.Brenna không chú ý nghe.Cô cảm thấy thực sự tốt.Đó là lần đầu tiên cô từng nói chuyện với Garrick mà không có sự giận dữ giữa họ.

Rằng cô đã phải lòng người Viking này không quá ngạc nhiên, giờ cô nghĩ vậy.Anh có tất cả mọi thứ cô ngưỡng mộ ở một người đàn ông:can đảm,khỏe mạnh, và ý chí kiên định.Cô biết, anh đôi khi có thể dịu dàng .Và rằng anh phủ nhận sự thích thú để che dấu đi động cơ của anh.

Cô chắc chắn rằng anh muốn cô.Bởi không nhiều cách,anh đã thể hiện rằng anh quan tâm.Những người khác cũng đã chú ý đến, nên nó phải như vậy.Vậy thì, đó chỉ là điều khó khăn, để nói với anh rằng cô cũng quan tâm.

Ồ, Garrick, em không biết làm thế nào để làm anh tin tưởng em, Brenna nghĩ, lấp đầy với sự quyết tâm.Cô lại mỉm cười và di chuyển sang một bên khi người phục vụ để những đĩa thịt lợn và bò quay lớn trên bàn, cùng với bánh mì và mật ong.

Cô đứng và đổ đầy một chiếc cốc với rượu mật ong sủi bọt.Khi cô làm vậy, ánh mắt cô bắt gặp Anselm, người ngồi ở đầu bàn.Brenna nhanh chóng quay đi, không tin nụ cười ấm áp ông mang đến cho cô.Cô trông thấy Perrin ngồi bên cạnh, và quay lại với anh thích thú hơn là kín đáo chào hỏi.Sau đó, ánh mắt cô bị cuốn hút bởi người phụ nữ ngồi bên cạnh anh, một người gây choáng váng trong bộ áo lụa xanh đậm,với sự kiêu kì và chói lọi của đôi mắt xanh.Cô ấy sẽ thực sự dễ thương nếu không có sự lạnh lùng độc ác trong ánh mắt.Brenna giữ một lời truyền đạt im lặng giữa họ.

Lần đầu tiên cô thấy kinh ngạc rằng cô đã bị khuấy động những cảm xúc mạnh mẽ như thế từ một người cô không biết.Nhưng sau đó cô nhận ra cô biết người phụ nữ này, hay đã biết về cô ta.Morna-không thể là ai khác.

Vậy ra người phụ nữ tham vọng này là người đã làm tổn thương một chàng trai trẻ,nhiều hơn người tấn công Garrick, người đã làm anh nghi ngờ tất cả phụ nữ.Gián tiếp, Morna phải chịu trách nhiệm bởi những khó khăn của Brenna.Đây là người phụ nữ không ngần ngại, và trơ tráo không thể tin được.

Rõ ràng Morna muốn Garrick cho cô ta một lần nữa.Tại sao khác được, cô ta đã nhìn Brenna với sự coi thường và ghê tởm như thế?Cô ta giành được sự giàu có của cô ta và nhận thấy rằng giờ Garrick đã giàu có, nên cô ta muốn anh.Morna thực sự nghĩ quá khứ sẽ không là vấn đề sao?

Cô trao cho Morna một nụ cười căng thẳng,thận trọng.Người đẹp tóc vàng này sẽ không có Garrick, không miễn là Brenna vẫn sống và thở.

Chapter 32

Bữa tiệc tiếp diễn cùng với những trò đùa thái quá. Sự cáu bẳn và tiếng cãi lộn ầm ĩ liên tục xảy ra theo cách thông thường của người Viking. Garrick đã có một trận chiến với Hugh, nhưng may thay Anselm đã can thiệp kịp thời và chẳng mấy chốc sự cãi cọ bị lãng quên. Hugh và Fairfax cũng cãi nhau nhưng một lần nữa, Anselm làm dịu đi sự căng thẳng giữa hai đứa con trai trước khi một sự thách thức khác được đưa ra.
Tuy nhiên, không phải tất cả mọi bất đồng đều được giải quyết tốt đẹp mà một số mâu thuẫn đã kết thúc trong cảnh đổ máu. Một người đàn ông - người mà Brenna ơn trời vì cô không biết - đã kết thúc cuộc sống của mình bằng việc bắt đầu như một bài kiểm tra sức mạnh thông thường. Đáng trách là những việc như thế được phép xảy ra, thậm chí kẻ thắng cuộc còn được mọi người nhiệt liệt hoan nghênh chúc mừng.
Brenna đã học được rằng sức mạnh là điều quan trọng trong thế giới những người Viking. Nó được coi là yếu tố quan trọng nhất. Không có sức mạnh đồng nghĩa với thất bại, sự nhục nhã sẽ bám lấy anh ta và gia đình anh ta. Cô cho rằng một Viking thà chết còn hơn làm một kẻ thua cuộc vì những lời bàn tán phóng đại, sự chế nhạo, trách mắng bởi một hay tất cả mọi người luôn đi kèm theo sau đó. Sự khó chịu của Brenna dịu đi khi nghe Anselm thuật lại câu chuyện bắt giữ cô. Ông đã thêm thắt rất nhiều chi tiết nhưng lòng can đảm của cô không hề bị phủ nhận. Brenna quan sát thấy Morna lắng nghe câu chuyện với thái độ không tin hiển nhiên. Cô thiết tha muốn có được con rắn hiểm ác tóc vàng đó một mình để có thể dạy cô ta vài điều.

Một lúc sau, mong muốn của cô gần như đã xảy ra khi thời gian ngày càng muộn và hầu hết mọi người đều u mê trong men rượu. Morna đã thuyết phục được anh trai đưa về nhà, cô ta chờ ở cửa trong lúc Perrin đi lấy áo khoác. Brenna nhanh chóng chặn lại khi anh đứng một mình.
"Anh không thích bữa tiệc sao, Perrin?"
Chàng trai Viking tỏ ra bối rối. "Không. Tôi biết em gái tôi không được hoan nghênh ở đây nhưng vì nó khăng khăng muốn tôi đưa đi."
"Nói cho tôi biết, Perrin, cô ta thực sự có mưu đồ với Garrick lần nữa?"
"Đúng, nó đã nhiều lần nói về chuyện đó." Anh thừa nhận. "Điều đó khiến cô tức giận ư?"
"Chỉ nếu như Garrick ngu ngốc tới mức nhảy vào ngọn lửa đã từng đốt cháy anh ta."
"Hãy hi vọng rằng anh ấy không bao giờ trở thành một người ngu ngốc như thế."
Brenna cười toe toét. "Anh không ủng hộ nếu giữa họ có sự thân thiết?"
"Morna là em gái ta, đó là sự thật đáng buồn mà ta không thể xóa bỏ. Việc nó đã làm với Garrick - bạn thân của tôi – là điều mà tôi không bao giờ tha thứ."
Brenna trầm tư suy nghĩ. "Anh chưa chào tạm biệt chủ nhà. Đi làm đi Perin! Tôi sẽ giúp anh mang áo choàng cho em gái."

Sự cảnh báo thoáng qua gương mặt Perin, anh ngăn cô lại. “Không, cô gái. Morna hiện đang ghen tỵ với sự quan tâm của Garrick dành cho cô. Và nó sẽ rất hài lòng nếu có cơ hội nhắc cô nhớ thân phận của mình.”
“Anh lo sợ cho tôi sao?”

Anh cười nhăn nhở và lắc đầu. “Ồ không, tôi biết khả năng của cô. Em gái tôi mới chính là người gặp nguy hiểm.”
Brenna cười. “Vậy tôi có thể đi với anh ra cửa chứ? Nếu anh ở đó, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì xảy ra.”
Perrin tỏ vẻ không thích nhưng cuối cùng nụ cười quyến rũ của Brenna đã chiến thắng, anh đồng ý. Họ bắt gặp thái độ thiếu kiên nhẫn của Morna ở cửa. Bây giờ trông cô ta hết sức bực tức, cô hướng tia nhìn giận dữ về phía Perrin.
“Em không thể tin nổi anh bắt em chờ ở đây trong lúc anh nói chuyện với tên nô lệ này!”
Morna rít lên qua hàm răng nghiến chặt, gương mặt xám ngoét với sự tức giận. “Làm sao anh có thể khiến em xấu hổ theo cách này hả Perrin?”
“Em không hề phải chờ quá lâu, Morna.” Chàng trai chán nản trả lời.
“Nếu anh nói chuyện với bất cứ ai khác em sẽ không để tâm.” Morna tiếp tục phẫn nộ. “Nhưng anh lại bắt em chờ - bởi vì cô ta. Anh không giao thiệp đủ với cô ta khi đến thăm Garrick sao?”
Perrin đỏ bừng mặt. “Không phải theo cách đó, Morna. Garrick sẽ không chia sẻ cô gái này với bất cứ ai. Cậu ấy giữ Brenna cho riêng mình.” Anh nói sự thực với vẻ thích thú.
Những lời của Perrin thậm chí khiến người góa phụ tóc vàng tức giận nhiều hơn và Brenna cảm thấy thật khó khăn để kìm lại sự vui vẻ.

Morna nhìn Brenna khinh khỉnh lạnh lùng. “Khoác áo choàng cho ta, tên nô lệ!” Khi thấy Brenna ngây ra nhìn chằm chằm vào mình, cô ta quay lại với Perrin. “Anh hãy nói với cô ta bằng tiếng của cô ta. Nói cho cô ta biết cái em yêu cầu.”
Đôi mắt Perrin hẹp lại. “Em đi quá xa rồi, Morna. Brenna không thuộc sở hữu của em để em ra lệnh.”
Morna nhìn trừng trừng vào anh, đôi mắt xanh đầy vẻ giận dữ. “Cô ta là một nô lệ, giờ hãy nói với cô ta đi!”
“Em gái của anh đang la hét về cái gì thế?” Brenna ngây thơ hỏi.
Perrin thở dài. “Odin giúp ta. Nó yêu cầu cô khoác áo cho nó. Nó muốn trút sự tức giận lên cô, Brenna.”
Brenna mỉm cười. “Không vấn đề gì, Perrin. Đơn giản chỉ cần nói với cô ta là tôi từ chối, sau đó cô ta hãy tự cầm lấy áo khoác rồi rời đi. Một cách giải quyết dễ dàng.”
Perrin lắc đầu nghi ngờ, anh đưa tay cầm lấy áo choàng của em gái. “Brenna sẽ không làm theo mệnh lệnh của em, Morna. Giờ thì đi nào!” Anh nói và rời khỏi đại sảnh.
Morna không làm chủ được cơn giận dữ của bản thân, cô ta chiếu đôi mắt xanh nảy lửa vào Brenna. “Ta sẽ dạy ngươi biết thân phận mình bằng vật này!”

“Tôi không nghĩ vậy.” Brenna trả lời khiến Morna sửng sốt khi phát hiện cô có thể sử dụng ngôn ngữ của mình. “Bởi một điều Garrick sẽ không cho phép nó. Nhưng quan trọng hơn - và tôi nghĩ tốt nhất cô nên nghe tôi, Morna - tôi sẽ cắt cổ họng cô một cách vui vẻ trước khi cô yêu cầu một chiếc roi da. Cô là khách không được chào đón trong bữa tiệc, sẽ không có ai ở đây quan tâm tìm kẻ giết cô cả.”
“Ngươi sẽ không dám chạm vào ta đâu!”

Brenna mỉm cười tinh quái. “Tôi chỉ nói sự thật thôi. Cô hãy thử kêu một chiếc roi da xem.”
Người góa phụ do dự một lúc lâu. “Ngươi sẽ hối hận cái ngày ngươi dám thách thức ta khi ta trở thành vợ của Garrick!”
“Đó là ngày mà cô sẽ không bao giờ thấy.”
“Đừng chắc chắn vậy, tên nô lệ!” Morna cáu kỉnh rời khỏi đại sảnh.
Brenna cắn môi. Cô không nên lộ bí mật của cô với Morna… Nhưng nếu dự đoán của người mẹ trở thành sự thật? Theo cách Garrick nghĩ, anh có thể có cả hai bọn họ - Morna như là vợ hợp pháp và Brenna như là vợ lẽ của anh. Brenna quả thực rùng mình với suy nghĩ ấy. Không, cô quyết định, nó sẽ không xảy ra. Nếu cô không thể hi vọng trở thành vợ anh, vậy thì cô sẽ không hi vọng gì cả. Tuy nhiên cô có nhiều lý do để tin rằng anh quan tâm đến cô.
Brenna quay lại và thấy Garrick đang tiến về phía mình. Cô cầu nguyện anh không nhìn thấy cô nói chuyện với Morna bởi sau đó anh sẽ hỏi cô, và cô không muốn nói dối anh. Có thể điều đó sẽ khiến Garrick tức giận - điều cuối cùng mà Brenna muốn. Cô đợi Garrick ở chiếc bàn và lo lắng chờ đợi sự chú ý của anh. Cuối cùng khi anh đến gần, cô giữ hơi thở của mình và chờ đợi những câu hỏi. “Ta không thấy em.” Anh châm chọc, nghiêng người gần hơn. “Em đã đi đâu vậy?”

“Em chào tạm biệt Perrin,” Cô nói sau một hồi ngập ngừng. Khi thấy anh cằn nhằn đáp lại, cô nhanh chóng thay đổi chủ đề. “Chúng ta sẽ rời đi sớm ư?”
“Em mệt à?”
Brenna khẽ gật đầu. “Hôm nay là một ngày dài và em cũng đã uống khá nhiều.”
Anh cười nhăn nhở thích thú. “Ta sực nhớ lại lần trước khi em uống quá nhiều, em gần như trở nên dễ thương ngay sau đó. Bây giờ em cũng vậy à?”
Cô hạ thấp đôi mắt xuống. “Không, Garrick.”
Anh lờ đi câu trả lời của cô và đứng lên. “Đến đây! Ta có thể tìm cho chúng ta một nơi để qua đêm.”
Brenna không nhúc nhích. “Chúng ta không về nhà sao? Từ đây về chỉ mất một quãng đường ngắn.”
“ Sẽ chỉ tốn thời gian thôi, Brenna. Trận đua ngựa bắt đầu vào sớm mai và ta sẽ ở đây cho đến lúc đó.” Khi cô cau mày, anh thêm vào. “Có lẽ ta sẽ đưa em về nhà vào tối mai, sau đó chúng ta sẽ quay trở lại ngày hôm sau.”

“Quay trở lại ư?”
“Đúng vậy, bữa tiệc sẽ tiếp tục trong khoảng gần hai tuần. Giờ thì đến đây nào!”
Brenna thở dài, nắm lấy tay Garrick và theo anh đi lấy áo khoác của họ. Hiện vẫn còn nhiều hoạt động trong đại sảnh, chỉ có một số người say xỉn chìm vào giấc ngủ trên băng ghế dài. Heloise đã đi nghỉ từ sớm, Linnet cũng vậy, nhưng không phải trước khi Brenna có thể xin lỗi cô bởi sự vô lý quá đáng của mình. Anselm và Hugh vẫn tràn trề sinh lực và bị cuốn vào một chầu rượu khác với nhiều sự đánh cuộc về kết quả.
Garrick chào tạm biệt nhưng không ai chú ý, anh nhanh chóng rời đi với Brenna trong vòng tay. Sự giá lạnh của những cơn gió bị làm ngơ khi Brenna xích lại gần cơ thể ấm áp của anh. Cô cảm thấy như thể đang trôi bồng bềnh, lướt đi êm ả trên mặt đất lạnh. Đến lúc đầu cô bắt đầu choáng váng, cô dựa lên ngực anh và cảm thấy hoàn toàn mãn nguyện.
Khi anh dẫn cô vào trong chuồng ngựa đến một ngăn rỗng, nơi có nhiều chiếc chăn chất lên chiếc giường bằng rơm, Brenna lùi xa khỏi anh với sự khó chịu yếu ớt. Cô quan sát thấy Garrick đóng kín lại bằng một tấm ván gỗ khá to tạo thành một căn phòng riêng tư nhỏ bé.
“Đây là nơi anh nói đến ư?”
“Đây là nơi ấm áp nhất ta có thể tìm được.” Anh nói, không nhìn vào Brenna và nhún vai cởi áo khoác.
“Và anh muốn em ngủ ở đây?”
Garrick cười nhăn nhở, phớt lờ sự phẫn nộ của cô. “Em sẽ không ở một mình.”
“Nhưng – “
“Yên lặng chút nào, em yêu.” Anh dịu dàng ngắt lời và tiến đến trước cô. “Nó quả thực tốt hơn băng ghế cứng ở đại sảnh. Em không nghĩ vậy à?”
Cô nhìn xuống chiếc giường được làm vội và miễn cưỡng gật đầu. “Em cho là vậy.”
Những ngón tay ấm áp của anh lướt lên má cô. “Và chúng ta sẽ không bị quấy rầy ở đây.”

Brenna cảm thấy một cái gì đó giống như nỗi đau ăn sâu vào trong lồng ngực. Cô muốn thả mình vào vòng tay anh nhưng cô sẽ không đạt được mục đích cuối cùng của cô theo cách đó. Cô quả thật sẽ tìm thấy sự vui thích, nhưng trong bao lâu? Anh sẽ không cần cô trở thành vợ nếu cô đã là một nô lệ hết lòng.
Brenna miễn cưỡng bước ra xa khỏi Garrick và tìm kiếm một chủ đề để trì hoãn những gì cô biết sẽ sớm đến. “Cuộc đua được lên kế hoạch cho ngày mai - bất cứ ai cũng có thể tham gia phải không?”
“Đúng vậy.”
“Em có thể chứ?”
Garrick bắt đầu cười nhưng vẫn suy nghĩ về điều đó. “Không. Bất cứ người đàn ông nào cũng có thể tham gia nhưng phụ nữ thì không.”
“Và em nghĩ rằng những nô lệ cũng thế?” Cô hỏi vẻ hơi giận dỗi.
Người phụ nữ này có lúc nào trải qua một ngày mà không bộc lộ tính khí của mình không? Anh tự hỏi. “Đó là sự thật.”
“Nhưng em có thể che giấu bề ngoài của mình, Garrick. Ở nhà em thường bị hiểu nhầm là

một cậu bé bởi những người không biết em. Và việc này sẽ mang cho em niềm vui thích lớn để thắng anh trai anh."
"Làm sao em biết Hugh sẽ đua?" Anh hỏi cô châm chọc.
Brenna tái nhợt người và nhanh chóng quay đi. Làm thế nào cô có thể thừa nhận cô nghe lỏm họ nói về cuộc đua mà không phải thừa nhận cô hiểu rõ tiếng Viking? "Vậy anh ta sẽ không tham gia à?"

May thay, Garrick cho câu hỏi của cô là đủ cho một câu trả lời. "Anh ấy sẽ đua, nhưng trong trường hợp đó ta cũng sẽ tham gia. Em cũng muốn thắng ta sao, em yêu?"
Brenna liếc nhìn bên cạnh anh. "Em cho rằng điều đó sẽ không đánh bại anh nơi tất cả mọi người có thể nhìn thấy." Sau đó cô thêm vào với một nụ cười tinh quái. "Miễn là anh biết rằng em có thể làm điều đó, thế là đủ."
Garrick cười phá lên. "Ta sẽ chấp nhận sự thách thức vào một ngày gần đây, em yêu. Nhưng bây giờ ta có cuộc vui thích thú hơn nhiều trong tâm trí."
Anh với tới cô nhưng Brenna nhanh chóng cúi xuống dưới tay anh rồi di chuyển tới lối vào cái ngăn nhỏ, sẵn sàng đẩy tấm ván sang một bên để bỏ chạy. Cô đối mặt với Garrick và giơ một tay lên cố gắng ngăn việc đuổi theo của anh.
"Anh biết em sẽ không nằm xuống với anh một cách tự nguyện, Garrick. Em sẽ ngủ bên ngoài nếu em thấy cần thiết."
Garrick di chuyển gần hơn một bước nhưng tất cả chỉ có vậy. "Ta đã rất thích sự hiện diện của em bên cạnh ngày hôm này, Brenna." Anh thấp giọng nói. "TA đã hi vọng một niềm vui lớn hơn cho đêm nay. Nhưng ta sẽ không đuổi theo em vì nó." Garrick nằm xuống đống rơm và di chuyển để cô có thể nằm cùng. "Đến đây. Em có giấc ngủ tuyệt nhất trong lúc em có thể. Ngày mai sẽ là một ngày dài."
Brenna không mong chờ Garrick bỏ cuộc, không phải quá dễ dàng như vậy. Cô nằm xuống một cách đề phòng và gần như thở dài hối tiếc. Cô không chắc cô có thể ngủ được nhiều khi ở quá gần anh nhưng ít nhất cô quyết định sẽ cố thử. Tuy nhiên Garrick đã ở bên trên cô trước khi cô hoàn toàn nằm xuống, sức nặng của anh ghim cô chắc chắn phía dưới cơ thể.

Brenna nhìn chằm chằm vẻ mặt chiến thắng của Garrick, đôi mắt nhanh chóng tối lại. "Anh lừa em!"
"Không, em yêu." Anh cười khúc khích. "Ta chỉ nói ta sẽ không đuổi theo em và ta đã làm đúng như thế."
Đôi môi của anh áp xuống môi cô để làm im lặng bất cứ sự tranh cãi nào nữa. Cô cố gắng quay đầu sang một bên nhưng anh khum mặt cô lại giữa đôi tay to lớn trong khi xâm chiếm miệng cô. Tất cả sức ép của cơ thể anh, sức mạnh của anh, sự khao khát của anh – chúng như men say khiến sự phản đối của Brenna tan chảy. Và ngay sau đó mọi thứ nhanh chóng bị lãng quên khi anh di chuyển bên cạnh cô và trượt một tay vào trong vạt áo.
Dây lưng của cô mở ra và vạt váy dài kéo lên, trước khi cô có thời gian để suy nghĩ về

hành động dại dột này, cả hai bọn họ nằm đó trong trang phục Adam và Eva. Tay anh di chuyển dịu dàng trên cơ thể cô, những ngón tay khéo léo vuốt ve để lại những ngọn lửa nơi chúng chạm vào khiến Brenna không thể kìm lại tiếng rên rỉ. Bây giờ cô không muốn quan tâm đến bất cứ điều gì khác. Tình yêu cô dành cho anh là tất cả những gì quan trọng lúc này, sự khao khát dữ dội của cô đủ để cảm thấy mũi giáo của anh đang đập rộn ràng, cứng nhắc bên trong cô.
Và cuối cùng khi anh tiến sâu vào trong cô, Brenna thét lên với sự ngây ngất tuyệt vời nhất. Dường như họ sinh ra là để dành cho nhau. Cô rút cạn sức mạnh của anh và cô sẽ là của anh. Ngay cả sau những phút giây nóng bỏng tuyệt đẹp khi họ nằm tựa sát vào nhau trong sự kiệt sức, hơi thở nặng nề, mãn nguyện vì sợi dây liên kết giữa họ.
Vài phút trôi qua nhưng Garrick vẫn không di chuyển xuống khỏi cô. Brenna cuối cùng cũng hé mở đôi mắt để thấy anh đang nhìn mình chằm chằm, một sự dịu dàng kì lạ biểu hiện trên gương mặt. Cô tự hỏi về điều đó chỉ một thời gian ngắn trước khi những tiếng rên rỉ đam mê quay trở lại.

Phản ứng đầu tiên của Brenna là sự hoảng sợ và cô cố đẩy Garrick ra. Cô muốn chạy trốn, muốn ẩn náu. Cô không có dự định để tuyên bố cảm giác của mình theo cách này, chắc chắn là không sớm như vậy. Cô không chắc mình đã hiểu rõ anh chưa.
Nhưng đôi tay cô không thể nhúc nhích, Garrick đã buộc chúng nằm yên ở hai bên. “Điều em nói là sự thật? Em yêu ta phải không Brenna?”
Cô khép chặt mắt tránh tia nhìn chằm chằm xuyên thấu của anh. Cô có thể nói dối nhưng có lẽ anh sẽ không tin. Vả lại đây là điều cô cần trên hết tất cả nếu họ thực sự từng hạnh phúc. “Đúng, em yêu anh.” Brenna thì thầm những lời giống như cô đã thét lên lúc trước.
Vậy đó, mọi chuyện đã xong và giờ cô cảm thấy tốt hơn nhiều. Cô mở mắt và phát hiện ra anh đang mỉm cười dịu dàng với mình. Trái tim Brenna trật đi một nhịp.
“Em chắc chứ, Brenna?”
“Em biết em cảm thấy gì, Garrick. Em vô cùng chắc chắn.”
“Vậy thì em sẽ cho ta lời hứa rằng em sẽ không bao giờ chạy trốn khỏi ta lần nữa?”
Câu hỏi của anh làm Brenna hơi ngạc nhiên nhưng cô trả lời nhanh chóng. “Anh có lời hứa của em.”
“Tốt. Hôm nay là một ngày đặc biệt mà ta sẽ không dễ dàng quên được.” Anh lăn sang bên cạnh để cô nằm đó với đôi mắt mở to không tin được. Khi thấy anh không nói thêm gì nữa, Brenna tựa mình lên trên một khuỷu tay và đối mặt với Garrick.
“Đó là tất cả những gì anh muốn nói với em à, Garrick?”

“Ta rất vui bởi em đã dịu dàng với ta, Brenna.” Anh đáp sau đó quay lưng lại với cô. “Đã muộn và ta cũng đã mệt rồi. Ngủ đi nào.”
Những lời của Garrick giống như một cú đánh trực diện. Anh không nói yêu cô, chỉ đơn giản là anh vui rằng cô đã dịu dàng với anh. Brenna ngây người nhìn vào tấm lưng cứng rắn.
“Hình như em mang cho anh nhiều sự vui thích hơn là anh xứng đáng đêm nay.”

“Hử?”
Garrick vẫn không xoay người lại, sự giận dữ đột nhiên bùng lên trong tâm trí Brenna. Cô đẩy mạnh anh, bắt buộc anh phải chú ý đến mình.
“Em muốn biết ý định của anh, Garrick. Anh sẽ kết hôn với em chứ?”
Anh cau mày. “Một Viking không thể kết hôn với một nô lệ. Em biết điều đó.”
“Cha anh sẽ trả tự do cho em! Anh có thể trả tự do cho em!”
“Không, em yêu, điều đó không cần thiết. Ta sẽ không kết hôn với em. Nếu ta cho em sự tự do, ta sẽ đánh mất em.” Sau đó anh cố gắng xoa dịu cô. “Khi em là nô lệ của ta, ta sẽ luôn luôn có em bên cạnh, Brenna. Em sẽ như là vợ của ta.”
“Cho đến khi tôi già,” Cô ngắt lời. “sau đó anh sẽ quẳng tôi ra ngoài đồng cỏ như một con ngựa cái.”
“Không phải vậy.”
“Lời hứa, Viking!” Brenna kêu lên, nỗi đau đớn khiến cô mất bình tĩnh. “Nếu anh biết tất cả về tôi, anh sẽ biết rằng sự kiêu hãnh của tôi không cho phép như vậy. Tôi không thể sống dễ chịu bên anh mà không có lời thề thiêng liêng giữa chúng ta. Anh là người đàn ông duy nhất tôi sẽ kết hôn. Nếu anh từ chối, tôi sẽ không bao giờ có thể cảm thấy nhẹ lòng.”

“Em sẽ có thời gian để chấp nhận chuyện này.”
“Để rồi tình yêu của tôi sẽ cay đắng chết dần đi trong khoảng thời gian ấy. Anh không nhìn thấy sao?”
“Em đòi hỏi quá nhiều, cô gái!” Garrick cộc cằn nói. “Ta đã thề không bao giờ kết hôn!”
“Hoặc yêu?”
“Không có tình yêu trong ta. Nó đã bị hủy diệt từ lâu.” Anh cầm lấy tay cô và giữ thật chặt. “Nhưng khi em đến với ta, Brenna.” Giọng anh dịu dàng ấm áp. “Em là người ta quan tâm hơn bất kỳ ai. Ta có thể đưa cho em nhiều hơn cái đó.”
“Nhưng anh có thể thay đổi.”
Garrick lắc đầu chầm chậm. “Ta xin lỗi, Brenna.”
“Là do tôi,” Cô thì thầm và nói thêm. “bởi vì anh đã không cho tôi hi vọng, Garrick.”
Nỗi đau và sự hối tiếc mang đến những giọt lệ trên gương mặt Brenna. Cô quay đi để giấu sự đau đớn. Những giọt nước mắt chảy trong câm lặng.

Chapter 33

Những ngôi sao sớm rắc ngang qua bầu trời tối đen.Một người phụ nữ đơn độc vội vã lén lút đi xuống vịnh Fio nơi có 2 chiếc xuồng buộc vào một bến đỗ bằng gỗ.Vịnh Fio yên ả, quăng mình vào trong bóng tối âm u, người phụ nữ rùng mình và kéo chiếc áo choàng chặt hơn xung quanh cô ta.

Cô ta nhanh chóng tháo một chiếc thuyền đánh cá nhỏ và nhảy vào trong.Trong một giây nó trôi chầm chậm xa khỏi bến đỗ.Cô ta nắm chặt 2 mái chèo và chúng cắt xuyên qua mặt nước.Thời gian để làm thay đổi tâm trí cô ta đã nhanh chóng trôi qua.

Kế hoạch này đã đến với cô ta trước khi có đủ sự táo tợn, nguy hiểm.Dự định của cô ta là đến bờ đối diện của vịnh Fio và vùng đất Borgsen.Bởi vì cô ta sống ở phía bắc vịnh Fio, họ sẽ coi cô ta là kẻ thù của họ .Cô ta hi vọng một số tiền lớn sẽ khiến bọn chúng quên đi điều đó.Cô ta biết không ai ở đây sẽ làm cái mà cô ta muốn làm- nhưng Borgsen sẽ.Ít nhất đó là cái mà cô ta hi vọng.

Cô ta chèo vội vàng suốt chiều dài vịnh và cô ta chạm đến bờ đối diện.Cô ta đã từng đặt chân lên phía bên này vịnh Fio chỉ một lần trước đây.Nó trước đây lâu rồi, khi mà 2 bộ tộc lớn gắn kết với nhau trong tình bạn.Cô ta đã đến dự một tiệc cưới ở ngôi nhà của Latham Borgsen, khi con gái ông ta kết hôn với một người họ hàng xa.Đó là một lễ kỉ niệm lớn kéo dài gần một tháng, và tất cả vài dặm xung quanh đều được mời.Cô ta nghi ngờ rằng giờ mình có thể nhớ được con đường đến ngôi nhà của Latham.Rất nhiều năm đã qua rồi.

Cô ta bắt đầu đi bộ vào đất liền.Áo choàng của cô ta kéo chặt chống lại cái lạnh.Một chiếc mũ chùm đầu lớn che kín khuôn mặt của cô ta, như ý định của cô ta.Cô ta không muốn danh tính của cô ta được biết đến nếu rủi ro là kế hoạch vội vàng của cô ta dựng lên bị thất bại.Đó quả là một kế hoạch đơn giản, cô ta đã nghĩ vậy.Nó làm sao có thể thất bại được?

Theo sự tính toán của người phụ nữ, có ít nhất một nửa dặm đi bộ trước khi đến được khu định cư của Borgsen.Cô ta không có sự tính toán khoảng cách đầy đủ của quãng đường đi. Từ trong những bụi cây rậm rạp cô ta đã bị thách thức bởi 2 người cưỡi ngựa đang phi nước đại đến một cách vội vã.Những đỉnh núi hùng vĩ đã ghim chặt làm cô ta phải tì vào một thân cây trong sự hoảng sợ.

Họ cười lớn bởi sự nhút nhát của cô ta.Từ điều đó và vóc người nhỏ bé của cô ta, họ biết cô ta là một phụ nữ, mặc dù họ giả bộ để làm một trò đùa đối với một trong 2 bọn họ.

Một người đàn ông mật mạp xuống ngựa.Trẻ hơn trong hai người , anh ta khoác những tấm lông thú thô(*chưa được may vào thành áo lông-theo mình hiểu là như vậy*), làm cho anh ta lớn gấp 2 lần kích cỡ bình thường, cái trước đó đã rất to lớn.

"Một cô gái ở ngoài sớm thế này, và một mình, chắc hẳn là cần phải đi gặp người yêu của cô ta.Cô không cần nhìn xa hơn nữa, bởi vì cô tìm thấy 2 người thay thế với chỉ một người làm thỏa mãn cô."

Người Viking khác vẫn ngồi ở trên ngựa.Anh ta không già hơn người đầu tiên, nhưng chỉ là to lớn hơn và đe dọa hơn.Nét mặt biểu lộ của anh ta đó là không kiên nhẫn với lời nhận xét của người đàn ông khác.

"Bớt căng thẳng đi, Cedric,"anh nói,mặc dù nó khó là một mệnh lệnh.Sau đó anh quay lại người phụ nữ."Tên của cô, cô gái?"

"Adosinda,"cô ta nói dối.

"Ta không biết ai với cái tên đó,"Cedric nhận xét."Có phải là không, Arno?"

"Không.Cô đến từ đâu, cô Adosinda?"cô ta ngập ngừng, trái tim cô ta đang đập dữ dội."

"Từ -Từ bên kia vịnh Fio."

Cả 2 người đàn ông trở nên vô cùng đáng sợ."Cô là người của tộc Haarrdrad?"

"Chỉ là xa, rất xa."

"nếu cô đến từ bên kia vịnh Fio, vậy thì cô phải biết cô không được chào đón ở phía bên này!"Arno kêu lên.

"Đây là một âm mưa, Arno,"người đàn ông trẻ hơn suy đoán."Ta đã nói với ngươi những người tộc Haardrad đã yên lặng quá lâu.Chúng đã gửi một phụ nữ để lẻn vào nhà của chúng ta và giết chết chúng ta trong lúc chúng ta ngủ!Ai sẽ nghi ngờ một phụ nữ chứ?"

"Tôi thề đó không phải sự thật!"cô ta hét lên."Không ai biết tôi đến đây cả!'

"Đừng nói dối, cô gái.Ta là Cedric Borgsen, con trai thứ 3 của Latham.Người anh cả của ta Edgar đã bị Hugh Haardrad giết chết.Nếu ta cảm thấy sự lừa dối, cô sẽ chết ngay!"

"Tôi không gây tổn hại gì cho anh!'cô ta khăng khăng, nỗi lo sợ kẹp chặt lấy cô ta."Tôi không

mang theo vũ khí.”

“Vậy thì tại sao cô xâm nhập nơi cô không muốn?”

“Tôi tìm kiếm sự giúp đỡ của anh.”

“Cô tìm cách để đánh lừa chúng ta”Cedric buộc tội.

“Không – không!Tôi biết không người đàn ông nào muốn giúp tôi, bởi vì ý định coi thường một Haardrad, và những kẻ lệ thuộc hoặc thân cận để làm điều này?Không , chỉ duy nhất một Borgsen mới thực hiện kế hoạch của tôi.”

“Những lời nói của cô là một vòng tròn giả dối.Haardrad nào lại tìm kiếm để gây hại cho người khác?”Arno hỏi.

“Một phụ nữ- một người với nhiều lợi ích từ nó.”

“Nghe cô ta kìa, Arno.Giờ ta rất hiếu kì đấy.”

“Điều tôi muốn làm rất đơn giản, và tôi sẽ trả anh rất hậu cho điều đó.Có một cô gái nô lệ bị bắt giữ chỉ gần đây- một người đẹp Celt với mái tóc đen nhánh và đôi mắt màu khói.Cô ta đứng trên đường của tôi, và tôi muốn cô ta rời đi.”

“giết chết ư?”

“Tôi không quan tâm điều anh làm với cô ta một khi anh có cô ta,”người phụ nữ tiếp tục.”anh có thể giữ cô ta cho bản thân anh miễn là cô ta không trốn thoát- và cô ta sẽ cố gắng.Anh cũng có thể bán cô ta xa khỏi đây và thu được một khoản tiền béo bở.Hoặc, đúng, thậm chí giết chết cô ta; tôi không quan tâm.”

“Làm thế nào để bắt cóc một cô gái nô lệ coi thường một Haardrad?”Arno hỏi.

“Anselm Haardrad là người mang cô ta đến đây và ông ấy đưa cô ấy cho con trai thứ 2 của ông ta, Garrick.Trong một thời gian ngắn, Garrick đã say mê cô ta.Anh ta coi trọng cô gái này và sẽ bị hủy hoại khi cô ta chạy trốn.”

“Chạy trốn ư?”

Người phụ nữ cười, một tiếng cười độc ác.”Nó có vẻ theo cách ấy.Anh xem, Garrick sẽ tìm kiếm cô ta xa và rộng khắp, nhưng anh ta cuối cùng cũng sẽ bỏ cuộc.Tuy nhiên, nếu anh ta nghĩ cô ta không

tự mình bỏ đi, rằng cô ta bị mang đi xa bởi sức mạnh, anh ta sẽ không bao giờ nghỉ ngơi cho đến khi anh ta tìm thấy cô ta."

"Tôi nghe như là một cái bẫy,"Arno nói."Chúng tôi băng qua vịnh Fio và phát hiện thấy những người Haardrad đang chờ đợi chúng tôi ở đó."

"Nếu anh biết mọi thứ về Haardrad, anh phải biết rằng họ không giải quyết mọi việc bằng thủ đoạn.Họ chiến đấu công bằng, Borgsen."

"Đó là sự thực,"Cedric miễn cưỡng thừa nhận."Hugh đến và thách đấu với anh trai ta.Đó là một trận đấu công bằng."

"Có lẽ cái này cũng vậy,"Arno hoài nghi đáp."Nhưng cha anh phải được báo về kế hoạch này- ông ấy biết nhiều về kẻ thù.Sẽ thật ngu ngốc để đồng ý với kế hoạch của người phụ nữ này mà không có lời chỉ dẫn của Latham."

Cedric bị sỉ nhục."Anh có ý gì, Arno, rằng tôi không thể quyết định vấn đề của bản thân tôi ư?"

"không, chỉ là tôi nghĩ điều đó thật khôn ngoan bởi cha anh sáng suốt.Sau cùng, đã không có sự đổ máu nào trong mối thù hận của chúng ta nhiều năm, không có sự giết mổ vô ích của gia súc và những con chó gầy gò.Kế hoạch của người phụ nữ này có thể mang lại điều tốt đến cho sự trả thù một thứ khác biệt."

"Nó cũng có thể làm chúng ta giàu hơn, với không ai khôn ngoan,"Cedric tham lam phản ứng lại.

"Và một nô lệ?"Arno cố chấp." Anh sẽ giải thích sự có mặt của cô ta ở đây như thế nào?"

"Bạn của tôi, anh nhìn thấy một cơn bão khi chúng chưa kéo đến.Chúng ta sẽ giữ nô lệ ở trang trại của anh cho đến khi chúng ta quyết định làm gì với cô ta.Điều đó thật đơn giản."

Người phụ nữ bước lại gần, vui vẻ thấy rằng sự tham lam của những người đàn ông đã chiến thắng sự ngờ vực của họ."Anh không cần lo sợ sự đổ máu hay trả thù sẽ đến bởi điều này."cô ta quả quyết với họ."Nó phải làm có vẻ như nô lệ chạy trốn.Vì thế, anh và bộ tộc của anh sẽ không bị nghi ngờ.Và anh sẽ có lợi ích này,"Cho họ thấy túi vàng."Anh cũng sẽ nhận thấy rằng anh đã làm tổn hại họ một Haardrad mà không ai biết về nó.Nếu anh đưa tôi lời hứa của anh rằng anh sẽ làm như tôi yêu cầu, anh sẽ được thanh toán bây giờ và không thấy nhiều hơn từ tôi.Anh đồng ý chứ?"

Người đàn ông trên mặt đất không quan tâm đến bạn anh ta nữa, nhưng vui lòng trả lời.”Đầu tiên cô sẽ nói cho chúng tôi cô nghĩ kế hoạch này cô có thể hoàn thành nó như thế nào, sau đó sẽ có lời hứa của chúng tôi.”

Người phụ nữ mỉm cười, tin chắc rằng cô ta sẽ sớm cô cái cô ta muốn.

Chapter 34

Brenna bị đánh thức dậy bởi những tiếng cổ vũ huyên náo và âm thanh những con ngựa đang phi nước đại xa khỏi khu nhà ở. Nhận thức đầu tiên của cô là cô ở một mình.Sau đó những âm thanh đã đánh thức cô mà cô nghe được trong những suy nghĩ lộn xộn của mình.Cuộc đua ngựa đã bắt đầu rồi.Cô nhanh chóng mặc chiếc váy nhung, trước tiên là cẩn thận giũ sạch rơm khỏi nó,chộp lấy áo choàng của cô và dời khỏi chuồng ngựa. Không khí mát mẻ vào buổi sáng giúp cho cô hoàn toàn tỉnh táo, và cô tự hỏi làm thế nào cô có thể ngủ với tất cả sự náo động này khi mà những người đàn ông sắp đưa những con ngựa của họ ra đường đua.

Kí ức về đêm trước như một cái ung nhọt nhức nhối bên trong cô, và suy nghĩ ở lại lễ hội nhiều hơn nữa là không thích hợp.

Trong đám đông tụ tập để bắt đầu cuộc đua, Brenna nhận thấy cô của mình và chậm chậm đi bộ đến bên cạnh bà.Linnet nhìn trông tươi tỉnh sau một đêm ngủ ngon giấc, và chào đón Brenna với một nụ cười ấm áp.

“Ta đã nghĩ là con sẽ ở đây để chúc cho chàng Viking của con may mắn ,”Linnet vui vẻ nói.”Cậu ta đã tìm con.”

“Nếu anh ấy muốn những lời chúc tốt đẹp, vậy thì anh ấy sẽ đáng thức con dậy,”Brenna đáp với một giọng thờ ơ.

“Có gì không ổn vậy, Brenna?”Linnet hỏi.”Con trông không được khỏe.”

“Con chỉ mệt thôi.Con đã không ngủ được nhiều ở trong chuồng ngựa.”

Sự quan tâm của Linnet hiện ra rõ ràng trên nét mặt căng thẳng của bà.”Khu nhà ta ở hiện không có ai.Con có thể ngủ ở đó một lúc nếu con thích.Những người đàn ông sẽ không quay trở về cho đến trưa.”

“Không đâu cô.Con sẽ đi về nhà.Ngày hôm này con không muốn trông thấy Garrick.”

“Nhưng bữa tiệc…”

“Sẽ tiếp tục mà không có con.Con sẽ không cảm ơn khi con không thấy biết ơn.”

“Điều gì đã xảy ra vậy, Brenna?Con rất hạnh phúc vào lần cuối chúng ta nói chuyện.”

“Con là một kẻ ngốc.”

“Bởi vì Garrick ư?Cậu ta không quan tâm đến con như con- như chúng ta nghĩ à?”

“Anh ấy quan tâm, cô ạ, nhưng không đủ,”Brenna đáp và bắt đầu quay trở lại chuồng ngựa.

“Không đủ”

“Brenna chờ đã!”Linnet gọi phía sau cô.”Cậu ấy sẽ hỏi về con.Cô sẽ nói gì với cậu ta?”

Brenna quay lại và nhún vai.”Sự thật.Con đã về nhà và sẽ không quay trở lại.Con sẽ gặp anh ấy khi anh đã vui chơi đủ.”

Đó chỉ là một quãng đường ngắn đi từ khu nhà của Anselm về đến nhà của Garrick trên vách núi, nhưng đối với Brenna dường như là đó là một chuyến đi vô tận.Cô cưỡi ngựa không mục đích trong một lúc, suy nghĩ về thái độ xa cách của Garrick.

Một lúc sau, cô đã đi đến chuồng ngựa, trước khi cô nhận ra rằng Erin không ở có ở đây.Đó là một điều may mắn.Giờ cô sẽ không phải giải thích tại sao cô lại ở một mình.Ngôi nhà cũng trống không, và lạnh lẽo như bên ngòai, nếu không phải là nhiều hơn.Brenna không thắp nến ở tầng dưới của ngôi nhà, chỉ là đi thẳng lên phòng của cô.Cô ngồi xuống giường, u sầu nhìn chằm chằm vào một vết nứt trên sàn nhà.

Cơn tức giận cuối cùng cũng đến và từ từ giữ lấy, tìm kiếm một lối thoát.Brenna kìm chế bản thân mình với sự tức giận mới sinh ra từ nỗi đau.Bởi vì Garrick không có ở đó để cô trút giận, cô lựa chọn thứ tốt nhất ở bên cạnh- những món quà của anh.Cô giật mạnh 2 chiếc vòng tay bằng vàng và ném chúng vào tường, nhưng chúng chỉ rơi xuống và kêu lạch kạch trên sàn nhà, phần còn lại không bị hư hại gì.Không bỏ cuộc, cô đốt một ngọn lửa, sau đó quăng đôi vòng tay vào ngọn lửa, nhưng phương pháp nung chảy vàng quá chậm và không thỏa mãn.Tiếp đó Brenna giật mạnh chiếc áo dài xinh đẹp của cô, xé nó lần nữa và lần nữa cho đến khi nó thành những mảnh vụn nhỏ trên sàn nhà.

Nhìn tác phẩm từ những hành động phá hủy của cô, đem những giọt nước mắt đau đớn đến trên đôi mắt của cô.”Quá đắt tiền cho một nô lệ, nên một nô lệ không nên có nó!”cô thét to.Sau đó sự hối hận chiến thắng cô khi cô nghĩ về lòng tốt của người phụ nữ làm chiếc áo này cho cô.

“Heloise sẽ không vui đâu.” nước mắt lại rơi xuống nhiều hơn.”Nhìn cái anh đã làm với tôi này, Garrick!Đó là nỗi của anh và không phải của ai khác,”cô nói như một đứa trẻ, sau đó quăng mình lên giường.

“Quỷ tha ma bắt anh đi, Viking!Tôi không thích sự đau đớn mà tôi cảm thấy này!”

Giấc ngủ đến bất ngờ và đã gần đến cuối buổi chiều.Trời đã muộn khi một âm thanh bên ngoài cửa đánh thức Brenna dậy.Cô ngay lập tức trườn xuống bên dưới tấm ga,căm ghét bị tìm thấy trong tình trạng khó chịu này.Một giây sau, trước khi cô có thể hoàn toàn dấu đi sự trần truồng của mình, cánh cửa của cô bị đá bật tung ra và Garrick đi vào trong phòng.

Anh khoác lên mặt một chiếc mặt nạ giận dữ.”Ta không đưa em đi để quay trở lại đây,em yêu !”

“Tôi biết điều đó!”

“Tuy nhiên em đã làm như em thích!” anh quát tháo trước khi ánh mắt anh rơi xuống chiếc áo bị hủy hoại.Sau đó anh quay lại cô với một cơn thình nộ mới, và kéo mạnh cô khỏi giường.”Ta đến đây để kéo em trở lại với ta nếu cần thiết, nhưng ta đã thấy rằng em đã làm nó trở lên không thể!”

Một màu đỏ cháy rực trên má cô khi anh giữ chặt cô một cách tàn nhẫn phía trước anh.”Sẽ không có một vị khách nào ở ngôi nhà của cha anh mặc chiếc áo tồi tàn, phải không, Vinking?”cô chế nhạo anh với lời mỉa mai để dấu đi sự nhục nhã của mình.

“Không, sẽ không đâu,”anh lạnh lùng trả lời .”Và kể từ lúc em thích mặc quần áo nô lệ của em hơn , đó sẽ là tất cả những gì em có, em yêu, bởi em sẽ không nhận được những món quà nào nữa từ ta!”

“Tôi đã không hỏi xin bất cứ thứ gì!”

Anh làm như thể đánh cô, nhưng thay vào đó lại xô cô xa khỏi anh, và cô ngã trở lại giường.”Em sẽ ở lại ngôi nhà này,bởi vì đây là nơi em thích.Ta sẽ tìm người khác để giải khuây cho ta ở bữa tiệc.”

Những lời nói của anh làm cô khó chịu hơn điều đôi tay anh làm.”Anh nghĩ tôi quan tâm ư?”cô thét lên, mặc dù giọng nói của cô vỡ ra bởi sự nói láo .

“Đó chỉ là vấn đề nhỏ nếu em có quan tâm hay không,”anh đáp, làm tổn thương thêm cho cô.”Và từ nay trở đi em sẽ phải tuân theo những luật lệ của ta, em yêu, bởi ta từ đầu đến cuối đã khoan dung với em.”

“Anh sẽ làm gì ,Viking?”cô lo lắng hỏi.”Anh sẽ lấy đi cuộc sống của tôi một cách bất cần như anh đã làm tình yêu của tôi ư?”

Anh nhìn chằm chằm đầy khắc nghiệt vào cô một lúc lâu, đôi mắt anh di chuyển trên những đường

cong mềm mại của cô, dừng lại ở bộ ngực căng phồng của cô, sau đó ngừng lại trên gương mặt cô, nhìn vẻ đẹp kiêu ngạo của cô, sự thách thức của cô, tinh thần của cô.Cô như là một sinh vật hoang dã, không thể chế ngự được, tuy vậy rất dễ bị tổn thương.

"Không, ta sẽ không lấy đi cuộc sống của em, Brenna,"anh nói, sâu ,hoàn toàn say mê bởi trông thấy sự lộng lẫy của cô."Ta sẽ mang tình yêu của em quay trở lại- bây giờ."

Trước khi cô có thể kêu lên không, anh ngã xuống trên cô, sự cố gắng của anh chỉ là hạ thấp chiếc quần ống túm xuống để rút vật đàn ông của anh ra, cái đã đập rộn lên bên trong cô.Brenna sửng sốt và khước từ một cách dữ dội.Cô quá giận dữ để khước từ sự tấn công dữ dội này , và chiến đấu với anh một cách hoang dại,cào cấu cánh tay trần của anh đến khi máu chảy nhỏ giọt trên giường.Nhưng anh không dừng lại hay cố gắng để ngăn tay cô lại , thúc ép cho đến khi món quà cuộc sống của anh trút vào trong cô và anh đổ ập xuống.

Khi anh dời khỏi chiếc giường nhỏ và buộc chặt chiếc quần ống túm của anh,Brenna run lên trong sự tổn thương với cách anh nhẫn tâm lấy đi mà không nghĩ gì đến cô, chỉ là thứ xác thịt mà chính anh cần.Cô sẽ không bao giờ tha thứ cho anh bởi điều đó.

"Hãy nhớ lấy lời cảnh báo của ta, Brenna,"anh nói khi anh đi ngược lại phía cửa."Không được rời khỏi căn nhà này."

Mặc dù vậy anh đã xác nhận sức mạnh của anh bên trên cô, nhắc nhở cô rằng cô thuộc về anh, rằng cô chỉ có thể làm điều mà anh cho phép cô.Anh khinh rẻ tình yêu của cô, tuy vậy anh điều khiển cuộc sống của cô.

"Em đã nghe chưa,em yêu?"

Cô nhìn chừng chừng vào anh với sự dữ dội, đôi mắt cô tối lại thành màu tro."Quỷ tha ma bắt anh đi ,Viking!có thể anh không bao giờ tìm thấy Valhalla của anh, nhưng sẽ mục nát trong địa ngục với con gái của Loki!"

Garrick dường như tái nhợt đi."Những lời lẽ đó thật cay nghiệt, Brenna , ngay cả là nói trong sự tức giận.Người khác sẽ giết em bởi một sự nguyền rủa như thế."

"Vậy làm đi!Giết chết tôi đi!"cô thét lên."Tôi không quan tâm nữa!"

Garrick không trả lời, nhưng nhanh chóng dời khỏi phòng trước khi anh trút sự giận dữ của anh vào cô lần nữa.Anh đi ngay lập tức ra chuồng ngựa, và trong giây lát không chú ý rằng Erin đã không

ở đó.Anh cưỡi con vật tội nghiệp đã chạy tuyệt nhất của anh sáng đó,mặc dù Garrick vẫn thua Hugh. Sự thua cuộc đã làm tâm trạng của anh cáu bắn hơn nhiều, nhưng phát hiện ra rằng Brenna đã đi khỏi là cú đánh cuối cùng.

Garrick lao khỏi chuồng ngựa, tâm trạng của anh sôi lên.”Quỷ tha ma bắt người phụ nữ hay thay đổi đi!”anh gầm lên vào trong gió.”Đầu tiên cô ta bướng bỉnh thét lên lòng căm thù của cô ta, sau đó cô quay ngược lại và nói cô ta yêu ta- giờ cô ta lại ghét ta.Ta đã đưa cho cô ta tất cả điều ta có thể cho, nhưng không, nó không đủ với cô ta!Loki hãy mang cô ta đi(quỷ tha ma bắt cô ta đi)!Ta không cần điều phiền toái này.”

Garrick thúc con ngựa của anh mà không thương xót.Anh muốn chìm đắm trong rượu mật ong tối nay và quên con cáo bướng bỉnh ở nhà đi.

Chapter 35

Brenna ở trong khu nhà bếp, đang chuẩn bị một ổ bánh mì dẹp như cô vẫn nhìn thấy Janie thường làm.Giờ cô đang ở trong một tâm trạng tốt.Sau khi Garrick dời đi, cô đã khóc rất nhiều, nhưng sau đó cô nhận ra rằng mình đã ngu ngốc làm sao.Garrick đã sẵn sàng chia sẻ cuộc sống của anh với cô, để mang cho cô cái mà anh có thể.Cô cần phải chấp nhận điều đó và biết ơn nó.Một ngày nào đó anh có thể thay đổi và lại biết yêu .Sau tất cả, cô đã thay đổi.

Căn nhà yên ắng, chỉ thỉnh thoảng có tiếng lách tách của ngọn lửa làm gián đoạn sự yên lặng.Con chó nằm dài bên dưới bàn, nên Brenna không nhìn thấy đầu của nó khi nó bất ngờ ngẩng lên.Tuy nhiên, cô đã nghe thấy sự ầm ĩ bên ngoài điều đã khuấy động con chó chăn cừu trắng.Có thể Garrick đã quay lại không?Nếu vậy, vậy thì anh phải nhớ sự bầu bạn của cô.Brenna mỉm cười với suy nghĩ đó và đợi cánh cửa mở ra.Nó đã, mặc dù rất chậm.Không khí lạnh giá đẩy vào bên trong căn phòng và làm Brenna rùng mình, nhưng không nhiều như để hiểu rõ rằng Garrick không vào nhà của anh với một thái đó lén lút như vậy, cũng không phải là bất cứ ai cô biết.

Một người đàn ông bước vào cẩn thận quanh cánh cửa đã mở một nửa- đó là một người đàn ông cao, gần bằng Garrick, với mái tóc nâu vàng và đôi mắt sáng xanh.Anh ta khoác những tấm lông ấm áp với màu sắc khác biệt, và một thanh gương sắc nhọn siết chặt trong tay.

Brenna nín thở.Cô không biết người Viking này, và từ cái nhìn ngạc nhiên của anh ta khi anh ta nhận thấy cô, anh ta cũng không biết cô.

Con chó đến bên cạnh cô, tiếng gầm gừ thấp mang vài sự can đảm của cô quay trở lại.Chiếc dao găm Garrick đã giao cho cô vẫn ở trên hông cô, và nó cũng làm giảm đi lo sợ của cô, mặc dù vũ khí của cô quá nhỏ để chống lại một thanh đao.

“Brenna ư?”

Cô hoang mang.Sau cùng anh ta biết cô ư?Nhưng không, giọng của anh ta là một câu hỏi.Anh ta phải biết cô , và cũng phải biết Garrick.Trong trường hợp này, có lẽ không có gì phải sợ cả.

“Anh là ai?”cô hỏi, nhưng biểu hiện của anh ta cho thấy rõ ràng rằng anh ta không hiểu cô.

Brenna cắn chặt môi cô do dự, tự hỏi rằng cô nên nói ngôn ngữ của anh ta hay không.Con chó tiếp

tục gầm gừ đe dọa.Nó cảm thấy sự nguy hiểm phải không?

“Cô gái ở một mình, Cedric.”

Brenna nín thở và quay lại để đối mắt với kẻ lạ mặt đã đến từ phía bên kia của ngôi nhà.Trước khi cô có thể đánh giá được ngay tình huống, người đàn ông trẻ tuổi gọi là Cedric chộp lấy cô từ phía sau.Cô thét lên, giật mình hoảng hốt, và ngay lúc đó con chó dùng răng của nó và tấn công vào chân tên Viking.

Cedric la lên trong đau đớn khi con chó cắn chảy máu , và hắn ta giơ thanh gươm của hắn lên định chắt đứt đầu của con vật.

“Không!”Brenna hét lên, và chộp lấy cánh tay của tên Viking để ngăn hắn lại.Cô quên nỗi sợ của chính mình và tập hợp tất cả sức mạnh của cô lại để giữ cho thanh kiếm khỏi chạm đến mục tiêu.Tuy nhiên nó đã không qua được cố gắng của cô rằng con chó đã không cần đến nữa, bởi vì cô như là một con chuột chống lại một con diều hâu giết chóc.Tên Viking khác hành động nhanh và đá con chó xa khỏi thanh gươm đang hạ xuống.

“Cô ta không muốn giết con chó,”anh ta nói cảnh báo,”nên chúng ta không thể.”

“À! Điều đó thật là ngu ngốc!”Cedric phun phì phì và thả Brenna ra để chăm sóc cho chân của hắn.”Chúng ta đã có cô gái, Arno.Điều đó là đủ.”

“Chúng ta sẽ làm điều này như người phụ nữ đó muốn ,”Arno đáp.”Đó là lý do duy nhất tôi đồng ý, bởi vì chúng ta sẽ không bao giờ bị tình nghi.”

Cedric cằn nhằn và nhận xét với một giọng chế nhạo,”Số tiền vàng phần thưởng ảnh hưởng đến anh không ít nhỉ?”

Arno phớt lờ câu hỏi đó và nhìn chằm chằm giận dữ vào người bạn của mình.” trả thù lại một con chó đáng giá với sự phẫn nộ của cha anh ư?”

“Như thế nào vậy?”

Arno kéo cánh tay của hắn ta lên bực tức,một mớ dây trói mà anh giữ trượt khỏi vai.” Phải tôi nhắc nhở anh rằng cha anh ghê tởm mối thù anh và những anh trai của anh bắt đầu.Đó là suy nghĩ của tôi, và anh cũng biết vậy, rằng Latham sẽ tán thành điều này.Nếu chúng ta bị phát hiện, nó sẽ mang hòa bình trong những năm qua kết thúc bằng cuộc chiến đẫm máu.”

Brenna đứng im lặng giữa 2 người đàn ông khi họ tranh cãi.Cô không hiểu chính xác tại sao chúng lại đến đây,nhưng cô biết nó báo trước điểm không lành.Mặc dù nó sống, con chó đau, và có thể sẽ đến với cô lần nữa – và Garrick đang vui thú tại bữa tiệc.

Cô cảm thấy một sự oán giận nhói đau rằng Garrick đã bỏ cô ở đây một mình tự lo liệu lấy.Sau đó cô tự trách móc bản thân mình.Đó không phải là nỗi của anh , nhưng là của cô, rằng cô đã ở đây đang đối mắt với điều có Chúa mới biết.

Trước khi Arno kết thúc những lời nói cuối cùng của anh ta, Brenna chầm chậm dời khỏi 2 người bọn họ.Trong sự vội vàng điên cuồng, bởi vì lúc này có duy nhất một cơ hội cho cô cho đến tận khi cô có thể thấy, cô quay lại và bắt đầu chạy.Đột nhiên bàn chân cô cuốn lại với nhau bởi một cái gì đó và cô ngã về phía trước, kéo lê lòng bàn tay của cô chống vào sàn nhà thô cứng.

Cùng với sự sợ hãi, cô nhận ra rằng khủy tay của cô khi cô bị giựt mạnh một cách thô lỗ xuống phía chân cô.Cô nhìn chừng chừng vào tên Viking xảo trá đã ném dây thừng vào chân cô để dừng cô lại.Ánh mắt cô tối lại và hoang dã như một cơn bão khi cô quan sát hắn thu thập những sợi dây thừng ngắn và cuốn xung quanh cổ tay cô.

Hắn không một lần nhìn cô để trông thấy cơn thịnh nộ của cô và coi khinh cô cảm thấy gì, rồi quay lại với Cedric khi hắn kết thúc việc trói 2 tay cô lại với nhau.

“Chúng ta có ngựa và giờ là cô gái.Chúng ta hãy đi trước khi kế hoạch này không như mong đợi.”

Hắn ta không chờ một câu trả lời từ gã trẻ hơn, nhưng nhanh chóng chụp lấy chiếc áo choàng cũ ở cửa và ném nó lên vai Brenna, sau đó dời khỏi căn nhà, đẩy cô ra phía sau hắn với sợi dây thừng.Cô cảm thấy mất thể diện và không tự lo liệu được , như một con vật khốn khổ bị trói lại.Làm sao chúng dám đối xử với cô như thế chứ?

Brenna bị dẫn dọc theo phía bên của ngôi nhà, qua khỏi xà lim nơi cô đã dành một đêm khốn khổ ở đó, đến phía trước của căn nhà.Cô bối rối hơn cô từng có, với sự thất vọng và thêm nữa là sự tức giận đã ngăn cô khỏi việc suy nghĩ rõ ràng.Họ bắt đầu xuống sườn dốc đá để đến bến tàu bên dưới.Brenna nhìn thấy thuyền của Garrick, niềm tự hào kinh khủng, thả trôi trên mặt nước êm ả của vịnh Fio như một con rồng đang ngủ.Bên cạnh nó và cũng ấn tượng như vậy là một con thuyền Viking lớn khác.

Cô bị đưa đến con thuyền thứ 2, và không mất thời gian nó chầm chậm di chuyển xa khỏi bến đỗ, xa khỏi sự giải thoát có thể có, xa khỏi Garrick.Brenna chiến đấu với sự hoảng sợ đang tăng lên đang

chôn vùi cô.Chúng đang đưa cô đi đâu?và quan trong hơn là, bởi vì lý do gì?

Cô quan sát tên Vikinh gần đó.Dòng nước mang con thuyền dọc theo chiều dài của nó, tuy nhiên 2 tên đàn ông vẫn cố gắng với những mái chèo.Nếu chúng đến từ hướng chúng đã đến lúc đầu, cô tự hỏi làm sao chúng có thể chiến đấu để điều khiển chống lại dòng nước.Tại sao lại mang một con thuyền lớn để bắt một nô lệ khi mà một chiếc thuyền nhỏ cũng đủ?Brenna thấy lý do cho điều đó khi cô quan sát con tàu trống rỗng và phát hiện ra nó không trống rỗng.Trong bóng tối phía sau cô, cô nhận thấy hình dáng của một con ngựa.Bởi vì cô không bị trói vào bất cứ thứ gì để hạn chế những chuyển động của cô, cô di chuyển đến gần và cuối cùng nhận ra Willow.

Điều này thậm chí còn khó hiểu hơn.Garrick có nhiều con vật tốt.Nếu những tên Viking này là những tên cướp biển, trộm cắp trên đất của chúng, tại sao chúng chỉ mang theo một con ngựa và một nô lệ?Brenna với lấy tất cá những điều có thể tưởng tượng được để kết luận về tình cảnh nguy hiểm của cô, và tất cả thật đáng chán nản.Cô hăm hở chờ cho tên những tên Viking nói, để mang lại cho cô nhiều thông tin hơn, nhưng chúng im lặng, dồn sức vào công việc của mình.Ít nhất cô không bị mang ra ngoài biển.Chúng đã đi vào trong đất liền và đến một bến tàu phía đối diện vịnh Fio.

Khi cô và Willow ra khỏi thuyền, cô buồn bã nhìn ra ngoài biển sâu vịnh Fio.Dù là cô có xoay sở được để trốn thoát khỏi những tên đàn ông này, làm thế nào cô có thể quay lại với Garrick?Cô có thể thấy rằng không bao giờ hai người đàn ông này để thuyền lại một mình, cô cũng không thể cố gắng bơi quay trở lại một cách an toàn, bởi vì cô không biết bơi như thế nào.

2 con ngựa buộc gần bến tàu.Brenna bị nâng lên trên tấm lưng trần của Willow và sau đó những tên đàn ông leo lên lưng ngựa của chúng, chúng bắt đầu cưỡi ngựa về hướng chúng đã đi đến, phía sau biển.Sau khi đã đi một quãng đường ngắn chúng quay về phía nam, xa khỏi vịnh Fio , xa hơn khỏi Garrick.

Garrick.Anh sẽ làm gì khi anh phát hiển ra cô đã đi mất?Với Willow cũng đi cùng, anh có nghĩ rằng cô lại chạy trốn không?Suy nghĩ đó có thế đến với anh, nhưng anh sẽ không chấp nhận nó.Cô đã đưa cho anh lời hứa không bỏ trốn , nhưng anh sẽ nghĩ đến việc vượt qua vịnh Fio không?

Đêm tối dường như được che dấu trong một tấm vải .Không có một ngôi sao nào thắp sáng xuống từ thiên đường.Đó không phải là một đêm để tìm một con đường trong bóng tối, nhưng 2 người đàn ông bên cạnh Brenna biết chính xác nơi họ đến.

KHông quá một giờ trước khi những con ngựa dừng lại.Brenna có thể nhận thấy rõ ràng bóng của một ngôi nhà trên mảnh đất.Cô căng đôi mắt ra để nhìn thấy nhiều hơn, nhưng không có thời gian, bởi vì cô đã bị đẩy xuống khỏi ngựa và nhanh chóng bị mang vào trong căn nhà.

Căn nhà tối, và hăng mùi thuốc lá đậm đặc trong không khí.2 tên đàn ông thắp một ngọn lửa và Brenna nhìn xung quanh đồ đạc thưa thớt của căn phòng.Có duy nhất một chiếc nệm nhồi rơm đơn trên sàn nhà, một chiếc bàn nhỏ với 2 chiếc ghế, và một vài đồ dùng nấu nướng trên bếp.

Có rất nhiều tấm thảm lông che phủ sàn nhà bẩn thỉu và những bức tường, thêm vào vài sự xa hoa cho căn phòng.Xem xét gần hơn, cô chú ý đến những món đồ cá nhân quá nhỏ, mặc dù chúng không nhiều.Một chiếc cốc bằng đồng để trên bàn, và 4 chiếc đĩa thủy tinh được sơn đẹp đẽ đặt ở giá trên tường.2 chiếc rìu tốt với tay cầm bằng hổ phác được xếp chéo trên cánh cửa.Trong một góc tường là một giá đầy những đồ gốm, những chiếc tách mỏng manh, bình và bát, tất cả đều được khắc những hình vẽ ngoại đạo.Brenna cuối cùng chuyển sự chú ý của cô vào 2 người đàn ông.Arno chuyển đi nhiều tấm lông thú xung quanh anh ta,cho đến khi Cedric nhìn chằm chằm với sự thích thú vào Brenna.Cô cảm thấy máu của cô trở lên lạnh ngắt.

“Có lẽ tôi sẽ hoãn lại sự nghỉ ngơi của mình,”Cedric nói , đôi mắt hắn ta vẫn dán vào Brenna.

Arno ngước lên và cau mày.”Sự vui thích của anh có thể chờ.Chúng ta sẽ thào luận điều này sau cùng trong lúc chờ để chắc chắn cô ta có một mình.”

“Tôi biết,”Cedric nói, sau đó nhận xét,”người phụ nữ tên Adosinda nói nô lệ này là một người đẹp, nhưng cô ấy hơn cả tôi mong đợi.”

“Cedric.”

“Tốt thôi!”hắn đáp khó chịu.”Tôi sẽ quay trở lại bữa tiệc của cha tôi.Nhưng tôi sẽ trở lại vào sáng mai.Và cô ấy là của tôi đầu tiên, Arno.Nhớ điều đó!”

Arno lắc đầu.”Tôi không muốn phần nào của cô ấy cả.Tôi có cảm giác xấu về điều chúng ta đã làm.”

Cedric cười.”Tôi không thể tin được vào tai mình.”

“Nói điều anh thích.Cô ấy thuộc về người đàn ông khác, cô ấy không muốn dời khỏi nhà của anh ta, và tôi sợ anh ta sẽ không dừng lại cho đến khi anh ta có lại cô ấy.”

“Anh đang nói cái gì vậy?”

“Sẽ có đổ máu bởi vì hành động này.Tôi cảm thấy điều đó- tôi biết nó sẽ như vậy.”

“Nếu anh biết điều tốt nhất sẽ đến vào ngày mai, vậy thì nói cho tôi làm thế nào anh ta sẽ tìm thấy cô ấy ?”Cedric hỏi với một sự chế nhạo.”à, đó là một sự hèn nhát tôi có từ một người bạn.”

“Bởi vì chúng ta là những người bạn, tôi sẽ không đưa ra sự phản đối nào làm lung lay giọng lưỡi của anh.”

Cedric thậm chí không tỏ ra một chút hối hận nào khi hắn ta đi đến cánh cửa.Hắn ta đưa cái nhìn lần cuối vào Brenna, và cô co rúm lại bởi ý nghĩa cô đọc được trong đôi mắt lạnh lùng của hắn ta.

“Hãy chăm sóc tốt cô ấy cho tôi, Arno,”hắn nói, sau đó bỏ đi khỏi căn nhà.

Brenna run lên.Cô nhìn vào Arno đầy hi vọng, nhưng anh ta nhanh chóng lờ cô đi.Anh ta sẽ không đưa cho cô sự giúp đỡ nào cả.Anh ta sẽ im lặng dời đi bạn anh ta cưỡng hiếp cô.Cô không thể để nó xảy ra; cô sẽ không!

Vài sự can đảm trước đây của cô quay trở lại.Cô đã chiến đấu với Garrick, và với vài mức độ thành công.Cô cũng sẽ chiến thắng Cedric lần này.Hắn ta mong cô là nạn nhân của hắn, không phải là đối thủ.Cô sẽ có yếu tố bất ngờ ở bên cô.

Cô cũng có con dao găm.Bởi vài lý do, chúng không lấy nó khỏi cô.Mặt khác chúng không tưởng tưởng được cô sẽ sử dụng nó với chúng, hay chúng nghĩ cán của vũ khí lông lẫy trên hông cô chỉ đơn thuần là một đồ trang trí.Dù là vì lý do gì, cô cũng biết ơn nó.

Arno di chuyển quanh căn phòng để chuẩn bị thức ăn.Sau đó anh ta để một nồi súp lớn sôi trên bếp, anh thu những chiếc chăn cho chiếc giường của Brenna.Anh ta đặt chúng trên một tấm thảm ở bếp và ra hiệu bằng tay anh ta, chỉ ra Brenna sẽ ngủ ở đó.Sau đó anh ta đi ra ngoài để xem những con ngựa.

Brenna chầm chậm đi lại chiếc giường tạm thời của cô.Cô cảm thấy buồn nôn trong bụng bởi sự lo sợ.Vào buổi sáng cô sẽ hoặc giết chết một người đàn ông hoặc chịu hậu quả bởi đã cố gắng.Cô không mong chờ hậu quả nào, dù thế nào đi nữa.

Mùi thơm của súp đang quyến rũ cô.Cô đã không ăn cả ngày.Nhưng cô sợ ăn nó bởi sợ rằng cô không thể giữ thức ăn trôi xuống.

Brenna nằm xuống trên tấm thảm lông.Sợi dây thừng xung quanh cổ tay cô khó chịu.Cô cân nhắc cắt nó, nhưng quyết định nhanh chóng chống lại cơ hội đó. Cô sẽ không làm gì để mất chiếc dao găm của cô chỉ bởi vì sự thỏai mái của cô.Thay vào đó cô rút vũ khí ra khỏi vỏ và để nó bên dưới tấm thảm để dễ dàng với tới từ bên trong .Trước khi Arno quay lại, cô đã ngủ.

Chapter 36

Nhưng hóa ra, tên Viking gọi là Cedric không quay trở lại vào ngày tiếp theo, hay ngày sau đó.Thực tế, Brenna đã ở một mình với Arno nhiều hơn một tuần.Sự chịu đựng của cô được thử thách vào những ngày đầu tiên.Mọi tiếng ầm ĩ nhỏ bé mà cô nghe được đều cho là Cedric đang quay trở lại, ngay cả tiếng gió gào thét.

Cô đã vượt qua được những ngày đầu tiên, cô không còn hy vọng rằng Garrick sẽ tìm thấy cô, bởi vì trời đã có tuyết rơi vào đêm đầu tiên và kéo dài hơn 3 ngày.Giờ Garrick sẽ không biết rằng cô đã bỏ đi mà không dấu vết nào để lại.Anh sẽ không bao giờ đoán được rằng cô đã bị mang đi xa bởi một chiếc thuyền.Anh sẽ nguyền rủa tuyết đã bao phủ dấu vết của cô, nhưng điều đó khiến cô không vui, bởi anh sẽ tìm kiếm về phía bắc vịnh Fio và không bao giờ đến gần cô.

Quỷ tha ma bắt nó đi!Quỷ tha ma bắt Cedric và Arno!Quỷ tha ma bắt người phụ nữ chúng nói đến!Người phụ nữ đó là ai?Cordelia có phải đã thực hiện tốt lời đe dọa của cô ta!Nhưng Cordeli không thể nói chuyện với những người đàn ông này, cô ta cũng không biết làm thế nào để tìm được chúng.Cảnh tượng khó chịu với Morna đến trong tâm trí.Cô ta là người duy nhất cố gắng thử cái trò bẩn thỉu này.Nhưng rồi cả những người cảm thấy rằng họ bị thiếu nợ nữa;Bayard, Gorm, thậm chí là Hugh – và đặc biệt là tên Viking cô đã làm nhục bởi vì đã làm bị thương hắn.Bất cứ ai trong những người đàn ông cũng có thể sai một người phụ nữ làm công việc bẩn thỉu của hắn trong việc giao dịch với Cedric và Arno.

Ngày thứ 2 Arno thương hại cô và cởi bỏ dây thừng khỏi cổ tay cô.Tối đó, sau khi Brenna đã chắc chắn là anh ta đã ngủ, cô cố gắng lặng lẽ trốn đi.Nhưng anh ta đã gian xảo để lại một cái bẫy cho cô ở bên ngoài cánh cửa, một cái xe bò đầy gỗ, cái cô đã vấp vào trong bóng tối.Trước khi cô có thể dậy, anh ta đã ở đó, kéo lê cô vào trong căn nhà.Cô nguyền rủa anh ta bằng tiếng của cô, và chiến đấu với anh ta với tất cả sức mạnh của mình.Cuối cùng anh ta khuất phục được cô, và sau việc đó anh ta đã trói cô lại vào ban đêm, lúc này một thanh sắt đang trong quay trong lò sưởi ở giữa phòng, vậy nên cô không thể chạm vào chiếc dao găm nếu cô cần đến nó.Ít nhất anh ta để cô tự do trong ngày.

Sau khi một tuần trôi qua,Arno cũng trở nên sốt ruột.Anh ta bực bội và cằn nhằn với chính bản thân, và lý do đó làm Brenna hơi thoải mái một chút.Có lẽ một vài điều đã xảy ra với Cedric và hắn ta sẽ không trở lại.Arno đã tỏ ra rằng anh ta không muốn mang Brenna đến đây, không nhiều hơn cô muốn

ở đây.Có thể anh ta sẽ để cô đi.

Sau khi 9 ngày đã qua,mà vẫn không có dấu hiệu nào của Cedric, Brenna cuối cùng sụp đổ và nói chuyện với Arno.Giờ cô không có gì để mất cả, bởi vì kể từ khi không có một ai để cho anh ta nói chuyện, cô không có cơ hội nào để nghe lỏm được vài thông tin có ích cả.

Anh ta đang chuẩn bị bánh mì cho bữa sáng và khá cáu kỉnh khi Brenna đến gần anh ta.

"Bạn của anh dường như đã quên mất chúng ta ở đây rồi,"cô bắt đầu, giành được sự giật mình chú ý của anh ta."Anh sẽ giữ tôi ở đây bao lâu?"

"Cô nói rất tốt tiếng của tôi."

"tốt như anh vậy,"cô đáp.

"Tôi được kể rằng cô chỉ ở đây có một thời gian ngắn.Cô cần phải có một người thầy giỏi để nắm được thứ ngôn ngữ mới nhanh như vậy.Ai là thầy của cô?"

"Ông ấy đã dạy tôi rất nhiều thứ,"cô đều đều nhận xét và tiến đến gần hơn."Một trong số đó là anh không thể giữ một thứ anh lấy khỏi từ một người khác trong vùng đất này, mà không phải trả giá đắt về nó."

Lời cảnh báo của cô đã có hiệu quả và Arno lo lắng nhảy lùi ra khỏi chiếc bàn, như thể Garrick đã ở đây để đưa cô về rồi."Anh chàng trẻ tuổi Haardrad sẽ không bao giờ biết cô được mang đến đây!"

"Anh ấy sẽ đến đúng lúc,"Brenna tranh cãi đầy hi vọng."Anh ấy biết rõ mảnh đất này và sẽ tìm kiếm mọi inch của nó.Và khi anh ấy không tìm thấy tôi ở đó, anh ấy cuối cùng sẽ nhận thấy con đường này."

"Không, anh ta sẽ từ bỏ trước đó."

"Anh nghĩ vậy ư, Viking?Điều anh không tính đến là Tôi yêu Garrick Haardrad, và anh ấy yêu tôi."Cô nói một nửa sự thật với sự chắc chắn."Tình yêu đó ràng buộc chúng tôi, và tình yêu đó sẽ chiến thắng mọi chướng ngại."

Arno ngồi xuống và nhìn chằm chằm khó chịu vào cô, làm cô không thoải mái."Có thể, cô gái.Nhưng nó ở ngoài tầm tay tôi.Tôi chỉ giữ cô ở đây cho người khác."

"Anh đã giúp đỡ để mang tôi đến đây!"cô buộc tôi anh với một đầu ngón tay chỉ vào."Anh ngăn tôi dời khỏi đây.Anh cũng chịu trách nhiệm như bạn của anh vậy."

“Dừng cái trò trẻ con của cô lại, cô gái!”Anh quát.”Tôi thích cô hơn trước khi cô tìm thấy tiếng nói của mình.”

“Anh biết tôi nói sự thật.Garrick sẽ không quên sự coi thường này trừ khi anh thả tôi ra.”

“Nó không phải là quyết định của tôi.Hãy để dành lý lẽ của cô cho Cedric.Giờ cô là của anh ấy.”

“Tôi sẽ chết trước khi tôi là của anh ta!”Brenna thốt ra, cự tuyệt hoàn toàn, sau đó cô thấp giọng xuống.”Cedric giờ không ở đây.Anh có thể để tôi đi trước khi anh ta quay trở lại.”

“Anh ấy là bạn tôi, cô gái, là người bạn duy nhất mà tôi có,”anh đáp.”Tôi không thể đồng ý với điều anh ấy làm, nhưng anh ấy dù sao cũng có lòng trung thành của tôi.”

“Bạn anh sẽ đem đến cái chết cho anh!”Brenna cảnh báo, nắm lấy bất cứ thứ gì để anh ta hiểu lý lẽ.

“Chỉ có một chút sự thật với cái điều mà cô nói, bởi Garrick Haardrad sẽ không tìm kiếm cô ở đây.Và nếu anh ta làm, điều đó sẽ quá muộn, bởi vì sau khi Cedric có đủ cô thì cô sẽ bị bán khỏi đây.Hãy biết điều này, cô gái.Lòng trung thành của tôi là với Cedric và gia đình anh ấy.Tôi trông nom mảnh đất của họ.Tôi là người dưới quyền của cha Cedric, Latham Borgsen.Điều cô yêu cầu sẽ làm cổ họng của tôi bị cắt đứt sớm hơn là ông chủ của cô sẽ làm.”

“Vậy thì mang tôi đến cho lãnh chúa của anh.Bởi theo những lời nói của anh, tôi biết ông ấy sẽ không tán thành điều anh đã làm.”

“Đủ rồi!”

Brenna cứng lại với cố gắng cuối cùng.”làm ơn đi.”

Cô tự hạ mình vô ích, bởi vì Arno đã đi ra khỏi cửa, bỏ cô lại kiệt kuệ bởi cố gắng và tàn phá bởi sự thất bại.Khi Arno quay trở lại, Brenna lại im lặng.Anh ta không chú ý đến thay đổi đó.Sau đó Cedric cuối cùng cũng đến, quá trưa một chút.

Từ lúc hắn ta bước vào phòng, Brenna cảm thấy như thể cô là bữa ăn bị bắt chờ đợi đã lâu của một con thú đói khát.Ánh mắt Cedric không dời khỏi cô.Những ý định đầy dục vọng của hắn rất rõ khi Arno miễn cưỡng yêu cầu một lời giải thích về thời gian vắng mặt của hắn, và quay đi trong bối rối.

Cedric cởi áo khoác của hắn ta và đôi mắt Brenna bị thu hút đến cánh tay trần căng lên với những cơ bắp của hắn, và bao phủ bởi những vết sẹo.Có sức mạnh ở đó,và Brenna biết khả năng của một

người đàn ông có ảnh hưởng đến cô, đặc biệt là một người đàn ông có sức mạnh.Cô đã có cơ hội? Nhưng sau đó, cô không bao giờ muốn giết chết Garrick, không ngay cả lúc đầu.Người đàn ông này, đúng, người đàn ông này cô có thể giết chết mà không hối tiếc.

“Phần thưởng dễ thương của tôi có mang lại rắc rối cho anh không?”Cedric hỏi Arno, mặc dù ánh mắt hắn ta vẫn ở trên Brenna.

“Không cho đến hôm nay.”

“Ồ?”

“Cô ấy nói được tiếng của chúng ta, Cedric, và rất tốt.”

“Vậy sao, cô gái?”

Brenna không trả lời, nhưng di chuyển đến gần hơn chiếc giường tạm của cô,nơi một hi vọng của cô được cất giấu.Cô cần phải phải kiểm soát được tình huống đáng sợ này khi nó cuối cùng đã đến.

“Cô ấy cũng biết tên của chúng ta,”Arno tiếp tục.”Nếu Haardrad tìm thấy cô ấy, cô ấy sẽ nói cho anh ta tất cả.Tôi đã nói với anh rằng chúng ta không bao giờ nên bắt cô ấy đi.”

“Anh nghe có vẻ lo lắng, khi mà điều đó không cần thiết.Anh ta sẽ không bao giờ tìm thấy cô ấy.”

“Anh sẽ sớm bán cô ấy đi à?”

“Không, tôi không nghĩ vậy.Nếu Haardrad tìm cô ấy ở đây, chúng ta sẽ giết chết anh ta.Điều đó thật đơn giản.”
”Anh có mất trí không vậy, Cedric?”

“Đủ rồi!Tôi đã bị chậm trễ đủ lâu bởi cha tôi đã sai tôi một việc thật ngu ngốc là đi lấy một con ngựa giải thưởng mà ông ấy đã mua từ ông anh họ của ông ấy.Toàn bộ thời gian tôi không nghĩ đến điều gì khác chỉ là cô ấy và tôi sẽ không chờ đợi lâu hơn để có cô ấy.”Đột nhiên hắn ta cười.”Anh sẽ ở đây và quan sát ư, Arno?hay không có dịp để anh trả sự khính trọng của anh với cha tôi?”

Arno nhìn chừng chừng vào Cedric, sau đó nhìn vào Brenna và thấy sự cầu xin giúp đỡ im lặng của cô, nhưng anh ta nhanh chóng quay đi.Trong sự bực tức, anh ta xông ra khỏi phòng, đóng sầm cửa lại hoàn toàn trong sự náo động của anh.

Cánh cửa cuối cùng cũng đóng lại, như Brenna đã mong chờ không ít hơn.Arno là nột người đàn ông bị giằng xé giữa lòng trung thành của anh ta và điều anh ta cảm thấy trong trái tim mình.Không may thay cho Brenna, lòng trung thành của anh ta đã đến đầu tiên.Điều đó là cách đối với tất cả những Viking.Giờ thì thử thách bắt đầu.Brenna hoặc sẽ dời khỏi đây với máu trên tay cô, hoặc để bị hãm hiếp bởi một tên con hoang và mãi mãi đánh mất hi vọng về tình yêu của Garrick.Garrick không khác hơn những người đàn ông khác, không bằng lòng chia sẻ điều mà họ đòi hỏi cho chính họ.Anh đã chứng tỏ điều đó nơi cô có liên quan đến .Anh sẽ không bao giờ tha thứ cho cô,dù là cô không có lỗi.Bất công làm sao với phán xét của những người đàn ông.

Tuy vậy, nó sẽ không xảy ra, mặc dù thời điểm này sắp tới.Cedric di chuyển đến gần hơn, chầm chậm, như một con rắn quanh mục tiêu.

"Giờ đến đây,cô bé của ta,"hắn ta tán tỉnh."Em nói được tiếng của ta.Em biết điều mà ta muốn."

Cô không nói một lời, nhưng ánh mắt của cô đã nói hộ cô.U ám, đôi mắt màu khói xám hiện lên sự ghê tởm và khinh ghét, sự coi thường sâu sắc.Tuy nhiên hắn ta không nản lòng, thậm chí không ngạc nhiên.

"Vậy thì em sẽ chiến đấu với ta sao?"hắn ta nhướn một bên lông mày, đôi môi hắn ta cong lên một cách kinh tởm."Ta không để ý, cô gái.Ta chắc chắn em sẽ tạo ra một cuộc chiến tuyệt vời khi em là một thiếu nữ vào lần đầu tiên, nhưng em không thể chống trả bây giờ.Nếu em thích giả vở vẫn còn là một trinh nữ, điều đó ổn thôi đối với ta."

Brenna không thể nén lại được sự ghê tởm của cô hơn nữa."Một con lợn kinh tởm!"cô rít lên."Nếu ngươi chạm vào ta, ngươi sẽ không sống lâu để hối tiếc về nó đâu!"

Hắn ta cười vào lời cảnh báo của cô."Ta sẽ không hối tiếc, nhưng hứng thú chạm vào.Em thật sự tin rằng ông chủ của em sẽ đi qua cánh cửa ngăn cách đó để ngăn cản ta khỏi có em ư?Không đâu, cô gái, sẽ không có ai ở đây có thể ngăn ta lại."

Brenna khôn ngoan giữ lại giọng nói của mình.Để hắn nghĩ cô không tự lo liệu được.Để hắn sơ xuất rơi vào bẫy của cô.Đó sẽ là cơ hội duy nhất của cô.

Cedric bắt đầu chầm chậm tháo bỏ những vũ khí của hắn.Đầu tiên là kiếm của hắn, sau đó là cái rìu thô thiển với một cái lưỡi sứt mẻ.Có bao nhiêu chiếc đầu đã bị chặt đứt dưới chiếc rìu đó nhỉ?Có bao nhiêu người đàn ông đã ngã xuống bởi tên khoác lác này?Tội lỗi của cô sẽ lớn không khi giết chết hắn ta?Có phải cô không đúng không?Cedric nhảy vào cô cùng lúc đó, làm cô ngạc nhiên.Brenna thét

lên, không sợ hãi, nhưng hối hận, bởi họ ngã xuống cách vũ khí của cô nhiều bước chân và cô có thể thấy rằng không có cách nào để làm nó gần hơn.

"Giờ người chiến thắng đòi chiến lợi phẩm,"hắn ta thì thầm trước khi hắn ta xé toạc chiếc áo của cô đến thắt lưng.Sau đó hắn ta chiến đấu để tháo dây lưng, và Brenna liều mạng chiến đấu để dừng hắn ta lại, những nắm đấm của cô nện vào hắn.Một cú đòn mang lại một sự nguyền rủa khi máu rỉ ra từ đôi môi nứt nẻ của hắn.Hắn ta tát cô, làm cô gần như bất tỉnh.Trong tình trạng bàng hoàng của mình, thắt lưng cô dường như mở ra một cách thần kì và ngừng lại ở phần áo bị xé rách một nửa của cô.

Cơn đau mù quáng rũ sạch cô khỏi sự lộn xộn của tâm trí khi cả 2 cánh tay của hắn ta đi xuống tra tấn bộ ngực trần của cô, siết chặt chúng một cách tàn nhẫn, vui thích trong tiếng thét đau đớn của cô.Hắn ta tiếp tục tàn nhẫn, nó dường như là không ngừng, cho đến khi cuối cùng Brenna không thể chống cự lại nhiều hơn nữa và ngất đi để giải thoát khỏi nỗi đau.

Chapter 37

Garrick đứng trong phòng của Brenna, chỉ được chiếu sáng bởi một ngọn nến đặt trên lò sưởi.Anh nhìn chằm chằm một cách chua cay vào lò sưởi lạnh giá và phần còn lại của 2 chiếc vòng vàng, giờ đã đen, nhưng vẫn còn giữ được hình dạng ban đầu của chúng.Cô đáp trả lại sự hào phóng của anh như thế này sao.Đây là điều cô nghĩ về sự quan tâm của anh sao.

Garrick không giữ sự tức giận của anh trong lồng ngực hơn nữa – anh đã không chiến thắng.Tại sao anh lại giả vờ với những người khác rằng anh không bị ảnh hưởng?Anh giận dữ, rất nhiều đến nỗi nếu anh có thể tìm thấy Brenna vào ngày hôm nay anh sẽ giết chết cô.Nhưng có rất ít cơ hội để tìm thấy cô – cô đã làm thật tốt việc trốn thóat của mình.

Không bao giờ anh đến gần với việc tin tưởng vào một người phụ nữ nữa.Khi đưa cho anh lời hứa của mình, anh đã thực sự tin rằng cô sẽ thực hiện đúng nó.

"Ngu ngốc!"

Anh uống cạn cốc rượu ở trong tay và đi ra khỏi phòng.Anh sẽ ra lệnh đốt tất cả mọi thứ bên trong đó.Anh không muốn nhớ về người phụ nữa phản trác đó nữa.

Garrick vào trong đại sảnh, nơi Maudya vừa để bữa ăn của anh lên bàn."Erin ở đâu?"anh quát cô.

Maudya lo lắng giật mình và chạy vụt khỏi đường của anh."Ông ấy đang đến."Sau đó cô thêm vào, hi vọng làm nguôi anh,"Erin đã lớn tuổi, ông chủ Garrick.Đừng khiến ông ấy phải băng qua sân lâu hơn là sử dụng nó nữa."

"Ta không yêu cầu lời thanh minh của cô, cô gái,"anh làu bàu đáp lại, sau đó anh nện nắm đấm của mình lên bàn."Hỡi Odin và Thor hung mạnh, hãy giúp ta!Ta có phải nghe theo một nô lệ nào đó dưới quyền của ta không?"

Tiếng kêu của anh đến các vị thần đã làm cho Maudya khiếp sợ nhiều hơn cơn thịnh nộ của anh, và cô chạy khỏi phòng như thể những vị thần ngoại đạo đang nuốt lấy cô.Cô đi qua Erin trên đường.Ông bực tức khi nhìn thấy gương mặt trắng toát và đôi mắt đầy sự khiếp sợ của cô.

"Cậu không cần mang cơn giận dữ của mình lên cô gái tội nghiệp đó đâu,"Erin liều lĩnh nói với Garrick, lấy nhiều hơn những đặc quyền mà ông biết ông có."Cô ấy không làm gì cả chỉ phục vụ tốt

cho cậu thôi.”

Garrcik giận dữ hơn.”Ông đã đi quá giới hạn địa vị của ông rồi, ông lão.Ông tốt hơn nên nhớ ai là chủ ở đây!”

“Tôi biết đủ rõ người nào tôi phục vụ với tình yêu – và sự nhẫn nại khi cần.”

Garrick đã bị trừng phạt thỏa đáng, nhưng anh dấu điều này bên dưới một vẻ mặt nghiêm khắc và chuyển sang lý do vì sao anh lại gọi Erin tới.”Nói cho tôi nghe một lần nữa những gì ông nhớ về cái ngày Brenna bỏ đi.”

“Lần nữa ư?Garrick, chúng ta đã nói đến hơn 4 lần rồi.Tôi đã nói với cậu tất cả.”

Lúc đó Perrin sải bước vào trong đại sảnh, nhưng vẻ mặt mệt mỏi xương xương của anh cho thấy rằng anh không có thông tin gì đáng vui mừng cả.Garrick phớt lờ anh sau một cái liếc mắt và tiếp tục sự thẩm vấn của mình.

“Chỉ cần lặp lại câu chuyện của ông thôi, Erin.”

Erin thở dài.”Tôi không biết cô gái đã quay lại vào ngày hôm đó, cũng không biết cậu đã đi và về.Tôi tự nguyền rủa bản thân bởi sự ốm yếu của mình, bởi vì đổ bệnh trong ngày hôm đó mà đã khiến cho cậu khổ sở như thế.”

“Đừng bận tâm đến việc mà nó đã gây cho tôi, Erin!”Garrick cay nghiệt nói.”Chỉ cần nhắc lại điều đã diễn ra thôi.”

“Tôi không mong chờ tình cảnh khốn khổ ngày hôm đó, nên tôi đã sớm đi đến nhà của Rayna bởi bà ấy có những bài thuốc đặc biệt.Bà ấy để tôi nằm trên giường gần như cả ngày, và có Chúa chứng giáng, hỗn hợp của bà ấy đã làm tôi cảm thấy khỏe lại.Tôi quay lại chuồng ngựa vào lúc muộn, và đó là khi tôi bặp gặp với con chó chăn cừu đang tru lên như thể nó là con chó săn từ địa ngục vậy.Cơn bão chưa bắt đầu và bầu không khí vẫn yên ắng, nên không khó để nghe thấy con vật từ chuồng ngựa, thậm chí với đôi tai già nua của tôi.Tôi phát hiện ra nó ở một mình trong căn nhà, nhưng không nghĩ gì về điều đó cho đến khi tôi nhận ra con vật không thể khơi ngọn lửa và làm những chiếc bánh mì giòn.Tôi biết những người phụ nữ khác không có ở trong nhà, nên khi đó tôi đã phái Coran đến nói với cậu điều mà tôi phát hiện ra.Từ lúc cả 2 trèo lên ngựa và ngựa của Brena không ở trong chuồng, theo lẽ tự nhiên tôi cho rằng cô ấy vẫn ở cùng với cậu tại nhà của cha cậu.Trước khi cậu về với Coran, cơn bão đã bắt đầu, che phủ đi những dấu vết mà cậu đã hi vọng tìm thấy.”

Garrick nghiến răng khi anh nhớ lại đã nguyền rủa chúa trời bởi cơn bão tuyết đó đã cản trở bất cứ cơ hội nào để tìm thấy Brenna nhanh chóng.Anh đã không tìm thấy cô , và quá nhiều ngày đã qua.”Và ông nói khi ông mở cánh cửa vào tối đó, con chó chạy ra ngoài và rời khỏi phía trước ngôi nhà?”

“Như tôi đã nói,”Erin đáp.

Garrick nắm chặt tay vào.”Tôi đã tìm tất cả mọi inch của khu đất phía đông, tất cả các con đường dọc theo những ngọn núi, nhưng không có dấu hiệu của cô ấy!”

“Và những ngọn núi?”Perrin cuối cùng nói.”Bất cứ ai ngu ngốc cũng biết rằng họ không thể tồn tại trong mùa đông, tuy nhiên tôi đã đi ngược lại phía những ngọn núi thấp hơn.”

“Và con chó?nó sẽ may mắn hơn cậu.”Perrin nói.”Cậu đã không đưa nó đi với cậu à ?”

“Tôi không thể tìm thấy nó khi tôi dời đi lần đầu.Erin nói nó quay trở lại vào ngày hôm sau, ướt sũng và bị thương.Nó đã chết vài giờ sau đó.”

“Tôi xin lỗi, Garrick.Tôi biết cậu đã nuôi nó từ khi nó là một chú chó con.”Garrick không nói gì.Anh chưa đối phó được với sự thất bại đó, hay nghĩ bất cứ điều gì ngoại trừ đuổi kịp Brenna.

“Tôi vẫn cho rằng cô ấy không chạy trốn, Garrick,”Erin nói chắc chắn.”Cô ấy ở ngoài đó tình cờ bị đau-“

“Đừng nói rằng cô ấy chết, ông lão!”Garrick ngắt lời ông với một sự dữ dội khiến Erin nhanh chóng hối hận về những lời gần như đã nói.

Perrin cố gắng để làm giảm bớt sự căng thẳng đột nhiên lấp đầy bầu không khí.”Nếu con chó quay trở về ướt sũng, cái hồ gần nhất ở đây là ở phía tây bắc .Cậu đã tìm theo hướng đó chưa, Garrick?”

“Rồi, và phía Bắc. Và cha tôi vẫn đang tìm kiếm phía tây, đến bờ biển.”

“Tôi cũng đã tìm phía Bắc và Đông, cùng với những người khác.”

“Cậu có lời cảm ơn của tôi, Perrin, bởi những cố gắng của cậu, nhưng lần này bỏ đi.Như Erin đã nói với tôi, không ai có quyền quản việc bỏ đi của cô ấy, không một ai.”

“Cậu bỏ cuộc à?”

“Người phụ nữ đó khôn ngoan như bất cứ một người đàn ông nào.Cô ấy có một lần đã thề rằng khi

cô ấy đã trốn thoát tôi sẽ không bao giờ tìm được cô ấy.Lần đầu tiên chỉ là bởi vì cô ấy có con chó đi cùng nên tôi đã mang được cô ấy quay lại."

"Nhưng bỏ cuộc khi, như Erin nói, cô ấy có thể bị thương, không có khả năng quay trở lại."

"Vậy thì tôi sẽ tìm cô ấy.Không, cha tôi sẽ không ngừng, nhưng tôi từ đầu đã là một tên ngốc.Cô ấy đã đi, và tôi không muốn tên cô ấy được đề cập đến trong sự có mặt của tôi lần nữa."

Chapter 38

Những giọt nước lạnh giá hất vào mặt Brenna mang ý thức của cô quay trở lại.Cô không thở được và ho, cảm thấy rằng cô chắc hẳn đã chết đuối .Sau đó đôi mắt cô vụt mở.Cô ngay lập tức nhận thấy sự nguy hiểm, nhưng cô không thể lấy lại sự đe dọa của mình cho đến khi một dáng người cao lớn hiện ra lù lù trước mặt cô.

Cedric đứng dưới chân cô, hoàn toàn không có bất cứ thứ quần áo nào.Sau đó Cô thấy rằng cô cũng đã trần truồng dưới cái nhìn của hắn ta, chiếc áo bị xé toạc của cô đã bị mở ra.Hắn ta say mê nhìn cô với một nụ cười dâm đãng và cô rên rỉ ở tận bên trong.Nó đã qua rồi ư?Những phần riêng tư nhất của cô đã bị xâm phạm bởi tên ma cô này sao?Không – không!cô không thể tin tâm trí của cô đã rời bỏ cô, bỏ lại cô không tự lo liệu được đối mắt với nguy hiểm.

"Vậy là em đã quay trở lại,"Cedric nói với một cái giọng chứa đựng sự xem thường."Em giống như tất cả những người đàn bàn khác, ngất đi khi đối mặt với một sự đau đớn nhỏ.Ta đã hi vọng em sẽ khác,em yêu , rằng em có thể chịu đựng được điều ta đưa ra."
Kí ức kinh khủng về nỗi đau mù quáng bắn xuyên qua tâm trí cô.Cô nhìn xuống ngực mình và nhìn thấy những vết thâm nhỏ đã thành hình nơi những ngón tay hắn ấn vào làn da cô.Cô nhanh chóng kéo chiếc áo của mình lên, những nó không ở đó.

"Ngươi là đồ súc vật!"Cô rít lên, máu cô chạy đua với chất độc là sự căm ghét.

Cedric cười khoái trá một các ác ý với cơn giận của cô."Em không đánh giá cao cách thức tìm kiếm khoái lạc của ta phải không?Em muốn chứ, Brenna,"hắn tự tin nói, giọng hắn cao lên với sự kích động."Lần này em sẽ thích điều ta làm với em, và với nhiều cách khác nhau mà ta sẽ mang đến cho em.Em sẽ tìm thấy khoái lạc trong nỗi đau tinh tế, và cầu xin ta làm nhiều hơn."

Dạ dày của cô khuấy tung lên muốn bệnh.Cô muốn giết chết hắn, bây giờ thì điều đó không còn nghi ngờ gì cả.Nhưng làm thế nào đây?Cô sẽ phải chịu đựng điều gì trước khi cô thấy được cơ hội của mình?Hắn ta là một con quái vật độc ác với trí óc sa đọa.Cô nhìn chằm chằm vào hắn trong niềm đam mê không lành mạnh, ghê tởm, tuy nhiên không có khả năng để đưa ánh mắt của cô đi.Những vết sẹo bao phủ cánh tay hắn và phần thân trên không gì so sánh được với một vết thương dài, kinh khủng trên hông hắn.Và cạnh đó vật đàn ông của hắn nhô ra, đập rộn ràng với sự giận dữ- một ngọn giáo sưng phồng ,cô biết nó quả thực sẽ gây ra nhiều đau đớn.Nó đã sẵn sàng?Bây giờ nó dựng đứng lên để có cô lần nữa ư?Cô đã phải biết.Nếu sự tổn hại đã được thực hiện, cô không bao giờ có thể quay trở lại

với Garrick mà không hổ thẹn một cách không thể chịu đựng nổi, và biết rằng điều họ có thể làm là sẽ không bao giờ vượt qua được.

Cô cắn môi , đau đớn dữ dội.”Ngươi đã- “Cô không thể chịu được để hỏi điều này, nhưng cô đã làm.Cô khép mắt lại và vội vã.”Ngươi đã có ta chưa?”

Hắn ta cười với câu hỏi của cô.”Em nghi ngờ điều đó ?”

Cô thét lên với sự đau đớn, nhưng sau đó cô nghe thấy hắn cười còn khó chịu hơn.”Chưa, em yêu.Ta sẽ không có một phụ nữ trừ khi cô ta có thể cảm nhận thấy mọi inch uy quyền của ta.Cô ta phải biết ai là chủ của cô ta, và giờ em sẽ biết.”

Brenna thở dài với một sự nhẹ nhõm mà cô cảm thấy chỉ một lát.Cô nhận thấy với sự khiếp sợ rằng cô đã ở vị trí giống như trước đây, không gần hơn chỗ dấu con dao găm của cô.Lần này hắn ta không ở trên cô, mặc dù hắn đã sẵn sàng.Khi hắn ta cúi xuống, Brenna nhanh chóng trườn ra xa khỏi hắn, sử dụng chân và khuỷu tay cô để đẩy cô lùi lại.Nhưng hắn ta vẫn quá gần với cô để cố gắng đứng lên và chạy.Tiếp theo đó, với tiếng kêu lớn của một chiến binh thắng cuộc, hắn ta lao vào cô.

Hơi thở của Brenna bị lấy mất khi cơ thể của hắn ngã xuống cô với toàn bộ sức mạnh.Cô chiến đấu với những đợt sóng xấu xa , cái đã che phủ tâm trí cô một lần nữa.Cô cảm thấy khiếp sợ, chắn chắn rằng cô không thể cản hắn lại lâu hơn nữa.Thay vào cố gắng để gạt hắn bằng tay của mình, cô điên cuồng với ra phía sau, cầu nguyện cô di chuyển đủ gần đến vũ khí của mình.

Đầu điên cô không cảm thấy gì chỉ là sự bần thỉu trơn nhẵn bên dưới tấm thảm,và cô hoảng sợ.Cedric đã cố gắng để cầm giữ một bên chân cô với một bên đầu gối và hắn ta nhanh chóng thành công.Cùng lúc đó, những ngón tay của Brenna cuối cùng cũng chạm vào lưỡi dao lạnh lẽo của con dao găm và cô lôi nó ra cho đến khi cô cầm chặt cán dao.

Brenna muốn cắt cô họng của hắn một cách nhẹ nhàng vào lúc hắn ta không nghi ngờ là tại sao cô không kháng cự lại hắn.Khi đó, hắn nhìn thấy cánh tay cô bên dưới tấm thảm và lưỡi dao khi cô cầm nó ra ngòai.Hắn ta siết chặt cổ tay cô và ghim chặt tay cô xuống sàn nhà gần đầu cô, ép chặt một cách đầy hung ác cho đến khi cô cảm thấy quyền lực yếu ớt của bản thân mình.Cô giữ nó như thể là cuộc sống của cô rất phụ thuộc vào nó, và cho đến tận khi cô có thể trông thấy, nó đã như vậy.Cô không thể thất bại vào lúc này, không khi cô đã rất gần.

Hắn ta nâng thân hình của hắn lên bằng đầu gối, và với một tay tự do ,tạo thành một nắm đấm và chuẩn bị giáng một đòn choáng váng.Hắn ta đã điên tiết.Trong tâm trí của Brenna chợp hiện ra những

sự tra tấn hơn nữa mà hắn sẽ đưa ra nếu cô thất bại.

Trong một cố gắng cuối cùng, trước khi nắm đấm của hắn giáng xuống và làm cho cô bất tỉnh lần nữa, cuối cùng cô cố gắng để đẩy hắn ra bằng cách dùng phần còn lại của cơ thể.Cô đưa chân lên một cách mạnh mẽ, và dù là chỉ đánh hắn một cái, cái đó đẩy Cedric về phía trước với một tiếng kêu đau đớn.

Brenna giật mình bởi kết quả đó, bởi vì cô không biết làm thế nào mà một chuyển động của cô lại làm sụp đổ kẻ thù to lớn của mình.Chỉ là cuối cùng hắn ta đã vậy, bởi hắn ta đã ngã về phía trước lên con dao găm và nằm bất động.Sự khuây khỏa của cô rất lớn bởi cô có thể thở được với ngực hắn bao phủ gương mặt cô.

Nó đòi hỏi một nỗ lực cuối cùng để kéo bản thân cô ra khỏi từ bên dưới hắn ta.Tuy vậy hắn ta không di chuyển.Nếu hắn ta giờ không chết, thì hắn cũng sớm thôi, và cô cảm thấy không ân hận.Tội lỗi của cô không thể lớn, bởi vì nếu có bất cứ một người đàn ông nào xứng đáng chết, đây là một trong số đó.Cô nghĩ về những người phụ nữ mà hắn đã khoe khoang về sự hành hạ và cảm ơn chúa là cô đã trốn thoát mà không thiệt hại nhiều.Họ sẽ không than khóc cho cái chết của hắn nhiều hơn cô sẽ vậy.

Những ý nghĩ đó đi qua tâm trí của Brenna, nhưng cơ thể cô phản ứng lại với một cách khác.Khi cô nhìn chằm chằm xuống dòng máu chảy chầm chậm bao phủ sàn nhà bên dưới Cedric, cô mất tự chủ với sự buồn nôn.Cô quay đi và nôn tất cả mọi thứ trong dạ dày cô ra, sau đó tiếp tục nôn với sự đau đớn ngay cả khi không có gì chảy ra cả.

Cuối cùng cô đứng dậy, dù là dạ dày cô vẫn chống đối.Cô nhận ra rằng thời gian là kẻ thù mới của mình.Arno có thể quay trở lại bất cứ lúc nào, và sau đó cô sẽ đứng ở vị trí còn tồi tệ hơn trước đây.Cô đã giết chết một Viking, một người đàn ông tự do- và tệ hơn, con trai của một thủ lĩnh.Nếu cô bị tìm thấy bây giờ, cuộc sống của cô sẽ hết.Arno sẽ kêu lên báo động và cô sẽ bị lùng bắt, nhưng nếu cô có thể đi tới chỗ Garrick trước, anh sẽ bảo vệ cô.Với một tốc độ mau lẹ, Brenna thu thập bất cứ thứ gì có thể hữu ích, thức ăn,những tấm phủ, vũ khí của Cedric,dây thừng mà Arno đã dùng để trói cô vào buổi tối, và một thứ chắc chắn,đá lửa.Cô để tất cả vào trong một tấm thảm lớn và buộc thành một bọc.Chộp lấy áo choàng của mình, cô chạy ra ngoài căn nhà.Cô nhanh chóng phát hiện thấy căn chòi xiêu vẹo là chỗ ở của Willow, nhưng không bận tâm đến cái yên ngựa có ở đó, mà chỉ ném một tấm chăn nặng lên trên lưng Willow.Cô tìm thấy một cái bao tải yến mạch và thêm nó vào cái bọc của cô, sau đó trèo lên Willow và cưỡi ra khỏi chiếc chòi.

Bầu trời là một màu xanh mờ tối, không sao cả.Cô cầu nguyện căn nhà của Arno đối mặt với vịnh

Fio, bởi vì cô cưỡi ngựa theo hướng đó.Ở đằng xa, phía bên trái , cô nhìn thấy Arno đang cưỡi ngựa, trở về nhà.Anh ta cũng nhìn thấy cô và Brenna đột nhiên cảm thấy như thể tất cả những việc cô đã làm là vô ích.Nhưng anh ta không cưỡi ngựa về phía cô.Trên thực tế, anh ta đã dừng lại và chỉ đơn giản là quan sát cô bỏ đi.

Brenna không phí thời gian quý báu để tự hỏi về điều này.Arno không nghi ngờ gì là bị bất ngờ, nhận thấy rõ điều gì đã diễn ra.Cô cưỡi ngựa đi , thúc vào Willow để tăng tốc hơn nữa.Trước khi cô biến mất trong bụi cây, cô quay lại nhìn và nhìn thấy Arno đang phi ngựa về phía nhà của anh ta.

Giờ cô có bao nhiêu thời gian?Arno sẽ gọi những người khác đến để giúp truy tìm cô, và điều đó chỉ cho cô một ít thời gian, bởi vì đầu tiên anh ta sẽ phải thuyết phục bọn họ rằng một người phụ nữ có trách nhiệm trong cái chết của Cedric.Cái chết của hắn ta là một tai nạn, dù là cô đã muốn giết chết hắn ta, nhưng điều đó không giúp cho cô khỏi bị kết tội. Chúa kính yêu, việc trốn thoát cuối cùng chỉ như là mây khói!

Brenna cưỡi ngựa, dường như không ngừng.Cô không dừng lại hay đi chậm lại cho đến khi cuối cùng cô có thể nghe thấy tiếng nước chảy của vịnh Fio ở đằng xa.Cô bắt đầu sợ rằng cô có thể đã đi về phía Nam, thay về phía bắc.Cô không thể chịu đựng được khi nghĩ về những vận rủi của mình nếu điều đó xảy ra.Như vậy, cô vẫn là một kẻ thua cuộc khi cô làm thế nào để vượt qua vịnh Fio và trở về an toàn.Cô sẽ cần sự giúp đỡ của Garrick.Trông tâm trí cô, cô nhìn thấy căn nhà của anh ở vị trí trên vách đá, và tự hỏi anh có biết không, nếu cô gọi từ phía đối diện của vách đá, cô sẽ nghe thấy.Nó có thể xảy ra, và điều đó cho cô hi vọng.

Cô thận trọng tiến đến gần vịnh Fio.Cô đã ở trên một gờ đất bằng phẳng và chạm vào rìa nước.Ở phía bên kia mặt nước là một rừng cây rậm rạp.Cô có thể thấy rằng không có một dấu hiệu nào của một vách đá mọc lên để đưa cô về nhà.Brenna buồn phiền.Cô không biết đất liền cách bao xa bởi họ đã đi bằng thuyền, cũng không biết họ đã đi vào bên trong đất liền bao xa.Cô cưỡi ngựa thẳng về phía Bắc, hay ít nhất cô cầu nguyện nó ở phía Bắc.

“Chúa nhân từ, hãy chỉ cho con thấy con đường con nên đi!”Brenna kêu to.

Như thể có câu trả lời, Willow quay về phía bên trái và di chuyển dọc theo bờ vịnh Fio.Những giọt nước mắt đến trên đôi mắt của Brenna.

“Làm ơn đúng, Willow.Làm ơn!”

Brenna không để ý đến cái lạnh, cho đến khi áo choàng của cô bung ra và không khí lạnh giá chạm vào làn gia trần của cô.Cái bọc của cô quấn lỏng lẻo đủ để rơi xuống 2 bên của Willow.Brenna không bận tâm để giữ nó lại đúng chỗ, nên dùng một tay để bám vào bờm của Willow và tay khác để giữ áo choàng của cô lại với nhau.

Cô không biết đến giờ giấc cho đến khi những ngôi sao cuối cùng cũng xuất hiện.Cô không biết cô đã cưỡi ngựa bao lâu.Một giờ?hay 2?Cuối cùng cô nhận ra cảnh vật ở phía bên kia, và rất gần, ngôi nhà đá trên vách đá.Tất cả cô có thể làm là nén lại sự vui mừng.Mặt nước sâu đã chia cắt cô với tình yêu của cô, nhưng anh sẽ chiến thắng điều đó và cô sẽ lại an toàn .

Cô đi đến đỉnh vách đá, xuống ngựa ngay lập tức và bắt đầu kêu tên của Garrick. Chỉ sau một lúc không có hồi đáp, cô bắt đầu nghi ngờ là anh ở nhà.Anh có thể ra ngoài rất nhiều để tìm kiếm cô.Tuy nhiên phải có một vài người ở đó, bởi có khói thoát ra từ ống khói.Với tất cả những cánh cửa đóng lại ngăn cái lạnh, họ có thể nghe thấy những tiếng kêu cứu của cô không?

Tất cả những vui sướng mới đây đều biến mất.Cô không đến được bất kì đâu.Giờ những tiếng kêu của cô chắc chắn không đến được ngôi nhà, bởi vì giọng cô khàn khàn, cổ họng cô rất đau, cô hầu như không thể chịu được nỗi đau.Đi xa và gần như thế này, và không thể nghe hay nhìn.Dù giờ có một vài người đến từ ngôi nhà, cô nghi ngờ là cô có thể làm một tiếng động đủ lớn để lôi kéo sự chú ý của họ.

Brenna hạ thấp xuống mặt đất và ngã xuống đau đớn bởi sự thất vọng.Những giọt nước mắt của cô rơi xuống không thể kìm lại, sau đó cô nổ tung với tiếng khóc thổn thức.Cô nên làm gì bây giờ?Cô không thể ở đây và chờ đến sáng khi vài người có thể dời khỏi nhà – Arno sẽ tìm thấy cô sau đó.Tuy nhiên cô làm thế nào có thể về nhà mà không có sự giúp đỡ?Cô không thể bơi hay có con tàu của một người đàn ông.Và để vượt qua vịnh Fio với một mánh khóe nhỏ sẽ có nghĩa là bỏ Willow lại đằng sau.Tuy nhiên điều đó dường như là cách giải quyết duy nhất của cô.Giờ cô đau buồn về giải pháp cô đã đi đến.Nhưng vậy thì, đầu tiên cô phải tìm thấy một con thuyền đã.

Brenna leo lên ngựa và cưỡi quay trở lại con đường cô đã đến.

Brenna không ngủ đêm đầu tiên.Cô cưỡi ngựa băng qua mảnh đất nơi con thuyền Viking thả nổi trong một cái vịnh nhỏ.Không có cái nào đỗ ở đây cả , nên cô tiếp tục dọc theo phía đông vịnh Fio, cưỡi ngựa cho đến khi lưng cô đau nhức và chân cô mất tất cả cảm giác.Dạ dày cô đã dừng lại khá lâu việc yêu cầu đồ ăn.

Cuối cùng, lúc nào vào buổi sáng hôm sau, Brenna dừng lại, bởi vì lợi ích của Willow, không phải của cô.Cô nhanh chóng cho ngựa và bản thân cô ăn và xoa bóp phía dưới Willow, sau đó cắt một mẩu nhỏ từ chiếc thảm lông trước khi phủ nó lên Willow. Brenna khoét những cái lỗ dọc theo chiếc áo của mình bằng kiếm của Cedric, sau đó, dùng những mảnh dây da, cột chiếc áo của cô lại tốt nhất như cô có thể.Cuộn lại thành một quả bóng bên cạnh Willow, cô ngủ một vài tiếng.

Đã vài nhiều ngày trôi qua.Ngủ ít, bữa ăn vội vã và một nỗi sợ không dứt là bị tìm ra.Chẳng bao lâu lương thực của cô cũng giảm bớt đi và cô ép buộc bản thân thực hiện cuộc đi săn.Giờ cô cảm ơn Chúa rằng cô đã mang viên đá đánh lửa theo và sẽ không phải ăn thịt sống.Cho đến bây giờ cô đã không có hơi ấm của ngọn lửa vào ban đêm, quá sợ hãi những kẻ săn đuổi cô ở gần.Giờ cô không có lựa chọn.

Trong sáu ngày, Brenna đã từ bỏ hi vọng tìm thấy một con thuyền.Cô không thất vọng, bởi nó có nghĩa là cô sẽ giữ Willow với mình.Tuy nhiên, nó dời khỏi cô một lần với cách giải quyết khác, cuối cùng cô đến vịnh Fio và đi vòng quanh nó.Cuối cùng điều đó cũng sẽ mang cô về nhà, hay cô sẽ chết ở vùng đất hoang vu.Cô có ít hi vọng còn lại, và khi nhiều ngày qua đi và vịnh Fio dường như chạy dài ra vô tận, cô mất cả cái đó.

Cô tiếp tục đi mà không suy nghĩ gì đơn giản bởi vì cô không có lựa chọn nào khác.Vào những lần cô đi bên cạnh Willow, mang đi những tấm phủ len cô đã làm cho chân mình.Cô săn bắn chỉ khi cô trở lên yếu đi bởi cơn đói và cô không thể đi tiếp.2 lần cô đã từ bỏ và suy sụp, chỉ có cú thúc của Willow đã làm cô trở lại để sống.Sự trung thành của con vật không sẵn sàng để cô chết.Khi cuối cùng cơ thể cô, đầy vô số sự đau nhức và đau đớn, không thể di chuyển nhiều hơn, Brenna rơi vào trong giấc ngủ cả một ngày và một đêm.Ngay cả cú thúc nhẹ nhành của Willow cũng không lay động cô.

Cuối cùng cô thức dậy, không tỉnh táo và sẵn sàng đi tiếp, nhưng chán nản và cô không muốn di chuyển, thích chờ đời ở nơi cái chết đến và đòi cô đi.Cô nằm đó, bao phủ bởi những tấm chăn, một chút để giữ cô khỏi cái lạnh, chân tay cô tê cóng , cô không cảm thấy sự đau đớn lâu hơn nữa.

Willow có gắng hơn để thu hút sự chú ý của Brenna, nhưng cô gái khép chặt mắt lại, vui lòng để con ngựa cái của cô đi xa và bỏ cô chết trong yên bình.Khi cuối cùng Willow phi nước kiệu đi xa, Brenna ngước lên để trông thấy nó đi, chỉ lúc đó cô mới cảm thây một cảm giác mất mát.Sau đó , cô nhìn thấy cái hồ lần đầu tiên, nguy nga với kích thước của nó, nép mình dựa vào núi.Đó là điểm cuối của vịnh Fio.

Chapter 39

Cô đã mất cả một ngày để đi quanh hồ.Điều này gần như là phần mạo hiểm và khủng khiếp nhất chuyến đi của cô.Cô đã lội qua nhiều vùng nước nông, và những hòn đá nhọn bên rìa núi đã làm chậm bước đi của cô. Dòng nước ấm áp này không đi vào sâu trong đất liền, và Brenna bị đe dọa bởi sự tê cóng khi cô chờ cho quần áo của mình khô.

Cô băng qua vùng đất hoang vu nơi mà không có con thú săn nào đi qua.Suốt từ đầu tới cuối chuyện này thì những bông tuyết là điều kinh khủng, chúng vẫn dính sát vào mặt đất từ cơn bão cuối cùng.Cô đã đào xuyên qua lớp tuyết để tìm kiếm thức ăn cho Willow khi yến mạch đã hết.Sau đó cô từ bỏ hướng đi của mình và đi xa hơn về phía Bắc để tìm kiếm thức ăn cho bản thân.Cô lội qua những dòng suối nhỏ và hồ bị đóng băng, và những ngọn đồi thấp đáng nguyền rủa, thứ đã làm chậm lại những bước đi của cô.Khi mà cô tìm thấy thú săn, cuộc hành trình không còn quá khó khăn, bởi cô đã làm một cái cung thô sơ bằng những sợi dây thừng được cắt thành những dải mỏng, và với chiếc rìu làm đủ thành những mũi tên.Tìm kiếm thú săn là một nhiệm vụ mệt mỏi.Cô tự hỏi làm thế nào Garrick có thể xoay sở để mang được rất nhiều những tấm lông thú về nhà vào mùa đông.

Với mỗi bước tiến đến gần ngôi nhà, tâm tính của cô được cải thiện rất nhiều.Cô không còn cảm thấy tuyệt vọng và thất bại, nhưng chắc chắn rằng cô sẽ tạo ra điều đó .Những vết cắt và rộp, những khớp đau nhức, chúng gây khó chịu và trở thành một phần rất lớn của cô đến nỗi chúng đã không còn được chú ý đến.Sẽ có đủ thời gian để chăm sóc tất cả những vết thương, để lấy lại nhiều pound mà cô đã mất*(ý là chị ấy bị giảm cân và sẽ lấy lại cân nặng đó)*.Garrick sẽ quan tâm và chăm sóc để sức khỏe của cô trở lại.Cô sẽ nhanh chóng khỏe lên với tình yêu của anh.Và anh đã yêu cô.Dù là anh không thừa nhận nó, anh sẽ thừa nhận nó đúng lúc .

Những suy nghĩ này đã thôi thúc cô mỗi khi cô bắt đầu tuyệt vọng.Nó khiến cho những sự thử thách khó khăn có thể chịu đựng được, biết rằng anh sẽ ở đó vì cô vào cuối cuộc hành trình .Anh chắc phải lo lắng xiết bao về cô và lùng xục khắp vùng đất để tìm kiếm cô.Bây giờ anh chắc hẳn đã từ bỏ hi vọng rồi. Điều đó làm cho cuộc đoàn tụ của họ sẽ rất ngọt ngào.

Khi cuối cùng cô cũng đến được vùng đất mà cô biết, sự khuây khỏa và vui sướng đã mang đến cho cô thêm sức mạnh.Nếu Willow không ở trong tình cảnh khốn khổ giống như cô, cô sẽ phi ngựa trong quãng đường còn lại.Như vậy, điều đó sẽ lấy của cô 2 giờ nữa cho đến khi cô cuối cùng cũng lên

đến cuối ngọn đồi, nằm dưới ngôi nhà của Garrick.Như thể một dấu hiệu chào đón ,người mà cô đã nghĩ là không bao giờ gặp lại nữa.

Erin ở trong chuồng ngựa khi cô mở cánh cửa và kéo Willow vào trong. Cái nhìn ông mang lại cho cô không chỉ là sự ngạc nhiên của một người, chỉ là không thể tin được.

"Cô đã quay trở về từ cõi chết,"ông sợ hãi nói, mặt ông tái nhợt đi.

Brenna tìm ra sức mạnh để cười một cách yếu ớt."Không, tôi không chết, mặc dù nhiều lần tôi đã muốn vậy."

Ông lắc đầu, nhìn chằm chằm vào cô với điều gì đó giống như sự thương hại."Cô không nên chạy trốn, cô gái."

"Gì cơ?"

"Và không nên trở về khi cô đã làm điều đó."

Cô mỉm cười bởi sự hiểm lầm của ông."Tôi đã không chạy trốn, Erin.Tôi đã bị đưa đi bởi 2 người Viking đến từ phía bên kia vịnh Fio."

Ông muốn tin cô, nhưng tất cả chứng cứ nói rằng cô đã nói dối.Tuy nhiên ông không muốn là người tố cáo cô."Cô nhìn gầy mòn ốm yếu quá, cô gái.Tôi sẽ chuẩn bị thức ăn cho cô."

"Không, tôi sẽ ăn ở trong nhà.Garrick ở nhà đúng không?"Khi ông gật đầu không chắc chắn. Cô tiếp tục."Ông biết đấy, tôi đã gọi từ phía bên kia vịnh Fio, nhưng không ai nghe thấy tôi.Tuy vậy, tôi không thể ở đó,bởi tôi đã giết chết một trong 2 người đàn ông đã mang tôi đi,con trai của vị thủ lĩnh, tôi tin là vậy."Cô nhìn choáng váng, đang cố gắng nhớ lại tất cả.

"Cô biết cô đang nói điều gì không, Brenna?"

Cô dường như không nghe thấy ông."Tôi quên mất không đếm những ngày tôi đi quanh vịnh Fio.Tôi đã đi khỏi đây bao lâu rồi, Erin?"

"Gần 6 tuần."

"Lâu thế ư?"

"Brenna- "

“Chăm sóc cho Willow nhé, Erin.Nó cũng đã phải chịu đựng nhiều như tôi và cần một bàn tay dịu dàng.Tôi cần phải gặp Garrick bây giờ.Tôi không thể chờ lâu hơn.”

“Brenna, cô gái, đừng đi vào nhà.”

Cô nhìn thấy sự lo lắng của ông và nó làm cô bối rối.”Tại sao tôi không nên làm vậy?”

“Cô sẽ không được chào đón ở đó.”

“Đừng ngớ ngẩn vậy, Erin.”Sau đó cô cau mày.”Garrick cũng nghĩ là tôi chạy trốn phải không?”

“Đúng vậy.”

“Vậy thì có nhiều lý do hơn để tôi nên nhanh chóng gặp anh ấy.Anh ấy cần phải biết sự thật.”

“Brenna, làm ơn- “

“ Tất cả đều đúng, Erin,”cô ngắt lời ông và bắt đầu ra cửa.

“Sau đó tôi sẽ đến gặp ông.”

Căn nhà ấm áp bởi ngọn lửa của khu nhà bếp.Mùi thơm như trêu ngươi đầy trong không khí, khiến Brenna trở lên yếu ớt với cơn đói.Trong tất cả những tuần đi xa, cô không có dù chỉ là một bữa ăn đầy đủ, luôn luôn phải có lương thực bởi vì cô không bao giờ biết được khi nào cô có thể tìm thấy nhiều thức ăn hơn.Janie là người đầu tiên nhìn thấy cô và ngay lập tức ngăn điều cô đang làm lại.Ánh mắt của cô từ từ đong đầy sự sợ hãi, nhưng Brenna mỉm cười và ôm chặt người bạn cũ của cô.Tuy nhiên,họ không nói một lời,bởi vì Brenna đang giữ sức của mình và Janie thì quá sợ hãi để nói chuyện.Brenna tiếp tục đi vào đại sảnh, để Erin lại giải thích.

Garrick cúi xuống bên trên lò sưởi trong đại sảnh, đánh bất thình lình vào thanh củi đang cháy như thể anh đang tấn công vào kẻ thù không biết.Brenna dành một chút thời gian để nhìn toàn bộ anh trước khi cô di chuyển đến gần hơn và đứng phía sau anh.Anh quay nhanh lại khi anh cảm nhận thấy sự có mặt của cô, và họ nhìn chằm chằm vào nhau trong một lúc lâu.Cô nhìn thấy sự ngạc nhiên trong đôi mắt của anh, sau đó là sự tức giận, nhưng cô không thể kím nén bản thân lâu hơn và cô ném mình tỳ vào anh,níu lấy anh với một chút sức lực còn lại của cô.Cô cảm thấy cơ thể anh cứng lại, và cánh tay anh không ôm lại cô.Từ từ anh đẩy cô ra xa khỏi anh.

“Vậy là cô đã quay lại.”

Cô không thể chịu đựng được cái nhìn trong đôi mắt anh hay giọng nói sắt đá của anh.Có cả sự căm ghét ở đó, không chỉ là sự tức giận.

“Cô lạc đường à?”Garrick tiếp tục với một giọng giống sự gay gắt hơn.”Hay có lẽ cuối cùng cô cũng nhận ra rằng cô không thể sống sót trong sự hoang vu một mình.”

“Cô ấy nhận là cô ấy đã không chạy trốn, Garrick,”Erin nói khi ông đi vào trong căn phòng.”Cô ấy đã bị mang đi qua vịnh Fio bằng vũ lực.”

“Đấy là những gì cô ta nói với ông ư?”

“Tôi tin cô ấy,”Erin nói kiên quyết trong sự bảo vệ cô.”Đó là lời giải thích vì sao con chó chăn cừu lại ướt và bị thương khi nó quay trở lại.Nó có thể đã cố gắng để đi theo cô ấy qua vịnh Fio.”

“Hoặc ngã xuống hồ khi đang cố gắng đi theo cô ta, cái giá là cuộc sống của nó!"

“Con chó chết rồi ư?”

Garrick quay đi khỏi câu hỏi của cô.Cô quay lại đưa ánh mắt vào Erin, người đã gật đầu buồn bã.Chúa lòng lành, tại sao điều này lại như vậy?Sự đau đớn của cô không đủ ư?Những giọt nước mắt tuôn ra trong đôi mắt cô khi ký ức của cô dồn dập quay trở lại.Cô đã chiếm được sự yêu thương của con chó chăn cừu, chỉ để dẫn nó đến cái chết.

Cô có thể nhìn thấy Garrick cũng có ý kiến giống như vậy, tuy nhiên không hòan toàn chịu trách nhiệm.Cô phải để anh hiểu rõ điều đó.

“Arno là người đã làm con chó bị thương,”Brenna nói với một tiếng thì thầm đầy đau buồn.”Anh ta đã đá nó đi khi Cedric cố giết chết nó.”

“Cedric!”

“Chúng là những người đã mang em đi, Garrick!”cô có thể nhìn thấy sự nghi ngờ của anh và cô trở lên điên cuồng.”Anh phải tin em!Chúng đã mang một chiếc thuyền đến, nên chúng cũng có thể mang cả ngựa của em đi cùng.Chúng muốn anh tin rằng em đã chạy trốn bởi anh sẽ không bao giờ nghi ngờ chúng.”

“Tại sao?”anh hỏi.

“em không biết được tại sao, ngoại trừ là có một người phụ nữ đã tiếp cận chúng và nói với chúng

về em.Em đã bị giữ ở trang trại của Arno, nhưng em thuộc về Cedric.Khi hắn ta đến và cố gắng có em, em đã giết chết hắn và trốn thoát.Em đã tìm sự giúp đỡ của anh đầu tiên và gọi từ phía đối diện vách đá, nhưng không một ai nghe thấy em.Em không thể bơi, cũng không thể tìm được một chiếc thuyền, nên en đi xung quanh vịnh Fio, đó là cách duy nhất để em dời đi."

"Hãy đưa cô ta ra khỏi đây, Erin, trước khi ta làm tổn hại cô ta!"

Erin để tay lên vai cô, nhưng cô đẩy ông ra xa."Đó là sự thực, Garrick!tất cả mọi chuyện!Có chúa biết, tại sao em phải nói dối?"

"Với hi vọng ta sẽ tha thứ cho cô và để cô quay lại,"anh nhẫn tâm nói."Đã quá trễ cho điều đó."

Những giọt nước mắt không kìm lại được chảy ướt đẫm 2 bên má và cổ của Brenna."Anh có thể biết đó là sự thực nếu anh muốn, Garrick.Đi qua vịnh Fio.Tận mắt nhìn thấy rằng Cedric đã bị giết chết bởi tay của một phụ nữ."

"Có nghĩa là ta sẽ chết nếu ta tìm đến mảnh đất của Borgsen.Nhưng cô chắc hẳn biết điều đó, giống như cách cô biết đến những cái tên của tộc Borgsen, từ những người phụ nữ.Họ biết nhiều câu chuyện và luôn ngồi lê đôi mách."

"Không phải vậy.Hãy hỏi họ!"giờ cô thét lên điên cuồng, nhưng anh quay lưng đi khỏi cô.

"Cô đã mang đến sự lừa dối trong những lời nói của cô, bởi không ai có thể sống sót với điều mà cô đã miêu tả trong mùa đông cả.Hãy mang cô ta đến nhà cha ta, Erin."

"Tại sao lại ở đó?"

Garrick quay lại đối mặt với cô với sự độc ác trong đôi mắt anh làm cho cô co rúm lại."Ý định của ta là bán cô ở phía Đông nếu ta tìm thấy cô, nơi những nô lệ bị đối xử như những nô lệ, không có quyền tự do, ta đã ngu ngốc để cô ở đây.Nhưng cô là một món quà của ta, và vì vậy, cha ta là người có quyền có lại cô."

"Đi theo tôi, Brenna,"Erin giục cô.

Brenna cảm thấy như thể cô đã bị xé làm 2.Sự tức giận dấy lên trong cổ họng cô và gần như làm cô nghẹt thở.Cô không đủ mạnh mẽ để giải quyết sự xua đuổi này.Cô sẽ ngã xụp xuống sàn nhà nếu Erin không đỡ cô.Cô để ông dẫn cô đi cho đến tận đường cắt bức tường ở đại sảnh, nhưng cô dừng lại ở đó và nhìn lại Garrick lần cuối.

“Tất cả mọi thứ em nói là sự thật, Garrick.”giọng cô không còn tất cả sự xúc động- cô đã chết ở bên trong.”Đó là tình yêu của em với anh và là sự cần thiết để em quay trở lại với anh đã khiến cho điều đó có thể với em để sống sót quanh vịnh Fio.Em đã không có thức ăn bởi vì không có một ai cả, và em gần như đã nhiều lần đóng băng .Nhưng em vẫn cố tiếp tục bởi vì em nghĩ anh sẽ ở đây vì em đến cuối cùng.Em nên chết.Điều đó sẽ làm anh vui hơn.”

Cô nói với tấm lưng của anh, cứng đơ và không chịu khuất phục.Lúc này khi cô bỏ đi, nỗi đau trong ngực cô không thể chịu đựng được.Cô đã mất anh.Không có điều gì có ý nghĩa hơn.

Chapter 40

ERIN không dám làm trái lệnh của Garrick. Ông biết cậu chủ trẻ đã sai lầm, lúc này ông chắc chắn như thế, nhưng ông cũng biết rõ là Garrick sẽ không bao giờ nhận thấy sai lầm của mình. Erin đau lòng thay cho Brenna. Cô bé không đáng bị đối xử nhẫn tâm như vậy. Nếu không không phải có người đàn bà khác đã hủy hoại Garrick trước đây, lần này anh có lẽ sẽ mềm lòng và tin tưởng Brenna. Nhưng Garrick, một chàng trai trẻ cay đắng, đã tự đóng chặt bản thân mình, và Brenna đang phải chịu đựng điều đó.

Cô không nói gì trước sự an bày của Anselm. Erin đã mang chiếc xe kéo cho cô dùng, đồng thời hứa sẽ mang ngựa của cô đến ngay khi con ngựa cái khỏe lại. Brenna vẫn im lặng, và ông thấy thật nặng nề khi để cô lại nhà ông chủ cũ.

Linnet, người xem cô như phế nhân sau khi biết được hiện trạng của Brenna, đã nhặng xị cả lên. Cô không được phép bước xuống giường, và cô cũng không cố gắng. Bất cứ ý tưởng bất chợt nào của cô cũng sẽ được đáp ứng, nhưng cô không yêu cầu gì cả. Cô ăn một ít thức ăn bày trước mặt, thậm chí cả khi Linnet quở trách nặng nề. Brenna ngày càng yếu sức đi. Cô không giải thích cũng như phản ứng trước bất cứ điều gì, cho đến ngày Cordelia đến thăm.

“Linnet nói cho tôi biết cô đang chết dần, Brenna,” Cordelia chảnh chọe nói, ngồi trên mép giướng của Brenna. “ Điều này làm tôi cực kỳ hài lòng.”

Brenna có vẻ không nghe thấy. Cô đơn giản là nhìn chằm chằm vào chị mình với nét mặt không đổi. Chuyện này làm Cordelia điên tiết hơn nhiều so với một phản ứng kịch liệt.

“Cô có nghe tôi không hả Brenna? Tôi mừng vì cô sắp chết. Điều này nghĩa là cô sẽ không lượn lờ xung quanh để cám dỗ Hugh khỏi tôi. Và anh ấy đi rong vì cái bụng to kềnh của tôi.”

Brenna vẫn không nháy mắt, Cordelia đứng lên để đi vòng quanh giường.

“Hugh không hề làm nhiều việc vì tôi, cũng như cha anh ấy.” Cordelia đi nhanh hơn, cái bụng to đưa ra trước mỗi bước đi của cô. “ Nhưng tôi đã không có những món quà xinh đẹp mà anh chàng Viking của cô tặng cô. Cô thật hư hỏng, Brenna! Cô không bao giờ thỏa mãn! Tại sao cô lại bỏ trốn khỏi anh ta chứ? Giờ thì cô nằm ở đây, nơi không hề hoan nghênh cô. Khi cô ở gần, luôn luôn là tôi sẽ mất những thứ thuộc về mình. Tuy nhiên, không phải lần này. Tôi sẽ không để cô đoạt Hugh từ tay tôi – tôi sẽ giết cô trước!”

Brenna dõi mắt theo cô ta. “ Cô là đồ ngốc, Delia,” cô nói với giọng yếu ớt. “ Tôi thà chết sớm còn hơn đoạt Hugh từ cô. Hắn làm tôi ghê tởm.”

“ Dối trá! Cô muốn mọi thứ thuộc về tôi!”

“ Những lo sợ lố bịch của cô thật là vô căn cứ , cô làm tôi phát bệnh với trò ghen tuông của mình. Tôi chẳng muốn bất cứ thứ gì thuộc về cô cả. Tôi không muốn tên đàn ông nào cả, không bao giờ nữa.”

“ Kể cả chàng Viking quý giá của cô, kẻ đá cô qua một bên vì người khác?” Cordelia cười ầm ĩ. “ yea, tôi biết về Morna, tình yêu thực sự của anh ta.”

Brenna ngồi dậy trên giường lần đầu tiên trong nhiều ngày qua. “ Cút khỏi đây đi, Delia!”

Cordelia băng qua cửa, rồi làm Brenna bất ngờ bằng một nụ cười ấm áp thật sự. “Vậy là ý chí của cô đã trở lại. Có lẽ là bây giờ cô sẽ sống chỉ để oán hận tôi, eh?”

Và như thế Cordelia rời khỏi phòng, để lại Brenna chìm đắm trong bối rối. Có phải Cordelia cố tình làm cô tức giận? Có phải cô ta thật sự không muốn Brenna chết?

Linnet bước vào phòng, biểu hiện đầy nhẹ nhõm. “ Cuối cùng cháu đã khá hơn rồi?”

Brenna làm ngơ câu hỏi của bà. “ Delia đến đây làm gì?”

“ Cô ta đã thay đổi rất nhiều từ khi có thai. Cô ta rất lo lắng khi không ai tìm được cháu. Cordelia đã khóc với ta rằng cô ta đã hiểu sai về cháu khủng khiếp và lo sợ là mình không bao giờ có thể sửa chữa lỗi lầm.”

“ Cháu thấy khó tin quá.”

“Tất cả chúng tôi đều sợ cháu đã chết, Brenna. Đây là chuyện ngu ngốc, ngu ngốc nhất mà cháu làm.”

Brenna thở dài và lại nằm xuống. “Chuyện ngu ngốc duy nhất mà cháu làm là trở lại với Garrick.”

“Không, cháu yêu à. Cháu còn sống, và giờ thì cháu phải cố gắng khỏe trở lại.”

“Có nhiều chuyện cháu phải nói với cô, cô à.”

“ Cháu sẽ kể với Heloise trước hết. Bà ấy đã chờ nhiều ngày nay để nói chuyện với cháu. Ta sẽ đi tìm bà ấy và mang thức ăn cho cháu. Lần này,” bà nghiêm nghị, “ cháu sẽ ăn hết.”

Brenna kiên nhẫn chờ đợi. Cô sẽ hồi phục. Cô đang làm tổn hại không ai khác ngoài bản thân mình vì sa lầy vào trong uất hận và tự thương cảm. Cô đã không hề bận tâm mình còn sống hay đã chết. Đột nhiên tiếng nói của Anselm vang lên trong đầu. “ Ta thà trả tự do cho Brenna, còn hơn là để cô ta thuộc về ai khác.” Cô lại thuộc về Anselm lần nữa, và vì đã hứa, ông phải trả tự do cho cô, ngay cả khi cô phải biểu lộ cho ông ta thấy là cô đã nghe ông nói điều này. Có nghĩa là tất cả những gì cô chịu đựng không phải là vô ích.

Heloise bước vào phòng, theo sau đó là Linnet, bà cầm một khay to đầy thức ăn. Brenna thấy bụng mình cồn cào vì đói, nhưng có thể chờ thêm ít thời gian nữa.

“ Tôi đã giết kẻ thù của Haardrads, và bằng việc làm đó, theo luật lệ Viking, tôi yêu cầu tự do cho bản thân mình.”

Những lời nói của cô làm hai người phụ nữ ngạc nhiên không thốt nên lời, và cô nhanh chóng giải thích những việc thực sự đã xảy ra với cô cho họ. “Hai người có thể không tin tôi, như Garrick từ chối chấp nhận sự thật. Nhưng tôi thề, trước Chúa, là tất cả những gì tôi nói là sự thật.”

“Thật là một câu chuyện không thể tin được, Brenna,” cuối cùng Heloise nói. “ Con phải thừa nhận rằng thật khó để tin con có thể tồn tại trong chuyến đi dài như vậy vào khoảng thời gian này trong năm.”

“Yea, tôi thừa nhận. Nếu không phải vì tình yêu dành cho Garrick, tôi ắt hẳn đã chết rồi.”

“ Ta sẽ đồng ý tình yêu có thể tăng thêm sức mạnh. Nó có thể chinh phục những trở ngại không tưởng được,” Heloise nói, rồi sau đó thêm vào một cách trầm ngâm,” yea, ta tin con, Brenna. Nhưng những người khác sẽ không.”

“Tôi không quan tâm người khác nghĩ gì. Duy nhất chồng bà phải tin tôi. Tôi không thể chịu được khi những gì tôi phải chịu đựng là vô ích. Tôi phải có tự do.”

“Ta sẽ kể cho ông ấy chuyện của con, Brenna, nhưng việc này không có ý nghĩa, dù ông ấy tin hay không. Con đã là người phụ nữ tự do. Con đã, kể từ ngày con trai ta buông tay.”

Chapter 41

Những lời nói tàn nhẫn của Heloise và tình hình trầm trọng của Brenna không hề tác động đến Brenna cho đến khi cô hoàn toàn bình phục. Cô được tự do, dù vẫn ở đây dưới sự bảo hộ của Anselm Haardrad, ăn thức ăn và ngủ dưới mái nhà của ông ta. Sự lệ thuộc này giày vò bên trong cô. Cô không muốn mình mắc nợ người đàn ông thêm nữa.

Đã bước qua năm mới gần hai tháng và mùa xuân đang đến gần khi Brenna tiếp cận Heloise. Cô thấy bà trong sảnh chính, giám sát nhựng người hầu trong khi bà khéo léo làm việc với chiếc khung cửi dệt vải, trên tấm trải giường rất đẹp gần hoàn thành.

Brenna thấy thật cay đắng khi cô phải đòi hỏi việc để làm nhẹ bớt gánh nặng, nhưng cô không có nơi nào khác để đi trong vùng đất xa lạ này, và hơn nữa bị buộc phải ở đây. Nhưng cô không thể tiếp tục sống mà ăn nhờ ở đậu thế này được.

"Thưa Bà," Brenna ngập ngừng, " tôi không thể tiếp tục nhận lòng hiếu khách của bà mà không đền đáp gì cả."

"Không cần thiết đâu Brenna."

"Không, tôi thấy vô cùng cần thiết. Tôi là gánh nặng trong nhà bà."

"Con là một phụ nữ tự do, và là một người khách, Brenna. Làm gì có chuyện nhận đền đáp từ khách chứ."

" Vậy thì tôi phải rời khỏi đây," Brenna cương quyết, mặc dù sự kiêu hành ngốc nghếch đang dẫn cô đến con đường mới.

Heloise cau mày, lắc đầu. " Chồng ta từng nói việc này sẽ đến."

Brenna sửng sốt trong giây lát. " Làm sao ông ta biết ?"

"Ông ấy tự hào về việc có thể đoán trước hành động của con. Ông ấy nghĩ về con như là một cô gái Viking, luôn đặt lòng dũng cảm và kiêu hãnh lên trên hết."

Brenna bực bội vì bị đoán đúng, và hơn nữa là Anselm lại gắn kết đặc điểm của nàng với người của ông ta.

" Vậy là ông ta biết tôi không thể ở đây lâu?"

" Đó là những gì ông ấy nói với ta, dù ta không thể tin được là con lại quá nóng vội khi rời khỏi đây mà không có nơi nào để đi."

Câu nói của bà xúc phạm đến Brenna. " Đó là bản chất của tôi rồi, thưa Bà. Cả cuộc đời tôi được điều

khiển bởi lòng kiêu hãnh.”
“Ta biết, Brenna, và ta xin lỗi vì đã chỉ trích con. Ta từng kiêu hãnh giống con, nhưng ta đã học được cách kềm chế nó, và ta hy vọng một ngày nào đó con cũng sẽ như thế.”
“ Tôi sẽ rời đi vào ngày mai, và tôi xin cảm ơn bà vì đã chứa chấp tôi.”
Heloise lắc đầu và cười nhẹ. “ Nếu con đã quyết tâm làm vậy, thì có một ngôi nhà trên vùng đất của chúng ta, con có thể sống ở đó cho đến mùa xuân.”
Brenna thấy nhẹ nhõm và nặng nề cùng một lúc. “ Chỉ đến mùa xuân?”
“Không, bao lâu tùy con, Brenna. Nhưng chồng ta đã tuyên bố là khi mùa xuân đến, ông ấy sẽ trả con về với vùng đất của con nếu con muốn.”
Brenna đón nhận tin này với những cảm giác hỗn độn. Rời đi vùng đất lạnh lẽo này một thời gian dài từng là ước mong duy nhất của cô, rồi sau đó cô đã đánh mất trái tim mình cho Garrick. Và bây giờ? Có ý nghĩa gì đâu nếu cô đặt khoảng cách xa xôi của hai vùng đất giữa họ? Đã có một đại dương vô cùng sâu thẳm giữa họ lúc này, lấp đầy bởi lòng căm hận và nghi ngờ.
“Brenna, đó là điều con muốn?”
“Vâng.” Câu trả lời của nàng như một lời thì thầm.
“ Nhưng ở đó đâu còn ai cho con trở lại – có không?” Heloise hỏi buồn bã.
“Không,” Brenna đáp và cụp mắt xuống. “ Cũng như nơi này không có ai để tôi ở lại.”
“ Cô của con ở đây- và chị gái con nữa. Bản thân ta đã trở nên yêu thương và lo lắng cho con, bởi vì con trai ta-”
“Đừng có nhắc đến hắn ta trước mặt tôi!” Brenna cắt ngang, ngắt lời bà. “ Hắn ta là tên đáng ghét, quá quắt, đáng ghê tởm nhất mà tôi được biết!” Brenna dừng lại, cắn cắn môi dưới. “ Thứ lỗi cho tôi. Hắn ta là con trai bà và tôi cho là hắn ta không làm gì sai trái trong mắt bà.”
“Không, con trai ta đã làm rất nhiều việc mà ta không hề thấy tự hào.” Heloise thừa nhận.
Brenna cố gắng xua Garrick ra khỏi suy nghĩ của mình. “ Cô tôi? Bà sẽ thả cô cùng về nhà với tôi chứ?”
“Ta không biết, cô gái à.” Heloise cau mày. “ Cô con và ta đã trở thành bạn tốt, dù ta cho là con sẽ cần bà ấy hơn ta. Ta sẽ suy nghĩ và quyết định trước khi con lên thuyền.”
“Còn chị gái tôi, và những phụ nữ khác từ vùng đất của tôi?” Brenna cố chấp.
“ Những người khác đã có mái nhà mới, Brenna. Theo như ta biết, họ hạnh phúc ở đây.”
“ Như một nô lệ?” Nàng không thể giấu được vẻ chế nhạo trong giọng nói.
“Con và ta có thể tranh cãi vấn đề này mãi thôi, Brenna,” Heloise mỉm cười. “Ta biết cảm giác của con ra sao, và con biết cách nhìn của ta. Những phụ nữ đó không tệ hơn những gì họ đã từng đâu.”
Brenna định cãi lại, nhưng Heloise giơ một tay lên để bả có thể tiếp tục. “ Và giờ thì chị gái con không thể nào được thả lúc này, cô ta đang mang con của con trai đầu của ta. Dù sao thì ta không nghĩ cô ấy

sẽ muốn trở về vùng đất đổ nát đó đâu."
Brenna co rúm lại. Cô đã không nghĩ về điều đó. Cô sẽ phải xây một ngôi nhà mới thay thế cho cái cũ. Thậm chí nếu ngôi nhà cũ kỹ vẫn con, cô cũng không thể chịu đựng được việc sống trong đó một mình.
"Bà nói có một ngôi nhà để tôi có thể sống đến mùa xuân?"
"Đúng, và cách đây không xa, gần một cái hồ nhỏ. Và đủ gần với căn nhà."
"Dĩ nhiên là tôi sẽ đền đáp việc sử dụng ngôi nhà."
"Được mà." Heloise đồng ý, hơn là tranh cãi với người có niềm kiêu hãnh bướng bỉnh. Gia đình từng sống trong ngôi nhà lần trước chia sẻ phần hoa quả mùa hè của họ. Nhưng vì con không thể, ta nghĩ hai bộ da lông thú một tuần là đủ chi phí rồi. Ta biết con đã chơi trò săn bắn khi còn là một đứa trẻ, nên việc này sẽ không quá khó đối với con."
"Không, thế thì quá ít. Tôi sẽ mang đến ba bộ da lông thú một tuần," Brenna cứng rắn.
"Brenna!" Heloise khiển trách.
"Tôi nhất định."
Người phụ nữ lớn tuổi lắc đầu, nhưng vẫ mỉm cười. " Vậy thì ta cương quyết cung cấp muối cho con, vì con sẽ có nhiều thịt hơn con có thể ăn và phải ướp muối lại. Cả yến mạch và lúa mạch đen, và một vài loại hoa quả khô, vì con không thể chỉ tồn tại hoàn toàn dựa vào thịt."
Brenna gật đầu, hài lòng. "Tôi đồng ý. Và cũng sẽ có đủ da lông thú khi xuân đến để đền trả cho việc được về nhà."
"Vậy thì chuyện đó không cần thiết, Brenna. Anselm sẽ không nghe đâu."
"Sao cũng được, sẽ là như thế." Rồi cô xoay lại và rời khỏi sảnh.
Heloise giơ hai tay lên. "Kiêu hãnh ngốc nghếch," bà thì thầm trước khi lại tiếp tục làm việc với khung cửi.

Chapter 42

Ngôi nhà nhỏ rất hợp với yêu cầu của Brenna, và đã được quét dọn sạch sẽ trước khi cô đến. Nó đủ nhỏ để chứa sự ấm áp của ngọn lửa, và rất gần rừng, nơi có những cuộc dạo chơi rất phong phú. Trong ngôi nhà có những khung sắt để nấu ăn, những tấm chăn phủ bằng len sạch sẽ, cung tên và lưới để săn bắn, và thậm chí là có cả quần áo làm bằng lông cừu mềm, và một chiếc áo choàng ấm áp.

Điều duy nhất bất tiện là không có bồn tắm, nhưng Brenna nghĩ là bởi vì gần đây có một hồ nước nhỏ. Tuy nhiên, mặt hồ hiện đang đóng băng, và phá vỡ băng để tắm giặt trong làn nước lạnh giá thì không hấp dẫn chút xíu nào. Cô sẽ xoay xở tắm bằng bọt biển cho đến khi thời tiết ấm lại.

Brenna ổn định trong ngôi nhà với sự vui vẻ và phấn khích như một đứa trẻ. Giờ đây cô đã độc lập, tự mình chịu trách nhiệm cho bản thân mình. Cô hưởng thụ sự tự do mới mẻ, nhưng không kéo dài lâu vì hoàn cảnh đổi mới và nỗi cô đơn hiện thời. Hoàn toàn cô độc, cô không thể bắt bản thân mình ngừng suy nghĩ về Garrick liên tục. Khi một ngày nọ cô thấy anh trong khu rừng và họ lướt qua nhau với sự thù địch của kẻ thù, không nói một lời, những suy nghĩ ủ ê của cô càng tệ hại hơn.

Cô săn bắn nguyên ngày, rồi làm bản thân mình kệt sức thêm nữa băng việc bảo quản thịt và xử lí da sống, cuối cùng là làm thức ăn cho ngày tiếp theo trước khi cô vào giường kết thúc ngày. Ngày tháng trở nên buồn tẻ, chỉ có làm việc và làm việc, và cô cố gắng trong vô vọng để lấp đầy tâm trí mình bằng những mối quan tâm trước mắt.

Băng đã vỡ và tan chảy khi thời gian có ánh nắng kéo dài hơn, nhưng không khí hình như không hề ấm lên, nên Brenna vẫn chọn không tắm trong hồ. Sau cùng, những đóa hoa mới chớm nở thay thế cho hoa cỏ mùa đông, và tuyết biến mất trên hầu hết cả vùng đất. Mùa xuân đã đến với Na-uy.
Brenna ngây ngất khi trông thấy cỗ xe tiến đến gần nhà mình. Cô hy vọng đó sẽ là Heloise hoặc Linnet, mang đến tin tức Anselm sẽ giương buồm sớm ra sao. Nhưng cô quá thèm khát có một người bạn đến nỗi cô không có chút nào thất vọng khi Janie và Maudya bước xuống từ chiếc xe mà Erin chở họ đến

Sau khi chào hỏi thân tình, Brenna mời họ vào nhà, vui vẻ vì cô có món thịt hầm ngon tuyệt để đãi họ.

Erin mang theo một ít rượu mà Garrick đã cho ông trong ngày lễ mùa đông, và họ cùng nhau nâng ly chúc mừng sức khỏe. Sau đó Erin đi đốn củi mặc cho Brenna phản đối, vì ông thấy không thoải mái khi ở giữa cuộc trò chuyện ầm ĩ của mấy người phụ nữ. Ban đầu, Janie và Maudya hơi xa cách, lo ngại thân phận mới của Brenna, nhưng khi hai người uống thêm rượu và cảm nhận sự ấm áp chân thành của Brenna, lo lắng của họ sớm biến mất.

“Erin kể cho chúng tôi nghe chuyện xảy ra với cô, Brenna,” Maudya bắt đầu. “ Thật là đang kinh ngạc khi cô còn sống.”

Brenna chỉ gật đầu. Cô hiếm khi suy nghĩ về khoảng thời gian cô suýt mất mạng. Nó là điều đáng quên lãng nhất.

“Garrick bây giờ là một Viking thực thụ rồi.”

“Ý cô là gì vậy, Maudya?” Brenna hỏi. Cô thấy mình rất húng thú để nghe tin tức về anh, dù chỉ là chút ít thôi.

“Ngài ấy giống loại người mà mẹ thường dọa tôi trong những câu chuyện khi tôi không ngoan. Ngài ấy trở nên vô cùng quá quắt, Brenna, kể từ khi cô rời đi. Chuyện này còn tệ hơn lúc trước nữa, khi mụ đàn bà đó bỏ ngài ấy vì người khác. Bây giờ tính khí nóng nảy của ngài ấy lộ rõ cả ra. Ngài ấy làm tôi sợ lắm.”

“Những mặt khác thì như thế nào?”

“ Nếu ý cô là sức khỏe, thì ngài ấy tốt. Ngoại trừ ngài ấy uống nhiều, nhiều lắm, cho đến khi ngài ấy ngủ, trong sự nhẹ nhõm của mọi người.”

“ Chắc là cô không cường điệu lên đó chứ?”

“ Giá mà nó như thế.”

“ Một chút cũng không?”

“ Không, Brenna,” Janie buồn bã khẳng định. “ Ngài ấy đối xử gay gắt với bạn bè – thậm chí là với

Perrin. Những từ ngữ được nói ra thì không thể sửa chữa lại. Perrin không còn đến nữa.”

“Tôi xin lỗi.”

“ Và ông chủ Garrick thậm chí còn trở nên quá đáng hơn sau khi ngài ấy vượt qua vịnh,” Maudya thêm vào.

“ Khi nào vậy?” Brenna hào hứng.
“ Không lâu sau nghi cô trở về. Ngài ấy trang bị vũ khí khi ra đi, giống như để chuẩn bị chiến tranh. Nhưng ngài ấy ra đi chưa đến một ngày thì trở về, không nói cho ai lý do tại sao ngài ấy ra đi, hoặc là tại sao ngài ấy không hài lòng với những gì tìm thấy.”

Anh có thể tìm được điều gì để phủ nhận câu chuyện của cô chứ? Hoặc là có thể anh đã biết sự thật, và bây giờ đang tức điên lên vì anh đã sai – quá cứng đầu để sửa chửa lại những thương tổn anh đã gây ra với sự nghi ngờ của mình.

“ Thật ngạc nhiên là ngài ấy trở về vào ngày hôm ấy,” Maudya tiếp tục. “ Ngài ấy có thể bị giết, nếu bị người Borgsens tìm thấy.”

Sự tò mò lúc trước trở lại với Brenna. “ Mối thù giữa hai gia tộc. kể cho tôi nghe chuyện đó đi.”

“ Cô không biết sao?” Maudya thở gấp. “ Tôi nghĩ Janie đã kể cho cô.”

“ Tôi nghĩ là cô đấy chứ,” Janie đáp lời.

“ Một trong hai người có thể giải thích không?” Brenna bực tức hỏi.

“ Không có gì nhiều để kể đâu,” Janie đáp.

“ vậy thì để tôi,” Maudya cắt ngang, thỏa mãn tính nhiều chuyện của mình. “ Chuyện cách đây đã năm mùa đông rồi. Trước đó, thủ lĩnh của vùng Borgsen và cha của Garrick là hai người bạn thân, anh em cột chèo nếu mà nói thật. Latham Borgsen có ba con trai: người trẻ nhất, vừa trở về từ chuyến vượt biển đầu tiên, là Cedric, người mà cô khẳng định là-”

“Ừh, tiếp tục đi,” Brenna nhanh chóng xen vào.

“Lúc đó là cuối mùa, và là thời gian hiến tế để tỏ lòng biết ơn đến các vị thần và thu hoạch mùa màng thuận lời. Buổi tiệc lớn được Anselm tổ chức, và hai gia tộc tham dự cùng nhau để kỷ niệm. Tiệc rượu và hội hè đình đám diễn ra trong nhiều tuần – rượu nho mật ong được đổ ra nhiều như chưa từng có.”

“ Nhưng chuyện gì có thể xảy ra để kết thúc tình bạn lâu dài này?” Brenna nôn nóng hỏi.

“ Cái chết của cô con gái duy nhất của Anselm, Thyra. Cô ấy là một cô gái xinh đẹp, từ những gì chúng tôi được kể, nhưng ốm yếu và bẽn lẽn kinh khủng, ngoại trừ với gia đình. Mùa hè đó cô ấy được mười lăm tuổi, nhưng cô ấy chưa bao giờ tham dự tiệc tùng, thậm chí sau khi cô ấy được phép. Nên chuyện này có thể hiểu được là những con trai của Latham Borgsen không hề biết cô là ai, chưa bao giờ nhìn thấy cô ấy.”

“ Bọn chúng đã làm gì với cô bé?”

“ Không biết chính xác chuyện đã xảy ra thế nào, Brenna. Chuyện được biết là Thyra đã ra ngoài đi dạo để tránh xa khỏi âm thanh ồn ào. Sáng hôm sau cô bé được tìm thấy bên cạnh nhà kho, gương mặt bị đánh đập dã man, váy vẫn còn bị tốc lên quanh hông và máu trinh nữ ướt đẫm trên đùi cô bé. Con dao găm của cô ấy đâm vào tim và hai tay cô ấy vẫn nắm chặt lấy nó.”

Brenna kinh hoàng trước thảm cảnh của một cô gái còn quá trẻ. “ Cô bé tự sát?”

“Không ai biết được, nhưng theo quan điểm của hầu hết mọi người là như thế, bởi vì cô ấy không thể sống với chuyện bị cưỡng bức kinh khủng xảy ra cho mình.

“Ai có thể làm ra chuyện thú tính như vậy được?” Brenna nhận ra câu trả lời từ những điều mà khi nãy họ kể.

“ Con trai của Latham: Gervais, Edgar và Cedric – cả ba chúng nó.”

“ Làm thế nào biết được?”

“ Ba tên đó bỏ đi ngay buổi sáng hôm đó khi chúng phát hiện Thyra là ai. Cả ba tên đều run rẩy kinh

hoàng và bỏ trốn. Thời gian đó thật kinh khủng – đau thương, và sau đó là sự khát máu đòi được trả thù. Ông chủ Garrick yêu mến cô em gái nhỏ, nhưng Hugh cũng vậy. Hai anh em đã đánh nhau để giành xem ai có vinh dự được báo thù cho cô bé. Hugh thắng. Chẳng là gì khi anh em nhà Borgsen nghĩ là chúng đã tóm được một cô gái tầm thường, không nghi ngờ cô bé chỉ đơn thuần là một tên nô lệ. Tội ác đã được thực hiện chồng lại nhà Haardrad, và những kẻ phạm tội phải trả giá."

"Anselm, Garrick và nhiều người nữa đã vượt qua eo biển cùng Hugh. Anselm hết sức đau lòng vì việc xảy ra, và bạn ông ấy, Latham cũng vậy. Đầu tiên Hugh thách đấu Edgar và giết hắn một cách công bằng. Khi ngài ấy tiếp tục khiêu chiến người thứ hai, Anselm đã ngăn cản lại, bất chấp sự phản đối của Hugh và Garrick. Nhà Haardrads quay về vùng đất của mình và chờ nhà Borgsens trả thù. Nhưng họ không bao giờ làm, ngoài trừ việc giết một vài con thú đi lạc nào đó. Cả hai gia đình đều gánh chịu một sự mất mát và cả hai thủ lĩnh đều miễn cưỡng để gia tăng thêm sự thù hằn."

"Thật là một câu chuyện bi thảm. Không có ai tự hỏi tại sao Thyra không thét lên khi cô bé bị tấn công? Nếu thế thì những việc này không xảy ra."

" Cô bé là một cô gái nhút nhát, sợ hãi mọi thứ," Janie trả lời. " Không nghi ngờ gì là cô bé quá sợ hãi đến nỗi không thể thét lên, hoặc có thể là bọn chúng ngăn cản không cho cô ấy làm thế."

" Người ta nói cô ây luôn là một đứa trẻ yếu ớt, thậm chí từ khi sinh ra," Maudya thêm vào. " Thật là một câu hỏi khi cô bé được cho phép sống lúc vừa ra đời."

" Được cho phép? Không chơi chữ chứ?"

" Đó là từ chính xác, Brenna," Janie nói với vẻ ghê tởm. " Nếu tôi mà biết được tục lệ của Viking khi mang thai con trai mình, ắt hẳn tôi sẽ hết sức kinh hoàng. Nhưng con trai tôi hoàn toàn khỏe mạnh, cám ơn thần thánh.

Brenna trắng bệch vì kinh hoàng, " Hai người đang nói gì vậy? Tục lệ của người Viking?"

" Nghi thức lúc ra đời," Maudya chán ghét. " Một đứa trẻ mới sinh phải được sự chấp nhận của cha mình, dù người cha có kết hôn với người mẹ hay không. Như cô biết đó, những người này tôn sùng sức mạnh và chán ghét người yếu đuối. Giả định rằng một người đàn ông hay phụ nữ không mạnh mẽ thì không tồn tại được trên vùng đất khắc nghiệt này. Nên một đứa bé được sinh ra bị biến dạng hoặc yếu

ớt bị cha mình từ chối và bị vứt bỏ ra ngoài với thiên thiên. Nó chết, dĩ nhiên rồi, nhưng người cha tự xóa tội cho mình bằng cách lý luận rằng dù sao thì đứa bé cũng không sống được, thật là lãng phí khi cung cấp thức ăn và sự quan tâm cho nó, trong khi những người khác thì cần hơn."

" Thật man rợ!" Brenna thở hổn hển và cố gắng kềm lại con buồn nôn dâng lên từ cổ họng.

" Cái gì man rợ?" Erin hỏi, bước vào với một đống củi trên tay.
" Tập tục từ chối một đứa trẻ yếu ớt và bỏ mặc nó chết vì lạnh hay đói khá trước khi người mẹ có thể ôm lấy nó trong tay," Janie trả lời.

" Sao lại man rợ?" ông bực bội, thả bó củi xuống gần lò sưởi.

" Ông nghĩ không hả?" Brenna ngắt lời. " Ông cũng cổ hủ dốt nát như những tên Viking này, Erin, nếu ông có thể tha thứ cho hủ tục gớm guốc như thế!"

"Không, không phải thế. Tôi chỉ nghĩ nó là dạng xấu xa thôi. Hỏi Janie xem, cô ta là một người mẹ, Hỏi cô xem liệu tình yêu của cô ấy đối với đứa bé có sâu đậm hơn trước nhiều khi từng ngày trôi qua."

"Đúng là thế," Janie đồng ý.

" Ông đang nói gì vậy, Erin?"

" Mối răng buộc giữa mẹ và con rất sâu đậm, nhưng nó không mạnh mẻ cho đến khi người mẹ biết về đứa bé."

Brenna kinh hoàng. " Vậy ông nghĩ lã sẽ tốt hơn khi giết đứa trẻ, trước khi mối ràng buộc có thể hình thành? Còn mối ràng buộc mà người mẹ cảm thấy khi mang đứa trẻ trong bụng? Ông có trừ hao điều đó không?"

"Tôi chỉ biết là tôi mất một đứa con trai vừa sinh ra, không do gì cả ngoài những nguyên nhân tự nhiên. Vợ tôi và tôi đau buồn chỉ trong một thời gian ngắn, và sau đó đứa bé chúng tôi chưa bao giờ biết đã bị quên lãng. Tôi có một đứa con trai khác, tôi rất yêu nó, và đã mất nó sau mười mùa hè ngắn ngủi. Đứa con trai mà tôi đau buồn vì nó đến tận hôm nay, những ký ức mang theo về nó vẫn còn ám

ảnh tôi.”

“Tôi xin lỗi, Erin.”

“ Cô thấy thương tiếc, nhưng cô có hiểu không, Brenna? Cô có thể nhận thấy sẽ nhân từ hơn khi đánh mất đứa bé ngay lúc sinh, trước khi nó có ý thức đón nhận cuộc sống, trước khi cha mẹ nẩy sinh tình yêu dành cho đứa trẻ đó, hơn là đánh mất nó sau này, khi sự mất mát gần như sẽ hủy hoại người cha người mẹ?”

“Không, tôi không hiểu. Một đứa trẻ yếu ớt có thể trở nên mạnh mẽ, một đứa trẻ không nguyên vẹn có thể được dạy bảo để tự lo cho mình.”

“ Có thể là ở vùng đất của cô, cô gái, nhưng đây là phương Bắc, nơi cuộc sống bị chi phôi bởi tuyết và băng giá. Bây giờ là mùa xuân, và cô vẫn đốt lò sưởi để giữ ấm. Nhìn vào khói đi, Brenna. Một đứa trẻ yếu ớt sẽ chết vì làn khói này, thế nhưng giữ nó xa khỏi lò sưởi thì nó sẽ chết vì lạnh.”

“ Tôi không thể nào thấy chuyện đó là khôn ngoan, Erin, quá đủ rồi,” Brenna nói và quay đi.

Hai tay cô run rẩy khi cô đãi bạn bè dùng bữa. Cô đã rất vui sướng được gặp họ, nhưng giờ thì cô ước họ chưa bao giờ đến. Cuộc trò chuyện về mối thù hận và giết những đứa trẻ làm cô phiền muộn khủng khiếp. Cô không thể chạm vào thức ăn của mình, bụng cô hết sức nhộn nhạo.

Những người khác trò chuyện như thể họ không hề bị ảnh hưởng bởi cuộc trò chuyện lúc nãy. Erin tư lự chăm chú nhìn Brenna. Cô cố tránh ánh mắt của ông, và cuối cùng rời khỏi bàn để thu dọn căn phòng. Cả lúc lâu sau, cô vẫn thấy ông nhìn chằm chằm vào mình, và không thể chịu đựng thêm nữa, “ Tại sao ông cứ nhìn tôi thế hả?” cô gặng hỏi

Erin không hề bối rối trước giọng điệu sắc bén của cô. “ Cô có thai phải không, cô gái?”

Brenna đã từ chối thừa nhận điều đó với bản thân mình. Quỷ bắt cô đi nếu cô làm điều đó với bất cứ ai khác.

“Không, tôi không có!”

“ Tôi cũng định hỏi tương tự, Brenna,” Maudya nói. “ Cô lên cân một ít rồi đó.”

“ Tôi nói là không phải!” Brenna gào lên, vô thức dùng tay che bụng mình lại. “ Tôi không có thai, tôi nói cho các người biết!”

Tất cả các thảm họa có thể xảy ra hỗn loạn trong tâm trí cô. Garrick từ chối con của cô vì sự căm ghét của anh. Buộc phải ở lại đây như Cordelia. Không thể như vậy được! Mùa xuân đến rồi. Cô sẽ sớm được về nhà, sớm thôi.

Những người khác rời đi sau cơn bùng nổ của cô, không bị thuyết phục bởi lời phủ nhận quyết liệt.

Chapter 43

Brenna trải qua một đêm không ngủ, tâm trí bị ám ảnh những tưởng tượng khủng khiếp mà cô không thể kiểm soát được. Cô lâm vào tình trạng cực kỳ căng thẳng vào buổi sáng, kiệt sức nhưng vẫn tỉnh táo. Cô cuối cùng cũng chấp nhận sự thật. Một đứa bé đang lớn dần lên trong cô.

“ Một đứa trẻ của một đứa trẻ,” cô nói to, cảm thấy mình hết sức đáng thương. “ Chúng ta có thể cùng chơi trò chơi, cùng giận dỗi. Chúa tôi, mình không muốn làm mẹ! Mình không biết làm như thế nào!”

Cô khóc, dù cô đã làm điều đó suốt cả đêm, Anselm phải ra biển nhanh lên, trước khi có ai đó chú ý đến tình cảnh tuyệt vọng của cô. Cô phải rời xa cái vùng đất không văn minh này và sinh con giữa những người của mình, nơi cô không cần phải lo sợ cho mạng sống của đứa bé.

Brenna chuẩn bị để rời đi. Khi cô mở cửa, cô cảm thấy như thể những vị thành thần ngoại đạo đang âm mưu chống lại cô. Mặt đất phủ đầy những lớp tuyết vừa rơi. Làm thế nào mà tuyết dám rơi muộn vào mùa xuân như thế này? Cô tự hỏi một cách vô lý.

Một cơn run rẩy xuyên qua cô, và cô cưỡi ngựa với tốc độ không an toàn đến lãnh địa của Anselm. Cô đi tìm Heloise và thấy bà đang ở với Cordelia. Cả hai đang cùng may quần áo bé xíu dành cho em bé mới sinh. Cordelid có biết số phận nào đang chờ con cô ta nếu nó sinh ra không được khỏe mạnh? Heloise có biết không? Brenna nhìn chăm chú vào mớ quần áo nhỏ bé, trong giây lát hoàn toàn quên mất lý do tại sao cô đến đây.

“ Trông con rất xúc động, Brenna,” Heloise nhận xét, đặt đồ đang may qua một bên.

“ Chắc là tại ánh sáng đó, thưa bà,” Brenna nói với vẻ hối lỗi. “ Tôi rất khỏe.”

“ Giá mà tất cả chúng ta đều thế.”

“ Thưa bà?”

“ Ôh, chồng ta bị bệnh rồi. Không nghiêm trọng lắm, nhưng ông ấy không thể chịu đựng được việc rời khỏi giường.” Như thể chứng minh lời nói của mình, bà chỉ vào phòng ông. “ Con thấy chưa?”

“ Khi nào thì ông ta khỏe lại để nhổ neo?” Brenna căng thẳng.

“ Sẽ không sớm đâu, Brenna, nhưng không lâu lắm đâu. Con thuyền đang được tân trang lại cho đến khi tuyết bất ngờ rơi. Giờ thì cánh đàn ông phải chờ đến khi thời tiết ấm áp lại để tiếp tục. Khi đó thì chồng ta cũng phải khỏe rồi.”

“Nhưng bao lâu chứ?”

“ Ta nghĩ là đầu hè. Đó là khoảng thời gian rất tuyệt trong năm để nhổ neo.”

“ Mùa hè! Tôi không thể chờ lâu như thế, thưa bà!” Brenna cao giọng, dù cô không nhận ra điều đó.

“Có vấn đề gì vậy, Brenna?” Cordelia hỏi. “ Chị rất vui khi biết em sẽ không rời đi quá sớm. Bây giờ em sẽ ở đây khi chị sinh con.”

Việc sắp trở thành mẹ đã thay đổi Cordelia. Cô ta không còn hằn học, lúc nào cũng suy nghĩ muốn trả thù. Cuối cùng cô cũng thật sự hạnh phúc.

“ Dường như tôi không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc ở lại, dù dĩ nhiên là được thấy con của cô trước khi đi sẽ làm tôi rất hạnh phúc, Delia. Nếu cô cần đến tôi lúc sinh nở, tôi sẽ giúp cô tất cả những gì tôi có thể.” Tôi sẽ không để nguy hiểm nào xảy ra cho con cô, cô im lặng tự thêm vào, rồi chào tạm biệt hai người.

Khi Brenna bước ra ngoài để rời đi, cô nhìn thấy Garrick vừa cưỡi ngựa vào sân. Cô ngừng lại. Bên cạnh anh, trên một con ngựa cái chân ngắn là Morna, nụ cười của cô ta rạng rỡ, tiếng cười của cô ngân vang trong không khí.

Brenna gặp ánh mắt của Garrick và rúm người lại trước cái nhìn băng giá anh trao cô. Cô xoay người bước vào trong sảnh, để lẩn trốn, để bỏ chạy, để tránh xa, xa khỏi cái nhìn làm cô đau đớn khủng khiếp hơn cả một cú đánh giáng vào người. Nhưng tiếng nói của Garrick làm cô ngừng lại lần nữa, hành hạ cô bằng chất giọng êm ái.

“ Để anh giúp em xuống, tình yêu của anh.”

Brenna cảm thấy một cơn đau đớn thật sự bóp nghẹt lấy cô. Anh nói bằng tiếng của cô, không phải của anh, để cô hiểu từng từ. Anh cố tình khoe khoang Morna trước mặt cô. Làm sao anh có thể tha thứ cho cô ta mà không phải em? Cô rơi nước mắt trong lòng.

“ Anh nói gì vậy, Garrick?”

“ Để anh giúp em xuống, Morna,” anh trả lời bằng ngôn ngữ của mình.

“ Em biết anh sẽ như thế mà,” Morna nói đầy tự tin. “ Khi em nghe anh bỏ con phù thủy Celtic đó, em biết anh sẽ là của em lần nữa.”

“ Em quả quyết như thế à?”

Brenna không thể chịu đựng việc lắng nghe hơn được nữa. Cô chạy qua sảnh, không để ý đến những tiếng gọi của Cordelia và Heloise, và chạy ra phía sau ngôi nhà. Cô điên cuồng lau đi những giọt nước mắt làm mờ mắt mình và lao đi, không ngừng lại, đến chuồng ngựa để lấy Willow.

Khi Garrick thấy Brenna đã đi, anh nhanh chóng buông tay khỏi thắt lưng Morna. Anh nhìn chằm chằm như muốn giết người vào cánh cửa mở nơi cô đã đứng, vẫn tưởng tượng ra cô ở đó, khao khát được chạm tay vào cô, mặc dù anh biết chắc là nếu anh đến gần, anh sẽ giết cô.

“Được rồi, giúp em xuống đi, tình yêu của em.”

Garrick chuyển cái nhìn dữ tợn vào Morna. “ Cái mà ta sẽ giúp cô là cảm nhận thấy sức nặng của thanh kiếm này.”

“An-Anh sao vậy?”

“ Đừng bao giờ tiếp cận ta trên đường và đi theo lần nữa, Morna! Nếu cô trân trọng mạng sống của mình, đừng bao giờ đến gần ta lần nữa!”

“Nhưng- nhưng em nghĩ mọi chuyện đã được tha thứ!” ả khóc. “ Anh mỉm cười với em. Anh- anh không gầm gừ giận dữ lúc nãy khi mà cô ả-” Morna thở gấp, đôi mắt xanh trợn tròn. “ Có phải tâm

trạng mềm mỏng của anh là cho con nhỏ đó chứng kiến không?"

" Cẩn thận đấy, Morna," anh cảnh báo lạnh lùng. " Ta không có đủ kiên nhẫn để chịu đựng sự hiện diện của cô đâu."

"Garrick, xin anh. Anh phải tha thứ cho em vì quá khứ. Chúng ta từng yêu nhau mà. Anh đã quên điều đó rồi sao?"

"Không, ta nhớ cô tuyên thệ tình yêu của mình." Giọng anh nhỏ lại, như một sự bình yên trước cơn bão. " Và cô cũng quay qua thằng đàn ông đầu tiên lúc lắc túi tiền trước đôi mắt tham lam của cô."

"Em đã thay đổi, Garric. Của cải không còn quan trọng với em nữa."

" Cô có thể nói dễ dàng quá đó, bây giờ khi cô có những thứ cô muốn," anh nói trong sự khinh miệt.

" Không phải vậy đâu, Garrick. Em muốn anh. Em đã luôn luôn muốn anh."

" Và ta muốn cô – lúc trước. Bây giờ ta thà thối rửa trong địa ngục còn hơn là trở lại với cô!"

" Đừng nói như vậy mà, Garrick!" ả khóc thét lên.

" Cút đi, Morna!"

" Là tại vì con nhỏ phù thủy ngoại lại đó mà anh sẽ không tha thứ cho em! Nó đã phù phép gì lên anh chứ?"

" Không có phù phép gì hết! Với ta, cô ta đã chết, giống cô. Cả hai sẽ không bao giờ nhận được sự tha thứ từ ta!"

"Anh-"

Anh cắt ngang lời ả bằng cái vỗ mạnh vào mông con ngựa của ả. Con vật lao ra khỏi sân, với Morna đang có gắng để điều khiển nó trong khi cố quay đầu nhìn lại ngôi nhà cùng một lúc. Garrick quay đi trong ghê tởm.

Ý nghĩ anh từng yêu ả đàn bà đó thật không thể chịu đựng được. Anh đã bị thu hút bởi sự xinh đẹp của ả, và tự hào mình sẽ cưới cô gái đáng thèm muốn nhất đất nước. Nhưng những điều đó không phải là tình yêu. Khi anh mất ả, anh bị tổn tương tự ái và khiến anh cay đắng, sự thật là ả đã chọn một tên láo buôn béo ú thay vì anh.

Đông cơ duy nhất của Morna là lòng tham. Brenna thì cần tự do và không thể chia sẻ bản thân mình. Cô đã làm mọi thứ cho sự tự do ấy và để tự quyết định cuộc sống của mình. Cô đã chơi trò dối trá và mưu mẹo. Cô thề nguyền tình yêu cũng dễ dàng như Morna đã từng, nói ra những lời không phải là sự thật. Được thôi, Brenna đã chào đón được sự tư do của cô, chào đón để trở về vùng đất của mình và vĩnh viễn rời khỏi cuộc đời anh.

Garrick bước vào sảnh và nén bớt lại cơn giận của mình trước khi anh đến bên mẹ. Nhưng nhìn thấy chị gái Brenna quá hài lòng và vui sướng trước cuộc sống mới ở đây, chỉ thêm vào cay đắng cho anh. Tại sao chỉ có Brenna là không thể thích nghi?

“ Hugh đâu ?” Garrick hỏi lạnh lùng.

Heloise không thèm nhìn lên. “ Con trai nhỏ của ta đây rồi, nhưng ta không biết là từ khi nào con trai ta đã quên mất phép lịch sự bình thường mà ta đã cố hết sức dạy cho nó.”

Garrick bị răn dạy chính đáng và mỉm cười, rồi cuối xuống hôn lên trán bà. “ Chuyện đó cũng dễ quên khi mà không có đứa con trai Viking nào khác tỏ ra tôn trọng mẹ mình.”

“ Một sự thật làm tan vỡ biết bao trái tim bà mẹ, ta cược đấy. Nhưng con là một nửa Công Giáo, Garrick, và dù ít người biết, ta đã nuôi dạy con khác hẳn.” Bà đặt đồ đang may qua một bên và ngẩng lên nhìn anh, một tia sáng ánh lên trong mắt bà. “ Con tìm anh trai à? Nó đem gia súc đến đồng cỏ rồi.”

“Khi nào?”

“Trước khi tuyết rơi.”

“ Thế thì anh ấy phải hoãn lại thôi,” Garrick bực bội. “ Anh ấy có những hành hóa muốn con đi giao

dịch. Anh có đề cập chúng với mẹ không?"

"Không, Hugh nhờ ta nhắn với con chờ nó trở lại. Anh con muốn cùng ra khơi đến phương Bắc với con, để săn gấu trắng khổng lồ trước khi con đến phương Đông."

"Đã quá muộn để đi đến miền Bắc."

Heloise nói trong miệng. " Con hăm hở rời đi quá đó, Garrick, giống như-" Bà ngừng nói và anh nhướng mày lên, nhưng bà lắc đầu. " Con thừa biết là thậm chí chỉ một bộ lông gấu trắng cũng đáng giá để con chậm lại mà. Con thật quan tâm đến lợi nhuận, hay là con chỉ muốn ra đi?"

" Nếu con rời đi giữa mùa hè, con sẽ không trở về vào mùa đông năm nay."

" Con không cần phải vượt biển đến tận phương Đông xa xôi như trước nữa, Garrick. Hedeby cũng là một trung tâm mua bán rất được mà."

" Bulgar tốt hơn," anh đáp thô lỗ. " Con sẽ chỉ đợi cho đến khi tàu của con sẵn sàng." Anh bắt đầu rời đi, rồi đột ngột dừng lại và nhìn vào sảnh chính.

" Cô ấy đi rồi, Garrick."

Anh quay lại nhìn bà. " Ai chứ?"

" Người mà con đang tìm. Cô bé chạy vào từ đại sảnh, nước mắt chảy dài trước khi con vào. Tại sao con bé lại khóc khi nhìn thấy con thế?"

Garrick cứng người. " Cô ta không khóc! Cô ta thề cô ta không bao giờ khóc!"

" Tại sao chuyện này làm con khó chịu vậy?"

" Bởi vì tất cả mọi chuyện mà cô ta thề đều là dối trá hết!" anh nóng nảy.

" Dựa trên quan điểm cứng đầu của con thôi. Ta tình cờ tin là những chuyện Brenna khẳng định đã xảy ra khi con bé biến mất là sự thật – tất cả mọi chuyện."

“ Bà cho là thật vậy sao, thưa Bà?” anh cười chế nhạo. “ Vậy thì để con mở mắt cho mẹ nhé. Cô ta thề cô ta đã giết Cedric Borgsen, vậy mà chính mắt con nhìn thấy Cedric và hắn còn sống rành rành.”
“ Làm sao con nhìn thấy hắn?” Heloise thở gấp. “ Con vượt qua vịnh sao?”

“ Con đã. Con phải tự mình nhìn thấy bằng chứng mà cô ta khẳng định. Và con đã thấy – bằng chứng về những lời nói dối của cô ta.”

Heloise nhíu mày suy nghĩ. “ Con bé cho là Cedric đã chết, đó là tất cả.”

“ Mẹ rất tốt bụng, mẹ à,” Garrick khinh khỉnh. “ Brenna không xứng đáng với sự tin tưởng của mẹ.”

“ Ước gì con đặt niềm tin vào con bé, Garrick.”Heloise buồn phiền thật sự. “ Chúng ta sẽ sớm mất cô ấy, và ta rất buồn.”

“ Sự thật là, con chưa từng có được cô ta để mà đánh mất,” anh đáp lại cay đắng và nhanh chóng bước đi.

Chapter 44

Trong những tuần tiếp theo, Brenna trải qua những ngày giống như trước, ngoại trừ việc cô có nhiều năng lượng hơn. Cô luôn thấy có một sự thôi thúc muốn làm việc thật hăng say để lấp đầy những giây phút tỉnh giấc. Cô cố gắng không nghĩ đến những thay đổi của cơ thể mình và mầm sống đang được nuôi dưỡng. Cô thậm chí cố gắng nhiều hơn nữa không nghĩ đến Garrick và lần gặp anh cuối cùng, với Morna bên cạnh. Cô chỉ muốn mình kiệt sức mỗi đêm khi bò lên chiếc giường hiu quạnh.

Cô hăm hở chờ tin tức về sức khỏe của Anselm, nhưng không nhận được gì cả. Ánh mặt trời ấm áp nhanh chóng làm tan chảy đám tuyết cuối cùng, nên con tàu sẽ mang cô về nhà hẳn đã sẵn sàng để ra khơi. Mùa xuân đã đến và đi qua, vậy mà không một ai đến bảo cô chuẩn bị.

Cuối cùng cô không thể chờ đợi tin tức được mang đến thêm được nữa. Cô đã rất chậm trễ trong việc đưa lễ vật hàng tuần đến cho Anselm, vì khiếp sợ sẽ gặp phải Garrick lần nữa khi đến khu đất của ông. Những tấm da lông thú cô đang giữ cho cô một lý do để cô mạo hiểm vượt qua sự tịch mịch, nhưng điều đó cũng có nghĩa là cô có nguy cơ phơi bày tình trạng của mình trước gia đình của Garrick. Cô chọn điều mạo hiểm đó, vì cô phải biết được lý do tại sao mình bị quên lãng.

Mùa hè mang đến cho vùng đất khung cảnh màu sác rực rỡ. Mặc dù mùa xuân cũng rất đẹp khi mà thiên nhiên giống như vừa bừng tỉnh sau những đêm đông lạnh lẽo, mùa hè làm say mê lòng người. Ánh mặt trời sưởi ấm làn da, và hương thơm cây cỏ nồng nàn tràn ngập trong không khí.

Không khí hết sức ấm áp, khi Brenna tiếp cận khu nhà cùa Anselm. Cô đã nghĩ mình thật ranh mãnh khi che giấu tình cảnh của mình, điều mà giờ đây khá là hiển nhiên, bên dưới tấm áo choàng nặng nề của cô. Nhưng giờ thì cô cảm thấy giống như mình đang bị giam trong hỏa lò. Cô đang mãi đấu tranh tư tưởng giữa việc quay lại và trở về nhà khi cô thấy mình đứng trước nhà Anselm, và một tên nô lệ trẻ đã dắt Willow vào chuồng ngựa.

Trước sự nhẹ nhỏm của Brenna, cả đại sảnh hoàn toàn trống rỗng ngoại trừ cô của Brenna. “Brenna!” Linnet tiến lên và nắm tay cô. “ Thật vui sướng khi nhìn thấy con.”

“ Con cũng vậy, thưa Cô. Con đã hy vọng cô đến thăm con khi mà thời tiết đã khá hơn lúc này.”

“ Thứ lỗi cho cô, con yêu à. Cô định đến, nhưng ở đây có quá nhiều việc phải làm. Gieo hạt giống,

trước hết là phải làm sạch cách đồng sau mùa đông nữa. Quá nhiều việc bận rộn.

“ Và cô giúp việc trồng trọt?”

“ Đúng, mọi người đều giúp. Anselm có rất nhiều cánh đồng. Hầu hết mọi người vẫn còn đang làm.”

“ Một tên nông dân Viking,” Brenna chế nhạo.

“ Ông ấy có quá nhiều nô lệ và bà con thân thích nghèo khổ mà ông phải nuôi sống. Bên cạnh đó, hầu hết các Viking là nông dân. Chắc chắn là con đã biết vào lúc này rồi.”

“ Vâng, hoặc là nhà buôn như Garrick.”

Linnet đổi chủ đề ngay lập tức. “ Ta thấy con mang đến đồ trả nợ cho Anselm, nhìn nhiều đấy. Con cũng bận rộn lắm à?”

Brenna gật đầu và đặt đống lông thú to lớn xuống. Mồ hôi rịn trên người cô, nhưng cô không cởi áo choàng ra. Cô không thể tin tưởng để trao phó cho ai bí mật mới của mình, thậm chí cả người Cô cũng không.

“ Con chỉ đến để trả nợ thôi hay là sẽ ở lại và ngồi chơi một chút, Brenna?”

“ Con không thể lưu lại, Cô à, con chỉ muốn biết khi nào Anselm sẽ ra khơi. Cô có thể cho con biết không?”

Linnet nhăn mặt. “ Cô không biết.”

“ Ông ta vẫn còn bệnh sao?”

“ Không, bệnh của ông ấy không nghiêm trọng và nhanh chóng khỏi rồi. Ông ấy không có ở đây.”

“Cô nói sao, không có ở đây?” Brenna cao giọng hỏi. “ Ông ta ra khơi mà không có con?”

“ Tàu của ông ấy ở đây, Brenna. Nhưng ông ấy ra khơi với Garrick và Hugh để săn gấu khổng lồ ở

phương Bắc rồi.”

“ Sao mà ông ta có thể làm như thế được?” Brenna thở gấp. “ Ông ta hứa đưa con về nhà!”

“ Ông ta sẽ. Đi về phương Bắc là ý kiến của Hugh. Garrick miễn cưỡng tạm hoãn chuyến đi buôn bán xa của mình, nhưng bởi vì Anselm muốn nhân cơ hội này để săn bắn với hai con trai như nhiều năm trước, nên Garrick đồng ý.”

“ Khi nào họ về?”

“ Sớm thôi. Cordelia sắp sinh rồi, và Hugh không muốn bỏ lỡ sự ra đời của đứa con đầu lòng.”

“ Dĩ nhiên là không rồi,” Brenna cay độc. “ Sau tất cả thì, hắn phải đóng vai Chúa Trời và quyết định xem đứa bé được sống hay phải chết.”

Linnet thở gấp. “ Chúa nhân từ, Brenna! Ý tưởng điên rồ gì trong đầu cháu vậy?”

Brenna vặn xoắn hai tay bên dưới áo choàng. “ Con xin lỗi, thưa Cô. Con khó chịu vì sự trễ nãi này. Con chỉ muốn về nhà. Con ao ước trở lại những ngày trước khi con gặp Garrick, trước khi con biết thế nào là tình yêu và nỗi căm hận!”

Brenna lao ra khỏi sảnh, nước mắt đe dọa rơi xuống lần nữa. Cô cũng khao khát trở lại những ngày cô không bao giờ khóc. Dường như thời điểm này, đó là tất cả những gì cô làm.

Tối đó Brenna bị dựng dậy bởi những tiếng đập cửa dữ dội. Cô chưa hoàn toàn tỉnh táo khi bò ra khỏi giường để trả lời, và cô không nhớ che đậy cơ thể mình ngoại trừ phủ lên một tấm chăn.

Trước sự ngạc nhiên của Brenna, Heloise đứng trước cửa, vẻ mặt căng thẳng. “ Ta cố đi nhanh nhất ta có thể, Brenna. Cordelia đang đòi cháu.”

“ Em bé à?”

“ Đúng. Ta không nên đến đây, nhưng ta chưa bao giờ giúp sinh con trong cả cuộc đời mình, và ta đã

quá già để bắt đầu lúc này. Nhưng ta muốn làm một điều gì đó. Đây là đứa cháu nội đầu tiên của ta."

"Tôi hiểu," Brenna bối rối. Cô luôn nghĩ người phụ nữ mạnh mẽ này có thể đối diện với bất cứ khía cạnh nào của cuộc đời bằng một nụ cười. Thật không dễ dàng khi thấy bà quẫn trí như lúc này.

" Các cơn đau của con bé bắt đầu vào sáng nay," Heloise tiếp tục căng thẳng, " vậy mà nó không nói với ai cho đến lúc chiều. Lúc này nó đang thét gọi cháu. Nhanh lên, Brenna."

Brenna không suy nghĩ quang tấm chăn ra và chộp lấy áo choàng. Đó là lúc Heloise nhìn thấy chiếc bụng căng tròn của cô. Cái thai năm tháng không thể nào nhầm được.

" Vì danh chúa, Brenna!" Heloise thở gấp. " Sao cháu không nói cho chúng ta biết cháu cũng mang thai?"

Đã quá muộn để hối hận vì sự bất cẩn của mình, nhưng Brenna thở dài chán nãn. " Chúng ta sẽ nói chuyện này sau. Có một đứa trẻ đang được sinh ra. Của tôi thì sẽ không ra đời cho đến mùa đông."
"Chờ đã, Brenna." Heloise giơ tay lên. " Đây là đứa con đầu tiên của Cordelia. Có lẽ con không nên đến với cô ta. Tốt nhất là không nên biết chuyện gì con sẽ phải chịu đựng."

"Tôi đã thấy cảnh sinh con trước đây rồi, thưa bà, trong ngôi làng ở quê nhà. Tôi biết việc sinh nở sẽ kéo dài và đau đớn. Cordelia muốn tôi ở cùng chị ấy. Chị ấy và tôi chưa bao giờ thân thiết với nhau, nhưng đây là điều nhỏ nhất tôi có thể làm cho chị ấy."

Thời gian lâm bồn của Cordelia kéo dài suốt một đêm, từng giờ khắc lê thê trôi qua khiến mọi người hết sức căng thẳng. Heloise đặc biệt căng thẳng khi những tiếng thét từ khu nhà của những người hầu vọng vào trong sảnh, những tiếng khóc trầm thấp và đau đớn không giống âm thanh của con người.

Có phải bà đã gào khóc một cách khủng khiếp trong năm lần sinh nở? Điều đó lý giải tại sao Anselm luôn tái nhợt khi bà nhìn thấy ông sau đó, như thể ông đã phải chịu đựng nhiều hơn bà. Mặc dù phút cuối sự chịu đựng của bà đã giảm bớt, nhờ vào nước thuốc của một nô lệ hoàng tộc ở Viễn Đông. Giá mà người nô lệ ấy tiết lộ phép thần của bà ta trước khi chết, vậy thì Cordelia sẽ không thấy đau đớn và lo sợ khi sinh những đứa con trong tương lai.

Những vết nắng mặt trời bám theo Brenna vào trong sảnh. Nhìn cô phờ phạc một cách đáng thương,

như thể cô cũng phải chịu đựng sự đau đớn của Cordelia. Áo váy cô ướt đẫm mồ hôi, mái tóc dài đen nhánh tuyệt đẹp rối bù. Heloise gần như không nhận ra cô.

“ Ta không chú ý những tiếng thét đã ngừng. Có phải - Coderlia – đứa trẻ-”

“ Cả hai đều khỏe mạnh, thưa bà,” Brenna đáp, ngã sụp vào chiếc ghế giống ngai vàng của Anselm.

Giọng cô yếu ớt, đôi mắt mở đục. “ Bà có một đứa cháu trai mạnh khỏe và Cordelia giờ đang ngủ bình yên. Cô tôi và Uda đang chăm sóc đứa trẻ.”

“ Một đứa cháu trai! Hugh sẽ rất hài lòng. Và chồng ta nữa, ông ấy sẽ bùng nổ với niềm tự hào!”

“ Quan trong hơn hết,” Brenna cay đắng thêm vào, “đứa bé khỏe mạnh. Đứa trẽ này sẽ không bị phán xét. Nó sẽ sống.”

Heloise im lặng cả một lúc lâu, rồi bà khẽ hỏi, “ Cháu biết?”

“Vâng, tôi biết. Lúc nãy bà hỏi tôi vì sao tôi không nói với ai việc tôi mang thai. Đấy là lý do. Tôi sẽ không bị ép buộc phải ở đây và sinh con ở vùng đất này, nơi mà sự sống lệ thuộc vào sức mạnh.”

“Ta biết đây là một phong tục tàn nhẫn, Brenna. Ta đã không biết được cho đến thời gian gần đây. Ta mất hai đứa trẻ ngay khi vừa ra đời trước khi ta sinh đứa bé thứ năm,” giọng bà đau buồn với những ký ức.

“ Họ chết tự nhiên chứ?”

“Ta được kể lại như thế. Khi ta biết được phong tục này, những nghi ngờ dấy lên trong ta. Nhưng ta không bao giờ có thể bắt mình gặng hỏi Anselm. Đứa con thứ ba còn sống của ta được sinh ra rất yếu ớt, nhưng Anselm biết ta mong muốn đứa bé đến thế nào, sau khi mất đi hai đứa con trước đó. Đứa trẻ đó đã sống được vài năm trước khi nó chết.”

“Tôi biết chuyện đó, thưa bà. Tôi xin lỗi.”

“ Ta muốn chết khi con gái ta qua đời,” Heloise nói một cách trống rỗng. “ Sẽ tốt hơn nếu ta không biết

con bé. Số phận của con bé là không thể sống.”

“Bà sai rồi!” Brenna cắt ngang gay gắt. “ Là số phận tàn nhẫn đã cướp đi con gái của bà. Bà ắt hẳn rất hạnh phúc trước khi kỷ niệm về cô bé. Và cô bé có quyền được đón nhận cuộc đời, dù là ngắn ngủi. Tôi không thể tha thứ cho tập tục này. Con của tôi sẽ không sinh ra ở đây!”

“Ta biết chồng ta, Brenna. Ông ấy sẽ không mang con về nhà lúc này, ít nhất là không cho đến khi đứa trẻ được sinh ra.”

“ Trong mùa đông!”

“ Sẽ phải là mùa xuân tiếp theo.”

“Không!” Brenna thét lên và bật dậy quá nhanh đến nổi chiếc ghế gần như ngã xuống. “ Ông ta đã hứa!”
“ Con phải nghĩ đến đứa bé. Nếu trên biển có bão, con có thể đánh mất nó.”

“ Tôi đang lo nghĩ cho đứa trẻ!”

“Brenna, con là một phụ nữ mạnh mẽ. Con con cũng sẽ khỏe mạnh. Không có lý do gì để lo sợ cho nó.”
“ Bà có thể quả quyết chuyện này ư? Bà có thể hứa với tôi là Garrick sẽ không được lại gần đứa bé của tôi?”

“Luật lệ ở đây là người cha phải chấp nhận đứa bé vá đặt tên nó. Con phán xét Garrick quá gay gắt. Ta đã nuôi dưỡng nó với tình yêu Thiên Chúa.”

“ Anh ta là một tên Viking và anh ta- bây giờ anh ta ghét tôi. Anh ta sẽ không muốn con tôi sống đâu.”

“Đó cũng là con của nó mà, Brenna. Dù vậy, ta sẽ nói với con điều này,” Heloise thở dài. “ Garrick sẽ vượt biển đến phương đông mùa hè này và vì chuyến đi đã bị hoãn lại, nó có thể không trở lại trước mùa xuân năm sau.”

Đây là sự bảo đảm duy nhất mà bà có thể có thể nói cho Brenna.

Chapter 45

ANSELM and Hugh quay về từ phương Bắc, nhưng Garrick tiếp tục ra đi mà không ngừng lại. Brenna có đủ lý do để tin rằng anh sẽ không trở về nhà mùa đông này. Cô có thể an lòng mà sinh con.
Heloise đã đoán chính xác phản ứng của Anselm: ông từ chối mang Brenna về nhà. Ông ta trực tiếp đến nói với cô, mang theo Heloise để phiên dịch. Cuộc gặp gỡ diễn ra không mấy tốt đẹp, vì Brenna tỏ ra cay đắng khi phải trải qua thêm một năm nữa ở mảnh đất này. Dù vậy, Alselm vẫn rất ở trong tâm trạng đầy hồ hởi sau khi gặp đứa cháu trai đầu tiên, và biết tin ổng sẽ sớm có một đứa nữa.
Ông yêu cầu Brenna trở về dinh thự của mình. Cô bướng bỉnh từ chối, khó chịu trước đề nghị đó.
"Đây là vì tốt cho cháu mà," Heloise giải thích. " Cháu không thể tiếp tục ở lại đây một mình được."
" Tôi có thể và tôi sẽ!" Brenna nóng nãy nói. " Chẳng có gì thay đổi cả. Tôi sẽ không bao giờ lệ thuộc vào bất cứ ai thêm một lần nữa!"
"Cháu phải xem lại, Brenna. Bụng cháu sẽ ngày càng to ra và ngày càng vụng về hơn. Cháu không thể cứ giống như lúc trước được."
"Không!"
" Chỉ lần này, hãy đặt lòng kiêu hãnh của cháu qua một bên, cô gái. Cháu phải lo nghĩ cho đứa trẻ, cháu đâu còn một mình nữa."
"Ah, con bé vẫn cứ cứng đầu như thế," Anselm cáu kỉnh. "Dù gì thì con bé cũng không hạnh phúc với thứ đó đâu. Giá mà đứa con trai đầu heo của ta không quá cứng đầu cứng cổ, thì sẽ không có vấn đề này!"
Heloise lúng túng hắng giọng. " Cháu thấy lý do chưa, Brenna?"
" Tôi sẽ ở lại đây, thưa bà, và tôi sẽ tự xoay sở. Thân hình dù có to lên thì cũng không ngăn được việc kiếm thức ăn. Mục đích của tôi vẫn không thay đổi. Tôi sẽ không ngu ngốc và ngạo mạn nữa, nhưng những cánh rừng rất gần đây và các trò săn bắn rất phong phú. Tôi sẽ nhặt các cành cây thay vì chặt đốn cây rừng. Tôi sẽ không để xảy ra chuyện làm hại đến con tôi đâu."

"Không phải là chúng ta nghĩ con không thể tự mình xoay sở được, Brenna à," Heloise nói. " Chúng ta biết con có thể. Nhưng tai nạn có thể xảy ra."

"Tôi sẽ cẩn thận."

Người phụ nữ lớn tuổi thở dài. " Nếu con không muốn sống cùng chúng ta. Ít nhất thì con phải đồng ý có ai đó ở lại đây với con chứ? Cô của con nói con sẽ quyết định thế này, và hỏi nếu bà ấy có thể đến đây sống với con. Nếu con cũng đồng ý, thì ta sẽ không phải lo lắng nhiều cho con."

Brenna không trả lời ngay lập tức. Có thể sống với cô như lúc trước thật tuyệt vời. Có người để chia sẻ những kinh nghiệm mới với cô, khi đứa trẻ đạp hay khi những vết rạn xuất hiện trên làn da cô, một người cô yêu và có thể tâm sự.

" Các người có thể trả tự do cho cô tôi không?"

"Brenna, con đang vô lý."

“Có thể không?”

Heloise quay sang chồng bà. “ Brenna sẽ đồng ý cho Linnet ở lại đây nếu ngài cũng trả quyền tự do cho bà ấy.”

“Không! Không bao giờ!”

“Chuyện gì quan trọng hơn ở đây hả?” Heloise nói, lần đầu tiên mất bình tĩnh. “ Brenna có thể chết ở đây một mình, đứa trẻ có thể chết! Cô bé không nói lý lẽ, nhưng chúng ta phải.!”

“Thánh thần ơi!” Anselm quát ầm ỉ. “ Cuộc sống của chúng ta thật bình yên trước khi ta mang cô gái này về đây!”

“Sao nào?”

“Làm điều mà bà cho là tốt nhất, thưa bà. Bất cứ chuyện gì cần thiết để cô gái này được chăm sóc mặc dù cô ta hết sức điên rồ.”

“Ngày mai Linnet sẽ đến, Brenna – như là một phụ nữ tự do. Ta cũng sẽ phái một người đàn bà khỏe mạnh để giúp những công việc nặng nhọc khác. Con không thể trông chờ cô của con bửa củi hay xách nước ở độ tuổi của bà ấy.”

Brenna mỉm cười. “ Thật tốt quá, thưa bà. Nhưng tôi vẫn sẽ trả tiền thuê ngôi nhà. Tôi sẽ không sống ở đây bằng sự bố thí đâu.”

“Con là cô gái ngang ngạnh nhất mà ta từng gặp, Brenna. Giờ thì ta có thể hình dung, gần đến ngày sinh sản, con đang ở trong rừng săn thỏ! Con sẽ là người gây chuyện chấn động nhất ở vùng đất này.”

Brenna phá lên cười, lần đầu tiên sau một khoảng thời gian dài. “ Tôi luôn là người gây ra chuyện bê bối trong cả cuộc đời mình, thưa bà.”

Brenna mong đợi ngày mà mọi chuyện kết thúc và cô có thể ôm con mình trong vòng tay. Cô muốn một đứa bé gái, một cô gái bé nhỏ mà cô chưa từng là, với mái tóc đen nhánh và đôi mắt xám. Cô không muốn nhìn thấy bất cứ đặc điểm nào của Garrick trong đứa bé. Cuộc đời đã đủ tàn nhẫn rồi, và cô không cần nếm trải thêm bất cứ sự thất vọng nào nữa.

Vào cuối hè, ngày trôi qua nhanh hơn, nhưng vẫn chưa đủ nhanh như mong đợi của Brenna, người hiện giờ trở nên to kềnh càng. Cô vẫn săn bắn trong rừng, nhưng không thường xuyên, hai lần một tuần, mỗi tuần, cô tìm thịt tươi và cá tươi ở trước cửa, nhưng cô không thể đơn giản là quẳng chúng đi. Một con bò đã đi gặm cỏ ở phía sau nhà, và những khi Brenna rãnh rỗi, cô giúp Linnet và Elaine, cô hầu gái Heloise phái đến, làm bơ và phó mát từ sữa tươi. Brenna thích thú những lúc cùng làm việc, nhưng khi nào Garrick xuất hiện trong suy nghĩ của cô, cô cần được một mình, gánh chịu những nỗi đau đớn trong

riêng tư.

Vào một ngày nọ, Brenna đi săn bắn, mặc dù không cần thiết. Cô bước vào sâu trong rừng, mãi suy nghĩ khiến cô không nhận thấy mình đã đi rất xa. Khi mà cuối cùng cô chú ý thấy cảnh vật xung quanh, cô thấy hoàn toàn xa lạ. Cô bắt đầu theo lối cũ quay về.

Sau khi đi một đoạn ngắn, Brenna cảm thấy nghi ngờ có ai đang quan sát mình. Cô không thể rũ bỏ cảm giác đó, mặc dù sau khi nhìn xung quanh xem có ai không và không thấy gì cả. Cô tiếp tục bước nhanh.

Rồi cô thấy một người cưỡi ngựa, trùm áo choàng kín hết trong khí hậu ấm áp hiện nay, sụp mũ trùm đầu nên Brenna không thể biết đó là ai. Người đó ngồi trên một con ngựa to, cách cô không quá mười lăm feet. Một nỗi sợ hãi không lý giải được khiến tay Brenna đổ mồ hôi. Cô nâng cung tên lên, rồi di chuyển cẩn trọng như thể cô không hề bị quấy nhiễu. Cô bắt đầu thả lỏng khi khoảng cách giữa hai người xa dần cho đến khi cô nghe tiếng ngựa phi về hướng mình từ phía sau.

Brenna nhảy phắt sang bên vừa đúng lúc để tránh đường chạy khỏi con ngựa hung hãn. Nó phóng qua, suýt chút nữa lao vào cô. Brenna không thể tin được chuyện vừa xảy ra. Người cưỡi ngựa đó cố giết cô! Khi cô thấy hắn đang quay ngựa lại và hướng vào cô lần nữa, cô bắt đầu chạy. Cô quá vụng về để có thể chạy nhanh, và âm thanh con ngựa đang đến gần càng lúc càng lớn hơn. Cô quay lại giương vũ khí lên, nhưng cô đã chờ đợi quá lâu, và con ngựa đang chồm lên cô.

Cô bị đập trực tiếp vào vai và cú va chạm khiến cô té đập xuống đất, dù cô có thể chống đỡ cú ngã. Cô nằm đó thở nặng nề và cảm thấy không bị thương gì cả. Sau một vài giây, sự thôi thúc mạnh mẽ được an toàn quay trở lại. Tuy nhiên, khi cô cố ngồi dậy, đau đớn xuyên qua thắt lưng cô, làm cô thét lên từ tận sâu thẳm . Khi đó cô nghe một giọng cười man rợ, tiếng cười của một người phụ nữ, và âm thanh của con ngựa chạy ra xa dần.

Cơn đau lại ập đến lần nữa, khiến cô lại thét lên, không thể ngừng lại được. Khi cô nằm đó cảm thấy đám mây mù bất tỉnh đang đến gần, cô chỉ có thể nghĩ đến một điều. Con của cô đang muốn sinh ra, nhưng còn quá sớm, thật sự là quá sớm.

Brenna khẽ mở mắt. Dưới những tia nắng mặt trời xuyên qua tán lá, cô thấy Garrick, mái tóc dài của anh dài hơn lúc trước, hàm râu không cạo che phủ gương mặt anh. Tại sao anh lại có vẻ mặt như thế trong giấc mơ của cô trong khi cô chưa từng nhìn anh như thế này khi trước? Anh đang ôm cô – không, anh đang mang cô đến đâu đó. Cô muốn nhanh chóng tỉnh lại, thậm chí là giấc mơ về Garrick cũng khiến cô đau đớn. Nhưng đây là một nỗi đau khác, nỗi đau đớn âm ỉ dai dẳng.

“Đi đi, Garrick,” Brenna thì thầm. “ Anh đang làm đau tôi.”

“Yên nào,” anh đáp.

Garrick muốn cô phải chịu đựng. Anh sẽ săn đuổi những giấc mơ của cô mãi mãi chỉ để khiến cho cô chịu đựng. Chúa thương yêu, cơn đau là sự thật! Cô thét lên, âm thanh dường như không phải của cô.

Rồi giấc mơ kết thúc.

“Đầu tiên là sốt, rồi sau đó là gần chết vì lạnh và đói, và giờ thì thế này! Con bé có thể đối mặt với sự sống và cái chết đến bao nhiêu lần nữa đây?”

“Vấn đề là không phải bao nhiêu lần, mà là cô ta có thể sống sót lần này,”

Brenna nghe những âm thanh thì thầm khe khẽ ở gần mình. Đầu tiên là Cô của mình, sau đó là Heloise. Giờ thì cô đang nghe một giọng nói khác, trầm thấp đầy nam tính, vang lên từ xa xăm.

“Đứa trẻ sẽ sinh ra ở đâu?”

“Ai vậy?” Brenna yếu ớt hỏi.

Linnet đến bên cạnh cô và vuốt đám tóc ra khỏi mặt cô. Trông cô thật xanh xao, và già đi trước tuổi.

“Đừng phí sức với những câu hỏi, Brenna. Đây, uống cái này.”

Linnet đặt một cốc rượu vào môi cô và cô hớp lấy nó. Brenna nhìn chằm chằm vào cô mình bằng sự cảnh giác báo động, cảm thấy cơn đâu xuyên khắp cơ thể.

“Mọi người đang nói về con hả? Con đang chết phải không?”

“Đừng như vậy, Brenna, con phải nghỉ ngơi.”

“Phải không?”

“Chúng ta cầu mong là không.” Heloise đi đến. “ Nhưng con đang chảy máu, Brenna, và- và-”

“Và con tôi đang chào đời, quá sớm,” Brenna kết thúc cho bà, và làn sóng sợ hãi ập đến khiến cô sởn gai ốc. “ Nó sẽ sống chứ?”

“Chúng ta không biết. Những đứa trẻ ra đời sớm, chỉ -”

“ Nói tiếp đi.”

“Chúng quá nhỏ - quá yếu ớt.”

“Con của tôi sẽ sống! Có thể nó sinh ra yếu ớt, nhưng tôi sẽ khiến nó mạnh mẽ.”

“Dĩ nhiên là con sẽ, Brenna,” Heloise nói trấn an cô. “ Bây giờ thì hãy nghỉ ngơi đi.”

“Các người không tin tôi!” Brenna trở nên giận dữ và cố ngồi dậy. “ Tôi sẽ-”

Cô không thể nói hết và té ngã xuống giường. Những con dao cùn cũ kỹ dường như xâu xé bên trong cô. Cô nhắm mắt để chiến đấu với cơn đau, nhưng không trước khi cô nhìn thấy cảnh vật quanh mình. Khi cơn đau giảm xuống, cô trừng mắt nhìn hai người phụ nữ với vẻ buộc tội.

"Tại sao các người lại mang tôi đến đây, đến nhà của hắn ta chứ? Tại sao?"

"Chúng ta không mang con đến đây, Brenna."

"Vậy thì ai?"

"Người đó tìm thấy con trong rừng. Mang con đến đây gần hơn là về nhà con."

Vào lúc đó Uda, người đã giúp Cordelia sinh con, bước vào trong phòng và ngay lập tức bắt đầu chú ý vào Brenna. " Không tốt rồi," bà lục cục bằng tiếng địa phương. " máu không chảy nhiều, nhưng đáng lẽ là không có."

Brenna hoàn toàn mặc kệ bà ta. " Ai tìm thấy tôi?" cô hỏi Heloise. " Người đó có thấy người đàn bà đã cố giết tôi không? Tôi biết đó là đàn bà. Tôi nghe ả cười."

"Có ai cố giết con à?"

"Một người đàn bà. Ả ta cưỡi một con ngựa đen to lớn chạy vào tôi và khiến tôi té xuống đất."

"Không ai muốn hại con, Brenna. Chắc là con tưởng tưởng ra rồi. Đau đớn quá độ có thể khiến con nghĩ đến những điều không tồn tại."

"Cơn đau không bắt đầu cho đến sau khi tôi té ngã!"

"Nhưng Garrick nói không ai ở quanh đó khi nó tìm thấy con," Heloise nói.

Brenna tái nhợt khi cô nhớ đến giấc mơ ngắn ngủi thấy anh mang cô đi. " Garrick trở lại?"

"Con ta trở lại một tuần trước rồi."

Tất cả những nỗi sợ hãi trở lại còn hơn trước gấp bội. " Các người phải đưa tôi về nhà. Tôi sẽ không sinh con ở đây đâu!"

"Chúng ta không thể di chuyển con."

"Vậy thì các người phải thề rằng sẽ không để hắn ta đến gần con tôi!" Brenna thét lên.

"Đừng ngốc nghếch thế, Brenna!" Heloise sắc sảo nói. " Garrick muốn đứa bé sống cũng nhiều như

con.”

“Các người nói dối!”

Nhưng sau đó cô bị tóm lấy, bị xé toang bởi một cơn đau dữ dội kinh khủng hơn trước, và không còn thời gian để cầm cự khi áp lực tăng lên và yêu cầu tất cả sức lực của cô để đẩy em bé xuống. Và lần nữa, mau chóng, cô cảm thấy nhu cầu phải rặn mạnh bằng tất cả khả năng.

Garrick đứng trước cánh cửa phòng mở toang của mình, cảm thấy vô vọng hơn bất cứ lúc nào trong cuộc đời. Anh đã nghe tất cả những điều Brenna đã nói, và nỗi sợ hãi của cô cắt xé anh như lưỡi dao sắc bén. Tuy nhiên, anh không thể trách lỗi cô khi nghĩ về anh như một kẻ tàn nhẫn. Anh có từng khiến cho cô nghĩ anh không phải như thế bao giờ đâu?

Tiếng thét kinh hoàng của Brenna khiến anh run rẩy từ tận sâu trong linh hồn. Nghĩ đến việc anh đã muốn đi xa thật xa khỏi Brenna, căng buồm đến miền Viễn Đông và không bao giờ gặp lại cô nữa. Anh chỉ đi xa đến Birka trước khi sẵn sang quay lại. Anh cho là Brenna đã về với người của mình, và anh về nhà chỉ đơn giản là để báo cho cho cha anh biết rằng anh sắp mang cô trở lại, rằng anh cuối cùng đã quyết định là anh không thể sống thiếu cô, bất kể cô cảm thấy thế nào về anh.

Anh rất vui sướng khi biết tin cô vẫn còn ở đây, và lý do ở lại của cô khiến anh kinh ngạc. Dù anh không thể đến gần cô, lo sợ sẽ khiến cô đau lòng, mỗi ngày anh đều cưỡi ngựa đi qua khu rừng gần nhà cô, hy vọng được nhìn thấy cô. Và hôm nay, được nghe tiếng thét kinh hoàng của cô, rồi tìm thấy cô bất tỉnh – anh gần như bị hủy hoại vì sợ hãi.

“Đứa bé trai,” Uda nói, và nắm chân giữ đứa bé trong không khí.

Garrick nhìn trong kinh hoàng, đôi mắt dán chặt lên đứa bé nhỏ xíu. Uda lắc đứa trẻ, rồi lắn một lần nữa. Garrick nín thở, chờ đợi một vài dấu hiệu của sự sống.

“Tôi xin lỗi,” Uda nói. “ Đứa bé chết rồi.”

“Không!” Garrick gầm lên và bước vào phòng. Anh bế con trai mình trong đôi tay to lớn, rồi vô vọng nhìn vào Uda. “ Nó không thể chết. Cô ấy sẽ nói ta giết đứa bé.”

“Đứa bé không thể thở. Chuyện này xảy ra cho nhiều đứa bé. Chúng ta không thể làm gì cả.”

Garrick nhìn xuống đứa trẻ sơ sinh bất động trong hai tay. “ Con phải sống! Con phải thở!”

Heloise bước đến bên anh, đôi mắt đầy nước. “Garrick, thôi con. Con chỉ tra tấn bản than mình thôi.”

Anh không nghe tiếng mẹ mình. Bên trong anh gần như bị xé làm đôi, nhận thức được là không khí di động trong lồng ngực anh không hề đến với con anh. Anh nhìn nhìn chăm chú vào lồng ngực nhỏ bé, sẵn sang khiến không khí lấp đầy trong ngực. Không hề suy nghĩ, anh thổi hơi thở của mình vào miệng

đứa bé.

"Aiee!" Uda thét chói tai. “Ngài ấy đang làm gì vậy?” Bà khỏi phòng gào thét. “Ngài ấy điên rồi!”

Sự nổ lực trong tuyệt vọng của Garrick khi anh thổi hơi thở của cuộc sống vào con trai mình cũng không có gì xuất hiện. Nhưng anh đã vượt ra ngoài khả năng suy nghĩ và thử lại lần nữa, lần này bao phủ cả miệng và mũi đứa bé để không khí không thể thoát ra khỏi đứa bé. Lồng ngực nhỏ bé được lấp đầy, rồi đứa bé sơ sinh tự hớp lấy không khí và bật ra tiếng khóc vang vọng khắp ngôi nhà.

“Tạ ơn Chúa, đúng là phép lạ!” Linnet khóc, và quỳ sụp xuống để cảm tạ.

“Đúng là phép lạ, Garrick,” Heloise nhẹ nhàng nói. “ Nhưng một phần là do con mang đến. Con trao tặng cuộc sống cho con trai mình.”

Anh để bà bế đứa bé đang gào khóc. Phép lạ hay không, anh quá nhẹ nhõm đến nỗi không thốt nên lời. Anh cảm thấy niềm tự hào tràn ngập, như thể đây là thành tựu lớn nhất của cuộc đời mình, và không gì có thể sánh với chuyện này.

“Ta không cần phải hỏi con có chấp nhận đứa trẻ này không,” Heloise nói khi bà bao bọc đứa trẻ trong tấm phủ và đặt nó trước chân Garrick trong nghi thức chào đón đứa trẻ mới sinh.

Anh cúi xuống và giữ đứa trẻ trên đầu gối mình, rồi rưới nước lên bé từ chiếc ly Heloise mang đến. Anh đã nhìn thấy cha mình làm cho em gái, và anh biết chuyện tương tự cũng được làm cho mình và Hugh.

“Đứa bé sẽ được gọi là Selig, Thần Thánh.”

“Tên rất hay, và chắc chắn là đứa bé được chúc lành,” Heloise nhấn mạnh đầy tự hào, và bế lấy đứa bé.
“ Giờ thì xuống dưới và nói với cha con rằng ông ấy có thêm một đứa cháu trai. Ông ấy sẽ vui mừng và tự hào cũng nhiều như con vậy.”

Garrick không bước đến cửa; thay vào đó anh chậm rãi bước đến giường mình. Đôi mắt Brenna nhắm chặt. Anh nhìn thắc mắc với Linnet.

“Con bé ngất đi khi đứa trẻ được sinh ra,” bà nói khi lau đi những giọt mồ hôi trên trán Brenna. “Con bé không biết ngài đã chiến đấu để cứu đứa bé, nhưng tôi sẽ kể với nó.”

Nhưng liệu cô có tin không? Garrick lo lắng. “ Ta biết cô ấy bị mất quá nhiều máu. Cô ấy sẽ sống chứ?”

“Máu đã ngừng chảy. Con bé sẽ suy yếu, cũng như đứa trẻ. Chúng ta chỉ có thể cầu nguyện là cả hai sẽ nhanh chóng khỏe lại.”

“Đừng lo lắng, Garrick,” Heloise nói từ phía bên kia căn phòng khi bà đang tắm Selig trong nước ấm, mặc kệ tiếng khóc chống đối. “ Tất cả những chuyện con làm không hề vô ích. Cả đứa bé và mẹ sẽ sống.”

Chapter 46

Trong tuần đầu tiên sau khi sinh con, mỗi lần Brenna tỉnh dậy, cô đều ở trong tình trạng sợ hãi, và cô không thể xua đi cảm giác bất an cho đến khi cô tự an ủi mình là con của cô vẫn khỏe. Cô của cô đã kể câu chuyện chấn động về việc Garrick đã cứu mạng sống con trai cô, nhưng cô không thể khiến mình tin vào chuyện đó được. Nếu câu chuyện có thật, nếu anh ta có chút quan tâm đến đứa bé, anh ta phải đến nhìn bé. Anh ta chưa từng đến một lần.

Brenna phục hồi từ từ sau khi sinh, nhưng Selig thì lên cân rất nhanh. Thật là một sự thất vọng lớn đối với Brenna khi cô không phải là nguyên nhân khiến bé khỏe lên nhanh chóng như vậy. Cô đã muốn được tự mình cho bé bú, trở thành người duy nhất bé cần. Nhưng vì một lý do nào đó, hoặc là vì tình trạng yếu ớt của cô hay sự thật là là cô không giữ gìn sức khỏe của mình trong những tháng đầu mang thai, cô chỉ ra sữa trong hai tuần.

Cô tự buộc tội bản thân mình khi Heloise khăng khăng đòi mang đến một người phụ nữ có nguồn sữa rất phong phú để cho bú, con cô ta chết ngay khi sinh ra. Nhưng Brenna sớm chấp nhận tình hình, biết rằng đó là con đường duy nhất. Cô đèn bù sự thiếu hụt của mình bằng tình yêu nhân lên, dùng tất cả thời gian có thể rối rít quanh con trai mình. Và rồi cô bị cô của mình la rầy vì làm quá mức. Cô bắt đầu cảm thấy như thể tất cả mọi người đều cố ngăn cách cô khỏi bé, rằng cô không thể làm được chuyện gì đúng đắn.

May mắn thay, sự oán giận của Brenna không kéo dài lâu và cô cúi đầu trước sự hiểu biết của những người lớn tuổi. Cô bắt đầu thư giản trước sự hiện diện của đứa con bé bỏng, không làm bé cảm thấy ngột ngạt với tình yêu mới đầy mạnh mẽ của cô. Cuối cùng cô hoàn toàn thoải mái khi chăm sóc, mặc áo và tắm rửa cho bé. Cô để mối quan hệ của cả hai tiến triển chậm rãi. Khi bé lần đầu tiên mỉm cười với cô, cô biết bé đã cảm nhận được tình yêu của cô.

Brenna cũng biết đã đến lúc họ về nhà. Lý do duy nhất cô ở lại lâu trong nhà của Garrick, gần ba tháng, là vì cô không trông thấy anh dù một lần trong khoảng thời gian này. Cô không biết nơi anh ngủ, hoặc là liệu anh có nhà hay không. Cũng như cô có thể bắt bản thân mình không được hỏi ai khác về tin tức của anh, thậm chí cả Janie hay Maudya.

Hai người bạn cũ lần nào mang thức ăn đến cho cô cũng đều thì thầm về Selig, và họ nhấn mạnh không biết bao nhiêu lần là cuộc sống của họ trở nên tốt đẹp như thế nào từ khi bé được sinh ra. Brenna cũng không thắc mắc về chuyện đó. Cô chỉ có thể giả định là Garrick cảm thấy miễn cưỡng khi sống gần cô nên anh đã đi đến sống nơi khác, không nghi ngờ là ở chỗ của Morna, trong khi cô chiếm lấy nhà anh.

Khi Brenna nói với cô mình là cô đã sẵn sàng để về nhà, Linnet không hề phản đối. "Cô sẽ sống với con chứ?" Brenna hỏi đầy hy vọng.

"Thêm một thời gian nữa. Nhưng sau đó ta sẽ trở về vùng đất của Anselm."

"Nhưng bây giờ cô là một người tự do mà," Brenna phản đối. "Cô không cần trở lại đó."

"Ta có rất nhiều bạn bè ở đó."

Brenna thở dài. "Cô nhớ Heloise à?"

"Đúng vậy."

"Và cha của Garrick?"

"Ta không xấu hổ về chuyện thỉnh thoảng ta chia sẽ chiếc giường với ông ta, Brenna," Linnet trả lời đầy vẻ phòng ngự.

"Con không phán xét cô, Cô à. Nếu đây là điều cô muốn, vậy thì con là ai mà bảo cô không được chứ?"

"Ta biết tình yêu thật sự của Anselm là Heloise, nhưng ông ta thật sự quan tâm đến ta. Và ta cũng yêu Heloise. Bà ấy là một người bạn thật sự và xứng đáng." Linnet bật cười. " Mối quan hệ thật lạ. Tuy vậy, ta vẫn rất hài lòng."

"Cô nên có những điều tốt đẹp hơn."

"Không, Brenna, ta hạnh phúc," Linnet nói. " Ta biết con ghét Anselm, nhưng-"

“Con không còn ghét ông ta, thưa cô.” Brenna cắt ngang. “Khi lần đầu tiên Anselm ôm con trai con trong vòng tay, con nhớ lại cái ngày ông ta tấn công vùng đất của chúng ta, sự thù hận mà khát máu hiện rõ trên mặt ông ta. Vậy mà khi ông ta ôm cháu trai, vẻ mặt ấy chỉ có tình yêu. Ông ta đã làm quá nhiều chuyện mà cháu hết sức biết ơn. Cháu vẫn không biết là liệu mình có thể hoàn toàn tha thứ việc ông ta làm, nhưng sự căm hận không còn trong con nữa.”

“Cô rất vui,” Linnet mỉm cười. “ Cô nghĩ cuối cùng con đã trưởng thành rồi. Brenna.”

Brenna trở lại ngôi nhà nhỏ của mình trước cơn bão mùa đông đầu tiên. Khi cô lê bước trên tuyết khi săn bắn, cô thật sự cảm thấy mình đã trở nên quen thuộc với vùng đất này và khí hậu của nó.

Và thời gian trôi qua. Garrick vẫn không đến nhìn con anh. Sau lễ mừng Đông Chí, buổi lễ mà Linnet đến tham dự mà không có Brenna dù cô cũng được mời, Linnet trở về với dinh thự của Anselm. Brenna nhớ bà, nhưng cô không thiếu bạn bè. Leala, người đàn bà Heloise đã tìm cho Selig, vẫn sống với cô, thay thế cho Elaine. Và Cordelia thường xuyên đến thăm cùng với Athol bé nhỏ.

Brenna quay về nhà sớm hơn thường lệ khi đi săn, vì cô nhanh chóng hết tên bắn. Cô rất tức giận vì đã bắn trật một con thỏ quá nhiều lần trước khi nó hoàn toàn biến mất. Khi cô rời khỏi cánh rừng và thấy một con ngựa trong sân, ngựa của Garrick, đầu tiên cô cảm thấy lấy đầy bởi những cảm xúc hỗn độn, nhưng sau đó cơn tức giận trào lên. Làm sao mà anh ta dám đến đây bây giờ, sau khi con anh sinh ra được bảy tháng chứ?

Cô bước nhanh vào nhà, nhưng ngừng lại một lúc khi ánh mặt họ gặp nhau. Selig đang ngồi trong lòng anh gần lò sưởi, cười khúc khích và chơi với nút thắt trên áo choàng của Garrick. Garrick rất ngạc nhiên khi nhìn thấy cô, nhưng Brenna không hề chú ý. Cô chỉ thấy con trai mình và bé hạnh phúc đến dường nào. Cơn tức giận của cô lại trào lên lần nữa, khi nghĩ rằng Garrick đã bị khước từ sự hạnh phúc khi có cha chỉ vì sự căm ghét của Garrick dành cho cô.

“Em có đồng ý với tên ta đặt cho con không?” Garrick lúng túng hỏi.

“Tôi chấp nhận, vì đó là thứ duy nhất mà cha của bé từng cho bé.”

Garrick đặt Selig xuống đất và cả hai cùng nhìn bé chậm chạp bò và lao đến món đồ chơi dưới chân

bàn. Bé ngừng lại để kiểm tra nó bằng những ngón tay bé xíu, không nhận thấy bầu không khí căng thẳng trong phòng.

Lần đầu tiên họ nhìn vào nhau. " Ta xin lỗi vì em nhìn thấy ta ở đây, Breanna. Sẽ không có lần sau đâu."

"Anh đến đây làm gì ?"

"Đến thăm con trai anh."

"Sau một thời gian quá dài, lúc này thì đến làm gì?" Cô gặng hỏi.

"Em thật sự nghĩ là ta chưa nhìn thấy con trước hôm nay ư? Ta đã đến đây ít nhất một tuần một lần kể từ khi em về nha, khi em đi săn. Và khi em ở tại nhà ta, ta thăm bé mỗi ngày."

"Lúc nào ?"
"Khi con được cho bú, anh ôm con trước khi bé được trả về với em."

Mắt Brenna mở lớn đầy giận dữ. "tại sao không ai nói với tôi?"

"Em nghĩ ta sẽ làm hại con, nên ta chỉ đến thăm con trong bí mật. Ta không muốn gây khó khăn cho em."

Brenna quay sang Leala, người đang rút lại trong một góc phòng, tránh xa những âm thanh la thét mà cô không hiểu. "Tại sao cô không nói cho tôi nghe cha của Selig đã đến thăm bé?"

"Ngài ấy có quyền, thưa cô. Ngài ấy không cần phải che giấu tình yêu dành cho Selig."

Brenna tái nhợt như tờ giấy trắng ngay khi cô đặt ra câu hỏi. Cô không nghe được câu trả lời. Cô đã tin tưởng thổ lộ bí mật của mình cho Leala bởi vì cô ấy sống cùng cô và họ đã bàn luận những việc có lợi cho Selig. Và bây giờ, bởi vì sự tức giận của cô, Garrick biết.

"Ta sẽ đi, Brenna."

Cô lại nhìn vào anh, giật bắn người. Anh định sẽ bỏ qua sai làm ngớ ngẩn của cô, nhưng cô không thể.

“Anh nghe tôi nói ngôn ngữ của mình. Tại sao anh không buộc tội tôi đã giấu anh?”

Garrick nhún vai. “Em đã ở đây đủ lâu để có thể học nó, Brenna.”

Anh đang tỏ ra quá khoan dung và cô không thể chịu được điều đó. “ Tôi đã được dạy ngôn ngữ của anh trước kho tôi bị bắt đến đây, Garrick. Đó là một vũ khí của tôi chống lại anh mà anh không thể cướp khỏi tôi, dù tôi chưa từng lợi dụng nó.”

“Ta biết.”

Đôi mắt cô mở to. “ Anh biết?”

“Cô của em nói cho tôi rất lâu trước đây rồi. Tôi đã tìm hiểu để biết nhiều hơn về em, và bà ấy kể cho tôi khá nhiều những điều hữu ích. Em cũng nói cả hai ngôn ngữ khi em sốt cao.”

“Tại sao anh không bao giờ nói?”

“Ta muốn em nói với ta,” anh nhấm nhẳng. “ Và cuối cùng thì em cũng nói.”

“Chỉ là bây giờ chuyện đó không còn quan trọng nữa.”

“Quan trọng.”

Brenna run rẩy bởi sự dịu dàng trong giọng nói của anh. Anh tiến lên phía trước cho đến khi anh đứng trực diện nhìn vào cô. Cô bắt gặp ánh mắt anh, và không còn sự thù hận trong đó nữa, chỉ có màu xanh dịu dàng của làn nước.

Rồi khi anh kéo cô vào vòng tay mình, cô cảm thấy tim mình như lỗi nhịp. Anh hôn cô, và sự khao khát quá đỗi lớn lao chảy tràn giữa hai người. Tất cả những tháng qua cô đã cố không nghĩ đến anh, bởi vì họ đã xa nhau hơn một năm. Nhưng cô đã quá muốn anh, và đã cố giả vờ là mình không có.

Anh ôm cô thật chặt, không thể làm thêm gì khác vì ở đây có Leala. Brenna muốn khoảnh khắc này kéo

dài mãi, nhưng có một con quái vật dai dẳng trong tâm trí cô rằng không thể quên quá khứ. Chuyện đang xảy ra tựa như một giấc mơ. Nó phản lại hiện thực.

Cô ngước lên nhìn Garrick, đôi mắt xám mờ đục, tìm kiếm câu trả lời. "Chuyện này có ý nghĩa gì vậy?"

"Mùa xuân đang đến, Brenna. Cha ta đã nói sẽ mang em về nhà." Anh ngập ngừng, chiến đấu với lòng tự trọng. " Ta không muốn em đi."

Brenna nhìn thấy tia sang đầy hy vọng. "Vậy thì anh muốn gì?"

"Ta muốn em làm vợ ta. Ta muốn quên đi quá khứ và bắt đầu một khởi đầu mới."

Những lời nói của anh giống như một điệu nhạc vang lên bên tai cô. Trở thành vợ anh là điều cô vô cùng mong muốn lúc trước, nhưng mà cô sẵn sang từ bỏ bởi vì anh luôn chống đối lại nó. Tại sao anh lại thay đổi?

"Anh muốn em phải không, Garrick? Hay anh nói như thế là vì anh biết khi em đi, em sẽ mang Selig theo?"

"Ta yêu con trai mình. Ta không phủ nhận chuyện này."

"Còn em?"

"Ta sẽ không hỏi cưới em, Brenna, chỉ để giữ con ta ở lại đây. Ta muốn em hơn bất cứ người phụ nữ nào khác." Anh ôm cô chặt hơn. "ta đã hối hận hàng trăm lần vì cái quyết định ngu ngốc từ bỏ em. Ta đã hết sức khổ sở khi không có em."

"Nhưng anh có yêu em không?"

"Sau những điều ta vừa nói, làm sao em có thể nghi ngờ điều đó."

Vào giây phút đó, cô gần như tan chảy. " Vậy thì cuối cùng anh đã tin em nói sự thật, là em không chạy trốn khỏi anh lần thứ hai?"

“Anh sẵn sàng quên đi quá khứ.”

Brenna cứng người và giật lùi khỏi anh. “ Sẵn sàng quên? Nghĩa là anh vẫn không tin em?”

“Em thề em đã giết Cedric Borgsen, nhưng mà hắn ta còn sống, Brenna.”

“Không thể nào!”

“Ta đã nhìn thấy hắn.”

“Nhưng hắn ta ngã xuống dao găm của em, cái mà anh cho em! Hắn ta không hề động đậy. Làm sao hắn có thể sống sau đó?”

“Đừng nói dối nữa, Brenna!” Garrick bực bội nói. “ Ta đã nói ta sẽ để quá khứ chết đi.”

“Nhưng anh không tin tôi!” cô thét lên.

“Ta biết tại sao em rời đi, Brenna, tại sao em phá vỡ lời hứa. Cái cách ta ép buộc em lần cuối thật không thể tha thứ được. Ta trút giận lên em và ta đã sai khi làm vậy. Thế nên em bỏ trốn, rồi quay trở lại, không sẵn lòng thừa nhận sự thật. Nhưng không quan trọng nữa. Ta yêu em, đủ để quên hết tất cả.”

“Nhưng không đủ để tin tôi?”

Anh xoay mặt đi, đưa cho cô câu trả lời mà không cần nói. Selig bắt đầu khóc và Leala chạy ào tới cậu. Brenna nhìn chăm chú đầy ủ rũ vào con mình, một lần nữa cảm thấy cậu sẽ không bao giờ được biết về cha mình. Hy vọng đã nâng cô lên cao, và bây giờ cô rơi xuống vực thẳm của sự hủy hoại.

Cô cảm thấy bị nghiền nát khi Garrick nhìn vào cô bằng ánh mắt đầy sự khao khát, mặc kệ tất cả những điều vừa nói. Sao anh có thể làm thế này với cô? Anh nghĩ là cây cầu ngăn cách giữa họ không là gì cả sao?

“Đi đi, Garrick.” Giọng cô khàn đi, nỗi đau quá rõ ràng. “ Tôi không thể cưới anh khi tôi biết anh sẽ không bao giờ tin tưởng tôi.”

“Có thể lúc nào đó-”

“Không, chuyện này sẽ luôn tồn tại giữa chúng ta. Tôi ước chuyện không phải thế này, vì tôi sẽ luôn yêu anh, Garrick.”

“Ít nhất hãy ở lại đây, Brenna.” Anh nhìn vào Selig, rồi nhìn vào cô. “Đừng mang con đi quá xa khỏi ta.”

Brenna nghẹn ngào vì cảm xúc. Chúa ôi, đau đớn làm sao khi nhìn thấy nỗi đau của anh ! “ Anh nghĩ em tàn nhẫn và ích kỷ, nhưng em không thể sống gần anh như thế này, Garrick. Ở gần anh, yêu anh, nhưng biết rằng chuyện giữa chúng ta là vô vọng, thì quá đau đớn.”

“Em vẫn còn thời gian trước khi lên thuyền để thay đổi ý kiến, Brenna. Em chỉ cần đến với ta.”

Anh rời đi và Brenna khóc nức nở trên bờ vai của Leala. Không thể cứu vãn được nữa. Chỉ đặt thêm khoảng cách xa vợi giữa hai người.

Chapter 47

Nháy mắt đã đến mùa xuân và Brenna được báo hãy chuẩn bị rời đi trong khoảng hai tuần sau. Cô nghe tin này với tâm trạng nặng nề, nhưng cô vẫn thấy mình đã quyết định đúng. Cô không thể ở gần Garrick mà không có được anh, và cô không thể có anh mà không được anh tin tưởng. Giá như điều đó không quá quan trọng với cô, sự tin tưởng ấy. Nhưng có biết chắc chắn là tình yêu của họ sẽ không thể kéo dài mà không có điều đó.

Cô đau lòng nhất khi nhìn vào con trai mình, không hề nhận thấy những biến động trong cuộc sống của họ. Cô đã phủ nhận quyền có cha và ông của con, đã vô cùng ích kỷ. Cô xem xét việc để con ở lại đây, nhưng chỉ trong những khoảng khắc tuyệt vọng. Cậu là cuộc sống của cô, và không có bất cứ thứ gì trên

trái đất này có thể chia rẽ được mẹ con cô.

Cô không bao giờ có thể quên được cơn hãi hùng vì con trước khi cậu được sinh ra, mặc dù cô biết lúc đó cô mới ngu ngốc làm sao. Rồi cô lại sợ hãi khi cậu quá yếu ớt khi sinh ra. Giờ thì cậu bé rất khỏe mạnh và không gì có thể làm tổn thương cậu, khiến cô quyết định mang cậu đi. May mắn là, bé sẽ không nhớ gì cả, dù rằng cô sẽ nhớ mãi.

Cô đã cầu nguyện cho một đứa bé gái giống mình, bé sẽ không gợi nhớ cho cô về Garrick dù ở bất cứ phương diện nào. Selig có mái tóc gợn song đen nhánh và đôi mắt xám sắc sảo, nhưng tất cả những cái khác hoàn toàn là bản sao của cha bé. Cô không bao giờ có thể quên được Garrick khi cô còn yêu mến con trai mình. Mà cho dù Selig không được sinh ra, cô cũng sẽ không quên Garrick.

Leala, trong sự ngạc nhiên của Brenna, đã đồng ý ra khơi với cô. Ở đây cô không có gia đình, mất cả chồng lẫn đứa con vừa sinh. Cô khẳng định Selig là điều quan trọng nhất trong cuộc sống của cô, và cô không thể chịu đựng được khi phải xa bé. Brenna thật sự quá nhẹ nhõm. Mặc dù con trai cô không còn cần nhũ mẫu, nhưng Brenna cảm thấy thật gắn bó với người phụ nữ Nauy to lớn này.

Vào ngày mai, Brenna sẽ ra khơi. Leala đã đi để chào tạm biệt bạn bè, còn Brenna thì chuẩn bị mang Selig đến gặp cha bé lần cuối. Đây cũng là lần cuối cùng cô được nhìn thấy anh, và trái tim cô đau nhói vì điều đó.

“Đi nào, bé yêu,” Brenna bế Selig lên. “Cha con không biết chúng ta đang đến, nhưng mẹ chắc là cha sẽ rất vui đấy.” Trước cái nhìn tò mò của con, cô thêm vào, “Tạ ơn Chúa vì con không hiểu gì cả. Với con, chuyến hành trình của chúng ta sẽ là một chuyến phiêu lưu. Nhưng với mẹ-”

Cô không thể nói hết. Nỗi đau lớn ngày càng lớn hơn lúc trước, nhưng cô vẫn tin là mình đã quyết định đúng.

Cô hướng đến cửa, nhưng nó bật mở trước khi cô bước đến. Garrick đứng đó, gương mặt anh pha trộn giữa buồn bã và ham muốn, mang một nét rất miễn cưỡng. Brenna hết sức đau đớn vì điều này. Cô ước anh sẽ cưỡng ép cô lần nữa như lúc trước. Cô mong muốn một cách tuyệt vọng có được vòng tay của anh quanh cô. Nhưng có một bức tường giữa họ. Brenna không thể đổ lỗi cho anh vì không tin cô. Sau khi anh nói anh đã nhìn thấy Cedric còn sống, cô bắt đầu nghi ngờ bản thân mình.

“Em nên nhắn trước, Garrick. Em vừa định mang Selig đến chỗ anh, để anh có thể ở bên con hôm nay.”

“Đặt con xuống, Brenna.”

Giọng anh nghe thật lạ. Anh lại cay đắng nữa à? Brenna đặt Selig trở lại chỗ chơi đùa ở góc phòng.

“Anh có thể ở lại đây với con nếu anh muốn,” Brenna nói, cảm thấy lung túng. “Leala sẽ không trở lại trước buổi chiều, và em sẽ đến nhà anh, để chào tạm biệt với Erin và những người khác. Thế nên anh có thể ở một mình với Selig trong một lúc.”

Anh không trả lời cô, và lần đầu tiên cô chú ý thấy có rất nhiều vũ khí mắc vào thắt lưng anh, còn nhiều hơn lần trước cô thấy, và anh đang nắm một sợi dây thừng.

“Tại sao anh đến đây, Garrick. Nhìn anh giống như sắp ra trận.” Cô cảm thấy cơn ớn lạnh ào vào trong xương tủy. “ Anh sẽ dùng những thứ vũ khí này với em ư? Nếu anh yêu con và muốn giết em để giữ con lại đây, vậy thì làm đi, vì em không thể sống thiếu con được.”

Anh lắc đầu trước kết luận hoang đường mà cô rút ra. “Dù ta có yêu và muốn con nhiều đến mắc nào đi nữa, Brenna, ta không thể giết mẹ của nó.”

“Vậy thì tại sao?”

“Ta có thể cưỡng ép em ở lại đây. Ta đã nghĩ về điều đó không biết bao nhiêu lần. Năm ngoái khi ta đến miền Đông, muốn rời em đi thật xa, ta nhận thấy đó không phải là điều ta muốn. Ta muốn em ở với ta, bên cạnh ta trong suốt quãng đời còn lại. Lúc đó gần cuối hè và ta cho là cha ta đã mang em về với người của mình từ lâu rồi. Vì ông ấy đã cho em quyền tự do, ông ta có quyền được biết ta sẽ cướp lấy quyền tự do ấy lần nữa, nên ta về đây để báo cho cha ta biết ta sắp mang em trở lại và giữ em ở đây dù em có muốn hay không.”

“Đó – đó là điều anh định làm lúc này ư?”

Garrick lắc đầu. “Em quá trân trọng tự do của mình – ta biết. Còn một cách giải quyết khác.”

“Em ước gì có cách khác, nhưng em không thấy gì cả.”

“Sự thật – kết thúc của mọi mối nghi ngờ, đó là giải pháp duy nhất. Ta chân thành cầu nguyện là ta đã sai khi nghi ngờ em. Nếu em nói dối, bây giờ ta sẽ biết. Và khi đó ta chỉ hy vọng là em sẽ không bao giờ thấy cần thiết phải nói dối lần nữa.”

“Em không hiểu, Garrick. Anh không chấp nhận lời kể của em trước đây, và em không có bằng chứng gì để trao cho anh.”

“Ta sẽ tin tưởng em, Brenna, từ ngày hôm nay trở đi, bởi vì ta phải – ta yêu em!” Garrick nghiêm túc nói. “ Nhưng ta vẫn phải biết sự thật.”

Anh kéo sợi dây đang giữ trong tay, và dù là đang bối rối, Brenna kinh hoàng khi nghĩ anh sẽ mang cả con ngựa vào nhà cô. Nhưng cái buộc trong sợi dây thừng không phải là con chiến mã, mà là Cedric Borgsen, bị cột chặt hai tay, với máu chảy từ một vết rạch trên đầu. Brenna trắng bệch như thể cô vừa nhìn thấy một xác chết sống dậy. Cedric cũng tái mặt, nhưng nhanh chóng nén sự ngạc nhiên xuống.

“Tại sao mày mang tao tới đây, Haardrad?” Cedric gặng hỏi bằng thái độ khinh bỉ. “Mày phải biết là sự xúc phạm này không thể không có câu trả lời.”

“Đúng rồi, nhưng sự xúc phạm nào vậy, Cedric?”

“Mày đã chờ lâu như vậy để trả thù ư?” Cedric phá ra cười, rồi tất cả sự cười cợt biến mất và sự căm ghét thấm trong từng lời nói của hắn. “ Quá khứ đã chết cách đây rất nhiều năm rồi. Anh mày giết anh tao, và điều đó là quá đủ cho cha chúng tao. Giờ thì mày muốn đổ máu thêm!”

“Quá khứ không phải là lí do khiến mày ở đây. Mày cần phải trả lời cho tội lỗi gần đây.”

“Thật sao?”

Garrick bước đến gần và chỉ vào Brenna. “ Mày biết người đàn bà này chứ?”

Cedric nhìn vào Brenna như thể đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy cô. Cả người hắn thoải má và cười nhăn nhỏ. “Một con nhỏ đẹp đó, nhưng không giống mấy con tao nhìn thấy trước giờ.”

Brenna cảm thấy như dạ dày mình bị đảo ngược. Cô nhìn vào Garrick, người đang nhìn cả hai người họ, và anh rõ ràng là thất vọng. Chuyện này không thể xảy ra.

“Hắn ta nói dối, Garrick!” Brenna nói tiếng Nauy cho Cedric nghe. Trong giọng cô chất chứa cả nỗi đau và sự hoài nghi. “Em thề là hắn nói dối!”

“Chuyện đó không quan trọng, Brenna.”

“Nhưng có – nó có!” Cô điên cuồng quay sang Cedric. “Nói với anh ấy sự thật. Nói cho anh ấy biết mày đã bắt tao đi!”

Cedric nhún vai, giả vờ bối rồi. “Con đàn bà này điên rồi. Tao không hiểu nó đang nói sảng cái gì.”

“Đồ dối trá!” Brenna thét lên, cơn tức giận mù quáng khiến cô run rẩy. “ Tao nghĩ con dao của tao giết chết mày, nhưng lẽ ra tao nên làm cho đảm bảo.” Cô rút con dao găm khỏi thắt lưng mình. “ Lần này tao sẽ chắc chắn!”

Garrick đánh con dao rớt khỏi tay cô trước khi cô bước được một bước. “ Hắn bị trói và bất lực, Brenna. Chúng ta không được giết kẻ không mang vũ khí.”
Sự thất vọng lớn đến nỗi khiến cô thét lên. Những lời của cô phản đối lại Garrick, nhưng câu chuyện xảy ra, các trải nghiệm mà cô chịu đựng, không được tin tưởng. Cô biết rõ nhưng không thể làm gì cả. Bỗng nhiên cô nhìn thấy câu trả lời, và hy vọng cuối cùng cũng hiện lên trong mắt cô.

“Lưỡi dao của em cắm vào ngực hắn, Garrick,” cô nhanh chóng nói. “ Hắn có thể không chết vì vết thương, nhưng chắc chắc sẽ có vết sẹo – bằng chứng anh có thể tìm thấy.”

Garrick bước đến gần Garrick, hắn đang cười xếch đến mang tai. “Tao có nhiều sẹo lắm,” hắn tự tin nói. “Tụi bây muốn coi vết nào hả?”

Dù vậy Garrick vẫn xé áo của Cerdric, nhưng đúng là có rất nhiều vết sẹo. Với đôi vai rũ xuống, anh đẩy Cedric về phía cửa.

“Tao sẽ đưa mày về nơi tao tìm thấy mày.”

“Mày đừng nghĩ là tao sẽ cho qua mối sỉ nhục này,” Cedric rít lên. “Bởi vì lời nói mê sảng của một con đàn bà điên, mày tấn công và lôi tao lại đây để tiếp tục bị sỉ nhục.”

Garrick nhún vai, sự vỡ mộng khiến anh không thèm quan tâm. Anh đã đặt tất cả hy vọng vào lần đối chất này, bỏ qua lí lẽ thong thường và cầu nguyện cho câu chuyện của Brenna là sự thật. Giờ thì… “Mày có muốn khiêu chiến tao không, Cedric?”

“Không, tao không ngu!” hắn vặn vẹo. “Nhưng cha tao sẽ biết chuyện này!”

“Tao chắc là ông ta sẽ.”

“Garrick, chờ đã!” Brenna gào lên. Cô không tin được là Garrick lại bỏ cuộc dễ dàng như vậy. Anh sẽ không bao giờ tin tưởng cô nữa, cho dù anh thề là điều đó không quan trọng, nhưng cô biết nó sẽ luôn luôn còn đó.

“Brenna, kéo dài chuyện này cũng vô ích.”

“Hắn có một vết sẹo khác, Garrick, không giống những cái còn lại. Dài và nham nhở ở phía trước hông. Em thấy nó khi hắn cố cưỡng ép em.”

Cô ấy nhìn gương mặt Garrick đổi màu trước khi cô kết thúc. Cedric cũng tái mặt, nhưng điều này quá trễ rồi. Hắn ta kinh hoàng và nhanh chóng hành động giơ cao hai nắm tay bị buộc chắt của mình để tấn công Garrick từ phía sau. Garrick ngã về phía trước cái bàn, đập đầu , sau đó ngã xuống sàn nhà và bất động.

Brenna nhìn chằm chằm đầy hoài nghi. Như thể cô đã lại lâm vào khung cảnh khi con gấu tấn công Garrick trong rừng. Anh nằm bất tỉnh hay chết, nhưng những con thú còn sống, tiếp tục đe dọa. Cô nhìn qua con dao của mình, nhưng đã quá muộn. Cedric đã tóm lấy nó và đang cố gắng cắt dây trói hắn ta. Brenna lao đến chỗ hắn nhưng hắn đã đẩy cô sang bên với một cú xô mạnh. Cô té, nhưng cố chống chân bật dậy, lao đến món vũ khí khác. Một lần nữa, cô lại quá muộn. Cedric đã tự do và ở đằng sau cô khi cô cô chạm đến cung tên. Hắn giật mạnh cô và tát cô té xuống sàn.

"Tao sẽ cho mày thấy những gì đáng được mong đợi, con đàn bà kia", giọng hắn điên cuồng. "Tao gần

như bị mày giết nếu Aro không kịp đến để cầm máu. Tao không thể đuổi theo mày sau đó, nhưng tao đã làm khi tao đủ mạnh. Nhưng tên nô lệ nói với tao là mày không trở lại và cho là mày đã chết. Thằng nô lệ đó nói láo, giờ thì tao thấy rồi .. "

"Không," Brenna nói trong tiếng thì thầm. "Tao bị lạc trong cái vịnh hẹp và mất rất nhiều thời gian để trở lại."

hắn phá ra cười. "Không lấy làm lạ khi nó không tin mày. Nếu mày có thể chịu đựng cái đó, thì mày chắc sẽ chịu được trong một thời gian dài những gì tao chuẩn bị làm với mày."

"Đừng có ngu," Brenna cho biết, cảm thấy lạnh toát. "Garrick chỉ muốn sự thật, đó là lý do tại sao anh ấy đưa mày đến đây."

"Nó đã làm thế. Và chuyện đang tốt đẹp cho đến khi mày nhắc đến vết sẹo mà nó gây cho tao lúc còn nhỏ. Chỉ có nó và tao biết. Đó là một tai nạn, nhưng chưa một lần tao quên – nó cũng vậy."

Hắn nhìn Garrick với sự ghê tởm, và Brenna nghẹn thở. "Nếu bây giờ mày đi, chuyện này sẽ kết thúc. Tao sẽ nói anh ấy không bao giờ săn lung mày nữa."

"Phải, tao cho là mày có thể làm điều đó. Sắc đẹp đầy quyền lực của mày Nhưng mày sẽ không ở đây để thấy cái gì cả. Mày sẽ đi với tao."

Cedric đi về phía Garrick, kéo con dao găm của Brenna khỏi thắt lưng mình. Brenna thở hổn hển và nhảy lên. Cô bắt lấy tay Cedric và giật hắn về phía mình.

"Mày không thể làm điều này! Anh ấy đã cứu mạng khi khi tao định giết mày. Anh ấy đã cứu mày!"

"Hắn phải chết, và mày cũng vậy. Nhưng trước tiên mày phải chịu sự thống khổ từ Địa ngục Thiên Chúa giáo của mày. Số phận mày được định sẵn khi mày cố gắng giết tao!"

"Nếu mày giết anh ấy- mày cũng sẽ chết theo -.. Nếu không phải do tao, vì tao chắc chắn là sẽ cố gắng, thì cũng là do anh trai hoặc cha anh ấy. Họ không phải là kẻ ngu. Họ biết sự việc của tao và nếu họ tìm

thấy Garrick chết và biến mất, họ sẽ biết là do mày làm. "

"Không, đồ đàn bà, chúng nó sẽ đổ lỗi cho mày." Hắn cười nham nhở.

"Tao sẽ không giết cha của con trai tao, người mà tao yếu từ tận con tim."

Hắn đã thấy sự thật trong lời nói của cô và do dự. Cuối cùng hắn nhận thấy Selig trong góc, đang chơi đùa trong góc và không bị quấy rầy, may mắn không biết về thảm kịch xảy ra xung quanh.

"Nếu mày đang có để ý định trả thù tao, thì hãy đưa tao đi thật xa đến nơi Garrick không tìm thấy. Nhưng hãy để anh ta sống, vì lợi ích của mày."

Hắn do dự một vài giây căng thẳng, sau đó không nói một lời, hắn nắm lấy tay cô và lôi cô theo phía sau. Cô muốn cầu xin hắn để cho cô ôm lấy con trai, nhưng cô sẽ không gây nguy hiểm cho cuộc sống của bé. Cậu bé sẽ không bị chú ý cho đến khi Garrick tỉnh dậy, cậu sẽ gặp một vài chuyện khó khăn nào đó, nhưng không hề lâm vào nguy hiểm thật sự. Và Garrick sẽ sống để chăm sóc cho bé.

Họ cưỡi trên hai con ngựa mà Garrick và Cedric đã cưỡi và đi về phía ngôi nhà của Garrick. Bây giờ Brenna không lo sợ cho Garrick, cô sợ hãi cho chính mình. Cô đã một lần trốn thoát khỏi người đàn ông này, và cô sẽ làm điều đó một lần nữa, cô trấn an bản than mình. Cả hai chỉ đi một khoảng ngắn cho đến khi thấy một người tới gần, một người phụ nữ. Brenna rất ngạc nhiên khi Cedric tạm dừng.

Khi Yarmille thấy Cedric và Brenna đi cùng nhau, bà trở nên cảnh giác. Cái thằng đần độn và chậm chạp này mất quá nhiều thời gian để hoàn thành nhiệm vụ mà bà trả tiền cho hắn. Tại sao lúc này hắn đến đây, trong khi ngày mai Brenna sẽ ra đi, mang theo con trai mình?

Đã nhiều lần bà đã cố gắng trừ khử con đàn bà Celtic này, một trong những trở ngại ngáng ngang chân bà. Khi cô ta sốt, Yarmille đã chăm sóc cô ta khá kỹ. Bà đã cho chất độc khiến cô ta không thể hấp thu bất kỳ thứ dinh dưỡng nào. Và bà chắc chắn là đã mở toang cánh cửa sổ phòng Garrick để tăng thêm tác dụng. Nhưng cô ta vẫn sống.

Thật tệ là người bệnh không phải là Garrick và bà không được chăm sóc hắn. Như thế thì bà sẽ không phải lo lắng về tương lai rối rắm của hắn cũng như những đứa con hoang mà hắn có thể sinh ra. Và đứa con của hắn, một tên thừa kế khác chắn ngang con đường của bà. Bà đã cho là thằng bé sẽ chết khi

Brenna té ngã trong rừng. Một lần nữa mục tiêu chờ đợi bao lâu nay của bà đã bị phá ngang.

Yarmille vẫn chưa nghĩ ra kế hoạch đúng đắn để giết Garrick và anh hắn. Nhưng cuối cùng bà sẽ làm – và con của chúng. Ít nhất nếu Cedric bắt Brenna đi, sẽ không thêm đứa con trai nào được sinh ra ngáng đường đi của bà.

Brenna đầy hy vọng khi nhận ra Yarmille, nhưng nhanh chóng lụi tàn khi Yarmille đến gần họ và Brenna nhìn thấy con ngựa bà cưỡi, con ngựa đã lao sầm vào cô trong rừng.

“Cậu nhớ tôi không, Borgsen? Tôi là Adosinda.”

Cedric cười phá lên. “ Ta đã nghĩ bà trẻ hơn, thưa bà.”

“Cậu hoàn thành công việc mà tôi trả cho cậu lâu quá đấy,” bà ta tức giận nói, mặc kệ lời nói của hắn.

“Ta nghĩ ả đã chết cho đến khi Garrick bắt ta lại đây đối chất với cô ả. Lần này ả sẽ không trả về nữa, thưa bà.”

“Garrick mang cậu tới đây! Hắn đâu?” Yarmille hào hứng hỏi. “ Cậu giết hắn chưa?”

“Không, ta để hắn sống. Ta không có thời gian đôi co nữa. Hắn sẽ không bất tỉnh lâu đâu.”

“Đừng có sợ, Borgsen,” Yarmille cười thô lỗ. “ Ta sẽ chăm sóc cho Garrick và con trai nó. Nó sẽ không đuổi theo cậu đâu.”

“Không, thưa bà. Ta sẽ bị đổ tội.”

“Đồ ngu!” Yarmille gào lên điên cuồng. “ Ả sẽ bị đổ lỗi! Ai cũng biết là ả ghét cả hai cha con. Anselm Haardrad sắp đưa cô ta đi vào sang mai, tránh xa khỏi gia đình ông ta trước khi ả giết tất cả bọn họ!”

“Bà ta nói dối, Cedric!” Brenna thở gấp. “ Tên bà ta là Yarmille. Con trai bà ta là đứa con hoang của Anselm.”

“Đúng vậy, và ta ghét bọn nó như ả. Nhưng con trai ta, không phải con ả, sẽ là người thừa kế của Anselm.”

“Hugh là người thừa kế, và hắn có con trai. Bà cũng giết họ à?”

“Hugh không có con trai, và vĩnh viễn sẽ không. Hắn bị sốt khi còn bé, và nó làm cho hắn chỉ còn là một nửa đàn ông. Chị của mày nói láo và tao đã nói cho Anselm chuyện này, nhưng lão ta không tin tao. Vậy thì được thôi, chúng cũng sẽ chết. tất cả con trai và cháu trai của Anselm. Tất cả trừ con tao!” Yarmille phi ngựa về phía nhà Brenna.”

“Mày phải ngăn bà ta lại!” Brenna thét lên.

“Không còn thời gian đâu.”

“Mày sẽ bị săn lung vì hành vi của mụ.”

“Tao để Garrick sống, biết rõ hắn sẽ đuổi theo. Cũng có khác gì đâu. Tao sẽ ra khơi đến Erin hay Finland, đến rất xa.”

“Mụ ấy sắp giết con trai tao!” Brenna thét lên, điên cuồng vì hãi hùng. Cô cố gắng quay ngựa lại, nhưng Cedric nắm dây cương. Dù thế nào chăng nữa, Brenna không thể bị ngăn cản lúc này, không nếu hắn không giết cô. Cô nhảy xuống ngựa và bắt đầu chạy về với con trai mình và Garrick. Cô phải ngăn Yarmille lại, cô phải! Cedric phóng đến bên cạnh và lôi cô lên ngựa của hắn. Cô chiến đấu như một con cọp bị dồn vào bước đường cùng, cho đến khi một cú đánh giáng xuống đầu khiến cô tối sầm lại, và một kết thúc đáng sợ cho cuộc đấu tranh của cô.

Chapter 48

Dòng nước của vịnh hẹp vỗ bập bềnh, dòng chảy nhanh. Brenna bị dựng dậy bởi cú va đập của con thuyền nhỏ. Nỗi sợ hãi không hề rời khỏi cô phút giây nào và cô tỉnh dậy trong thảm hại, vẫn cố chiến đấu để được tự do. Nhưng cô không bị trói và Cedric đang quay lưng về phía cô khi hắn đẩy con thuyền ra xa khỏi vùng đất của Garrick.

Sự tuyệt vọng của Brenna bất chấp mọi lý lẽ. Cô chỉ nghĩ đến việc trở lại vùng đất, đi tìm Yarmille trước khi việc quá muộn. Không hề suy nghĩ đến việc mình không thể bơi, cô nhảy xuống nước trước khi Cedric nhận ra cô đã tỉnh dậy. Ngay lập tức cô lặn xuống dưới, nhưng cố gắng trồi lên mặt nước. Cô có thể nghe tiếng gào của Cedric trước khi cô chìm xuống lần nữa.

Dòng chảy mang cô trôi đi và cô đập vào những mảnh ván ở dưới. Cô kéo bản thân mình trồi lên, bám vào một tấm ván gỗ dài, sau đó cô thấy Cedric đang ngồi trên thuyền tiến về phía cô. Tại sao hắn không bỏ cuộc và đi đi, vì Chúa?

Brenna cố gắng vươn đến gờ đất nơi cô có thể dễ dàng leo lên con đường dẫn đến vách đá. Nhưng Cedric đã quá gần. hắn sẽ ở đó trước khi cô bò lên khỏi mặt nước. Cô dùng mưu kế của mình ở dưới nước, đẩy bản thân mình từ mảnh ván này đến mảnh ván khác, cho đến khi cô đến bờ bên kia. Cedric bị buộc phải quay vòng lại và cho cô thêm thời gian.

Chỉ còn một tảng đá lởm chởm cách đó mấy yard, ngăn cách cô với con đường đá. Cô mon men quanh tảng đá, ngón tay bị cắt đứt khi cô bám vào nó. Cuối cùng cô cũng đến được nơi cô có thể bò ra khỏi dòng nước. Chẳng có gì quan trọng khi cô đã kiệt sức, vì Cedric đang tiến đến rất nhanh, chèo con thuyền một cách thành thạo.

Brenna leo lên vách đá một cách nhanh nhất, bám vào những cành cây, những tảng đá sắc bén hay bất cứ thứ gì tay cô chạm được, để bám chặt vào. Cô lao mình về phía đất liền, chắc rằng Cedric không thể di chuyển nhanh hơn mình và sẽ không có cơ hội. Nhưng hắn đã rời thuyền và đang tăng tốc về phía cô, gào thét là hắn sẽ giết cô ngay bây giờ. Và khi đó, không còn gì cho cô bám vào, ngoại trừ một tảng đá trơn trợt. Cô không thể leo lên hay sang bên trái. Cedric đang ở ngay phía sau cô.

Khi cô thấy những ngón tay hắn chạm vào mắt cá chân, cô thét lên bằng nổ lực vô vọng của mình. Cô đá vào hắn để khiến hắn bỏ ra, nhưng hắn vẫn cố gắng chộp lấy cô. Cuối cùng cô đá chân vào đầu hắn và hắn té xuống một vài feet, nhưng nhanh chóng bám chặt tay vào một điểm tựa, bắt đầu leo lên lần nữa. Chuyện này sẽ kéo dài đến bao giờ đây? Cô đã quá gần với cạnh đất liền, mà không có gì để bám vào.

Cô lại thét lên khi bàn tay Cedric giằng lấy cô. Vào lúc đó cô nghe có ai gọi tên mình, dù nó nghe rất xa xôi, bị bóp nghẹt bởi dòng nước chảy xiết và hơi thở nặng nề của cô. Thoạt tiên cô nghĩ đầu óc mình đang chơi khăm mình, trao cho cô hi vọng trong khi không hề có. Rồi cô lại nghe tên mình, lớn hơn, và nhận ra nó.

“Garrick! Nhanh lên – nhanh lên!”

Cedric cũng nghe tiếng anh và không còn cố gắng đuổi bắt Brenna. Cô nhìn hắn trườn xuống vách đá và nhảy lên con thuyền trong hoảng loạn. Cú va đập mạnh của thân hình hắn khiến con thuyền lật úp, và Cedric bất thình lình té nhào xuống dòng nước. Dòng chảy xiết tóm lấy và cuốn trôi hắn đi. Brenna thấy hắn đang cố vùng vẫy chống lại dòng nước, cố gắng bơi. Đầu hắn chìm xuống dưới một lần, rồi thêm lần nữa, và cô không thấy bất kỳ dấu vết nào của hắn.

Garrick tìm thấy cô khi cô đang ngây người nhìn chằm chằm vào dòng nước đen của vịnh hẹp. Anh vươn tay chạm vào cô, tay họ chỉ đủ gặp nhau, và kéo cô quanh tảng đá trơn trợt lên đến đất liền. Cô rơi và vòng tay của anh và không hề phản đối khi anh mang cô đến đỉnh vách đá và vào nhà anh.

Garrick đặt Brenna gần lò sưởi trên hành lang và nhanh chóng mang rượu đến. “Em phải cởi quần áo ướt ra, Brenna.”

“Không, để em nghỉ ngơi trước.”

Anh không tranh cãi, và ngồi xuống bên cạnh cô trên tấm thảm lông thú. Đôi mắt anh cụp xuống thất vọng, và vô cùng căng thẳng. Brenna biết tại sao.

“Em có tha thứ cho ta không?”

Cô chạm vào má anh. “ Thôi nào. Chuyện qua rồi.”

“Không. Ta đã gây cho em sự đau buồn vô tận. Ta gần như đánh đổi mạng sống em bằng việc mang Cedric đến đây để tìm ra sự thật trong khi ngay từ đầu, ta nên tin tưởng em.”

“Em không đổ lỗi cho anh, Garrick. Chỉ cần bây giờ anh tin tưởng em. Anh có tin em không?”

“Có, và ta sẽ luôn tin,” anh thì thầm và dịu dàng hôn cô. “ Bây giờ em sẽ cưới ta chứ?”

“Nếu anh vẫn muốn em.”

“Muốn em?” anh gào lên trong kinh ngạc. “ Này cô gái, sao em có thể nghi ngờ điều này?”

Cô bật cười và rúc vào vòng tay anh. “ Chúng ta có quá nhiều điều để tạ ơn, Garrick. Anh, em, Selig – tất cả chúng ta có thể bị chết.” Cô bật dậy. “ Selig đâu?”
“Con an toàn.”

Cô lại thả lỏng. “Em rùng mình khi nghĩ những điều có thể xảy ra khi anh không đến. Cedric đang khao khát được trả thù em bởi vì em suýt giết hắn. Khi hắn nghe tiếng anh gọi, hắn cố gắng trốn thoát, nhưng bị rơi xuống nước và chìm nghỉm.” Cô run rẩy khi nói.

“Thật may mắn là ngựa của em nhanh hơn của ta. Ta chạy đến đó chỉ trong thời gian ngắn.”

“Chắc hẳn là ngọn gió mang anh đến,” cô mỉm cười. “ Nhưng tạ ơn Chúa, anh đã tỉnh dậy đúng lúc.”

Garrick bật cười. “vậy thì em phải cám ơn con chúng ta luôn. Nó dựng ta dậy bằng cách đập vào ngực ta, không nghi ngờ là nó nghĩ đã tìm thấy một món đồ chơi mới.”

“Anh để con ở đâu vậy? Với Erin?”

“Không. Ngay khi ta rời khỏi nhà với con, Yarmille đến, để chào tạm biệt em. Ta yêu cầu bà ta mang con đến chỗ cha mẹ ta.”

Máu Brenna như đông lại. “ Garrick – không! Nói là anh đang đùa đi!”

“Có gì không đúng à?”

Brenna bật dậy. “ Mụ ta sẽ giết con! Mụ đến đó để giết hai người.”

Garrick không hề nghi ngờ lời cô nói. Cả hai chạy như bay đến chuồng ngựa, lấy hai con ngựa khỏe mạnh và phi với tốc độ chóng mặt đến nhà Brenna. Phía sau nhà cô, Garrick tìm thấy dấu chân con ngựa của Yarmille hướng đến khu rừng, không phải đến nhà cha mẹ anh.

Hai người không nói một lời khi họ bám theo dấu vết. Brenna không thể nhìn rõ qua làn nước mắt. Nhưng cô vẫn xoay xở tiếp tục, điên cuồng cầu nguyên trong hy vọng với mỗi bước đi. Khi Garrick mất dấu vết trong bụi rậm, Brenna nghĩ cô sẽ chết vì đau đớn. Có hy vọng nào cho đứa con bé bỏng của cô chống lại Yarmille? Quá nhiều thời gian đã trôi qua.

Garrick cố gắng yêu cầu Brenna giúp đỡ, nhưng cô không thể chịu đựng được việc rời khỏi khu rừng khi Selig có thể đang ở gần. Nên cô tiếp tục trong mù quáng, tìm kiếm dấu vết của Yarmille. Khi Brenna thấy mụ chậm rãi đi về phía họ, cô lao về phía trước Garrick và chạy đến chỗ Yarmille. Mụ già chỉ có một mình.

“Con tôi đâu?” Brenna thét lên.

Yarmille lắc đầu, nhìn chằm chằm vào hai bàn tay lật ngửa. “Tao không thể tự làm điều đó được. Tao cũng là một người mẹ, tao không thể.”

Brenna leo xuống ngựa và lôi Yarmille xuống. Cô lắc mạnh mụ ta. “ Con tôi đâu?”

Yarmille chỉ vào phía xa trong khu rừng. “ Ta vừa bỏ nó ở đó.”

Garrick bước đến phía sau họ, giọng anh dịu dàng nhiễu loạn. “Ở đâu, Yarmille?”

“Không xa.” Mụ nhìn lên, đôi mắt mụ sáng lên khác thường. “ Đó, các người nghe nó khóc đi. Fairfax luôn khóc to nhất. Ta phải đến với nó.”

Garrick phóng đi, và Brenna leo lên lưng ngựa chạy theo anh. Cô không ghét Yarmille vì sự phản bội của mụ, mụ là một mụ điên. Nhưng cô cũng không thể thương hại mụ.

Hai người tìm thấy Selig bên dưới cây thong cao lớn, khóc thút thít vì cậu không thể bò đi mà không bị châm chích bởi gai thông. Khi Garrick trao bé cho Brenna, nước mắt cô cuối cùng cũng là những giọt nước mắt hạnh phúc. Nhưng với sự căng thẳng của một người mẹ, cô biết sẽ là một thời gian rất lâu trước khi cô để đứa nhóc này lọt ra khỏi tầm mắt của mình dù chỉ một phút giây. Hai người đi qua chỗ mà họ đã nói chuyện với Yarmille, mụ ta đi rồi.

“Bà ta lên kế hoạch những chuyện này, Garrick,” Brenna nói khi họ chậm rãi cưỡi ngựa về nha. “ Yarmille là người là trả tiền cho Cedric bắt em mang đi. Và em nhận ra con ngựa của mụ ta. Mụ ta là người đã cố giết em trong rừng.”

“Tại sao là em, Brenna? Đây là chuyện ta không thể hiểu được.”

“Mụ ta sợ con em không phải em. Selig là người thừa kế khác của Anselm mà mụ ta phải trừ khử trước khi con mụ ta thành người thừa kề duy nhất.”

“Mụ ta chắc hẳn là điên loạn trong bao nhiêu năm qua khi nghĩ mụ có thể hoàn thành mục đích này,”

“Em nên nhận ra mụ ta là người gây ra. Em biết mụ ta ghét gia đình anh, nhưng bởi vì em ghen, em nghĩ Morna là người liên quan.”

"Morna!"

“Cô ta muốn anh cho bản thân ả. Và – và anh đã quay sang cô ta khi chúng ta xa cách.”

“Vậy là em tin à,” Garrick cau có. “Bởi vì ta tức giận, ta muốn em nghĩ như thế. Nhưng không phải là sự thật, Brenna. Ả ta và ta có thể đã cưới nhau từ nhiều năm trước vì những lí do khác không phải tình yêu. Ta muốn ả vì ả rất đẹp, còn ả them khát ta vì ta là con trai của thủ lĩnh. Giờ thì ta biết rõ điều đó.”

“Cô ta không là gì với anh nữa sao?”

“Không. Ả ta chỉ nhắc ta nhớ ta đã là một thằng ngốc ra sao khi ta đau lòng vì sự từ bỏ của ả ta. Ta là một thằng ngốc trong nhiều chuyện mà. Em có thể tha thứ cho ta vì nỗi đau ta gây ra cho em không?”

“Tất nhiên rồi,” cô mỉm cười. “ Từ ngày hôm nay, anh sẽ chỉ cho em hạnh phúc.”

Sau đó, sự phán xét đã đến với Yarmille, mụ ta bị trục xuất khỏi lãnh thổ, Con trai mụ Fairfax lựa chọn đi theo mụ ta, vì mụ không thể tự chăm sóc bản thân mình. Cậu ta không biết bất cứ điều gì về kế hoạch của mụ và cũng kinh hoàng như những người khác khi biết sự thật. Brenna nghĩ sự trừng phạt hơi ác nghiệt, nhưng gia đình cô phải được ưu tiên hàng đầu, và Yarmille ra đi, những nỗi sợ hãi của cô được an nghỉ.

Chapter 49

“Selig ngủ rồi hả?”
“Vâng, anh yêu,” Brenna đáp, trườn vào giường để rúc vào Garrick. “ Con giật mình dậy vì bị đau bụng, không nghi ngờ gì là do những bánh kẹo ngọt mà cha anh cho nó trước đó.”
“ Cha cưng chiều nó quá.”
“Em không tranh cãi việc đó đâu,” cô nhe răng cười.
“ Và tại sao, cô gái, em cứ muốn tranh cãi với ta về mọi vấn đề vậy?” anh giả vờ ngạc nhiên.
Cô lùi lại, giả vờ ngạc nhiên. “ Anh đừng nghĩ là vì chúng ta đã kết hôn, ý muốn của ngài là mệnh lệnh của tôi, Viking”
Anh cười khoái trá và kéo cô lại gần. “ Cô gái mạnh mẽ và bướng bỉnh. Chuyện đó ta biết rõ mà. Chẳng phải em đã kiên quyết vào ngày chúng ta kết hôn là ta trả tự do cho Janie để Perrin có thể có cô ta như ta có em sao? Em bắt ta làm theo ý muốn của mình một cách dễ dàng mà.”
“Anh cũng vui vẻ khi thấy hạnh phúc của họ như em mà,” cô cười cợt.
“Chắc vậy,” anh cười. “ Ta vẫn còn tự hỏi là làm sao mà ta đã không nhận thấy hoàn cảnh yêu nhau của họ. Tại sao Perrin không nói với ta về cô ấy? Chúng ta có bất hòa một thời gian, nhưng không hề tồn tại sau khi Selig ra đời mà.”
“Anh ấy muốn mua Janie, nhưng lại ngập ngừng khi hỏi anh, sợ là anh sẽ từ chối. Đã rất lâu rồi anh có ở trong tâm trạng dễ chịu đâu.”
“Đúng. Thậm chí sau khi Selig ra đời và ta hết sức tự hào và hạnh phúc vì con, ta vẫn tuyệt vọng vì em, khao khát được đến với em trong suốt những tháng đó, nhưng lại sợ hãi em sẽ từ chối ta. Ta có thể thấy tại sao Perrin đã không hề muốn đề cập với ta về vấn đề đó.”
“Vậy là anh đặt lỗi lầm lên em hử?”
“ Em đã quá sức bướng bỉnh, cô gái!”
Brenna mỉm cười và khẽ hôn anh, trêu chọc. “ Em cho là em sẽ luôn như thế. Nhưng sao thì anh cũng yêu em mà.”
“Ta có sao?”
"Garrick!"
Anh cười phá lên và lăn lên người nàng. “ Đừng bao giờ nghi ngờ điều đó, Brenna. Đừng bao giờ. Lúc này em là của ta, dù em có thừa nhận hay không.”
“Oh, em thừa nhận – rất vui sướng.”

Những cánh cửa ở ban công được mở để đón ánh mặt trời lúc nửa đêm. Những tia sáng vàng cam trải ánh sáng dịu dàng lên cặp đôi đang ôm quấn lấy nhau trên giường. Họ đã kết hôn được bốn tuần. Nghi lễ ngoại đạo thật tuyệt, nhưng Brenna vẫn muốn sự chúc phúc của Chúa và nhất định phải có nghi thức hôn lễ của Công Giáo một ngày nào đó.

Brenna không còn những suy nghĩ trở về vùng đất tuổi thơ của mình nữa. Giờ thì đây là quê hương của cô, ở đây với chồng và con trai. Cậu bé mà cô từng luôn cố gắng để trở thành đã biến mất. Lúc này đây, cô là một phụ nữ, trọn vẹn.

The end

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach